

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Digterværker.

Alternativ titel | Alternative title:

Digterværker.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 15-16

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-18 i 9 bd.

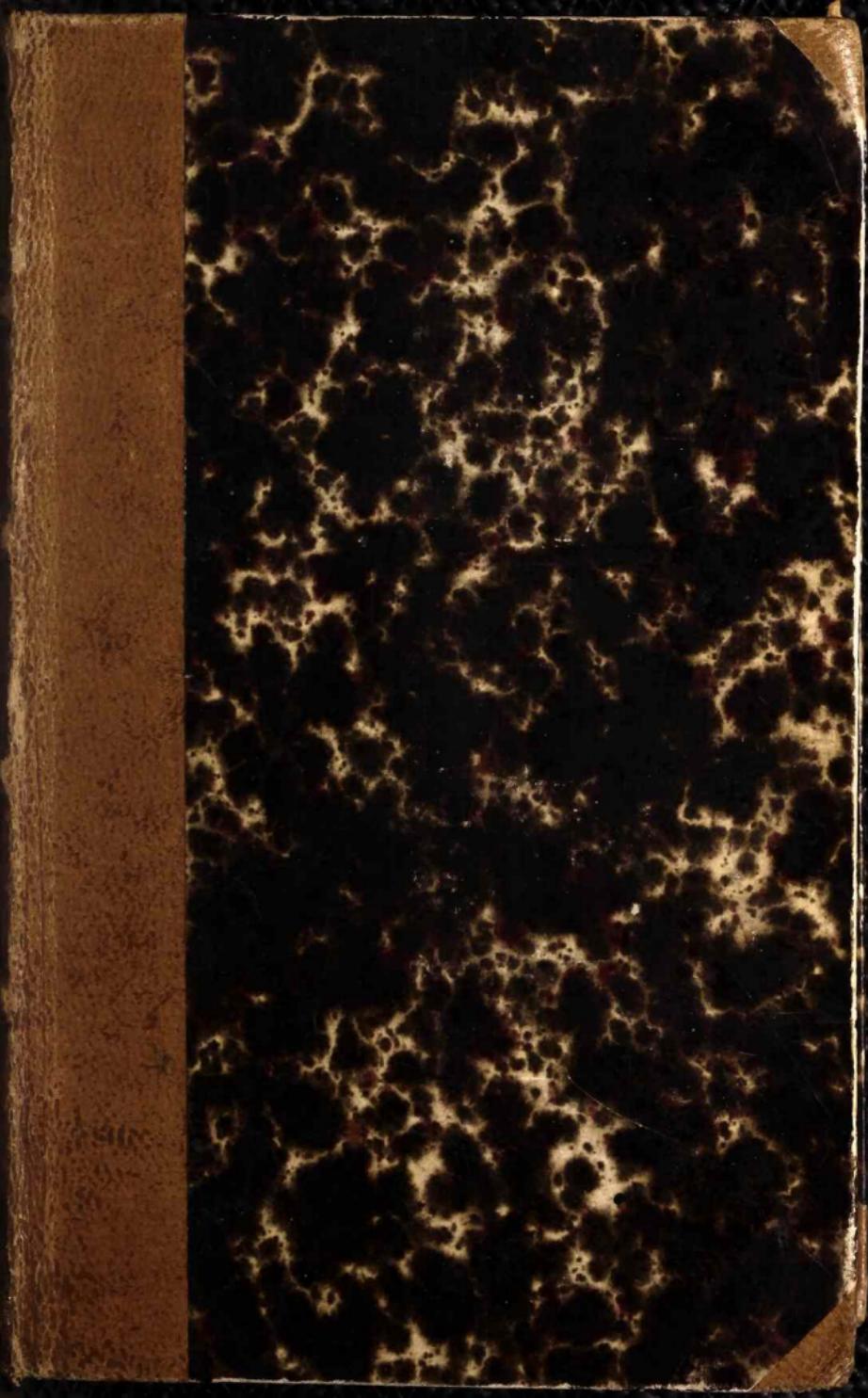
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

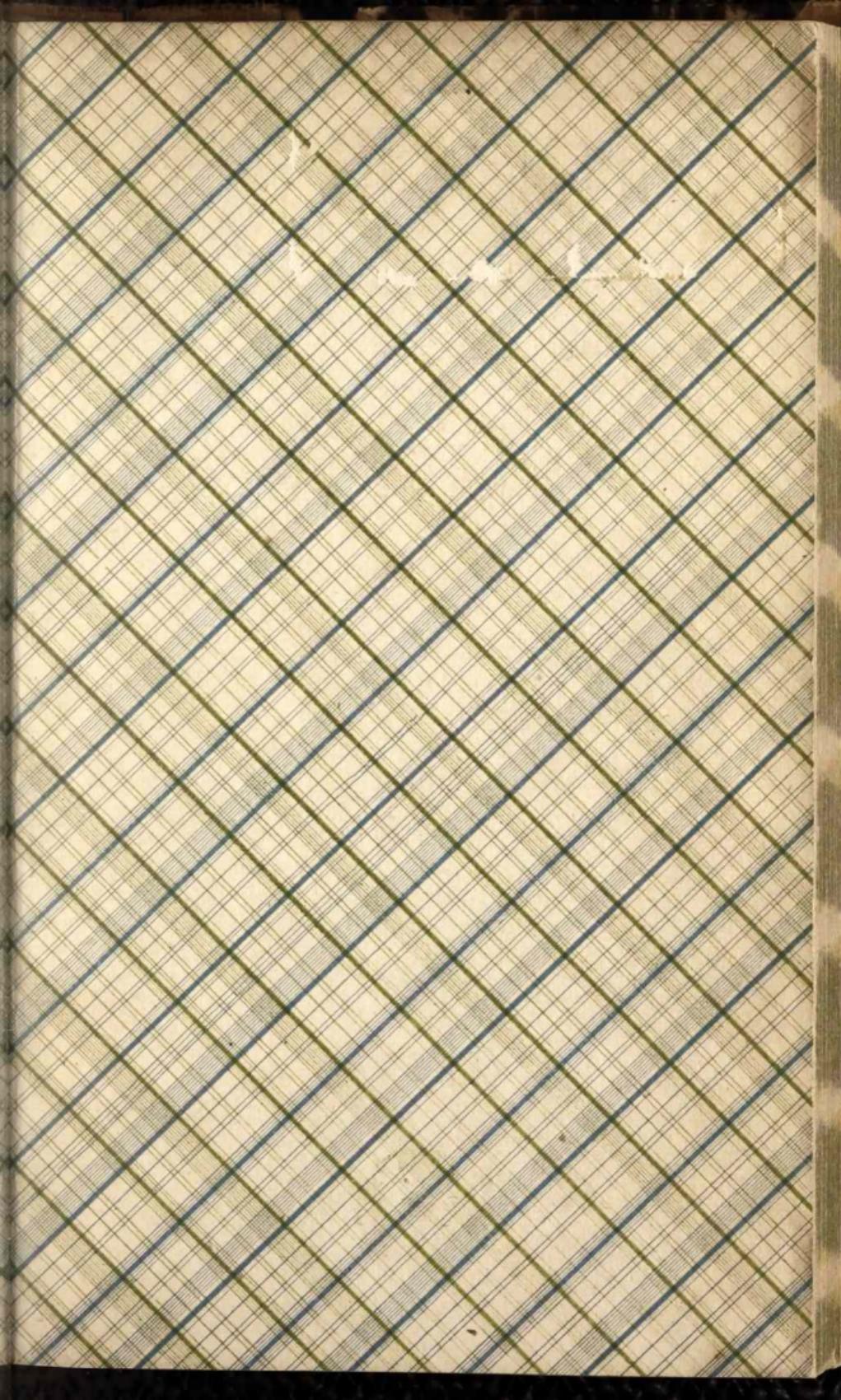
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

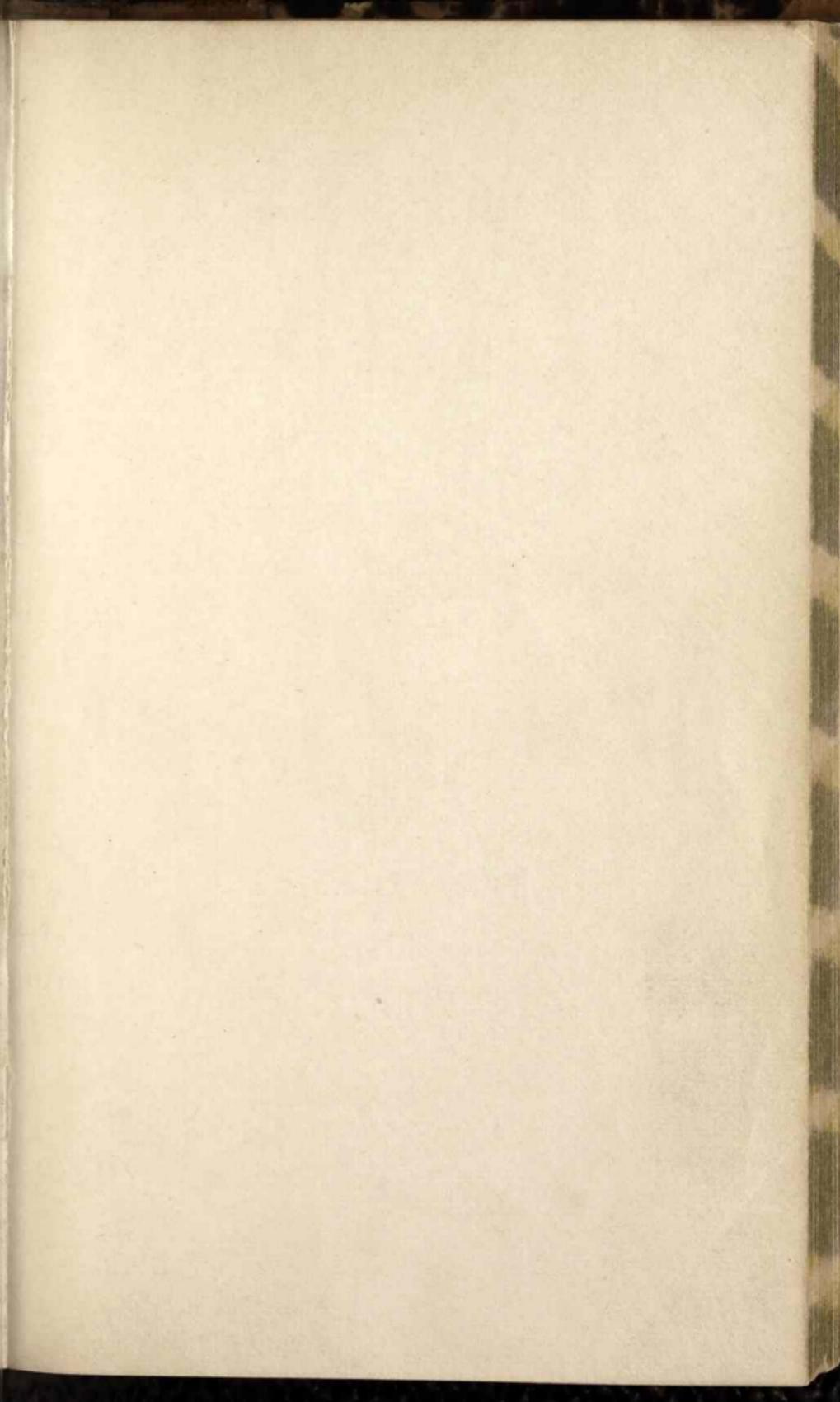
1 1 5 2 0 8 0 5 7 0 6 5

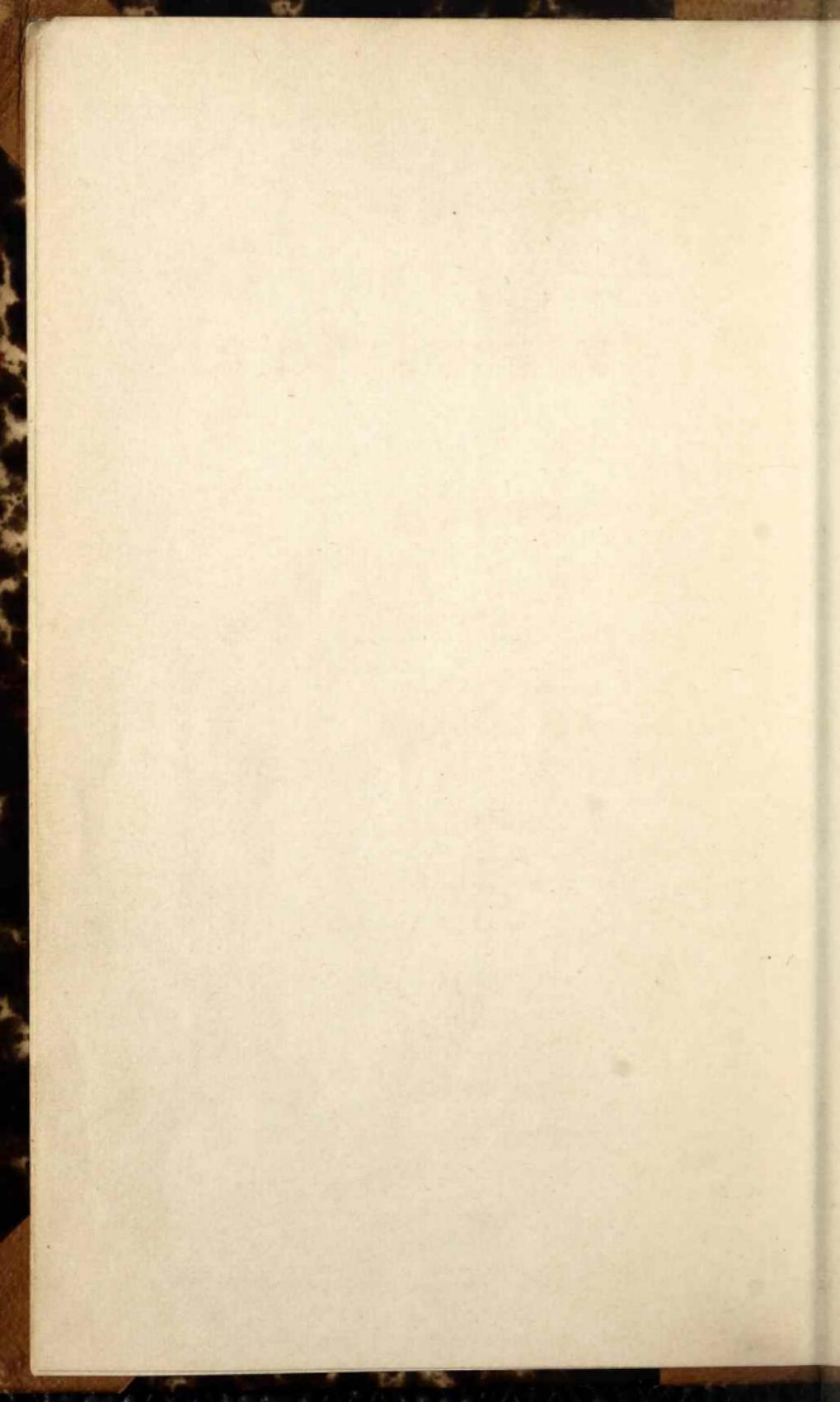
+Rex

52.-119.

առցոնիկոսից

Տիգրան աշխարհական

Հայութական պատմութեան

Հայութական

Հայութական

Հայութական

Հայութական պատմութեան

Հայութական

Հայութական

Œhlenschlägers
samlede Værker.

Fire og tyvende Bind.

Lyriske Digte.

III.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Tryft i S. Trier's Officin.

1846.

Oehlenschlägers Digterværker.

Femtende Bind.

Syriske Digte.

II.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hosts Forlag.

Trykt i S. Tries Officin.

1846.

In d h o l d.

Langelands-Reisen.

	Side.
Fortale	9
Til Saro Grammaticus	11
Roskilde Landevei	11
Issefjorden	12
Roskilde Domkirke	13
Overgang	19
Degnen i Kroen	20
Ringsted	20
Sigersted	21
Krebshuset	22
Morgenen	23
Soro	23
Anders-Skov	24
Slagelse	28
Korsver	28
Binden	29
Reisen over Beltet	29
Paa Landjorden	35
Svendborg-Sund	39
Thorsing	40

	Side.
Overfarten til Rudkøbing	43
Apotheket	44
I en anden Tone	46
Faareveile	48
Faareveile-Slov	53
Gibsbilledet	55
Morgenvandring	56
Aftenvandring	60
Frodig Sommerliv	64
Vennernes Komme	67
Samliv	69
Aftensang	72
Toget til Thorsing	74
Hjemfarten	84
Slutning	85

Frederiksbergdigtet.

Til Danmarks Dronning	91
Til mit Hjem og mine Børn	92
Slottet	94
Skolerne og Kirken	101
Til min Søster	107
Haugen	109
Søndermarken	115
Voigt	120
Morgenvandring i Haugen	122
Kirkegaarden	124
Indreisen	128

Reisedigte.

Affskeden	133
Dampssibbsfarten	135

	Side.
Kattegat	136
Søsygen	138
Til Norges Sønner	139
Krogkleven	142
Elvne og Fossene	144
Ringerige og Modum	147
Den debbelte Skydsgut	151
Den norske Bondepige	153
Fodgiengerne	154
Kongsberg	155
Faldet i Haugsund	159
Farten i Maanestin	160
Kirken i Drammen	162
Farevel til Norge	164
Tilbageblik	165
Bed det lille Belt	166
Heden	168
Slangen	170
Christian Frederik	172
De Fattiges Hauger ved Odense	172
Caroline-Kilden ved Svendborg	174
Tilhørerinderne	176
Gangeren	177
Tobaksrøgningen	179
Christiansdal	181
Langesøe	183
Bondehytten i Tyen	184
Borgeren	186
Gaven	187
Roskilde-Domkirke	189
Gravhøiene	196
Det store Crucifix i Sørs	198
Bed Holbergs Grav	201

Narets Evangelium i Naturen og Mennesket.

Christi Fødsel	205
Maria	207
Joseph	207
Den hellige Familie	208
Barnet lærer i Templet	209
Johannes i Stormen	210
Flugten til Skoven	211
Johannes den Døber	212
Den himmelske Daab	212
Fristelserne i Ørken	213
Biergprædiken	218
Miraklerne	221
Phariseeren	224
Saducæerne	225
Nicodemus	227
Simon Peder	230
Paulus	233
Johannes Evangelist	234
Transfigurationen	236
Den hellige Nadver	238
Judas Iscariothes	241
Getsemane og Golgatha	246
Disciplenes Jubelhymne	248
Vaasse	251
Pindse	253

Lyriske Digte.

Anden Deel.

стриж альбум

издѣлъ

Langelands-Reisen.

(1804.)

self-admiring

(1041)

Fortale.

Alt saa skal jeg da nu forlade mit Hjem, og en Reise
Førstegang i mit Liv prove? Besynderligt nok!
Fjærogthyvende Gang er jeg reist vel rundtomkring Solen;
Driftig og lang var min Vei, Mangen paa Reisen er død;
Al men hvad siger det alt? Mens paa Himmelnen ustand-
set jeg iled,
Var fra min Axelstad neppe jeg fem Miles Vei.
Nu vort Sielland jeg drager, igienem til Then og til
Thorsing,
Over til Langeland med, Faaland, muligt, og Moen.
Sær Forventning spænder min Barm, som da først i
min Barndom
Færdig til Skoven alt stod pakket en glædelig Vogn.
Lad dig da stemme min Luth; at igienem de Ihdende
Strænge
Kraftigt tolke jeg kan alt hvad paa Beien er hændt.
Al, men hvad tænker du paa, barnagtigdrømmende
Digter?
Slig en Reise du troer Publikum værd at betroe?
Om hvordan først du drog over Roskilds støvede Landv ei,
Ringsted, Slagels forbi, lige til selve Korsør;
Kom paa Smakken, ful ondt, saa langsomt seiled fra
Nyborg,

Fem Miils knuddrede Bei, taenk dog, i ottende Glas!
 Kom til Svendborg-Sund, over Bolgen atter til Thorsing;
 Siden paa Governes Ryg sildigt til Langelands By.
 Slige Bedrifter da mener du værd at siunge for Folk,
 som

Reiser har læst, der er giort Jordklodskredsen omkring?
 Biist er dit Varsel, min Ven! og jeg veed hvad driftig
 jeg vover;

Dog til mit Forsvar her tiene dig dette Par Ord:
 Tit Amagerne saaes at dandse paa Bund af en Fierding
 Hvortil vi Andre vist helst ønsked en rummelig Sal.
 Hiernen er trindt omringet af Alnaturen, og — følsomt!
 Hiernen, saa lille den er, atter omringer dog den.
 Vieste Mænd har seet i et Æg Alskabningens Billed:
 Skienhedens hndigste Form, Klodens eliptiske Gang,
 Organismens mystiske Fro, og det vældige Livstof.
 Ligger det alt i et Ægs Omfang, lidet af Kraft,
 Hvad maa der ligge da vel, mellem Roskildeveien og
 Nyborg,

Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?
 Dette Talent: at see, har i Oltid Folket bestandig
 Tillagt Digterens Blif; deri Kunsten bestaaer.
 Og for at vise, vort Shn ei gienstandlegemligt virker
 Blot; men fornemmelig bedst dybt fra vor Siels Fantasie,
 Tolker et gammelt Sagn, at Homeros Skialdenes Fader,
 Blindet besang, hvad han saae klart, for hver Seendeblind.
 Hvad der nu mig angaaer, som ei løser Faderens Skorem,
 Blind er som han jeg vel ei, bruger dog tit min Lorgnet.
 Tag da tiltakke, min Ven, med hvad jeg gierne dig
 byder!

Erlige Mand kan ei byde dig meer end han har.

Til Saxe Grammaticus.

Gamle Folioobog! nu lukker jeg dit Pergamentbind;
 Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa min Stol;
 Nu jeg forlade dig maa; dog nei, vi skalles ei derfor;
 Folger Grindringen ei, selv naar Farvel der er sagt?
 Vær mig en tro Ledsager, hav Hjem i det hellige Minde,
 Følg mig, viis mig omkring, giennem mit Fædreland!
 Erin, som en hinsvandt Ven, fortroligbeskeden tilbage,
 Overgang sit første Besøg gier mig en hndig Natur;
 Men har hum sagt Farvel, og er nær mosdækkede Borg-
 muur,

Giest mig da snarlig igien; helst i det taagede Veir.
 Ledet af dig jeg stande, for helligdomrende Sværling,
 Hvor dine Vældiges Been lagdes og smuldne til Stov.
 Lær mig af Bondens enfoldige Mund fortrolig at løkke
 Mangt et ærværdigt Sagn, End fra den ældere Tid.
 At sig Oldtid blander med Nutid, Mindet med Livet,
 Kærligt i blid Harmoni, giennem det reisende Digt.

Roskilde Landevei.

„Langsomt, det gaaer ad den brede, den liniedannede
 Kongvei,
 Sparsom paa Slygger og Krat. Hvilken kiedsommelig
 Tid!“

Ti, min forkælede Ven! En Kongevei bred er og lige,
 Ikke til Slygger og Krat trænger den kæmpende Helt.

Felligt, i Midnatstunden, først kisler den stiernede Hvæl-
ving,
Naar vi til Murene did trille de mædige Been.

Issefiorden.

Du gamle, solvblaa, stille, klare
Issefiord! som Nordan's Hælte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Altid flux til Kamp og Fare;
Du som stedse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Flade dækker! —
Tidens Tand kan Alting sure,
Styrket er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det sejrvante Leire
Sank, dets Glands som Hæltens Die
Sluktes; og de lave Vandé,
Hvorhen Snekken før lod stande,
Kan nu ingen Kiele plie.
Selv den By, som Kongen bhgged,
Hvor dunkle Bøgelunde slygged,
No, som roligt leve vilde
Bed den roligstille Kilde —
Roskild selv er overvunden,
All dens Herlighed forsvunden;
Kun den gamle Kirke savner
Endnu ei sin hæle Bue,
Af, som taust og helligt savner
Asten af den slukte Lue.

O hvidsler kun vemodigt, Vover!
 Hvor de gamle Kæmper sover;
 Hvidsler mod den mørke Hule,
 Hiem, for dine Konger, Thule!
 Skulper op med tungen Bolge!
 Eder min Grindring følge.
 Let lad Binden Bolgen fure,
 Bring mig hen til hine Mure,
 Kæmpestærke, thkke, rode,
 Vørn omkring de elskte Døde.
 Lad mig der med Undagt skælve,
 Hvor sig Chorets Buer hvælve;
 Hvor de thkke Piller favne
 Støvet, af de ældste Navne,
 Som ei døe, som ei forsvinde
 Medens Groars Kilder rinde.

Roskilde Domkirke.

Alt rasler Neglen i de tunge Døre,
 Med Larm den rustne Laas nu op man lukker;
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
 Alt staarer jeg paa de brede Rosdsteensfliser,
 Mod hvilke Loftet boiethvælt sig bulket.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser,
I Hvelvingen hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt skjondt uden Pragt,
Taust vidne dine gothiskstærke Piller,
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siiig, Taare, hvi du ned ad Kinden triller?
Siiig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Af! ei af Sorg, af Grefrhgt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som esterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
En Skiald, som end kun Harpen svagt kan røre,
De tunge Sværd jeg løste knap formaer;

Men for det Store gav mig Gud et Dre,
Skjondt selv ei Helt, jeg tolker hans Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Ristter.

Saa ton kun, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den Hemyktes Aand,
Han atter kan med Bellyst vise Mange.

Du leder mig sagtnodigt ved din Haand,
Hen over disse halvudslidte Stene,
Som fængsle dog mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene;
Enfoldig staer han, med sin stille Frue,
Udhuggen der paa Gulvet; men ei ene.

Thi som paa Marken Tue staer ved Tue,
Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
Omfavnet af den høie Kirkebue.

Du! faldt paa det fribaarne danske Hav;
Du hisset sank i Danerkongens Hære;
Du! fromt og helligt var din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
Dit Liv svandt hen, dersor blandt disse Helte
Du hviler broderligt, til evig Gre.

Ugudeligste Frækhed kun kan velte
Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
Til Forsvar drage kan sit Sværd fra Belte.

En Rustningskikkelse jeg hisset seer,
Med intet Legem i; dens Barn ei slaaer,
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger saadan Heltens Minde staer!
Selv naar til Stov hans Legem længst er blevet,
Ei Tidens matte Haand hans Død formaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skjondt Fanen, hist, er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, sterke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Hin Glavind truer end med Undergang,
Skjøndt fort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den yngre Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

At see den blinde Snedkers fromme Fid!
Et Taarn af bløde Træ, til Herrens Ere,
Han troligt skar og satte her det hid;

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skjøndt blændet var hans Syn, lys var hans Siel,
Da famlende hans Hænder det mon sicere.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne,
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiel.

Om Nutids Glimmer og Oldtids Kierne
Taust vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Oversladen skal om Altting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, høie Jesus! lier
Paa Altartavlen, som sig blankt oplader,
Og spredes ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
Hvo hviler her bag Altrets lume Ly?
Hvo giemmes bag de gitterslyngte Plader?

O Margareta! du som Danmarks Skh,
 Lig Maanen hist, med Modersmil adskilled,
 Her slumrer du, du Nordens stolte Ny!

Og blegt og rankt dit moderlige Billed,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staer,
 Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
 Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Ghysen træder jeg i dunkle Chor,
 Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
 Hvor lutter Underværker mig omsnoer.

Thi Fantasien Intet vise kan
 Af Tiden uafhængigt meer og Elde,
 End disse Pillar, smykt med Farvevand;

Der spotte Døden og dens sterke Vælde,
 Der stande henved tusind lange Åar,
 Mens Tid og Brand dem ei har funnet fælde.

Paa Stotten Harald Blaatand malet staer;
 Den stobte Kiste Evestkiægs Fader giemmer;
 Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Straas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
 Der favner Muren, o Svend Estrithson!
 Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, en Dronning, blid og skøn,
 Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
 Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Alske her sig blander;
 Han ved din Side staaer med Bispestav,
 Hans Nærhed om din dybe Gudsfrøgt sander.

Men alle fire ned fra Eders Grav,
 Lig Alander, seer I paa det Marmor rolig,
 Som Efterslægten Eders Afskom gav.

O hvor sig Buen hvælver her fortrolig,
 Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
 Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en lidet Brødelem:
 Uskyldighedens Engel huldt omsvæver
 De danske Kongers Børn, i Dødens Hjem.

En Kugle hist Opmærksomheden kræver;
 Den knuste Brystet paa den tappre Juul;
 Han hviler nu, hvor ingen Fiende bæver.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmøgt Skul,
 En smal og ringe Sandsteen glat og lige,
 Beskeden ruger over Graven huul.

Men aldrig skal fra Danmark Mindet vige
 Om denne Mand; — hist siger Tavlen mig:
 Her hviler Saxo i de Dødes Rige

Din Indskrift selv, du Ædle! satte dig.
 Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges
 Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
 Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
 At tungt mit Blik med Beemod kan bedugges.

Her slumrer med med sin Hustru sedt i Fred
 Den Fierde Christian, som skal elsket være
 Af hver taknemlig Danske, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ere,
 Et Svilested af spraglet Steen er sat,
 Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
 Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
 Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet Begeistringstaaren flyde.

Overgang.

Næt som den brusende Strom, der slinger sin kraftige
 Flodarm
 Stærk giennem Dalene ned, skummende veldigt og dybt,
 Naar den da nacer til et speilklart Vand, til den rolige
 Sivdam,
 Risler dens Vove kum brudt, mildt i det spillende Skær;
 Saadan Digterens Rost: hist sang han i hellige Sværling
 Vældigt sin Sorg og sin Ild, malmfuld ved Orgelets Klang;
 Men nu Kirkedøren er luft, sædvanlige Verden
 Utter omringer os rundt, dæmpes den driftige Flugt.
 Og ved en enkelt Blomst, som rulles forbi, jeg fornøier,
 Under indvuggende Takt, tidt mit betragtende Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hat og alt slog Degnen af
Tanker,
Da vi, uventet, paa Thee bød ham til Giest, og Tobak;
Selve Tobakken tilhøide blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræflige Smag; Manden blev myg og human.
Skjælmst Staldbroderen loe, mig Lysten kom paa til at
græde;
Theevandsdegnen mig blev Billed paa Tidernes Gang:
Havde Chinesernes Thee ei fortrængt vort straalende
Misdhorn,
Drak nu, istedet for Misid, Dansken ei China, til Straf.

Ringsted.

Mødige kom vi med Slud til Ringsteds aabnede
Værtshus.
Medens vor Hest sik Hø, skrev jeg paa Ruden mit
Navn.
Neppe stod det blandt Andre der, før sig hurtig et
Billed
Reiste med Smil for mit Blik af litteraire Forsøg.
Flintsteen skriver paa Glas, (som Demant), mens He-
stene føres;
For i den dæmrende Hal Kiedsomhed lidt at forslaae;
Knap er et Træ fuldbragt, før strax det hovmodige
Hierte

Frisk om Udsadelighed gør sig et latterligt Haab;
 Af men den grusomme Tid, naar af Kradsningen kied
 den er vorden,
 Knæller den Ruden itu, indsætter blanke paa nh.

Sigersted.

Uafladelig fog for Vinden den taagede Støvregn,
 Støvregnstaagen forbi atter med Posten vi fog.
 Natten var nær, og Begge vi stunded til fiernede Krebs-
 huus;
 Krebsgang thktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
 Hisset mod Venstre, paa Veien, i Taager sig hæved en
 Kirke,

Sørgeligt skult af det Graa, thdelig knap for mit Blif;
 Kirker forbi var tilforn jeg tidt alt kommen, dog fristed
 Navnet mig ikke; nu kom sessomt først Lysten mig paa.
 Men til Vidne jeg kræver dig, Ven, om ei til Forundring.
 Marsag jeg noksom fit? Sigarsted blev mig nævnt.
 Thi af en Anelse stærkt til et Spørgsmaal Læberne
 dreves;

Ventende lytted jeg strax efter et Navn som var kicert.
 Og som formodet skeet: godt qvægede Lyden mit Dre,
 Skiondt fordreiet udtalt gnavent af sovnige Mund.
 Sigarsted! Du er her? Og see, det glindsende Blif sig
 Brød giennem Taarer en Wei, hen ad den taagede Mark.
 At Kong Sigar randt mig ihu, samt Signe med Hag-
 barth,
 Weed alt du, som har læst Oldtidens hndige Digt.
 Hisset da kneised hans Kongsgaard stolt, og hisset paa
 Bakken

Traet, hvor Hagbarths Død vidner om Kicerligheds Magt?
 Hisset dit Tomfrubuur, guldlokte Lilievand Signe!
 Hvor sig med Morgenens Glod blandte dit flammend.
 Baal?

Længst forsvundne Bedrift! Kun en lav ubethedelige Kirke
 Giemmer et Navn dog en Lyd end af dit hellige Sagn.
 Tit under Læsning jeg foer i Saxos ærværdige Kronik
 Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her;
 Onsked at skue lidt meer; men en Slud indhylled mit
 Die;
 Rørt, med tilbagevendt Blik, drog jeg da videre frem.

Krebshuset.

Ultsaa for førstegang til et Natherberg jeg henruller,
 For med den vaagnende Dag, længer at reise paa ny?
 Smuk, saa siges, er Veien til Sors, klareste Vover
 Trindt omkrandses af Skov, stor er den herlige Krands.
 Modig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende
 Morgen;
 Hvad da mit Die skal see, venter nu Sicelen kun halvt.
 Vær mig, med lignende Tillid, min Gud! at gange til Svile,
 Naar mig en dybere Sovn styrker til fiernere Vei.

Morgenen.

Morgenstund har Guldet i Mund, saa lyder et Ordsprog;
 Øftest har Ordsprog ret, o men det feiler dog her!
 Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter Aurora din
Ankomst,

Blid, Guldrosen i Mund, jomfruresdmende sødt,
 Konuner med Piben i falmede Læber, i graa Nokkelse,
 Frossen og sovnig en Knark, smøger mig Taagerne frem.
 Blomsterne hylle sig da, som om Aftnen hndige Piger,
 Ind i det græsgrønne Shawl, bleges og rystes af Kuld.
 Hvor oplivende derfor er Skieret i tidlige Morgen,
 Eos, du venlige Slut! af dit safrangule Haar;
 Munter, Auroras Tolk! Da Læren stiger i Kornet
 Engang saa tidlig som før, flagrer i Lusten og flaaer:
 Eos vor Dronning har meldt, Smaablomster! Baagner
I Fugle,
 Siunger og dusfer i Sky! Eos vor Dronning har meldt.

Sors.

Venligt, Sors! dit Nasyn leer, blysfærdig du titter
 Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Buskene lig;
 Speiser dit Rødsteenstag i det riflede Vand, som af
Himlen

Laaner sit dunklere Blaa, blandet med Sivenes Grønt.
 Hisset er Anders-Skovs ærværdigforældede Kloster;
 Nys indblandede Pragt her ei mit Die kan see.
 Ret som to Nabo-Gubber i Øveld efter trættende Dagværk,

Udenfor Sit staer hver, nikker den anden: God Nat!
 Ultsaa denne Natur det var, som i Kærlighed rørte
 Holbergs Hjerte, med huld Altraa syldte hans Barm?
 Barmen, som hidtil aaben fun stod for Latter og Lune,
 Her Livsblomsten fil kær, seent i sin Alderdoms Høst?
 Hellig Erbædighed skyldes den Egn, hvor Daniens Holberg
 Vandred med Sølverlok, taus under Egenes Hang.
 Egen boied sin Green for at krandse den mægtige Tinding;
 Nu ham Udsædelighed kroner med Stiernernes Krands.

Anders-Skov.

Hjist, hvor Høien grønlig kraaner,
 Hjist hvor Horizonten blaaner
 Og sin Glæds af Solen laaner,
 Stod et gammelt Kloster trægt;
 Tæt indekraandset, venligrolig,
 Rundt af Skovene fortrolig,
 Gudsfrøgts tarvelige Bolig
 Bar af store Træer omstyggt.
 Gamle Tid var længst forsvunden,
 End det uskadt stod i Lundten,
 Hellig Fromhed lagde Grundten,
 Til Guds Ere blev det bygt.

Anders bort sit Die vendte
 Fra den Pragt, som Hjertet blændte,
 Som med Fristelser omspændte
 Sælen, Ondskab bange Nov;

Ugted ei de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen qvæder
 Psalmer, til Gud Herrens Lov;
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et stille Kloster bhygge,
 At de fromme Brødre trhygge
 Kunde boe i tausen Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hierte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumske Doner
 Sattes, lød nu intet Skud.
 I de dæmringssorte Skove
 Torde ingen Larm sig vove,
 At de fromme Fædre love
 Uforstyrret kunde Gud.

Hele Værens Fugleskare,
 Rød for Larm og Stoi og Fare,
 Fløi nu paa de Vinger snare,
 Til den stille Munkebo;
 Hvor de loktes ei til Nøden,
 Hvor de, uden Frøgt for Døden,
 Kunde slaae i Morgenrøden,
 Uforhindret sødt i No.
 Hvergang Klosterklokkens ringed
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,
 Høit sig op mod Gimlen svinged,
 Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bonder did hendroge,
 Op de deres Hytter sloge
 Der, hvor Munkene forjoge
 Overlast og Boldsomhed.
 Ind de vel ei torde vove
 Sig i Anders fromme Skove,
 Men ved Søens blanke Bove
 Satte de sig hisset ned.
 Oldingen dem tidt besøgte,
 Deres Tro han frontt forsøgte,
 Gavmild deres Kirke smykte
 Med det Kors, hvor Jesus leed.

Hvergang nu en jordisk Smerte
 Engsted deres syge Herte,
 Kloge Raad han venlig lærte,
 Skienkte dem sin Lægedom;
 Hvergang Mismod, Oval og Kummer
 Giorde Lusten qvalm og lummer,
 Bakte Sielen af sin Slummer:
 Blev det godt, naar Anders kom;
 Hvergang til den sidste Hvile
 Trætte Legem hen mon ile,
 Lod han brustne Die smile,
 Uden Frygt for Herrens Dom.

Af forgieves vil du søge,
 Vandrer, end de gamle Bøge,
 Som forbant sig at forsøge
 Klosterged ved Klosterets Fod.
 Yngste Kvist som da mon skyde,
 Monne Stormen længst nedbryde,
 Da kun lumske Orme thede,
 Til den treskethule Rod.

End vel i de grønne Dale
 Klostret staaer, men ghldne Sale
 Paa de samme Steder prale,
 Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Undagt skuer
 Hen til Kirkens hvalte Buer,
 Himlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders Magt;
 Kibstædsfolket, mere slovet,
 Øste Kraft og Fromhed rovet,
 Selvets Slaver, slægt i Stovet,
 Nævner det med Ringeagt;
 Skialden, ak! hvis Blik saalenge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Griben i de stemte Strænge,
 Blusser, høit til Sang opvakt.

Hist hvor Aret Jordens dølger,
 Hist hvor Diet gierne følger
 Agrens tunge, gule Bolger,
 Sort et Kors paa Hsien staaer;
 Hellig Anders reist til Ere,
 At hans Land kan altid være
 Egnen nær, og Omsorg bære
 For sin Ager, Nar for Nar.
 Overgang Blomsten Engen spætter,
 Naar det unge Løv sig flætter,
 Grønt i Mai, da først sig sætter
 Nattergalen der og slaaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By; hvor nu er et Herberg,
Boligen Fordum stod hyggeligt bygt for en Præst.
Nundt Bertinden omkring mig viste; hvor Kibers og hvor
Hestes
Spiltoug fandtes tilforn, bragte man Giæsterne nu.
Snild Indretningen fandt jeg, galant jeg roste Bertinden.
Kæmpeskridt af Kultur selv nu i Slagels man seer.

Korsør.

Her er altsaa den By hvor Jens Immanuel fødtes?
Faldefærdig og mørk; dog som en Stabel komik!
Bolgerne slaae dens Bred, melodisk naar Beiret er roligt;
Kommer der svageste Storm, bruser det grumset med Slud.
Blæsten ryster dens inderste Tommer, bestandig den frugter,
Doden, og lever dog end, skøndt kun et sorgeligt Liv.
Yderst paa Siellands Kyst, naar mod Land den vender
sit Dje,
Smiler mod Marken den tør, munter og dansk jovial;
Men naar mod Verdenshavet den seer, da ryster den søsyg;
Stranden urolig og vild afslokker Kysten et Hyl.

Vinden.

Alt kommer an paa Vinden til Søes; tidt pludselig
slaaer den
Om til en medsat Kant, Altting hystrer dens Vink.
Poesie er en Sø, er et Hav med utallige Belger;
Digterens Lune gior her Indgreb i Goli Net.
Derefter Farten maa rettes; thi Læser! tilgiv hvis i Digtet
Stundom krydse du maa, ret som paa Beltet din Ven.

Reisen over Beltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale
Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale.
Hvorfor jeg vælger her et andet Versmaal
Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Al,
Saa bruger man en Kiep, til Hvalen en Harpune,
Til Bexler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
Hver Ting udkræver Sit, og sit søregne Sted;
Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
Jeg veed vel der er Dem, der saadant vil fordomme,
Som for slig Mening mig kun lidet vil beromme,
Som sige: Vers er Logn, et Skyggespil, en Drom.
Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er om.
Antaget altsaa her at Vers er Ting, min Kicere!
(Imellem os er Ting, det mindste det kan være,
Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Gujon,
Vil ofte gielde selv for en honest Person)

Unget det er Ting — saa falder det i Sandser;
 Alt ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
 Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spiist, saa pleier man at else
 En Mellemret, med Kaal, med Roer af de Botfelske,
 Saa Fiskemad, saa Steg, saa Hage, saa Gelee;
 Men under alting Biin. Min Ven! af dette see:
 Ved Vinen jeg forstaer kum Hypokrenes Kilde,
 Ved Maden Poesie; thi var det vel ei ilde,
 Om jeg i Skyggen her, strax under kloelig Bust,
 Med Smag tillaved dig — en Smule Rustumsnust.
 Den Ret er ganske god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for Rumfords sunde Suppe,
 Der laves til af Been, til fulsten Læzers Tær,
 Skiondt slige Knokler er som oftest uden Marv.
 Jeg haaber ogsaa vist du her formilder Minen,
 Da atter du din Ven gienseer, Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alerander dig i Verden var forhadt.
 Den er dig meget kier; saa godt den laer sig læse.
 Du ei forlanger at man op for dig skal kræse.
 Skiondt Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
 Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god;
 Den er saa underlig, den er saa reent forbandet;
 Det ene Vers er ei aldeles som det andet.
 Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen nøgte kan,
 Dog er de ikke eens. Slight kan du ikke lide.
 Tilgiv at du har maat'i sure Ebler bide!
 Men har du Eblet bidt, og var det altfor suurt,
 Skal paa din Læbe nu lidt Sirup vorde smurt.
 Bed Sirup mener jeg da disse Vers, min Kiære!
 Af dem jeg skrive kan saamange det skal være.

Jeg hviler mig imens, det er, som holdt jeg op,
 Og Digtet gaaer dog frem og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
 Først i den siette Fod er det at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig. Et høist uskyldigt Kneb,
 For den som stundum er lidt langsom af Begreb.
 Gen Ting der endnu er, hvad jeg, som en Skribenter,
 Dog først fortælle maa til mine Recensenter.
 (Det altid kiedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkasted før man sværted sit Papir)
 Hvis Parentheserne man finder noget lange,
 Og alt for hyppig brugt, i disse mine Sange,
 Da taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skuld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu dessværre man jo vender om paa Alt!
 Det var, hvad først til dig jeg skulde have fortalt.

Med Løngsel vented jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen; Dagen kom, men Dagen havde Snue;
 Den saae saa sovnig ud, saa visse og saa plat,
 Som om en dygtig Svir den havde holdt i Nat.
 Hvad ei et Under er. Hvis du og jeg begravet
 Hver Aften blev som den, dybt under Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saameget, Ven!
 At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
 Saameget meer er nu da Dagen jo at agte,
 Som slig Extravagans vil aldrig eftertragte
 Som drifker sagtens lidt, ved Sang af Slovens Skiald,
 Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staarer dog op igien, og Morgenstunden lover.
 Det yderst sielden er at Dagen sig forsover.
 Det vere kan engang, naar i et Assamblee
 Ham Maanen nægtet har den smukke Sol at see,

Da skuler han lidt mut, det varer dog ei længe,
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smudsig Slaaprok klæd,
 Den ned paa Jorden saae, og huked hosit og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Dine vøde,
 Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
 Paa Jorden grædende med smudsig Slaaprok paa.
 Sligt Varsel var ei godt, jeg selv blev noget bange.
 Jeg ellers kief er — men hvad Varsler anbelange —
 Jeg tænkte: Vandet er kun thndt, ei saa kompakt,
 At det kan imodstaae dit Legems Thngselsmagt.
 Jeg frem en Tavle tog, mig uden at beromme,
 Og regned sindrigt ud, at — ei jeg kunde svemme!
 Jeg vidste, kun i Vand man veier fire Pund,
 Men hvad vil det forslaae? man drukner som en Hund.
 Heraf du seer, min Ven, at ei jeg folger Skikken
 Og er i Vens kum loerd, men meer, selv i Physiken.
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
 Elektrisering er den Kunst som giver Sted,
 Som slaaer os tidt ihiel, som os i Haaret trækker.
 Luftpumping er den Kunst, som Mandedrættet stækker.
 Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Iis og Sneen vildt rundtom paa Marken groer,
 Hvor ei man nedig har for Sol at sætte Sluse,
 Og at opeske Niim ved Kunst i Drivehuse.
 Jeg selv galvanisert har en afdivet Frø,
 Som ganske rigtig traak sit Been da den var dø'.
 For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet,
 Jeg tænkte: Herregud! det var dog altfor følt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Belt.
 Det var dog heel fatalt! Din Kjortel er ei krympet,
 Jeg er saa bange for den bliver sammenkrympet.

Man har ei Raad til fligt, især naar man er død;
 Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brod,
 Hvormeget mere da. Smaafolk er ingen Grever!
 Det er dog egentlig af Livet at man lever.
 Som slig Betragtning nu sig velted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
 Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
 Jeg var ei ganske vel, jeg hørte Binden kule.
 Jeg sad Ulysses liig, paa dansæ, som han paa græs.
 Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, stiondt Flest
 Gi Grethe meget hialp, i Elskov uden Stromper.
 Bestandig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiolen krymper!
 Jeg sat om Skeen tog, det smagte mig bon bon;
 Naturlig saldt mig ind Gotfred af Bouillon.
 Jeg tænkte: Nu som han du Reisen skal beramme;
 Thi Fyen og Jodeland er jo dog mest det samme.
 Det ene kiender du meer end det Andet ei;
 En Bei er kort, een lang, men Beien er en Bei.
 En Bei, som er af Vand, den Egenstab besidder,
 At den kan drukne dig saa meget som den gidder.
 Hvad om paa fierne Rygst med Spyd og Sværd og Stang,
 Fyenboen rede staer, og vil din Undergang?
 Jeg nægter ei, det blev mig ganske sort for Diet.
 Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortsoiet?
 Jeg blev en Skipper vaer, af Mandstab var der To;
 Det trostelige Shn mig atter gjorde fro.
 Om Hiertet let jeg blev, jeg tænkte: For det første
 Vi er dog astid nok til dem i Fyen at børste.
 Jo færre Folk vi er, desstørre blier vor Priis.
 Vi Alt ihelblaue vil; kun Iversens Avis
 Vi Livet spare kan, paa Vilkaar at han roser
 Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
 Som sagte ved mig selv jeg talde disse Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen og hen ad Havet foer.

Du! som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
 Du lidt dog vide maa hvordan det gaaer paa Vandet.
 Et skovløst Land det er, besøgt af mindste vind,
 Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind,
 Derfor man tidt er nødt at bruge Smakker, Baade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Baade;
 Hvis man vil komme frem, isald det skal gaae godt.
 Paa denne Dag især var Vandet meget vaadt.
 Der hoie Bolger gif, jeg hørte stærkt det syde.
 Et Marsvin mørkede jeg tæt under Smakken stede;
 Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg glemte først, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jevner sig med Tiden,
 Men gaaer din Proviant, hvad skal du øde siden?
 En klog og sindig Mand bør giøre sit Bestik
 Paa Levetiden heel, ei paa et Dieblit.
 Gi havde jeg forglemt, ved Snapsen af Genever,
 At egenlig det er for Brødets Skyld man lever;
 Skjendt jeg den Paradox har hørt af Nises Mund,
 At Brødet egenlig var til for Livet kun.
 Jeg angst i Seilene vor Skipper bad at puste,
 Jeg spurgte hdmigt, om han mørked ei det snuste?
 Hvad snuse? svared han; er det at stikke paa?
 Har Vandet Lov, for ham, ei paa mit Roer at slaae?
 Da blev jeg glad, min Frejd jeg funde meer ei dølse:
 Hvad jeg for Marsvin tog, var en uskyldig Bolge.
 Mig Hiertet i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvættet Frejd jeg maatte læste op.
 Slight kom mig felsomt for. For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Rahyttens Bænke
 En Seng mig rede lod, og lagde mig derhen,
 Og stod, før Farten var forbi, ei op igien.
 Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
 Hvis mig forarged ei slig daarlig Paafundstale;

Jeg kunde sige dig, hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig stied, og rysted skællet Kropp;
 Hvordan Najaerde med sivbegroete Nakker,
 Og hvide Bryster kom; og saadant. Jo jeg talter!
 Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i No!
 Man ei letfindig bør befordre Overtro.
 Hvad er Neptunus vel? Sovandet, naar det skummer.
 Hvad er Najaerde, om ikke Tørst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer end dette Sælhundspål,
 Udaf hvis Skind man gør sig Punge til Tobak?
 Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Øwind som kobler,
 Fru Venus, hvad er hun, om ikke Vandets Bobler?
 Og hvad er Acolus? En Bind. O Musa tie!
 Jeg lider for min Død ei sligt Windmageri.
 Skal endelig en Gud da frem, for Bind at giøre?
 Nei, Gud skee Lov, nu har vi sligt dog paa det Tore;
 Nu veed vi, Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
 Udvider af og til den sammenpakte Lust —

Dog, for Herr Kritikus formeget ei at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 For at fortælle ham: vi foer, paa Windens Lyh,
 Til næste christne Land, og dette Land var Then.

Paa Landjorden.

Som nu i smukke Rimevers,
 Der sveie hen paa langs og tvers,
 Og trækkes i det vide Rum
 Saa seigt som Gummi elasticum.

Jeg sogte nhs udi min Sang
 At male Skibets Ghynggang,
 Saaledes vil jeg atter her
 Mffskildre dig, min Læser kier,
 I Knytteversets Krykkedands,
 Den Reise der blev giort til Lands.
 Ifald du stoder mod en Knort,
 Skal du det ikke agte stort,
 Men som et Billed det ansee,
 Paa Landeveiens Oval og Bee.
 Dog maa jeg mig forlige først
 Med fynske Mand, som for Blodtorst
 Jeg hist anklaged i Korsør,
 Og sige her til hans Honour,
 At uden Spyd og Morderaand,
 Han stod paa Strand med Hat i Haand,
 Da Færge-smakken giorde Stop,
 Og vi steeq høit paa Landet op.
 Vi taffed i en ivrig Bon
 Neptuni soerfarne Son;
 (Den gamle Fa'er er længe død,
 Nu Sonnen har hans Levebrod)
 Fordi han os paa denne Bei
 I Havet havde druknet ei.
 Sandt nok, det var en farlig Tour,
 De lumske Marsvin laae paa Luur.
 Endskjendt det var en Hundedad,
 Var Solens Hede dog saa svag,
 At skjondt vi, paa den kolde Smak,
 Paa Kiolen havde hver sin Frak,
 Og over Frakken en Kavai,
 Det hialp det Bitterste dog ei;
 Hver frøs og skjøved som en Hund,
 Og Tanden klappred i hans Mund.

For Noget var dog dette brav:
 Da Heden paa det danske Hav
 Faldt med saa ringe Vælde ned,
 Og var snart slettes ikke heed,
 Saa sad vi ogsaa ganske trægt,
 Og næred ikke mindste Frygt,
 At nogen Sælhund, os til Øval,
 Af Heden skulde blive gal.
 Vi saae vel Mestermandens Mand
 At gaae paa Isens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bolgens Top,
 Hvergang en Sæl stak Snuden op;
 Men jeg tor dristig sværge paa:
 De kunde gierne ladt dem gaae,
 Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal end de.
 Dog nok om denne Reise mi;
 Vi gjorde, hvad vel ogsaa du
 I samme Tilstand havde gjort,
 Da vi var ganske gjennembort,
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gik vi ind og fik en Snaps
 Ataabne vore Maver med;
 Derpaa vi, paa det samme Sted,
 En Skeefuld Suppe os udbad,
 Og efter den lidt Eftermad.
 Derefter, da ved Stormen brat
 Vor Hest var bleven ganske mat,
 Som ikke var til Søen vant,
 Og Frygt med slig en Fart forbandt;
 (Saa meget meer, da nys han saae
 Sin Øvrighed paa Isen gaae,
 Og dømte, efter sin Forstand,
 At Den der skulde slaaes, var han,

Da han var ikke mere feed,
 End Hundedagens Sol var heed)
 Saa lode vi en Postkarl hen,
 (Til Hest da) spænde foran den,
 Og lod ham, som han kunde bedst,
 Os slæbe bort, med Vogn og Hest.
 Paa denne nemme Maade kom
 Vi ud af Staden Nyborg, som
 Et tiere den Ulykke hændt
 At den, som København, er brændt.
 Dog har den efter dette Pas
 I Windverne faa't større Glas,
 Og sine Gader desforuden,
 Som vore, stumpet af for Snuden.
 (Vi elste, skjøndt en Smule plumpt,
 Foreningen af Lyft og Stumpf).
 Jeg kunde her nu lettelig
 Paa otte Sider male dig,
 Hvordan i otte Timer vi
 Hvert Veiens Hul sik kloret forbi;
 Hvordan vi, over Knort og Steen,
 Uden at brykke Hals og Been,
 Dog endelig, forstødt, forkiort,
 Omsider blev saavidt bonhørt.
 Men dette maa dig være nok,
 Paa det, som Niels Johansen Kol,
 Du ei skal raabe til min Sang:
 At vee den Indgang var for lang!
 Saa meget, til din Rolighed,
 Troer jeg er nok, naar kun du veed,
 At Ende vi paa Reisen sik;
 At Gigen ei i Stykker gik;
 At Svendborg tog os i sin Favn,
 (Sviinborg er Bhens rette Navn)

At Brændeuin og Smørrebrod
 Bortfierned os vor Hungersnød;
 At Sovn vi sik, som hoist var nedigt.
 Meer vilde være overfledigt.

Svendborg-Sund.

Saa venlig er Morgenen, Skerne staae
 Med Skygge for Solheden kieligt paa Gimlen;
 Fra Kirken hist lyder den hellige Gimlen,
 Og Boerne rulle halv graae og halv blaae.
 Saa lad da nu Kiesen i Bolgerne gaae!
 See Svendborg, hvor med sine Spire den iles;
 Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
 Og skumkleðte Dhnger paa Forstavnens slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
 Saa faves af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
 Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
 Og hisset staaer Kirken ei længer forladt,
 En Bønderflokk kommer, af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sankt Jørgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du begklædte Dreng!
 Før Smakken hen over de spillende Vande,
 Til Den, hvor Lov sig med Blomsterne blande,
 Og reder til Freja den duftende Seng.

Sagtmødige Bølge, med Bælde dig flæng!
 Pust Stormwind i Seilet med fuldere Kæve!
 At Bakken vi næae, hvor sig Hysterne hæve,
 Saa fromt og enfoldigt paa luftige Bøng.

Men vogt dig min Sogut! Skiondt Farten er god,
 Skiondt riflet kun Binden Smaabelgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd*) hist lummeligt lurer,
 Gi Vandet ham loedster, men Menneskeblod.
 Skuult støtter mod Grunden han steenfaeste Fod,
 Og venter at Snekken mod Tøssen skal bruse,
 At kullede Tinding den grusomt kan knuse,
 Og adsplitte Braget paa sorgende Flod.

Ha Hurra vi lande! vor Fart er forbi.
 Knap staer jeg paa Thorsinges grønklædte Tuer,
 For strax jeg en Bust af Kærminderne skuier,
 Der smiler til Himlen i sod Sympathi.
 Fra trælbundne Stavn skal min Haand Tær befrie,
 Og heit paa min Hat skal Tert Hoved I bære,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomster, og være
 Kærminder om Farten, som nu er forbi.

Thorsing.

Venligt vinkte paa grønnen Strand de knudrede Bøge;
 Selsomt blomstrende Lov visted og hvalte sig flet;
 fuglen i Toppen sang, giennem Blomster risled en Kilde;
 Alting (thktes det mig) tolked ørværdige Sagn,

*) En Steen i Sundet.

Og for det forskende Blik, som utretteligt skued didhenvendt
 Flux sig forvandled hvert Træ, blev til en drabelig Helt;
 Toppen en Hjelm, dens Lev til en driftigvaiende Fjørbusl;
 Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
 Grenen ud som en Arm var strakt, med et blinkende
Glavind.

Saa stod Kæmperen med eet kiel, for det undrende Syn.
 Længe jeg stirred, før ret jeg blev vær, kun alt var et
Blindværk;

Dog som et Varsel endnu Synet jeg agted og taug.
 Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da brat mig forlyndtes
 Dens Navn, som det var: Thorsing, og ikke forvendt
 Taasinge. Hellige Thor! saa stod dit mægtige Tempel
 Midt i de Danskes Hiem hisset paa Balken maaſkee?
 Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
 Dyktes mig Kæmper i Jern, rusted med Glavind og
Skold.

Nu jeg begriber Foræringens høie Bethdning, da fordum
 De! du blev Kæmperes Son, Helten til Mandigheds Bo.
 Thi Konning Christian stod i sin Hal, med et faderligt
Die

Vendt imod Køgebugt; Stunden var vigtig og stor.
 Juul var gjordet til Strid, høit blussed den driftige Kæmpe,
 Lokken ham flagrede vildt, Tapperhed ildned hans Blik.
 Niels! Dankongen befoel, med sin Haand paa den Herlig-
ges Tinding,
 Gak nu med Gud, min Son! Rust dig, og vent paa
mit Vink!

Lang Tid stod Dankonning, og saae, beregned, og ponsed;
 Fienden ei laae ham tilpas, Juul endnu Vinkel ei fil.
 Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svulmende Hav-
bugt,

Og over oprørte Vand slyngte sig Skyen af Nøg.
 Harmfuld Konningen stod i sin Borg, med vredeligt Nasyn,
 Opbragt skielved hans Haand under det speidende Glar.

Danerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Auglerne dundred,
Egenraadigt og frækt hyst af en Tiener udsendt.

Da Skoldungen ham svor, i usigelig Harme, ved Himlen:
"Slagen paa Flugt skal Juul hænges i Gal-
gen med Jern!"

Men, som det pleier at gaae (hvert Land udklæffer sit
Bæsen)

Dansken fra Lodbroks Tid huusvandt pladster tilses;
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, og vor Juul kun
Flygted paa Skræmt, for at slaae Fienden alvorlig paa
Flugt

Og da bedækt nu med Støv, med Sveed og Blod han
paa Land steeg,

Knælende ned for sin Drot, fuldelig Brøden bevidst,
See da græd Dankonning; thi lig Misdæderen knælte
Ydmhg den herlige Helt, vented sin Dristigheds Lon.

Mærligt som Fader han tog ham i Favn, og løfted sin
Finger:

Niels! Niels! raabte han rørt, nys jeg en Lænke dig
svoer;

Den skal du faae. Men flux af sit Bryst tog Kongen en
Kæde,

Tung af hin rødeste Guld, riigt med Karbunkler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blomstrende
Thorsing

Blev den Galge hvori herlig Forbryderen hang.

Overfarten til Rudkøbing.

Aldrig krysted en Sø mig saa fast i sin svulmende Favn,
som
Hjæt, da paa kæmpende Baad hen vi mod Rudkøbing foer.
Binden var stik os imod, ned styrted den skyllende Pladse-
regn;

Staden vi tydeligt saae, krydse dog maatte vi steds.
Saadan Odysseus stred, mens i Tang indviklet og Kisels
Kæmpen, som Havets Polyp, drev paa fajakiske Sø.
Gispende grebe forgives om Klippen hans blodige Hænder,
Stedse tilbage kun slængt, grumt af den rasende Strom.
Endelig naaede vi Land og hvad først opdaget mit Øie,
Var færfraaren en Helt, kleet i en flagrende Dragt.
Isen var udælt, hvirvelt hans Haar sig slyngte for Binden,
Kraftig i Højren han holdt jerngreengaflede Fork.
Tenk min Forundring, Ven, da jeg her opdaget Poseidon.
Smilende saae han min Skræk, vinked og talde mig til:
Digter! Nu veed du dog lidt Besked om, hvordan det
bruser

I Stormveir paa en Sø; Frugter det høre dig vil.
Stakkels hylkværdige Svend, du frøsler, du Arme! din Kaabe
Sleber du paa, som paa Blå, knap vel en Trevl er der
tør?

Slipper nu Kislen, Tritoner! alt nok er straffet den
Næsviis
For sin ukhndige Snak hidtil om Bølgernes Brag.
Slige var Jordombelterens Ord, og flur som en Taage
Reiste han sig og forsvandt hen ad det baltiske Hav.
Dyngvaad skyndte jeg mig i Læ. Hvad Guden mig hættred,
Skrev jeg bag Dret. Ei riig gjør os vel Skaden, men klog.

Apotheket.

Nylig i Russ og Slud, af vildthengyngende Bræt slængt,
Giennempidset af Negn, ganske fortumlet af Storm;
Omklædt nu, fra Top indtil Taa, i en hyggelig Stue,
Midt for det ventende Bord, i en Families Skied.
Suppen, ei Brændingen ryger; nu Ceres Nimrod med

Buen

Venligt sin Haand har rakt, kæmper Neptunus imod.
Kraften, han svækker, erstatter os de, og den Munterhed,
Taagen
Noved os lidt efter lidt, vækker den venlige Vært.
Bil du et Contrafei af min Vært, Ven? Vel, du har
seet ham:

Apotheker han er; mindes det Goethiske Digt!
Men, som den driftige Mand er meer, saa ligner ham
meer end

Værtten, i Sind og i Skind; Vært er desuden han med;
Gaaer, som hin, i Støvler og Frak; forstandige Hustru
Taaler ei Slaaprok meer; reent den er kommen af Brug.
Bacchus, du Skælm! jeg troer du har Almors Vinger;

hvo flytted

Over Beltet dig hid? Langland skænker os Bün?
Ja tilvisse, Broerslil! og den fortræflig. Nei seer man!
Troer han da, Druen maafsee voxer paa Kongensnytorv?
Ergo er Langland ikke saa gal, som jeg havde ventet;
Fast jeg formoded I her leved et Robinsons Liv.
See mig engang til den Københavner, hvor han er op-

blæst!

Nævn mig en Ting I har hist, som vi vel ikke har her?
Binen, den har han nu smagt, og hvad Madlavningen
angaaer,

Skifker for mig sig vel ei — „Maden var højperlig,
Ven!“

Godt; og hvad vil han da meer? Tøvlidt, der faaer
han en Røge;

Æblekage! Nu vel? Trænger han saa til Courtin?

Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kommer og
vroxler og kedes,

Ligesaa godt som hos Jer; Klubben har Bibliothek.

Handel og Vandl gaaer her overalt i Svang; var kun
Havnen

Bedre! Dog hielper man sig endnu med den, som man
har.

Vil han Komodier see? Det er sletten han kommer for
seent; nys

Jeppe paa Bierget, paa thdse, Neizensteinerne gav.

Snart, naar Beiret blir godt, (det er og et Evigheds
Regnweir)

Fyrværkskunstner sig os viser den driftige Mand.

Han er Poet, har jeg hørt! Vi har fleer Poeter i Landet;
Bünou, herlige Skiald! Kiender han Odense-Lys?

Ligesom han, har han giort en Tingest om Anden April,
sidst;

Ligesaa ædel og rørt, huslig; Helten til Noes.

Snart af Stabelen Skibet gaaer, da skal han beundre

Henrik Brangels Tenor, høit over Struber i Havn.

Humoristiske Maend har vi fleer; naar han mindst det
formoder

Kommer vor Strynæs Degrn, da vil han glæde sig først.

Det er en reen Polihistor: han Sømand var, saa Provisor

Siden i mit Apothek; saa fil jeg giort ham til Degrn.

Duelig Degrn! Kun en eenestegang (hvad mægter ei Vanen)
Raabte vor Amen han Stop! fort; som man bruger

til Skibs.

Hvad der nu angaaer selve vort Land, saa kommer til-
fort han

Ven, med sin Sicellands Mark; sær om den Bj, hvor
 han boer.
 Langland vexler med Bakker og Dal, i Skov, giennem
 Engbund;
 Snart i den hvælvede Lund, snart ved den skulpende So.—
 Saadan talde min Vært, og bestandig han skienked mit
 Glas fuldt,
 Drak saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
 Ved hans godslige Skient jeg min Træthed ganske for-
 glemte;
 Værtens Munterhed mig muntred den taagede Dag.

I en anden Tone.

Ikke længer Siulet ruller,
 Snekken meer ei Bølgen bryder;
 Vel, saa vil jeg hen i Hallen,
 Hænge den antike Lyra.

Nedens Vognen let henaged
 Over Marker, giennem Øher,
 Led dens Gang, dens muntre Naslen,
 Fast som Hexametret lyder.

Rask vi svæved giennem Luften,
 Paa de hoie Sæders Hynde;
 Svende Siul kun under Karmen,
 Mangled ene Baabengnhet;

Før, som højt de græsse Helte,
Øs i Kampen brat at skynde.
Med min vældige Muriga
Kunde Slaget snart beghynde.

Hexametret svulmed op,
Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
Kiekt, med Skummets sorte Blomst,
Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atten venlig,
Svandt dens Brusen og dens Fylde,
Det var Soens Pentameter:
Slutning, Rolighed og Ynde.

Bognen ruller meer ei nu;
Intet Hav, og ingen Skynding;
Skoven dufter Foraarsfryd,
Nattergalens Stemme træller.

I de dunkelgronne Skove
Svæver underlige Skygger;
Her i dette hulde Ly
Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Nord,
Dalen den med Elskov fylder;
Vel saa skal Romancens Klang
Lyde fra min Rosenhytte.

I den kiple Bøgeskov,
Her, hvor tusind Stemmer lyde,
Skal den sagte Eithers Lyd
Dæmpt Luften giemembryde.

Faareveile.

Hvor Bøgestoven slipper,
Hjæl, paa den grønne Jord,
Hvor torstigt Faaret træpper
Ned mod sin lille Fiord,
Hvor Ingen meer kan seile,
Et gammelt Taarn man seer;
Det kaldes Faareveile,
Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver,
Alt med sit ranke Spiir.
For ingen Storm det bæver;
Saa underlig man bli'er.
Hvo er vel dets Besidder?
Blandt Hytters lave Skol
Det kneiser, lig en Ridder,
Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
Hen mod den gamle Muur,
Som med ørværdig Unde
Staaer i en ung Natur.
Nu er vi der. Snart finder
Teg Riddersalen hvælt.
Hvordan? Mon Borgen svinder?
Og er en Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
Af yngre Gier ned?
Kun Taarnet reddet blevet,
Ved sin Ørværdighed?

Man Jord i Graven finder.
 See hvilket Blomsterliv!
 End os om Vandet minder
 Kun hist og her et Siv.

Ser er en Bro, her flyder
 Endnu lidt Mosevand.
 Men ths! Velkommen byder
 Mig der en gammel Mand.
 Bort fra de stærke Rester,
 Som ei endnu er Gruus,
 Han viser sine Giester
 Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tekket,
 Dog Stuen sval og stor.
 See hisset staer alt dækket
 Det muntre Kaffebord.
 Og Husets blide Qvinde,
 Skjøndt gammel, dog ei svage,
 Hvor mildt hun staer derind
 Og hilser os: God Dag!

Bed vinduet alt længe
 De Frugter modnet er;
 Saa tungt de Qviste hænge,
 Med røde Kirsebær.
 See Solens Flamme blinker,
 Paa Frugtens Purpurbarni;
 Og Treet venligt vinler
 Os med sin Foraarsarm.

See Havens brede Gange,
 Hvor luget og hvor net!

I ingen engelsk Slang
Den skyder sin Busket,
Ærværdig, streng og lige,
Sin jevne Bei den gaaer;
Et hndigt Blomsterrige
Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer,
Hvor grønne Tørv jeg fandt;
Her bleger heden Sommer,
Hvad travle Winter spandt.
Alt hvad i dunkle Stue
Lob giennem snelle Hul,
Det farver Solens Lue
Her med et Liljestul.

Hvor rast sig Busken reiser
Hoit i den fro Natur;
Frisk, tætindsflettet, kneiser
Udsprugne Cicérdemuur;
Hvor snildt den Grænsen dækker,
Og skuler snevre Bold,
Med sine grønne Hækker,
Og svale Sommerstiold.

Hvor hoit sig Lovet hvælver
I denne mørke Gang;
Hvor kielent Bladet skielver,
Bud Nattergalens Sang.
Her staaer et Bord, af Elde
Mosgroet, dog uden Meen;
Det trodser Tidens Boelde,
Med hugne Dvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
 Alt kunde plat forgaae,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene
 Slight Tegn, fra gamle Nord,
 Med Hytten, disse Grene,
 Og med det sieldne Bord?

Nu atter ud os bragde
 Til Taarnet Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svared saa igien,
 I det hans blide Øie
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Muren i det Hoie,
 Sig reiste ridderlig:

I mange Aar jeg sidder,
 I denne Bolig her;
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet der;
 Han fasted disse Grave,
 Som deres Bolde slaae
 Her trindtomring min Have,
 Hvor grønne Hækker staae.

Med hoie Bastioner
 Han kiel sin Vold forbandt,
 Og stærke Malmkanoner
 Blev sat paa hver en Kant.
 Et Taarn af al Fornue
 Han reiste høit fra Jord,
 At ud han kunde skue,
 Langt over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
 Fuldbragte, hvad vi see,
 Da, som tidt skeer dessværre,
 Kom Døden med sin Lee;
 Den øndser ingen Skandse,
 Dens Haand er grum og sterk,
 Den lærte ham at standse,
 Begyndte Fæstningsværk.

Saa ved den Gubbes Tale
 Jeg Alt at vide fil.
 Da fra de gronne Dale
 Jeg hæved did mit Blik,
 Hvor over Portens Bue,
 Som paa forghldte Bierg,
 Jeg saae en Farvelue,
 Og læste: H ar den b erg.

Var det den gamle Ridder,
 Hvis Arbeid vinkte mig?
 O hulde Fugleqvidder!
 Nu først forstaer jeg dig.
 Han var det, som udførte
 Sit Værk, med dristig Aaland,
 Til grusom Døden rørte
 Han med sin flamme Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven, fra sin Port;
 Men blegned som en Rose,
 Og fit kun Taarnet giort?
 Blev grumt af Døden røvet,
 I hviden Pandersærk,
 Og lod os staae bedrovet,
 Ved usfuldendte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender,
 Fra denne Blygning kør.
 En Hardenberg jeg kiender,
 Som lignet denne her;
 Et Omrids ud blev fastet,
 En Indgang Borgen fandt,
 Men grusom Døden hastede
 Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
 Nu jeg dit Blik forstaer.
 Farvel, I sunkne Grave,
 Fra svundne Ungdoms Aar.
 Farvel, du blide Lovinde,
 Du Olding, Mark og Væng!
 Med stille Beemodsminde
 Jeg rører Harpens Streng.

Faareveile-Skov.

Lykke veldødige Bøge, mosfulde Stene,
 Smilende Stund!
 Og hvor du favner mig kistligt med løvfulde Grene,
 Hellige Lund!

Hør, under Stamnen af dig, medens Fuglene tone
 Elskov og Spøg,
 Sædt vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
 Knudrede Bøg!

Saglige Tempel! Kun Fuglenes spøgende Øvidder,
 Dæmplet og svag,
 Lyde med Zefirens Vift, mens i Skyggen jeg sidder,
 Blomstrende Dag!

Lessing! Din Nathan skal hen mellem Bøgene træde,
 Ud fra min Bog;
 Blid og ærværdig, som de, skal den Edle mig glæde,
 Sindrig og klog.

Modige, herlige Kæmpe! i Sværmen gigantisk,
 I Dæmringen klar,
 Hvo har selv lært dig at giøre Forstanden romantisk?
 Svar mig, o svar!

Tier, hovmodige Bøge, og sætter en Dæmning
 For Eders Krav;
 I har ei trælt mig ind i den salige Stemning:
 Lessing den gav.

Han har jeg læst, og begejstrende svømmede Taaren
 Under hans Sang.
 Dwærgsom og venlig og dæmplet, som Skoven i Vaaren,
 Eitharen klang.

Lad dig da stemme, min Ruth! Medens Bladene ghynge
 Blodt, som et Hav,
 Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kærlighed synge
 Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod som en Stierne bag Skernes Brimmel,
 Gensom i Gru;
 Høit blandt de herligste Lys paa den evige Himmel
 Funkler du nu.

Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staer
 Paa Skabet her i dette Kammer?
 Naar varm af Poesiens Flammer
 Sid til mit Skriverbord jeg gaaer,
 Da seer betydningsfuld til mig
 Den gule Buste, dækt med Støvet,
 Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
 Alt som min Musa hytrer sig.

„Den Gibsfigur, som hisset staaer?
 Ja Himlen veed hvem det kan være;
 Jeg troer man falder ham Voltaire;
 Han folgtes os for nogle Mar.
 Til Døren kom en thysk Soldat;
 Man kieber let hvad Armod byder;
 Her sattes han, fra den Tid bryder
 Vi os kun lidt om den Krabat.

Saa talde Husets Son og gif.
 Ha skulde det i Sandhed være
 Den fine Spottefugl Voltaire,
 Som møder mig med skielmiske Blik?
 Saa maa han der ei længer staae,
 Jeg paa hans Menning ei tor stole;
 Vi to er ei af samme Skole,
 En af os maa af Stuen gaae.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæs;
 Jeg torte Støvet af og Øsen,
 For ret eengang at see Franzosen
 Ind i sit Abekatte-Øie.

Jeg Busten frem for Dagen tog,
 Dens Nasyn jeg betraged noie —
 Da trængte Taaren i mit Øie,
 Mens Diet brændte, Hiertet slog.

O Himmel! hvad er det jeg seer?
 Dig, Elske! kunde jeg misliende?
 O lad min Ungerstaare brænde
 Fremt paa dit Billeds dode Leer.
 Johannes Ewald! Det var dig,
 Som smilte, naar min Musa smilte,
 Som standsed mig, naar Alanden hvilte,
 Som styrkede og som hævede mig?

O staar bestandig hvor du stod,
 Og styrk din Ven, din yngre Broder!
 Vi fødtes af den samme Moder,
 Thi danser er Begges Digterblod.
 Naar Folket om sin unge Skiaal
 En broget Blomsterkrone vikler,
 Af Roser, Lilier og Auripler,
 Han en Cypres dig flette skal.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bogestov
 Det vinkte mig,
 O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.

De hulde Smaabolmster saa venligt stod
I dunkle Ly,
De smilte saa inderligt ved min Fod,
Mod Himmelens Skj.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
Da sik jeg see
En Steenhob veldig paa Marken staae,
Mellem Hoie tre;
Den stod saa ærværdig graalighid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staer,
Stolkongen sad,
Med Krone, Spuer, i Sobel og Maar,
Saa faderglad.
Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsel i Haand,
Og satte sig roligt paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand,

Paa Hoien hisset stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hjst havde hans Datter, den vene Maard,
Sit Jomfrubuur;
Og paa den Tredie Templet stod,
Berømt i Nord;
Der offredes rhgende Bukkeblod
Til Uzathor.

O venlige Mark, o Lund saa prud,
Græskiolne Væng!
Overalt havde Freia pyntet ud
Sin Brudeseng.

Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem;
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae
 Og hilse dem.

Beskommen atter igien i Mar,
 Paa grønnen Jord!
 Hvor lifligt I op i den unge Vaar
 Blandt Kornet groer.
 Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lhn.
 O hvor fortryller mig barnligtsødt
 Tert Sommersyn.

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
 Ak Herregud!
 Du skulde kun see vor Eiermand,
 Hvor han seer ud.
 Hvergang han seer os, han falder os Tant,
 I Diet en Torn;
 Han falder os Helvedes Klint, iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Maade, han viist os har
 I dette Liv,
 Er det, at han stundom af Lommene tær
 Sin Foldekniv,
 Og skær sig en Haandfuld, stor og tung,
 Under vranten Snæ,
 O blander os i en Sølhundspung,
 Blandt Røgtobak.

Han siger, at smøget paa den Maneer,
 Vi arme Skrog
 Efter fattig Lejlighed Verden teer
 Nogen Nytte dog;

Forresten vor Skønhed rod og blaae,
 Er hap som hip;
 Alt Nyttigt ber gien nem Munden gaae;
 Det er hans Princip!

I arme Stakler, den arme Mand,
 De arme Mænd!
 Som uden salige Glæder kan
 Gaae Livet hen;
 Som ei begribe hvad Gud har giort,
 Som ene veed,
 At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed.

Smaablomster! ak som det Eder gaaer,
 Saa gaaer det mig:
 En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig,
 Det nørrende Korn kun i Veien han er;
 Hvad retter han ud?
 Han hæver sit barnlige Farvestær
 Kun front til Gud!

Kom Blomster, vi høre tilsammen vi,
 Kom, vakkre Glut!
 Og syng dig med tryllende Sympathie,
 Om denne Luth;
 Og bæv, som om Zefir bevæged dit Blad,
 Under Strengenes Klang,
 Saa synge vi Hver vor Skaber glad
 En Morgensang.

Aftenvandring.

Lunt bæved Binden i de grønne Straæ;
 Den høie Hælving, reen og himmelblaæ,
 Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gif i Vesten ned,
 Da fasted venlig, medens ned den gif,
 Igennem Skyen hen sit Purpurblik,
 Og sendte sine Straaler, til Farvel,
 Som Roser i den milde Sommerqveld.
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og fuged Sundhed ind af Solens Blod;
 Den kom til Live; alt som Phœbus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun heit paa Hælvingen og saæ
 De tvende Vandringsmænd paa Beien gaaæ.
 En Skov os mødte, stor og velbekjendt;
 Nu Beien igennem Markens Korn var endt,
 Den straaned, og en Hulvei os indbed
 At vandre ned igennem Skovens Skid.
 Fortrolig i det dunkelgremme Læ
 Sig hvælved lavt det tykke Bogetræ,
 Og Blomster vorste hyppigt fiernt og nær,
 Og blandte sig med Solens Efterskær.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den folde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld,
 Paa det smaragdne Teppes Flætteguld.
 Den sendte med sædværlig Venlighed
 De lange Straaler igennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spøgelser det lod.

Da svulmed hæftigt Filomeles Bryst,
 Den hæved jublende sin Natterost.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Nat-Harmonica.
 Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevæged froe sig under Treets Bark.
 Da blev jeg pludselig, ved Maanen klar,
 En purpurfarvet Blomuskare vær;
 Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod,
 Den forekom mig som en Plet af Blod;
 Men da jeg tydeligt den skued nok,
 Var det en huld, uskyldig Blomsterflot.
 Den vinkte mig saa venligt; og en Dust
 Steeg langsomt op i kolden Aftenluft.
 Jeg sovnig blev. Det røde Purpurstær
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig:
 Om Blomsterflokk'en trhled ham, som mig?
 Om ei han vilde hvile lidet her,
 I Hvelvingen, paa dette Purpurstær?
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Ham kolden Sveed paa blege Pande staae.
 Han skielved, og med krampeagtigt Mod
 Han trak mig vakkende paa snaren Fod.
 Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
 Om Ingen efter os i Hælen kom?
 Og var ei rolig uden Frhgt, før vi
 Stod etter hist paa Markens glatte Sti,
 Som sig livsaligt, under Himlens Blaa,
 Til Hjemmet snoete, blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved reed sin Rost;
 Men først et langsomt Suk steeg af hans Bryst,

Et Blit til fierne Skov han lasted hen,
 Og talde, mens han gik afsted igien:
 I Skovens Hulvei, som sig hisset snoer,
 Er der begaaet mangt et redsomt Mord.
 En Son og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Aftenskør;
 De kom i Trette; Grunden ei man veed;
 Den strenge Gubbe kom i Hidsighed.
 Han slog sin Son; den vorne Ungersvend
 Forbitret blev og slog til ham igien.
 Da blødte Faderen, (usalig Kiv!)
 I Græsset ned han sank og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du mylig stod,
 Var fele Blomster, det var Faderblod.
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled og gik plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens skumle Bøgelh;
 Hvor af ham blev, veed Ingen i vor Bh.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tidt han staaer
 I Skoven, under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den, giennem Hyldebusken ned,
 Paa Purpurpletten seer med Venlighed. —
 Saa talte Vennen, og mig drog med Sky
 Fra Marken til det sikre Mattelh.
 Men underlige Drømme for mig stod,
 Og Angest gicered i oprørte Blod.
 Snart saae jeg Schylla og Charhbdis staae,
 Med sorte Fielde heit i Bolgen blaa,
 Og hørte flingrende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Bolgens Trylleklang.
 Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
 I Bøgret til Ulysses; Skhens Rift

Mig visste Fimmekoner i en Hal;
 Som kogte Seid ved heie Tordenstrald,
 Og bar i gylne Fad, med Smil paa Kind,
 Den lumske Ret for sterken Kriger ind.
 I hver en Krog jeg saae en skummel Dyærg;
 Jeg saae Fru Venus i sit Venusbierg;
 Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ,
 At plukke Frugten af det lumske Træ;
 Med Blinken Solvet visste sig for mig,
 For hvilket Judas solgte Gud og sig.
 Kort al den Tristen, hvorved Livet dør,
 Som skuler sig forførerist bag Elør,
 Bellystig snart, snart vild, snart indbildt om,
 Det stod for mig i denne føle Drøm.
 Jeg etter Maanen bleg i Drømme saae;
 Den monne ned mod Netterstedet gaae,
 Som uden Porten paa en Bakke stod,
 Med hvide Pandeskaller om sin Fod;
 Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
 Som et afhugget Hoved satte sig,
 Og smilte hæsligt over Mark og Væng,
 Ind til mig giennem vinduet i min Seng.
 Jeg skielved ved det stygge Kogleri,
 Men vaagned ved en freidig Melodi
 Af Lærker, som fra Kornets Bolger sprang,
 Og sang i klaren Luft en Morgensang.
 Ved Solens kicke Smil forsvandt min Frygt;
 Jeg reiste mig, og bad til Himlen trægt.
 Men aldrig østere jeg Veien gaaer,
 Hvor Maanen, som en Hex, bag Træet staaer,
 Hvor Ginglekshygen soever om min Fod,
 Og Matten viser mig sit Papaverblod.

Frodig Sommerliv.

Hvor deiligt er Naturen, og hvor rolig!
Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedthynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen venlig Flora kommer.
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lock; for Vinden svinge
Sig Ax af Guldet, som Guld-Drenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Øje,
Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
I Maanskin Bølgerne sig langsomt velte,
De spandt om hendes Midie Søverbælte.

See muntre Satyr hist med Bulkesodder,
Hvor han bag Busken staaer og knækker Nødder.
See Faunerne! hvor de paa Høien dandse!
De binde Bacchus friske Bedbendkrandse.

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer;
Han smiler, dog jeg for hans Alashn gruer.
Hun unge Faun, den venlige, den lille,
Han lærer paa sin Shrynx smukt at spille.

O Piger! lader det et Varsel være,
Lad Shrynx bittre Skiebne Eder lære,
Ei at foragte Elskovs varme Bonner,
Og ei at spotte Skovens rafte Sommer.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
 Som bæved inderlig af Elstovsvarme,
 Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret;
 Og Binden flaged sorgeligt i Nøret.

Og til en Fløite danned Gudens Hænder
 Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
 Naar han om Aftnen under Egens Kroner
 Aflokker Fløiten føde Vemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
 Kold for Apollos høie Morgenrøde;
 Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
 Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Lyshvid Diana hen ad Høien løber.
 Hvor tryllerist hun sig i Skhen svøber!
 Igennem Skhens Rift og Skovens Bue
 Hun ryster kold sin Fakkels blege Lue.

Alt Hekate hen over Engen træder,
 Og ind i Skumring sine Urter klæder;
 Til Duft hun Natfiolen dybt bevæger,
 Og lukker Tomfeurosens Purpurbæger.

Med langsom Gang, hen over Mark og Floder,
 Grindringens Gudinde, Musers Moder,
 Den stille Mnemosyne mig besøger,
 Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset sortindsløret sidder,
 Og lytter taus til Nattergalens Ovidder!
 To Børn hun breder sine Vinger over,
 Et lader som detsov, det Andet sover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
 Det Andet vaagner ei, thi det er Døden.
 Det Første rører, venligt som en Engel,
 Mit Øie med sin lange Valmustængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaae med Vinger
 Af glemmelsigtigt Flor, sig hvad I bringer?
 Et Skuespil I op for mig vil føre?
 Jeg hører Eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staer i Lue
 For mine Blik, med Harnisk Piil og Bue;
 I Træet klattre Nogle; Nogle svømme
 I Bækken om og raabe: Vi er Drømme!

Ifald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du vorde snart med os fortrolig;
 Vor Leeg vil more dig, men dine Blikke
 Maa være lukte, vaagne maa du ikke.

O søde Drøm! Jeg skuer grant i Landen,
 Her høien Oldtid række Fremtid Haanden;
 Mat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
 Og tætforenet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Af hum stiger!
 Den roseprædeste blandt alle Piger,
 Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
 Hans Blik opliver snelt den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes ghylde Strenge,
 Men Dagen skylder ham ei Svaret længe,
 Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
 Og slingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skenkte Mund og Tunge,
Phobus Apollo! for din Lov at siunge.
Min Sang skal hæve sig fra Skovens Krone,
Og lyde mod din ghldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det som du gav, det stræber dig imøde,
For atter til sit Middelpunkt at ile,
Naar du mig rammer med de ghldne Pile.

Vennernes Komme.

Søen strammer ud sit Klæde,
Himlen farver Søen blaa;
Klare lhse Bølger smaae
Ganske blhe paa Landet træde;
Breddens Blomstersiv de væde,
Trække sig saa, uden Brag,
Atter hen saa solversmukke
I det stille Hav, og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
Som en Svanes hvide Krop
Puster stolten Seil sig op;
Langsomt Rislen Bolgen bryder.
Hid den sig mod Landet skyder,
Med det røde Purpurflag.
Let en Flok Besirer følger,
Flaget hen i Lusten bolger,
I den klare Sommerdag.

Skynder Eder, sagte Vinde!
 Skynder Snekken hurtigt frem,
 Giennem Bølgen til sit Hjem,
 At jeg glad kan atter finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Bind, hvi est du dog saa svag?
 Seer du ei hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde,
 I den klare Sommerdag?

Af! hvi kan jeg dog ei svømme
 Flur, med Støvler og med Frak,
 Mod den altfor sene Smak,
 Giennem de krystalne Stromme?
 Hulde Venstlab! du kan denne
 Hvor det er en øengstlig Sag,
 Længe hist at see de Kære,
 Og ei nær hos dem at være,
 Denne klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
 Nys de var ved Landet fast;
 End de giøre maae et Rast,
 For Zefiret at bedrage.
 Ingen Dag er uden Plage,
 Det er en for afgjort Sag.
 Plage siig, hvor kan du næmme
 Selv at plage mig i denne
 Himmelklaare Sommerdag?

Ths! Zefirens røde Kinder
 Svulme jo med mere Magt.
 Neppe har jeg Ordet sagt,
 For min Net til Klage svinder.

Nu kan Snekken uden Hinder
 Nærme sig med dæmplet Brag.
 Snart jeg dem i Favn kan ile,
 Da vil først min Glæde smile,
 Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
 Nu velkommen da igien
 Du min gamle gode Ven!
 Du min unge vakkre Pige!
 Nu kan jeg med Sandhed sige,
 Trykt i Benskabs Favnetaag:
 Fast er Glæden i sit Sæde.
 Thi foruden Hierteglæde
 Hvad er selv den bedste Dag?

Samliv.

Naar i Naturens muntre Favn
 Den stille Siel har længe hvilet,
 Da soler den tilsidst et Savn,
 Skjænt den af Alt er giennemsmilet:
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradis.
 En sindrig Ven, en venlig Pige,
 Hvad kan erstatte det Forlis?

Du veed det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ei tilslutter;
 Forhadt er mig den skumle Munr,
 Naar Flora pynter sine Glatter;

Naar Solen mod de grønne Hoie
 Nedblinker sine milde Lyh,
 Da funkler Taaren i mit Die,
 Da Gud jeg talker for mit Shn.

Og naar i Duggens klare Slør
 Jeg seer de vorne Born sig flore,
 Naar snart de modnes, som sig bør,
 Naar af de Smæae der vorder Store;
 Naar Knuppen i sin Ungdomsrodme
 Udsulmer til en Etherfrugt,
 Da nyder jeg den hele Sødme,
 Og talker Hømten for min Lugt.

Og naar paa grønnen Silkejord,
 I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor,
 Jeg hører Finken, Nattergale;
 Og naar blandt Kornets rode, blaae
 Gudinder jeg kan Lærker høre,
 Da mens de født i Luftens slaae
 Jeg talker Hømten for mit Dre.

Men meer end i Naturens Pragt
 Sin Almagt skrev den Evighøie;
 Han præged den med større Magt,
 I Sielen, giennem Mandens Die;
 Og mere skøn end Rosens rod,
 Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
 En Blomst fremvorte, da han bød
 At blomstre frem den hulde Qvinde.

Dersor er i min Fantasie
 En Egn, hvor Mennerne mangle,
 Et frostigt Landskabsmaleri,
 Et Spil, der klinger som en Mangle.

Først lokker Lyden vel derhen;
 Men Tomhed vorder snart det Hele,
 Naar ingen sympathetisk Ven
 Kan Dieblifiklets Glæde dele.

Som naar vi med en Salis gaae
 Igienem lutter smukke Egne,
 Med Mathisson, der peger paa
 Hver livloß Gienstand allevegne —
 Kold vorder dog den hele Sang,
 Skiondt fuld af Field og Morgenroder,
 Fordi ei, paa den hele Gang,
 Os et besielet Voesen misder.

I saa Fald sagtens en Poet
 Det bedre har end mange Flere:
 Alt hvad hans Musa nys har seet,
 Det kan hun personificere.
 Saaledes i en salig Stund,
 Nys, hvor den gamle Bog udluder,
 Mig visste denne danske Lund
 En Flok af lutter græske Guder.

Dog, Mennesket er ikke blot
 Poet, men Menneske, desværre!
 Hvad Poesie nys gjorde godt,
 Gier ofte paafulgt Prosa værre.
 Den kommer med desmere Last,
 Og truer tidt med Hiertebristen,
 Fordi den viser en Contrast,
 Der kiendes ei af Prosaisten.

Tak derfor, Venner! at I kom,
 Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
 Nu vender Glæden atter om,
 Og stemmer Harpens matte Strænge.

Nu er ei Tanken indelukt
 I Gensomhedens snevre Faengsel,
 I Toner flagrer den saa smukt,
 Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor hørligt i Lovhjitten her
 En landlig Nadver kørst at nyde,
 Mens froe i Aftensødens Skær.
 Sig alle Haugens Urter fryde;
 Mens blide Desir let og stil
 Sig ind i Ebbletræet lyster,
 Og vinker til et Taffelspil
 En fiedret Skare Døoister.

See hvor i Aftensolens Guld
 Den røde Viin i Glasset straaler,
 Mens Bacchus flagrer elskovsfuld
 Om sine maibekrandste Skaaler.
 Drik, raaber han, en Skaal og klink!
 Lad Druen Eders Fryd forsøde.
 O Venner, folger Gudens Vink:
 Din Skaal, du skønne Aftensøde!

Aftensang.

Hvor sødt i Sommertidens stunden,
 Naar Solen mat til Hvile gaaer,
 Og medens dybt i Bøgelunden
 De kicelne Nattergale slaaer,
 At høre Harpens fromme Klang,
 Til en livsalig Aftensang.

O grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, kælke Sæl, din snevre Muur!
 Indspær dog Fuglen ei saa længe,
 I det beklemte Fangebuur;
 Lad den i Aftenrødens Guld,
 Mod Himmel flagre veemodsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
 Nedsvinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Siel om Døden,
 Og Evighedens lyse Glands.
 Svulm da, min Aland! mod Himmel her,
 Som Bolgen mod sit Rosenskær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bæve lad dens rene Klang;
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftensang,
 Som rørt vi sang for mangen Ven,
 Som sjunges skal for os igien:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
 See Tiden meget hurtig gaaer!
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg herfra at vandre faaer;
 O Gud, giv da, for Christi Blod,
 Min sidste Afskedstime god!

Ta dette Purpur, denne Bue,
 Ta denne Yndighedens Glod,
 Som blusser dybt i Bestens Bue,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Sælen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kærlighed!

O bad mig da i dine Flammer,
 Nedgangne Sol! husval min Barm;
 Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
 Mig venlig i din Kraftens Arm!
 Og i min Afskedstime god
 Styrk Hjertet med dit Himmelblod!

Toget til Thorsing.

Syng om det freidige Tog, Gudinde! den festlige Lyfts
 fart,
 Til den fortryllende Frugt, de saftigtsvulmende Jordbær,
 Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret blandet,
 Og med den fedeste Melk beglydt, husvaled de glade
 Rudkisbings Mænd og den fremmede Skiald, da skulpende
 Snekke
 Bragte dem trygt i sit Skiod, over Havet, til blom-
 strende Thorsing.

Hvilken dodelig Marsag var til den venlige Høtid?
 Erikiden paa Thorsing. Snelt over Vandet fra Vemnæs
 Sendte til Langland han en Herold, til Rudkisbings
 Helte.

Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Noerkarl
 Greb omkring Marerne fast, med Brag det shdende Havskum
 Bort han slog; som en Mal giennem skummende Bolger
 hensimmedt
 Kisen; ved Langlands Kyst den standsed. Flur sig
 Herolden

Skyndte paa Land; med sin Stav af Palmerne flættet
og ghilden,
Treen han talende saa, i en talrig Folkeforsamling.

Adrasteias Yndling! Asklepios Søn! Og I vakkre
Sonner af Proseidaon! formenimer mit venlige Budskab:
Erikiden paa Venmaes, Herstær af hundrede Snekker,
Byder til Giest Eder hver, og besværger Jer alle tilshobe,
Brat at heise det purpurne Flag, og at ploie den stille
Bolges krusede Rhyg, for at giæste det blomstrende Thor-
sing;

Der i sin Hal han beredt Eder har et qvægnde Maaltid.
Saa talt, Sendingen taug og besleden han hvied sin ghylne
Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet
Venligt til Fredens Bringer, den hellige Son af Herz-
maiæs.

Men Adrasteias Preest, den sindrige Vestengaardide,
Klaedt i det sorgende Flor, ak! hans Hustru nhs var til
Orkos

Hentet i Charons Baad over Styx fortblænde Vandet;
Bleg nu sad hun og taus i Nides grusomme Bolig.
Men den herlige Dommer betwang sin Sorg; thi Kronion
Satte ham over en Flok, med Retfærdts hellige Baegt-
skaal,

Derfor han dæmped sin Smerte, som Mand; thi den
Visestes Die
Blindes af Taarernes Slør, og Besindighed dræbes af
Kummer.

Langsomt frem nu han treen, og saa led hans forstan-
dige Tale:
Hil dig, Herold! du Zeus Kronions og Menneskets
Budskab!
Gierne jeg hørte din Stemme; min Siel vil Vensteb og
Omgang.

Nylig har Atropos grumt afskaaret den skinneste Traad,
som
Stærkt til Livet mig bandt; den forstandige, blomstrende
Hustru

Pryder ei længer min Hal og forskienner det natlige Leie.
Derfor blandt Venner jeg søger min Trost, og et svagere
Gienfkin

Af den Glæde som svandt, ved en sort Bestemmelses
Billie.

Saa talt vendte sig Dommeren flux; thi af brændende
Taarer

Fled en velgjorende Strom ved den elskede Qvindes Grindring
Men Orstaiden, Alklepios Søn, som Nestor ærværdig,
Han, som med sindrigqvægende Kunst af Markernes Urter
Laved den kraeftigste Hielp imod Saar og fordærvende
Shgdom;

Selv i Raadet han virked; thi mildt fra de venlige Læber
Strømmed hans Viisdomsord, og den klogbesindige Tale
Mildned det vredeste Sind, forhindred usalige Tvedragt,
Stifted Vensteb og Lyft til Forlig og Enighed trindtom;
Han, imod Dommeren vendt, bød ud med bevingede
Stemme:

Adrasteias Søn, du Forstandige, dæmp dine Taarer!
Guderne vide jo bedst hvad der tiner Prometheus Afskom,
Skisondt, opirret ved ham, vel tidt olymiske Fader
Sender hdmhgende Sot til hans Et og tugtende Smerten.
Boxer dog Glæden ei selv, som en Blomst, blandt Kum-
merens Tidsler?

Pluk den da hvor du formaer! men lad hver Grindring
om Smerten
Flye, som en øengstlig Drøm, hist giennem Indbildnin-
gens Horn-Port.

Saa Orstaiden; men hurtigt forklarte sig Dommerens
Masyn,

Som naar en dømrende Skj forlod den natlige Maane,
 Og giensvarende brød han med let bevingede Rost ud:
 Følger du med paa Toget, Asklepios Son, Ørstaide?
 See, da den sindrige Nestor taug; samvittighedsfuld han
 Overveied med Flid: om hans Pligt ei fordred et Afslag,
 Midkier for sin Bedrift, da det steds var voveligt flux at
 Drage fra Huus og fra Hjemmet, hvorhen utallige Syge
 Tifflugt tog i der' Nod; eller om med faderlig Tillid
 Pligten han skulde betroe sin Son, for at prøve hans
 Klogskab,

Og for ei ved sit Nei at forstyrre Forsamlingens Glæde.
 Dette nu thiktes den Twivlende dog tilsidst som det Bedste,
 Hæved sit Blik, og svared med letbevingede Stemme:
 Gierne jeg følger. — Men brat den behændige Skipper
fra Jorden
 Lofted med senestærk Haand sin Mast, der paa Norriges
Fielde
 Fordum stod som en Gran, og befæstet den hurtig i
Bunden
 Midt i den skvulpende Baad, mens i Seilet spøgende Best-
vind
 Sprætted med klapprende Dast og forhindred ham Masten
at reise.
 Stærk dog seired hans Arm; nu stod den trodsende Gimlen.
 Dernæst vældige Roer udhængt paa sin rustnede Jernkrog
 Blev; (det skyllende Vand havde Malmet berovet sin
Blankhed).
 Stærken Roerpind fast han da stak; men øverst i Masten
 Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart inden
Borde.

Men Poseidaons Sonner besteg med den herlige Dommer
 Skibet, og med Asklepios Præst den graa Ørstaide,

Samt med hans Son, og den fremmede Skiald, som i
 Sommerbesøg var
 Kommen fra Arelstad, (ved hans Land hann gylde Bar-
 biton)

Dernæst quægende Viin, fra de sydlige, varmere Lande,
 Hyltes paa renlige Krukke og stilles i Skibet som Ballast.

Men for sin Bogn Demeter befæstet det glubende Forspand
 Af sine spraglede Drager med uhyre Flaggermuusvinger;
 Bugen soulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
 Spættet med Grønt og med Rødt og med sortindfurede
 Strimer.

Hvæsende frem de sig skjede; mens hoit paa sin funkrende
 Karm sad
 Guldhaarfagreste Mo, med en bugnende, ghyngende Kornmeeg
 Krystet i snehvid Arm, og en blinkende Segl, af syvfold
 Hørdet Staal, hun holdt i sin Haand; men i Haaret
 var flættet
 Blomster og Urter og Ax; som en Wind over Mark over
 Engbund
 Foer hun mod Niolos-Bierget, en himmelsiet Gudinde,
 Standsed sin Karm, og begyndte med hndigtonende Stemme:
 Niolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge
 Gav dig Bolgen at mildne, samt hoit den at soulime med
 Stormwind!

Mænd, som Hiertet har fier, beseile de baltiske Vover;
 Seent fra Rudkiesing Snekken gaaer, mod det blomstrende
 Thorsing;

Medens den drillende Wind Sydvest dem leder mod Stryns.
 Byd da din Zefyros Seglene blidt at blæse mod Thorsing
 Snorret did, hvor jeg fierligt af Jord, i blomstrende Foraar,
 Frem har slækket med Flid de tidligfligle Frugter,
 Som at husvale de Langlands Mænd dem venter i Hallen.
 Saadan talde Gudinden. Men hoit fra den talkede Biergaas
 Lød, som en Sommervind, hans Rest, den vældige Stormguds:

Demetra! velkommen hid. Hav Tak fordi du saa hndigt
Stundom besøger mig nøgneste Field, med dit blomstrende
Følge.

Oste du qvæget mig har, naar vildt jeg reed giennem
Luften,

Standsed du brat min Storm i en Laurbærlund, og for-
milded

Med din Ambrosiaduft dens Harm og krydred dens Mande.
Saa var hans Ord. Men vældig, med Haand af Sener
indsflettet,

Greb han usynlige Sommer og standsed den barske Sydvestwind.
Men af sin hvælvede Hal slap han Zefyros los fra Fieldet.
Fulgt af tusind Favoner, i svingende Zirkler og Buer,
Flei, som en Sommerfugl, paa de guldsprængtpurpurne
Vinger

Han giennem blaalige Lust. Men den hulde Demeter,
Gudinden,
Toer som et Stiereskud paa sin funklende Karm, til
Olympos.

Derimellem paa Skibet de seilende Mænd ved forstandig
Samtal qvæged det muntrede Sind. Men den vældige
Gubbe

Nileus, graa Hansaide, med Ungdoms Kraft, skient den
hurtig-

Rullende Tid havde bleget hans Lok, og forsvøvet hans
Guldhaar,

Sad ved det knagende Noer, med sit Blik mod Seilene
henwendt;

Tidligt den Fyriges Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spillede den drillende Sydvest
Mangt et Puds; men med eet han opsteeg fra vuggende
Bagstavn,

Winkte med stærken Haand og hans Rost vedøvede Blæsten:

Nu, ved Sthr, eh varer det lang Tid, for vi paa Thorsing
Lander, o Venner! thi ei man kan onste sig skiemere

Medbor,

End den Kuling som luster. Nu bring os fra hvælvede
Skibsrum

Viinkar, Dreng! at vi froe kan hylde beskyttende Guder,
Og selv qvæge vor Aland ved den himmelskambrosiske Nektar.
Saadan mælede du, o Nileus, hellige Sthrke!

Men fra Nummet blev bragt, i de velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Kork og forseglet med klæbende Harpix,
Funklende Viin; og en Purpurstrøm i de skummende Bølger
Ud blev hældet, til Tak, for den ledende Wind over Havet.
Dernæst qvægtes de værdige Mænd ved Druernes Nektar.
Men den besielede Sanger tog frem sit gylne Barbiton,
Stemte dens Streng til Klang, og sang i bevingede Toner.
Først han spøgende qvad om den blussende Gud Dionysos,
Som, som for en Kongson holdt, de barbariskrøvende

Somænd

Tog, og fængsled med Baand og henslængte paa gyngende
Skibsdæk,

Haabende snart ham løskiebt faae, for en klækkelig Guldsum;
Men af den smilende Gud faldt brat afmægtige Lænker.
End dog de kiendte ham ikke, forblindet af latterlig Dumhed.
See! da gisod sig en duftende Strom af Viin over Skibet;
Langs ad et sneehvidt Seil sig udstrakte med flettede Ranker,
Som til en solbar Bæg, tungdruetbugnende Viinstok;
Og om den kneisende Mast, over Vimplen, vandt sig en

dunkel

Vedbendranke til Himsen; om Marerne vikled som Tang sig
Vindruløvet, til Skæk for den øengstligstudsende Skibsflo.
Men med græsselfig Stirren en Løve paa kneisende Fordæk
Brandguul brøled, og rode som Blod var Vinenes Kugler.
Mank'en rysted den vredt, og sig slog med vistende Hale
Siderne, som med en knudret Tamp, for ret sig at øgge
Til Mordlysten og Drab. Da blegned Forbryderne; Nædsel

Ganske betog deres Siel; over Bord i sydende Havskum
 Styrte de hylende. Nu som Delphiner med skællede Stierte
 Der de, med krummede Ryg, sig afmægt synsende boltre.—
 Siden da Druernes Magt havde munret de jublende Siele,
 Da der blev Spøg og Tumult og knapt inden vuggende

Skibsrum,

Sang han i Skierets, for snildt at bethye Poseidons Sonner
 Digterens Hellighed, og den Straf hist evige Guder
 Sender hver dodelig Mand, der forærmer begeistrede

Sanger,

Flux om Arion et Nvad, den herlige Skiald fra Methymna;
 Hvordan han drog fra Corinthis hin vældige Drot Periander,
 Hen mod Italiens Strand og Sikurlandet, for stundom
 Hisset at synde det undrende Folk med sin klingende Lyra.
 Dernæst, rundt omvandret, og fulgt af Tak og Beundring,
 Hjem han drog med sin samlede Skat; thi Folket i Oldtid
 Elsked hver ypperlig Skiald og belønnet Kunstneren gavnildt.
 Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til

Korinthos,

See, da fristedes lavt Barbarernes Hierter af Guldtørst,
 Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige Sanger
 Ned i det sydende Havs Dødsvoelg, fra ghyngende Skibsdæl.
 Men Arion, saasnart han forstod den usalige Higen,
 Willig dem bod sin Skat; thi Apollons elskede Son ei
 Fængsles af Guldet Magt, han foragter de prægtige

Lænker.

Men Barbarerne rørtes ej; de frigted, han eengang
 Skulde forraade, paa Landet frest, deres skindige Gierning.
 Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at dræbe, for

hist at

Jordes paa Land, eller flux nedstyrte sig dybt under Bolgen;
 Da nu bleg i sin truende Nød den skælvende Sanger
 Stod, som en Steenbul stander, forfulgt paa farligste

Fjeldtind,

Maadvild, om oppebie den skal hint sigtende Dødstud,
 Eller fortvivlet sig styrte, ved Spring, i Fieldenes Afgrund?
 Saadan Sangeren her sig betænkte med bankende Herte:
 Om han med uskold Haand skulde støde det blinkende
Mordstaal
 Dybt i sin Barm, eller kiel, ved et Fald fra snablede
Forstavn,
 Overlade sit Liv i Ombelterens Magt, Poseidons.
 Dette tilsidst den Twivlende dog ansaae for det Bedste,
 Hæved sit Blik, og udbrød med letbevingede Stemme:
 Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Sikkert Kronion
 Straffe Jer vil, som sig bør, og hævne Jer skændige
Medfart
 Mod en uskyldig Mand. Men da grumt I give det
Balz mig,
 Enten i Havet at døe, eller døe for blinkende Mordstaal,
 Vælger jeg hint. Dog lader mig først fra snablede Bag-
stavn
 Synge min Swanefang, at min Siel kan inderligt styrkes
 Gengang endnu af den himmelske Lyd, før Doden mig
favner.
 Saa talt, vrantne tillod de den bonligt talende Sanger
 Gengang endnu at op løfte sin Røst; men grumt deres Øren
 Stopped de til med Vox, for ej at bevæges af Sangen.
 Koldt, forstokket de stode med Haan og blottede Dolken.
 Men ved den smelrende Lyras Klang de skummende Bolger
 Standsed den trodsige Flugt; Sydost-Stormwindene standsed,
 Og giennem Bolgerne skiede Tritoner sig frem, og i Sivet
 Hamadrhader; og selve den solverbefoddede Thetis
 Hævede fiernt giennem Blomsterkun sin florede Tinding;
 Alle forundrede fro, ved den himmelsklingende Lyra.
 Selve den dybthenflagrende Maage, som svever ad Havets
 Ryg, for at fange sig smaae Insekter gg Fiss til sin Føde,
 Standsed og lyttet og svang sig fra Dybet til kneisende
Bimpel,

Satte sig der med Lyft, og fornami de smeltende Toner.
 Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
 Smilende Sangeren kiek i sin Pragt, med ghylde Barbiton
 Høit i Haand imod Himlen rakt. Og fra kielige Tangbund
 Skjod en Delphin sig flux og frelste den hellige Sanger;
 Greb han med smidige Stiert om sin Krop, og satte

ham stolt op

Høit paa sin Ryg og bar ham i Land, over rullende
 Bolger.

Engstligt Røverne Flugten toge; men Eurus og Notus
 Galende fross, og foer her, og bestormed med fraadende
 Vandskum

Dækket brat, og splintred i Dvag den tumlende Skibsmast;
 Bristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiel; men i Lusten
 Treoled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurred
 Vraget i muddrede Grund, og henslog hver Planke paa
 Dybet.

Greb saa med, stormstærk Haand om forhærdede Nakke
 hver ængstlig
 Røver, og dukked ham dybt, i det Pestluft aandende Hav-
 dynd,
 Kasted ham halvdød saa til Straf paa korinthiske Strandbred.
 Saa sang høit for Rudkøbings Mænd den fremmede
 Sanger.

Iasons Tog han fremdeles besang, om Helten som didfoer
 Efter et Guldskind. Her, Argonauternes Lige, med Stolthed
 Droge de nordiske Mænd, efter Purpur-Jordbær paa
 Thorsing.

Alle med Bifald velsonned hans Dvad. Men flux fra sin
 Rørbaenk
 Skipperen foer, og fatted den vægtige Stang, som ved
 Siden
 Laa, paa dens Ende med Som, var fastet en drabelig
 Jern-Krog;
 Løb saa i snablede Forstavn hen og stødte den voldsomt

Tornende fast, mellem spraglede Steen; thi brat under
 Thorsings
 Blomsterstrandbred Skibet indløb i en magelig Havbugt.
 Erikiden dem vented paa Stranden; med hiertelig Fryd han
 Modtog Rudkisbings Mænd og de Fremmede, forte dem
 hurtigt
 Ind i sin Hal, hvor beredt alt vinkte det quægende Maaltid.
 Og de ambrosiske Bør, i de afslangtfunklende Skaaler,
 Smilte med Purpursmøl, til Behag for den samlede Skare.
 Og deres Hænder de løfted mod veltillavede Maaltid,
 Men da til Maden og Driften var stilt den higende Længsel,
 Med Samtaler forlystet sig da de alvorlige Kæmper,
 Indtil den rødmende Sol sank ned bag dæmrende Skove.

Hjemfarten.

Luna, fierlige Mø! sværmerisk sødtblegnende Tomfrue, du!
 Har du Phøbus den stærkblussende Drot aflest paa Gim-
 melen?

Seer du, høit fra din Sth, ned paa vor Sv, for i din
 Midnatstund
 Huldt at vise vort Skib snorlige Bei, henad den straalende
 Sølvbro, grundet af Vand, kruset af vind, dekket af
 Himmelglands?

O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil skuer du ves-
 modsfuld!

Vender venlig de matfunklende Horn ned imod Urterne
 Did til Lundenes Bred, hyllet i Natskumring og Som-
 merduft.

Selsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,

Til din ætherne Glæds, salige natvandrende Pilegrim!
 Thi den grusomme Mand hidlokker her, med sine Matteblus,
 Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb, til sin Fordærvelse.
 Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fristende Lyg-
 temænd,

Mens du, salig og fri, smiler din maisværmende Kærlighed.
 Lokker smægtende Mø ud til den fødtqviddrende Bøgelund,
 Hvor krystalklare Bæk, kioslig og mild, den utsaalmelige
 Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna din Venlighed.
 Men hvad smelter saa skønt, hndigt med Sangchor i dit
 Etherlys?

Skynd dig! Skynd dig, o svagtblesende Wind! Skynd
 dig og bring os did,
 Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeflok,
 Krandst med Mai, der er brudt paa den af Smaa-Gover
 omhølgede
 De, hvor bøgende Ko nylig har hdt qvægende Sundheds
 Saft.

Seer du Karret, med Kornblomster omhængt? Skynd dig
 og bring os did!

At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan folges til
 Nære, dæmrende Strand, gennem det lyskrusede Bolgeskier.

Slutning.

Saaledes da til idel Lyft
 Den smukke Sommeregn os favned;
 Ved Venstabs, ved Naturens Bryst
 Vi ingen Spøg og Glæde favned.

Nu droge vi fra dette Sted,
 De liere Langelandske Skove,
 Hvor Munterhed og Giestfrihed
 Modtog os fra den salte Bove.

Fra Den, der som smekker Green,
 Brudt af den danske Rosenhække,
 I Vandet ligger ved en Steen,
 Mens idel Knupper den bedække.

Til Østen atter stod vor Hu,
 Did over Skummet, over Søen;
 Hvor skion, i stille Pigeblu,
 Stor Østersøens Glæde Møen.

Da kom et Bud: Om tvende Dage
 Din Ven*) forlader Danmarks Land;
 Hvis dit Farvel han skal medtage,
 Da skynd dig hjem til Arelstrand.

Og brat Farvel vi Alle hade,
 Unsdig Bolgen bort os bar;
 Dog stod vi alt i Nyborgs Gade,
 Før Solen sank i Havet klar.

Da kunde vi ei længer ile,
 Thi der var ingen Bei og Jord;
 Forgiøves saae vi Siælland smile;
 Ei mindste Wind i breden Fiord!

*) Steffens.

Dg næste Morgen samme Kummer,
 Paa Dækket, paa den stille Smak;
 De dovne Bolger laae i Summer,
 Som Speil var hele Søen flak.
 Alt Klokket ti fra Taarnet brummer,
 Kun fures Vand, hvor Kiolen stak;
 Og Skibet sig ei meer bevæger,
 I Seilet Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødt at flaskle
 Paa den phlegmatiske Sø!
 Hjst vinkte Sicellands Blomsterbakke,
 Men den forherte stille Smakke
 Gi nærmest sig vor Længsels-Øe,
 For Dag var endt, den allersidste,
 Der skulde Ven fra Vennen vriste.

I næste By vi maatte hvile,
 Naturen fordred stræng sin Ret,
 Vi kunde meer ei dristigt ile,
 Med tunge Sicel og Legem træt.
 To Timer blundet! Otte Mile
 Tilbage dog, og fire Slet!
 Og naar vor Viser stod paa ni,
 Var Haabet om at sees forbi.

Da talde Modet i mit Bryst:
 Den Wind, som twang dig til at klage,
 Maafsee har holdt din Ven tilbage.
 Forstummet var den bange Røst.
 Med Morgenrødens unge Fugle
 Kun Haabet sang i Hiertet Trost,
 Og Frygten svandt med Nattens Ugle.

Ieg bad en Bon, Gud hørte mig,
 Thi med fornhet til jeg reiste;
 Snart Axelstad, jeg skued dig,
 Hvor dine høie Taarne kneiste.
 Jeg foer til Døren, aabned den
 O Fryd! og fandt endnu min Bon.

Og broderligt vi Afskeed tog;
 Vi skilles ikke for bestandig.
 Maar Skiebnen bort en Gleede drog
 Vor stille Beemod være mandig.
 Vi skilles ikke for bestandig!
 Trit Sialene kan sammen ile,
 Dem skiller ingen hundred Mile

Og heller ei, min Læser nu
 Med dig jeg evig Afskeed tager;
 Fordi ei dengang længer du
 Paa Vognen med Poeten ager.
 Jeg Stof til nye Digte henter.
 Vi sees igien før du det venter!

Frederiksbergdigtet.

(1816.)

Intelligendemur,

(181)

Til Danmarks Dronning.

Hulde Fyrstinde! som elsker de Steder,
Hvor sine hellige, barnlige Glæder
Digteren nod;
Du som Din Skiald med Din Mildhed belønner,
Lad mig Dig takke, fordi Du forstionner
Bældet hvoraf min Lyksalighed flød.

Tidlig, som Barn, var jeg vant til at flue
Blidhedens, Dydens og Fromhedens Lue,
Skient i Dit Blik.
Hvergang jeg saae Dig i Kirken andægtig,
Hvergang jeg saae Dig i Hoisalen prægtig,
Anelser jeg om det Edleste fil.

Bel har Du vidst at i Sommer, forvoven
Med mine Smaae jeg mig sneeg giennem Sloven,
Hegnet for Dig;
Men Du har gierne tilladt mig at tænke
Taus paa min Ungdom fra hellige Bænke,
Hvor mine Minder tilsmilede mig.

Aldrig en Skov jeg saa hndig har funden,
Kicer for mit Herte, som Søndermarkslunden.

Aldrig et Tag
Huldt majestætisk og stient for mit Die,
Som Fredriksberg, med de luftige Fløie,
Paa en forfriskende Midsommerdag.

Und da nu Skialden den sønlige Glæde
For Dig i Hallen med Harpen at træde,
Und ham Din Glands!
Og, hvis opmærksom til Sangen Du lytter,
Edle Maria! Dit Bifald jeg blytter,
Ikke med Laurens huldsaligste Krands.

Til mit Hjem og mine Børn.

Den røde Sol gaaer ned bag ghylde Væng,
I Skumringen jeg stemmer Harpens Straeng,
Besynger dig, min Barndoms friske Minde.
Den store Sværm har Egnen alt forladt;
Nu skinner Maanen i den klare Nat,
Og Busten ghys er i de sagte Vinde.

O elskete Barndomsegn! hvor mangen Gang
Har jeg begeistret lovet dig en Sang,
Naar dine Shner stod for Siælens Die;
Naar langt fra dig, paa Floder eller Field,
Jeg skued dine Solverkildevæld,
I Tanken, vinke mig til Siællands Høie.

Jeg sang min Sorg i Aftenens dunkle Stund,
Naar Nattens lyse Skive, guul og rund,

Paa eengang skued mig og mine Kiære;
 Begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
 Og lod den flygtige, den snare Bind,
 Mit Suk hen over Østersøen bære.

Nu er jeg her! Nu atter her jeg staaer,
 For førstegang igien i tretten Åar,
 En Hytte jeg af dine Grene bygger.
 Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
 Jeg veed, at her min Sanggudinde boer,
 Bag Valnød- og Kastanietsrets Skygger.

Kom I Belsignede, kom elskte Born!
 Med Eder vil jeg staae for Rosens Tiørn,
 Og dwæle ved ethvert ærværdigt Minde.
 End er jeg Barn, og glæder mig, som I.
 Den skionne Fantasi er ei forbi;
 O nei! med Døden skal den først forsvinde.

End ingen af Jer dette Digt forstaaer;
 Men naar som Olding jeg med Sølverhaar
 Min sidste Trost ved Eders Arne finder;
 Skal hver af Eder løse mig en Sang,
 Og jeg skal smile stoltelig hvergang
 En Taare lister sig paa Eders Kinder.

Men har alt Sovnens Broder venlig lukt
 Den kiære Faders Die, Flammen slukt,
 Og hviler han med Moder hist i Haven;
 Da skal I Alle løse Digtet der
 En Sommerqvæld, naar hvide Maanesskær
 Med sine Alsevinger dækker Graven.

Slottet.

Hjemnets Grindring, som Muren paa Fjeldet
Kneiser ved Barndommens speilklare Flod;
Og hvad alt Drengen at føle forstod,
Giensoler Manden, ja Gubben forældet.

Donauen flyder,
Nilen sig bryder,
Bei gjennem Steen, over Dal, gjennem Krat:
Udspringet skuler evindelig Nat;
Men for de Stromme, som brede sig silde,
Taller kun Floden sin hellige Kilde.

Ildlandets Søn, i en jammerlig Nede,
Egger dog Taagen, sin Pels og sin Sne;
Lad Ramschadalen Italien see —
Alt hvad han søger, er Mathed og Hede.

Bring Lazaronen
Hurtigt fra Zonen,
Hvor han, som Fugl, under Pillerne boer,
Hermelinflædt, til det taagede Nord;
Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
Sankt Januar! som en Tigger i Pialter.

Selv den stille, koldfærdige Borger,
Ikke for fattig og mindre for rig,
Bien i Cellen, i Bikuben lig,
Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;
Baager og sover,
Intet sig lover,
Intet gienkalder, af Dromme forført:
Søler dog meer end sædvanlig sig rørt,
Naar han det Hus og den Stue forlader,
Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
 Først har I opdraget Sangerens Bryst.
 Gensomheds gyselighellige Lyst
 Giæster min Bakke, naar Somren forsvinder.

Sneen bedækker
 Traer og Hækler;
 Stormen afholder den myldrende Sværm;
 Natten kun raaber: Grindring dig nærm!
 Og over Lindenes klare Krystaller
 Kneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vandret i tidlige Morgen,
 Herlige Timer tilbragte jeg her;
 Følte, ved Sneens oplivende Skær,
 Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.

Huldt Malerier
 Barnet indvier
 I den fortrhllende, brogede Kunst.
 Lidet jeg mørkte til Taagernes Dumst.
 Yndige Landskaber, deilige Øvinder!
 Hiertets fortrhllende, første Veninder.

Hisset jeg seer dig, du blomstrende Skionne!
 Smekker, i staafarvet Taft er du snort;
 Kulsorte Maske fra Panden du tort
 Hæver, for sedt med et Smil mig at lønne.

Hisset en Pige,
 Frisk uden Lige,
 Sidder med Sytsi og Naal i sin Haand,
 Underlig klædt, med falkunrøde Baand.
 Kinden oplives af Ungdommens Tender;
 Hun er en Datter af romeriske Bønder.

Oppe paa Loftet er Gudernes Taffel,
 Hjist sidder Jupiter, stærkest af Magt;

Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.

Guldklare Kummer

Nektaren rummer.

Hist sidder Herkules, kraftig og stor.

Skerne bære det herlige Bord;

Og mens de tomme de kunstige Skaaler,

Sundheds og Glæde fra Læberne straaler.

Kunde jeg smage den svulmende Drue,

Hist, som paa Billedet vinker saa rod.

Tavlen er flad kun og Farven er død!

Kan du ei smage, saa kan du dog stue.

Sicelen ved Diet

Seer sig fornset.

Neneste Nyden, som aldrig forgaaer,

Ikke du trænger til rigere Kaar.

Gubben i Hytten og Farlen paa Borgen

Frydes ved Solen, hver Aften og Morgen.

Ind i den høreste Sal vil jeg træde,

Grøn, som mit Haab, og med Billeder klædt.

Frelseren straaler i klar Majestæt.

Hvorfor maa Qvinden saa bitterlig græde?

Lumfø Pharisæer,

Stolt Sadducæer!

Kraftige Rubens, jeg føler din Magt!

Frelserens Skønhed, Forræderens Pragt.

„Hvortil med Stene den ivrige Kasten?

Skrobelighed, kan den tugtes af Lasten?“

Ewig i Skummet her Klippen sig bader,

Sarpen nedbruser i Afgrunden brat.

Hist aabenbarer i dæmrende Nat

Mørk sig for Helten den myrdede Fader.

Abildgaard taler
 Steds naar han maler,
 Mørk var hans Siel, men høitidelig stor;
 Thorvaldsens Laerer maa elskes af Nord.
 Ild var hans Land; vi dens Mærke nu skue
 Sielden; thi Branden fortæred hans Rue.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
 Rigsæblet blinker og Silken er hvid.
 Malet af Juul med den træffende Flid,
 Skulde der sendes barbariske Zone.

Bel, at Barbarer
 Gi det bevarer.

Billedet, „Konge“ nu skuer jeg her.
 Klar er Demanten paa Septer og Sværd.
 Sang mig en Digter, om Fyrsten i Pragten,
 Tled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Septre jeg glemte,
 Ugted ei Guldets og Stenenes Skat,
 Naar paa sin Hest og med trekantet Hat,
 Hisset mig modte Kong Fredrik den Femte.

Aftnen er rolig,
 Dybt i sin Bolig

Neddaler Solen, og læster sit Skær;
 Munter han iler paa Gangeren der.
 Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
 Fredelig Drot er en Elske af Jagten.

Digteren sanger ved Harpen med Nette:
 „Sindet indsnærpes i Sneverheds Muur.“
 Hiertet udvides ved Kunst og Natur;
 Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?

Hvælvede Sale
 Diærvære tale,

Tale til Sjælen et ødlere Sprog,
 End den forkuende, fugtige Krog.
 Barnlige Bliske, som dvælte paa Gaarden,
 Tidlig alt væntes til Skønhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Nække,
 Konge med Dronning og Store med Stor
 Sidde ved prægtigt draperede Bord,
 Hvilket de sölverne Hade bedække;

Her i November,

Selv i December,

Drengen gik om, af Comedier fuld;
 Agted ei Gensomhed, mørked ei Kuld;
 Digted et Skuespil, spilled det ene,
 Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sigaabner saa hndig og lidten.
 Følte jeg mere paa Vandringen vel,
 Da jeg besaa det Sjælinske Capel?
 Christus ved Nadveren; Judas ved Siden.

Orglet sig hæver,

Vækklangen bæver.

Elsenbeens, sölverne Piber saa smaae!
 Prædikestolen med Timeglas paa.
 Kirken var tom; men for indbildte Christen,
 Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa lystig til Sneen udvinker,
 Jernporten llore de Bonder forbi.
 Lovverdagseftermiddagen er fri.
 See hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bonderne bane

Bei for min Kane.

Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer;
 Snoren bag Bognen behændig han slaaer;

Sidder og slinger og kører mod Binden,
Fryster paa Fingre, med Noser paa Kinden.

Grusomme Bonde, som trued min Glæde,
Da du at køre Tilladelse gav,
Blot for at rove mig, listig og lav,
Vinterens Moerskab, min herlige Slæde;
Høn du dig boied,
(Lumskhed i Diet)

Grib du vilde den strammmede Snor.
Da var min Skræk og Forsærdelse stor.
Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,
Slog dig med Kæppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg vilde saa nodig vel miste,
Slæden, skjondt slet kun, af umålet Træ?
Længe paa Loftet bestevet i Læ
Stod den i Mørket, og ingen det vidste.
Hvem, kan I giatte?

Fredrik den Siette,
Fredrik som Barn har min Slæde tilhört,
Danemarks Komming i Slæden har kört.
Skulde da usselt jeg lade mig rane
Feig, som en Niding, af Bonden min Rane?

Henne paa Dammen jeg glider et Sthkke,
Hisset jeg seiler paa Gadekæriis.
At jeg da ikke blev Bolgernes Priis,
Var for Aladdin en uventet Lykke.

Skibet var strandet,
Dybt alt i Vandet
Skipperen laa; man i Veiret ham trak,
Drivende vaad, fra sin Skorte til Frak.
Da han kom ind og sik torrede Klæder,
Jled han atter til Skiternes Glæder.

Tusmørket kommer og Aftnen sig nærmer.
 Drengen sig sniger, fra Vinterens Gys,
 Ind til sit Bord med det enkelte Lys,
 Vældige Mure for Stormen beskytter.

Tarvelig Stue!
 Svag er din Rue;
 Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
 Hør hvor den syger den vældige Sne!
 Lidet han mærker at Stormene brage,
 Læser i Reinelefos og Rolf Krage.

Kinden til Armen han støtter paa Bordet,
 Medens paa Briffen hans Moder saa kører
 Smører ham Brødet og Pølsen ham stører.
 Neppe fra Moderen mærker han Ordet.

Langt over Søen
 Er han paa Den,
 Hisset hos Robinson, elsker hans Daad,
 Hjälper ham trolig at hugge sin Baad;
 Folger i Gulen ham tidlig og silde,
 Gyser for Fredag, og skyder de Vilde.

Gamle Romaner, min daglige Glæde!
 Eder om Vintren i Bøndernes Flok
 Hented fra Staden jeg, bar paa min Stol,
 Bundet som Bylt i et blaataernet Klæde.

Felsenborgs Klipper
 Aldrig jeg slipper;
 Scheherazade din morsomme Nat,
 Brune Mands Skrifter og Fablernes Skat,
 Uglspil og Wessel, Tom Jones, Klarisse,
 Hellige Bibel og aandelig Bise.

Fader i Slaaprof, i Lænestolkrogen,
 Hsit for os læste saamangen en Gang,

Medens i Barmen den lille Presang
Tidt ham forstyrred og slikkede Bogen.

Klokken nu brummer,

Talen forstummer.

Nu er det Tid, sig at soie til Seng:
Husbond og Moder og Datter og Dreng.
Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
Aftensbon læses med foldede Hænder.

Skolerne og Kirken.

To Huse kneise højt bag Træers Grene.

Det ene

Er pudset op, saa det har Skif;
Men da det var endnu sin gamle Kiole,

En Skole

Det var, hvor Børn tilsammen gif,
Alt lære løse, strikke, sye i Ramme,
Af en halvfiersindsthve Mars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset;

Med Riset

Min Fader mig af Eden jog.

Jeg seer endnu ham true mig i Nakken
Paa Bakken;

Jeg troer dog ikke just han slog.

Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,
Og vilde heller paa min Kæphest ride.

I Skole nødig, som man vel kan tænke,
 Paa Bænke
 Jeg med de andre Pøge sad.
 Den gamle Kone holdt os strængt i Ave.
 At stave
 Vi lærte, læse udenad.
 Og naar vi ei hvert Bogstav kunde kende,
 Saa slog hun os med Øvnens Bøgebrænde.

Hun ogsaa havde den blandt flere Skilke,
 At pilke
 I Hovedet med Fingerbøl.
 Forresten var hun nderlig gudsfrigtilig,
 Og dygtig,
 At tæmme Bhens unge Føl.
 Var Lectien lært, vi aldrig turde snakke;
 Men legte med lidt Fnug af vores Frakke.

Som hisset i de ghylde Qvindesale
 Omphale
 Herakles lærte Traaden snoe;
 Saa lærte her at strikke Bomuldstrømper
 Jeg Stympere,
 Og holde mig i stille No.
 Men da jeg havde rigtig lært min Fibel,
 Fil jeg Vangeliebog og Hübners Bibel.

O Patriarker herlige Noveller!
 Hvad heller
 Vel læste jeg, end Eder da?
 Om Abraham, som fælte Faderlønnen
 Da Sonnen
 Han atter fænkede Jehova;
 Om Tornebusken, tændt af Himmelilden;
 Og om Rebekka med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de tykke Cedre groede.

Hist snoede

Sig Tempelsoilen underfuldt.

Ser Levi Stamme blæste høit i Tuber.

Cheruber

Paa Urken smiled englehuldt.

Hist Sodoma sank ildred i sin Aske;

Ser David stod som Dreng, med Kiæp og Taske.

O kunde hver en plump og nedrig Bevælde

Man følde

Saa let, som David Goliath!

Men siden lærte jeg, at Hydra eier,

Til Seier,

Tallose Hovder, i sin Nat;

Og at selv Løven i sin Ørk maa grue

Før Slangen og den giftiglumiske Flue.

Fra Pigeskolen Drengen avancerte,

Studerte

Hos Degrønns lærde Substitut.

Med Grammatikken da i lærde Classen

Herr Lassen

Mig vilde sætte absolut.

Herr Wibe selv var velbelæst og tapper.

I gule Kiøle bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Knibe;

Som Vibe

Da hñkelig han ofte skreg.

Dog lod Herr Bruun sig ei deraf ansægte;

Med øgte

Begeistring han paa Prækestolen steeg;

Og naar han tolked Jesu Død og Smerte,

Da smelted han det barnligtommne Hjerte.

Om Somren kun i Trinitatistiden

Med lidens

Opmærksomhed jeg hørte til.

Bag Orglet med de andre Bhens Pøge

I Kroge

Aftalte jeg det kære Spil;

Og mens de sang derinde Litaniet,

Jeg spilled Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du edle Præst! som hisset hviler;

Du smiler!

Du saae i Drengens unge Bryst;

Du hørte ham med svag, med uvant Tunge

At sjunge

Sin Psalme med begejstret Rost.

Igiennem Kirken kunde du fornemme,

Fra Orglet alt den spøde Digterstemme

O hvilken Fryd om Julen! Lysekronen

Til Tonen

Da brændte, med sin Messingglands.

O hvilken Pragt! naar hist for Confirmanten,

I Kanten

Af Stolen plantet blev en Krands:

De grønne Løv med røde Baand var ziret,

Og Bladguld flagred løst paa Vorpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spøde Raaben

Bed Daaben;

Forgiøves man det thysse vil.

Fra lille nogne Hoved Huen viger;

Det skriger,

Man døver det med Orgelspil.

Forsiktig! Bryd den ikke! Spæd er Staven!

Kort Veien er fra Daaben og til Graven.

Du Orgel med de smukke, blanke Piber!

Og griber

Din Lyd mit Bryst med selsom Fryd.

At mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen

Jeg kom, at siunge ved din Lyd?

Din Sterne klang ved Paaske Morgenrøde,

Men Trimulanten skælved for de Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,

Og lettes

Fra Gulvet af de sorte Mænd.

Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden

I Orden,

At jorde deres døde Ven.

Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,

Hvor Nebet ligger paa de løse Brøder.

Den lille Bumle hvide Sand for Præsten,

Og Resten

Kun sorte Muld og gule Leer.

Nu synker Kisten; Nebet op man trækker.

Nu dækker

Ham Jord; han seer ei Lyset meer,

Før hist paa Dommedag, naar Englen kommer,

At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Bed skumle Beenhuus, hvor man Knokler giemte,

Jeg glemte

Min Frygt, og saae nhsgierrigt ind:

Mon ei de brune Been vil sig bevæge,

Og lege

Som et Skelet i Maanestkin?

Og dandse for mig i de hvide Straaler?

Og klappre med de tørre Hosteskaller?

Naar da den mindste Wind i Gravens Buske

Mon ruske,

Jeg foer forsaerdet, som en Muus,

Afsted, hen over Kirkegaardens Hoeie.

Mit Die

Var blindt af Fantasiens Muus.

Den føle Døde fulgte mig paa Gaden;

Liigskorten klinet var til Skulderpladen.

Bort føle Syn! — Og dog — de bange Dage

Tilbage

Jeg ønsker mig som Eldre tidt;

Som Barn for meget Eventyrets Rygter

Man frugter;

Som Eldre gys er man for lidt.

Kun Nattens Mørke viser os de Stierner,

Som Lyset slukker og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Vinger

Og bringer,

Om Julen, hvad min Siel attraer;

Og svinger sig fra Stiernehimmelbuen

Til Stuen,

Hvor blanke Fad paa Bordet staaer;

Og ringer, mens paa Knæe i næste Kammer,

Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo, han kommer. Englen ikke svigter

Sin Digter!

I mine Børn, som Barn endnu,

Jeg glæder mig ved Juletræets Have,

Dets Gave;

End med de Smaae jeg føler Gru,

Naar jeg fortæller dem om Trelde stygge.

Jeg har ei tabt mit Solskin og min Skygge!

Til min Søster.

Huldt Aftensolen flammer!
Forlad dit Kammer,
Sophia, med hverandre
Kom, lad os vandre!

Du, som med mig har leget,
Saa født beveget,
Winter og Sommer enc
Bag disse Grene.

Din Fødselstid jeg mindes;
Min Tanke bindes
Til Sommermorgenstunden,
Da du blev funden

Paa Slottet, af din Broder,
Hos elskte Moder.
I Svebet blev du thsset,
Og oste thsset.

Jeg seer din lysblaau Troie,
Med Mindets Die.
Jeg seer dig hist i Marken,
Paa Vinterparken.

Af, husker du, paa Trappen
I Lærerkappen,
Din Broder forelæste,
Naar Stormen blæste?

Snemanden, plump ophøjet,
 Med Kul i Diet,
 Med røde Steen i Munden,
 I Bindveslunden?

Naalstukne Sommerfugle?
 Den store Ugle,
 Som styrted i Kaminen?
 Dens Nattehvinen?

Glem ei, da med din Broder
 Du saae din Moder
 Den sidste Oval at lide,
 Med Døden strider.

Bed hendes hellige Smerte,
 Og ved det Hierte,
 Hvorunder begge baaret
 Til Liv er kaaret;

Kom lad os føle sammen
 Den første Gammel!
 Som Born os atter frihede,
 Bioler bryde.

Følg med de sode Glætter,
 Som aande Luther
 Hellige Uskylds Glæder,
 Paa disse Steder.

Lad Born os atter være!
 Kundskabens Lære
 Os ei fra Eden jage.
 Vi gaae tilbage.

Til Paradiset atter,
 Som Søn og Datter.
 Cheruben ei med Sværdet
 Os spørret Gjærdet.

Han seer de Mindres Blilke,
 Og nænner ikke
 Og fra de Småaet rive.
 Vi sammen blive!

Ak nei, vi blev ei sammen!
 Den korte Gammel
 Har Skæbnen endt, som flere:
 Hun er ei mere!

Haugen.

Haugen til Søndermarken.

Nu pral kun ei for meget
 Af dine krumme Gange,
 Med dine Grene, som i Luftten række.
 Min stive Pragt er veget.
 Ei længer som en Fange
 Staaer Foraarsblomsten i den klippe Hælle.
 Ei Lindene sig strække,
 Som før, kun efter Snor med flade Mure.
 Alt Taxusphramiden

Nedsfunkens er i Striden,
 Og Øren kloved Ypernbuskens Bure.
 De fire runde Damne
 Omstabetes til en Flod med Blomsterramme.

Søndermarken.

Hvi slipper du det Gamle,
 Som ei det Ny kan vinde?
 Som gammel Fransk tilforn var du dog Noget;
 Nu seer jeg dig kun famle.
 Det Tvungne skal forsvinde;
 Men stiv du bliver, om du end er froget.
 Hvi vil du være broget?
 Det klæder dig dog ei, behold det Stive!
 Med vandomflydte Tempel,
 Som bær det gamle Stempel,
 Vil du et Mindesmærke smukt forblive,
 Om gamle franske Smagen,
 Der bryster sig, med sine Nar paa Bagten.

Gaugen.

Nei, Skønhed maa man følge,
 Naturens Magt maa seire;
 Den, som ei vil seile paa Tidens Bove,
 Han drukner i dens Bolge.
 Som ved det gamle Leire
 Maa atter hæve sig utvungne Skove.
 Ei at man er til Gove
 Man vide maa, naar her man Blomster sanker;
 Ei klemmes ind af Muren;
 Men Blomsten og Naturen
 Maa hæve Siælen hoit til store Tanker;
 At frit, paa Lovets Binger,
 Den muntre Siæl sig mod sin Skaber svinger.

Søndermarken.

Saa melankoliske, stille,
 Om ikke just saa skionne,
 Tilforn sig strakte dine dunkle Gange.
 Naar Fuglen slog sin Trille,
 I Hækken bag det Grenne,
 Da glenite man saa let at man var Fange.
 Der lever endnu Mange,
 Som mindes dig, med samt dit stive Gierde,
 Og tænke sig tilbage
 De lykkelige Dage,
 Da du blev til, ved Frederik den Fierde;
 Da Laurbærtreets Kroner,
 I Lovens Nærhed, hvælved om Citroner.

Haugen.

Ta, stod det Alt i Lundten,
 Som i den første Alder,
 Hvad du med rafle Træk har her beskrevet;
 Men — Lauren er forsvunden,
 Mit gamle Tempel falder,
 Og Loven har sin Bogter sørderrevet.
 Har Dadleshygen drevet
 Dig til at laste, hvad jeg nu besidder;
 Saar hav du kun din Nakke,
 Og bryst dig paa din Bakke.
 Jeg Borger være vil; vær du en Ridder!
 Jeg qvæger, du henrykker,
 Mit Eh mig slaffer Tak, du Høien smykker.

Søndermarken.

Og denne tøtte Stimmel
 Af Mennesker, som vandre!
 Den bedste Skionhed mangler, Gensomheden.

Haugen.

Jeg ynder denne Brimmel,
Dg deler glad med Andre
Den Liflighed, som trives i mit Eden.

Søndermarken.

Naturen elsker Freden.
For vilde Stoien Nattergalen viger.

Haugen.

I mine grønne Sale
Dog høres Mattergale.
Naturens bedste Blomster er jo Piger.
I denne Flor jeg eier,
Hvad Eghedsens Stolthed vel opveier.

Digteren.

Hvi vil I Hulde kives?
Siig, hvortil nytter Trætten?
Hver ved sin egen Yndighed oplives.
En Krands for begge gives:
Blondinen og Brunetten,
Skiondt begge skionne, kan ei sammenlignes.
I Vaaren beage signes!
Du, Hauge, strækker kioslig dine Arme
Mod Vandreren, som kommer,
I Støvethede Sommer,
At undgaae Solens altforstærke Varme.
Han veed, du ham vil skoenke
Husvæelsen, paa perlemalte Bænke.

Hist seer jeg Søndagsfloden,
 Som grønne Træer indsatte,
 Den bølger frem i lange, tætte Gange;
 De Skionne, klædt paa Moden,
 Med Shawler og med Hatte,
 At giøre Bhens Senners Hierter trange.
 Jeg seer Soldater lange,
 Matroser forte, Borgere med Stokke,
 Thiklivede Madamer,
 Og børnbehængte Ummere,
 De munstre Drenge, sode Pigeflokke;
 Her selv en Fader trækker
 Sin Glut i Vogn til dine Blomsterhæller.

Høit hist i Byen lyder
 Oboer, Clarinetter,
 Levsale hvælve sig, med Bord og Bænke.
 Saa høflig Bæerten lyder
 Sin Viin og sine Retter.
 Et Glas til Velkomst maa han gierne skænke.
 Anstændigheden kænke
 Det aldrig kan, at du i Glæde nyder
 Med Venner Hviledagen.
 Kun maa du krydre Smagen
 Med Glæde, som den Godes Hierte frøyder.
 Elst Bacchus, ei hans Nasen;
 Og vogt dig for Silenus paa sit Aсен.

Den store Sværm jeg følger;
 I Haugen den sig spredter
 Imellem Blomsterløvne, som Bælle.
 Nu paa Kanalens Bolger
 Et Tog sig tilbereder,
 Thi Baaden flyder hvid fra grønne Hælle.
 Nu Værerne sig strække,

Noerkarle dem i broget Pragt bevæge.
 Først Snekken frem sig lyster,
 Med røde Hautboister,
 Som høit paa blanke Instrumenter lege;
 Saa kommer Herrestaren
 Og kække Damer, der ei frugte Faren.

See Sværmen sig paa Stranden
 Med Hestighed fremfhyder;
 Forgiæves hisset Bajonetten blinker.
 En trækker paa den Anden.
 Man giennem Busken bryder,
 Paa Græsset gaaes, at ei man sig forsinker.
 Thi Dannebroge vinker!
 Dets røde Flige sig i Bolgen væde.
 Fredrik og Caroline,
 Maria, Vilhelmine,
 Kostbare Fragt, I alle Danskes Glæde!
 Stolt svulmer Purpurfloret
 Med hviden Kors; thi Kongen staaer ved Roret.

Har Negnen Græsset vædet,
 Og giort saa slibrig Torden,
 Som Veien til den timelige Lykke;
 Udspændes Skyggeklaedet,
 Ved Lynild og ved Torden,
 Mens bratte Kastevinde Busken rykke;
 Her, medens Perler smykke
 De vaade Blade, man paa Tort sig frhyder.
 Thi Havens faste Gange,
 Som Ryggen paa en Slangen,
 Med tørre Skorpe sine Bugter skyder,
 Saasnart kun Solen spiller
 Paa Hellas hvide, Chinas røde Piller.

Men jeg, som vandred under disse Skygger,
 Fra Livets første Minde,
 Jeg Syner har, hvor Sværm'en gaaer i blinde.

Søndermarken.

Hulde Skov, du stille Have,
 Med dit Bladehang!
 Dig, min Barndoms bedste Gave,
 Skylder jeg en Sang.
 Ene her ved Askens Stamme
 Vil jeg Ehren slaae,
 Medens Solens sidste Flamme
 Svinder i det Blaa.

Nei, jeg kan ei sidde rolig,
 Jeg maa see mig om.
 Hele Skoven er min Bolig,
 Tankens Helligdom.
 Medens Solen rod i Marken
 Som en Rose staer,
 Viser mig hvort Træ i Barken
 Sagn fra fordums Aar.

Ind jeg traede vil ad Laagen,
 Perlefarvet, lav,
 Fra den grønne Gang i Krogen,
 Mod den store Grav,
 I hvis Eng sig hoine Stalke;
 Bandet der slog feil!
 Jorden giorde Smallebakke
 Hjst i Høven steil.

Her bag disse tykke Linde
 Sad jeg mangengang,
 Hvergang Baaren, min Veninde,
 Sang sin Pindsesang.
 Først, som Barn, med spede Hænder
 Til en Thee saa sød,
 Store, gule Kærlingtænder
 Jeg i Græsset brød.

Da jeg ældre blev, da løktes
 Jeg fra gyldne Pragt;
 Hvor de blaae Kærminder floktes,
 Droges jeg med Magt.
 Mangen hndig Krands er fløttet,
 Frisk, af Duggen blank.
 Ei Kærmindet er forgiøttet,
 Skiondt Kærminden sank.

Medens Maanen hisset oven
 Smiler bleg og rund,
 Iler jeg til Grænsloven,
 Til min norske Lund.
 Hulde Gang af Poppelpile,
 Du mit Kattegat!
 Jen Skhnding hundred Mile
 Reist jeg er inat.

Maanen seer paa Biælkehøset.
 Hvor det vinker smukt!
 Sært jeg føler mig beruset
 Af den ramme Lægt.
 Thynde Bro, mon ei du svigter?
 Kæl du bugter dig.
 Her til Thors og Halcons Digter
 Kaldte Nornen mig.

Skønne Sjn paa Bakken oppe!
 Herligt her at staae;
 Kirkens Spir bag Granens Toppe
 Stiger i det Blaa.
 Bonder end paa Veien føre
 Til det fierne Hjem;
 Sagte Vinde Lovet røre,
 Stiernen blinker frem.

Praler ei af store Fielde!
 Jeg har Fielde seet;
 Alperne, ved Vintrens Vælde
 Frugteligt besneet;
 Længslen dog ei skulde kue
 Selv et Kaukasus,
 Efter denne lille Tue,
 Med sit lave Mus.

Thi skøndt fiernt Naturen favned
 Mig paa Digterviis,
 Dog en lidén Urt jeg favned
 Mellem hine Niis;
 Ingensteds den var at finde
 Der, i Skygge, Sol;
 Det var Dig, mit Barndomsminde!
 Venlige Viol!

Skønne grønne Valnødstamme!
 Glatte Lov paa Øvist!
 Med den hvide Bark at bramme
 Seer jeg Træet hist.
 Her, som Dreng, til mine Fodder,
 Mens jeg stirred op,
 Slog jeg dine sidste Nodder
 Fra den høie Top.

Tænkte mig, som Robin Kruse,
 Paa min Øe at gaae;
 Bygte mig i Tæker Huse
 Fiernt i grønne Braa.
 Følte jeg mig da som fangen,
 I min Hule snart,
 Ilte jeg ad Blomstergangen,
 Til en Chinafart.

Flux jeg foer fra Lovets Sale
 Da til Peking ind;
 Hørte der Chinesisk tale
 Klokkens med sin Wind:
 Kling, kling, klang! Siong Siong, i Elko!
 Kinlong, Con — fut — see!
 Congo, Heisan, Pekko, Pekko!
 Al min Sicel var Thee.

Stolen, (som hos os Terrinen)
 Brændt af Porcelin.
 Hist, som Paafugl, Mandarinen,
 Med en Frue sin;
 Skæv af Dine, bleg af Kinder,
 Silkeblaas hun stod.
 I den lille Sko forsvinder
 Vanfakt hedes Fod.

Tidt, naar mig i Livet modte
 Flaut Pedanteri.
 Naar mig mangen Dumhed stodte,
 Tænkte jeg: O tie!
 Skiondt du ei, som Europæer,
 Ret faaer Lov at groe,
 Præsses dog ei dine Tær
 I en saadan Slo.

End jeg seer i Lysthushallen
 Speclet med sin Krands;
 Fast paa Kittet Muslingskallen,
 Rund, i Perleglands;
 Brogede Conchylies Kegle,
 Bragt fra Strandens Grus.
 O hvi har tidt føle Snegle
 Sligt et deiligt Huus?

Naar jeg da fra Chinateltet
 Saae til Balby ned,
 Hvor en Bonde Furen vølted
 I sit Ansights Sved;
 Naar da ned sig Solen sørkte
 Med det gule Skier,
 Jeg paa Landsbypræsten tønkte,
 Ved sin Arne, der.

Oste denne Port, beruset
 Af en kærlig Ild,
 Sabned jeg til Bakkehuset.
 Da var Skiebnen mild!
 Her sin Ungdoms bedste Glæde
 Eders Fader fandt,
 Eders Moder, hulde Spæde!
 Her hans Hierte vandt.

Hvor romantisk, saer tilmode
 Did, med lange Skridt,
 Gik jeg, hvor din Hække groede,
 Fader Gremit!
 Trængte mig i Tidsel, Burre,
 Til dit Alters Lag;
 Hørte dine Duer kurre
 Under Gyttens Tag.

End jeg seer, hvor Dagen brænder
 Giennem Rudens Glød.
 Alle hellige Legender
 Mig velkommen bød.
 Naar da ned sig Lemmen sørkte,
 Naar han bleg opfoer,
 Liget jeg paa Baar mig tænkte,
 Bakt ved Jesu Ord.

Hvert et Træ i disse Gange
 Mig et Minde staaer;
 Alle disse Fuglesange
 Skaldens Hierte naær.
 Og som Noah gient i Arken
 Hver en Skabning fandt,
 Finder jeg i Søndermarken
 Hver en Fryd som svandt.

XV. 194
Voigt.

Du, som med Thrilleseglen i Haand, med den blinkende
 Fernstovl,
 Ellemosen har skabt til paradiiske Lund;
 Som bortslar det forvilkede Krat, og i bugtede Flodseng
 Twang, fra Sumpernes Dynd, risle det sidende Vand;
 Giennembrød med en malerisk Bust Alleernes Rækker,
 Sønligt staanende dog Fædres ørværdige Spor;
 Urtegaardsmand! fredsalige Voigt, mig møder et Afryk,
 Rundt, overalt af din Land: enten i Skyggernes Lov,
 Tæt indshyget af Espens Øvist; eller hist, hvor en Udsigt

Nabner sig, solebestraalt, over den græsrige Vang.
 Storken klapprer din Priis, i sit Træs kunstbhiggede Nede;
 Lysthuus, blegviolet, blinker din Ere, som Blomst.
 Du, med opfunderist Kunst begavet, har plantet os Granen
 Paa Sandbanken; du tvang Fyrren, paa Skrinten at groe.
 Men hvor er du? Jeg seer dig ei meer bag Træet for-
 svinde,

Bly for Mennesker, vant meest til det eenlige Liv.
 Reiste du bort maaſkee, for at hielpe den twilende Landmand
 Med sin Park, som han selv ei at beplante forstod?
 Lidenskab det dig var at forſkionne ved Kunsten Naturen.
 Sjæl und blomstrer din Roes! Hertha bestandig var Skion;
 Men giennem Egenes Krands, om Alshyeniens foulmende Lokker,
 Bikled du Rosernes Kvist; og om det deilige Liv
 Vandt du et kosteligt Belte, som Bolund eller Gafaistos
 Smedder saa smukt ei af Guld: Gront med Rubinier besat.
 Voigt hvi dwæler du? Kom! Jeg savner din snelle Forbigang.
 Venlig du hilser mig ei, fulgt af din ørlige Hund.
 Kald ei, Digter! Han aander ei meer, hvor Frosten og

Blaeſten

Nedslaaer Menneskets Haab. Fiernt i Elysiums Lund
 Planter han nu. Han iled alt loengt paa Baaden med

Charon

Over den sthigiske Flods Bugt, til den evige Vaar.
 Ingen dybere føler end han dens Blomstren og Skionhed.
 Men i sit Paradis dig, Danmark! han ei har forglemt.
 Øfte besøger hans Aaland vor Skov og bæver i Bladet,
 Hvergang Rosernes Busk spredet forfriskende Dust,
 Naar Chrингernes Blomst betynger den gyngende Lovgreen,
 Naar Balnødden i Høst falder af bristende Skal.

Morgenvandring i Haugen.

Ingen os mørker; forladt end stander forfiskende Lovsal;
Hoben, med Myggene, først soærmer naar Solen gaaer ned.
Kom kun i Morgendragt, o Moder, med blomstrende
Glutter!

Mageligtomrede Bænk venter ved Kilden os hist.
Ingen nu moder os; høist den Vand henbærende Tombru
Drenberg, med sit Aag, Spandene synkte med Lov.
Fleer Skovjomfruer neppe vi finde saa tidlig i Haugen.
Kast nu da! Hurtig assted. Lotte med Frugter i Kurv,
Hans med Glassene soebt i Papir, og Moder med Brodet;
Fader med Bog. Karavantoget til Bænken hen gaaer.
William rider paa Faderens Stok, ham passer Cathrine.
Seer I? Nu er vi der alt. Gi, det var trækkende varmt!
Men her spøger i Krat Titanias Alfer, og Kisling
Vifte de til os fra Siv. Kjølig er Busken, som de.
— Seer I den gamle Ruin, Smaabørn, hist ovre paa hin
Kant

Vandet? Der leved tilforn Axel den mandige Bispp.
Tidt fra sin By han iled herud; han bygged et Bysthuus
Høit paa Stenen. I seer end den forvitrede Muur.
Mange kun troe, det er kunstigt giort, og ganske modernt
Kun;

Hvis I det Modsatte troe, vil det fornsie Jer meer. —
Skielver ei Kjære, fordi en Ulykkelig endte sit Liv her:
Stille fortvivlet han sprang ud i den druknende Flod.
Gi end Morgen det var, som nu, ei Solen sit Haab ham
Straalte; det bælmørkt var, Maanen bag Skyen var skuult.
At, han signed ei Gleeden, som vi; ham Smerten var
blhtung;

Intet fornsieligt Noer gjorde vist Livet ham kjært.
Sikkert han Fader ei var; eller var han Fader, den Arme,
Uden at kunne med Brod møtte de Kjære, som jeg?

Gud da tilgive din Shnd! Du har udstridt! Ikke din
Senfart

Skræmmer med Angstelighed mig fra den vanlige Børn.
Hisset i Græsset maaskee din Aaland henværmer blandt Alfer,
Glad over Levendes Held; Kummer ei trækker dig meer. —
Lotte forlanger sit Glas, hun vil hen til Kilden. Velan da!
Nyde det klare Krystal skal du i Nymfernes Siem.

„Hvor er Nymferne, Faer? Jeg kun seer den krogede
Kasper.“

Nymferne bade, min Glut, hisset i Bolgerne sig.
Seer du ei Swanerne der, med de svulmende Barme, med
Halsen

Rankt over Vandet? Det er Nymfer. De more sig nu
Bud at flyde som Jupiters Fugle paa kielige Bover.
Men naar det lakket ad Øveld stige som Tomfruer de
Hurtigt af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til Kilden,
Hvor bag den skærrende Steen hvælver sig trhg deres
Hal. —

Ha men vi skuler sig Solen saa brat? En dæmrende
Regnsky

Dækker os Gimlen. Afsted! Regnen alt dræpper paa Blad,
Hen til det store Kastanietræ. Dets Blade, som Palmen.
Svælver en hyggelig Skærmi over os, lystelig grøn.
Leger med Øvistene kun, Smaabørn! med brune Kastanier!
Solen vil snart med sin Kraft splitte den revnende Sky.
Regnens Alfer kun kisled os Lusten og stænked med Draaber
Jorden; den støver ei meer. Seer I? nu klarer det op!

Kirkegaarden.

Høstafnien er saa kiosig og saa klar,
 Forladt den skønne Flora Jorden har.
 Autumnus kom paa Stormen, fulgt af Stov,
 I Skoven steeg han af blandt visne Lov.
 Guld har han nok, af Purpur saare lidt.
 Med visne Krone gaaer han Skridt for Skridt,
 Og hvisker truende til hver en Lind,
 Som ryster Løkkerne, med Graad paa Kind.
 Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
 At han har Døden i sit Folge bragt.
 Hvid Vinter, i en Beenrads Klædebond,
 Bag Muren staer, med Leen alt i Haand.
 Den vrede Høst drev Somren vild paa Flugt,
 Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets Frugt,
 Udscriber Alnituren stræng til Skat,
 Og hærger i den frugtelige Nat.

Hans folde Hofmænd i den strænge Luft
 Forfængeligt, som Blomster uden Duft,
 Ham følge, gule brune, gyldenkloëdt,
 Og bukke for den skumle Majestæt.
 Det ødle Blaa, det munstre Nøde sank;
 Kun hist og her en Alster, rund og rank,
 Opliver Græsset, som en Skionhed bold,
 Men uden Omhed og for Elskov kold.

Det hjælper ei at stride meer, Natur!
 Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
 Din gode Konge, Sommeren, er død,
 Snart folger du ham nu i Gravens Skied.

Hør Uglen hist, bag Bøgens sorte Blad!
 Den sidder nu, hvor Nattergalen sad,
 Og tirrer som en Her, en gammel Dvind
 I Røverkulen, Vintren's Mordersind.

O sover sødt i Eders Kurve, Smaae!
 I Efterslægtens Haab, ei vandre maae
 Med Fader i den uheldsvangre Nat.
 Giem, Hytte, luun, min dyrebare Skat.
 Som Svilbler i den varme Blomsterbæk
 De slumre. Sundhed, gode Gud, dem skænk!
 At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
 Naar deres Faders Die længst er luft.

Ieg vil med Digterharpen i min Arm
 I denne Time trodse Nattens Harm.
 Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
 Nedstirrer Straalen paa den vaade Dvist.
 O rene Himmel! om en bedre Vaar
 Du thyder mig, som sikkert forestaaer.
 Ved Kirkens Spir jeg atter Maanen seer,
 Det blege Ansigt græder mens det leer,
 Og viser, som en skranten deilig Mo:
 Det er saa sødt af Kærlighed at døe.
 Den er bedrovet, dog den skælver ei,
 Den iler freidig ad sin Sølvervei,
 Aldhyder uden Knurren Skæbnens Bud,
 Og stoler frontt uskyldig paa sin Gud.

Og saa vil jeg! — Bort, drøvelige Syn.
 Den morke Mismod svandt med skumle Bryn.
 Nu, munter som et Barn, jeg atter staer,
 Men dog med Ghysen for min Kirkegaard.

Thi hvad vil dette Syn? Fra Gravens Hø
 Opstige, Arm i Arm, de Dode To.
 Den Enne hist fra Kirkemurens Læ,
 Og Denne fra sit lille sorte Træ.
 Fortrolige, jeg seer dem tale blidt,
 De blege Øvinder gaae med lange Skridt,
 Gaae Kirken rundt — de staae for mig — o Gru!
 Og spørge: Digter! kiender du os nu?

O elste M oder! seer jeg dig igien?
 Kom nærmere! Kom til din Son, din Ven.
 Lad ham betragte disse kiære Træk.
 Han skælver ei, han soler ingen Skæl.
 Din Pande, dine Dine, denne Mund,
 De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
 Du straalte, naar du haabed, hvad jeg blev,
 Naar jeg som Barn alt paa din Skammel skrev.
 Du ei oplevet har den Moderlyst,
 At trække mig som Digter til dit Bryst!
 Jeg har ei nydt den Salighed at see
 Din Glædestrost; jeg delte kun din Vee.
 Og denne Sial! den fik jeg dog fra dig.
 Dit eget Billed skued du i mig.
 Din Ild indstromte du den spæde Dreng,
 Med Aftenpsalmer, ved hans lille Seng.
 Du lærté ham i Oval at fatte Mod,
 Du lærté ham at vorde bled og god.
 Din varme, store Sial var kun for mørk,
 Og Livet var dig langtid kun en Drk.
 Hist hviler ved din Fod det stakkels Noer,
 Hvis Sygdom bragte dig i sorten Jord.

Hvor er hun? Hun forsvandt! Hun slummer godt;
 Dig, elste Dode, har hos Gud hun mødt,

Du som hensvæver langs ad Muren der,
 Og stirrer paa mig giennem Maanens Skier.
 Du hende har om hendes Son fortalt,
 Og mangt et Minde godt tilbage kaldt.

Sov elskte Moder vel, ved denne Sti!
 Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi,
 Hver Søndag, naar han iler hisset ind,
 Med Orgelklaug at røre christne Sind.
 Jeg fil i Aev fra ham, imens du leed,
 Hans Sundhed, Styrken og hans Munterhed.
 End blusser han i Kraft, med solvgraa Haar,
 Og myder fro sin Vinter som en Vaar. —

Har du ei seet mig med de liære Småa
 I Sommer tids der udenfor at staae,
 Ved Sprinkelværket? Saae du ei din Son,
 Med sine Born, at giøre der en Bon?
 Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Nar!
 Jeg seer ei gierne Born paa Kirkegaard.

Du Skægge! hisset over Gravens Skiod,
 Hvi har du os bedrovet med din Ded?
 For sværmerisk dit skionne Hierte slog,
 Og altfor tidligt dig fra Jorden tog.
 Hvi har din Ven saa hurtig du forladt?
 Jeg seer dit Naslyn i den klare Nat,
 Det samme milde Smil, det samme Blif,
 Som kom fra Himlen og til Sælen gif.
 Al, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
 Hist med din Ven i Vennekreds du sad?
 Da folte du dig styrket, munter, fri,
 Ved Venstabet, Lysthed og Poesie.
 Og nu? — Det er forbi! Du gif herfra.
 Sov godt i Gravens Skiod, Amalia!

Det luftige, det blege Sny forsvandt,
 Og Maanen skuler sig bag Skyens Kant.
 Farvel, du stille Kirkegaard! tilgiv,
 Jeg dig forlader, Livet elsker Liv.
 Naar jeg er død, maa skee du mine Been
 Skal giemme bag en opreist Mindesteen;
 Da mangen Vandrer standse vil sin Gang,
 Paa Graven see, og mindes hvad jeg sang.
 Nu iler jeg til Mennesker igien.
 Den sunde Siel var altid Livets Ven.
 Det vinker mig, detaabner mig sin Skat.
 Og derfor gamle Kirkegaard, god Nat!

Indreisen.

Farvel, du kære Fredriksberg! Vi ile.
 Vel smile
 Dine Straaler
 Gyldent end i fulde Skaaler
 Glæde paa September ned;
 Men Vinden hvirvler om de Blade brune.
 Det er Lune!
 Tidens Rume
 Spaær os din Ustadighed.
 Vel er det tungt, i slige Solens Bade,
 At forlade
 Din Sommer;
 Men naar atter Vaaren konuer,
 Hilse vi dig glade snart.
 Nu ryster Stormen dine stiørre Øviste.

De briste.
 Dette sidste
 Efterskør har ingen Art.
 Nu fort kun Solen gule Skov besøger,
 Og spørger
 Med sin Lue,
 For den visne Pragt at skue,
 Som den over Græsset stroer.
 Saa gaaer den atter. Mørket ud sig strækker,
 Og dækker
 Træer og Hækler
 Med sit hvide Taageflor.
 Maanen hyller sig i Slørrets Folder;
 Det holder
 Skult den Skionne;
 Hun ei længer tor belonne
 Vandrer med kørligt Skør.
 Ei meer Forelskte sig i Skyggen snige.
 Med sin Pige
 Himmerige
 Finder ingen Beiler der.
 Svartalfer nu paa smaae Grymsfare-Heste
 Os giøste;
 Over sætter
 Mugne Pletter
 Paa den fugtigkolde Væg.
 Som Muus de pibe nu i skulste Sprække,
 Barnet strække,
 Og dække
 Bitte Skoe med grønne Skæg.
 Farvel! Til Bhen ile vi. Vi flytte
 Spand og Botte,
 Dynner, Klæder,

Bord og Stol og Sengestæder.
 Læsset holder stablet, Alt skal med.
 William klapper Hesten; Hans og Lotte
 End sig gotte,
 Grønne Motte,
 Paa dit kære Legested.

Farevel nu Slot, med dine lyse Fløie,
 Paa den høie
 Grønne Bakke.
 Alle vi oprigtig takke
 For den Lyst, vi nød i Aar.
 Farevel du Hauge, med de staalgraae Bønke!
 Bist vi tenke,
 Du skal sticke
 Samme Glæde næste Baar.

Nu kære Kirken vi forbi, den røde,
 Hvor de Døde
 Moligt hvile,
 Og hvorhen de Christne ile,
 Ved den klare Klokkelang.
 Nu Alleenaabner sine Arme.
 Liden Barme,
 Binde larme
 Synge Sonrens Svanesang.

Saa lad da nu i sine visne Skove
 Flora sove,
 Diet lukke.
 Lad kun Svanebarnen sukke,
 Medens Sneen dækker Høi og Dal.
 Snart hun atter vil fra Leiet springe,
 Kraftig svinge
 Broget Vinge,
 Fleite som en Nattergal!

Reisedigte.

the first edition of the Edinburgh
Review, 1802, Vol. I.

and the second edition of the
same Review, 1803, Vol. II.

and the third edition of the
same Review, 1804, Vol. III.

and the fourth edition of the
same Review, 1805, Vol. IV.

and the fifth edition of the
same Review, 1806, Vol. V.

and the sixth edition of the
same Review, 1807, Vol. VI.

and the seventh edition of the
same Review, 1808, Vol. VII.

and the eighth edition of the
same Review, 1809, Vol. VIII.

and the ninth edition of the
same Review, 1810, Vol. IX.

and the tenth edition of the
same Review, 1811, Vol. X.

and the eleventh edition of the
same Review, 1812, Vol. XI.

and the twelfth edition of the
same Review, 1813, Vol. XII.

and the thirteenth edition of the
same Review, 1814, Vol. XIII.

Afskeden.

Hvorfor flyder Beemodstaaren
I hver Afsledsstund,
Som om bort svant Blomstervaaren
Brat af Livets Lund?
Hvorfor synes sorte Neise
Dig saa svarlig lang,
Som om Farens Seil vi heise
Til vor Undergang?

„Kort er Tiden, som os skiller,
Stort det vide Rum!
Derfor Afsledstaaren triller
Og gør Leben stum.
Mangen Fare skjult kan vente,
Selv paa Fredens Øe,
Værre sværer Farens Glente
Over Field og Sø!“

Kære! Skæbnen ikke trænger
Til et Field, en Baad,
Over os jo Sværdet hænger
I den thinde Traad.

Mod maa styrke, Gud beskytte —
 Her, som paa et Hav.
 Nær ved hver en Livets Hytte
 Staaer jo dog en Grav.

Men det er ei Reisen heller,
 Som os rører nu;
 Svundne Glæder Hiertet tæller,
 Kommer dem ihu;
 Hvergang atter Aflædstimen
 Skiller Støvet fort,
 Sne vi den sidste Kimen,
 Da Enhver maa bort.

Ta, hvi skulde vi det dølge? —
 Timen slaaer, min Ven!
 Da den Reisende, vi følge,
 Kommer ei igien.
 Denne Følelse besieler
 Hvert et kærligt Sind;
 Derfor ned sig Taaren stieler
 Selv af Kækkles Kind.

Lad os leve med hverandre,
 Som imorgen vi
 Ensomt skulde Veien vandre
 Nd den mørke Sti.
 Lad hver Utterkomst os bringe, —
 Thi vi mødes vist, —
 Wished, paa sin Englevinge,
 Om et Møde hist!

Dampskibsfarten.

Du stærke Damp! usynlig i din Vælde,
 Med Lynet i din Tordenskyl,
 Som fordum monne Helteskaren følte,
 Naar ud Du sendte morderst Bly;

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
 Den grunne Tveddragt, slumrer Du;
 Kun for at drage fredelige Snekke,
 Du sylder dine Lungør nu.

Snart over fierne Vover gaaer din Bane,
 Paa Skibets, høie brede Bryst,
 Der spiller sine Vinger, som en Svane,
 Fra Verdenskyst til Verdenskyst.

Som Stetterøgen høit i Ørken, over
 Det Folk, der drog til Kanaan,
 Saa vinker Du, og selv med Stormens Vover,
 Fra Naboland til Naboland.

Og Freden følger dig, og Venstebab følger,
 Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
 Og over Egirs rolig kruste Bolger
 Gaaer Lovinden med sin Husbond glad.

Du flinke Post, med dine raske Heste!
 Vi skyde dig dog snelt forbi;
 Var dine Landeveie selv de bedste,
 Vi følge her en bedre Sti.

En Sti, hvor aldrig Broen sonderkiores,
 Endskiondt den aabner sig med Brum;
 Hvor der om Sand og Bakker intet høres;
 Hvor toldes ei til nogen Bum.

Hvor ingen Negn, som drøveligt forfølger,
 Til Dhnd forvandler tykke Stov;
 Kun Hiulet fuser i de klare Bolger
 Og Seilet skygger som et Lev.

Kattegat.

Besynderlige Stifte!
 Sat i et Bolgebuur,
 Skal jeg Bekjendtskab stifte
 Med fremmede Natur.
 Igaar — saa luunt paa Landet,
 Bag Bøgens grønne Green;
 Her — kastet om paa Vandet!
 Kun Vand og Kampesteen!

Ei mindste grøne Plante,
 Slet intet Blomsterstraal.
 Her kun sin Vintervante
 Naturen trækter paa.
 I Sommer som i Vinter,
 Den samme nøgne Blok,
 Med Neuner og med Splinter
 I en utallig Flok.

Her blomstreer intet, uden
 Det bitre, friske Skum,
 I Stormens vrede Tuden,
 Ved Havets lumske Brum.
 Her intet kan forsone
 Den letopbragte Ø.
 Her staær din Muskelthrone
 Hler-Wegir! paa din Ø.

Og Havets Døtre dandse
 Utrættet, Mar for Mar,
 Med Skummets hvide Krandse
 Paa deres sorte Haar.
 Og naar en Blomst vil smile
 Paa Klippen, er det fort;
 Blæsten, med sine Pile,
 Den atter skyder bort.

Som disse Klipper stode
 For Skipperen igaar, —
 Lidt Mus dem fun begroede —
 Stod de for tusind Mar;
 I Negn, i Solens Lue,
 Den samme stærke Bold,
 For Olaf, Digre Bue,
 For Peder Tordenstiold.

Og saadan stal de stande
 Goldt, uden Gres og Lov,
 Naar længe denne Pande
 Er atter vorden Stov.
 Her præges intet Mærke,
 Her knuses stolte Vand.
 Men Ere for den Stærke,
 Som trodser Tidens Tand!

Søsygen.

Ei Nogen vil just gierne til
 Forkyndelsen.
 Enhver det gierne skule vil,
 I Beghyndelsen.
 Han sætter sig, alvorlig, stum,
 Som i Tanker;
 Mens Bølgen slaer med vældige Skum
 Paa Planker.
 Men endelig bliver hans Hemmelighed
 Opdaget.
 Og det er noget, som Alle veed
 Af Taget.
 Man leer, imedens han lider grumt
 Og segner.
 Han finder, naturligt, det saare dumt,
 Og blegner.
 Han kaster Kappen og klæder sig
 I Trøien.
 Men neppe ligger han magelig
 I Køien,
 Før Svimmelheden i Hast forgaaer,
 Paa Pude.
 Nu mærker han rolig, at Bølgen slaer
 Derude.
 Nu høres han ei med øengstligt Sind
 At sukke;
 Som lille Noer han slumrer ind
 I sin Bugge.
 Det har en rolig, en stille Nat
 I Folge,
 Midt paa det brusende Kattegat,
 Paa Bølge.

En Spaan ham hen over Dybet bar
 I Taager;
 En lykkelig Morgen fulgte klar,
 Gud vaager!
 Nu springer han rast, til Kraft og Lyst
 Opvækker,
 At hilse den herlige norske Kyst
 Paa Dækket.
 Og Morgensolen en Vei saa skion
 Sig baner,
 Og Fieldet nisker til Dalenes Son,
 Med Graner.

Til Norges Sonner.

Fra Barnsbeen sit jeg Norge kør;
 Derom var daglig Tale,
 Det laa saa fiernt og dog saa nær
 Ved Danmarks grønne Dale.

Selv paa et lidet Bierg saa lyst
 Paa Frederiksberg, det skionne,
 Jeg havet saae, den svenske Kyst,
 Fra mine Bakker grønne.

Der Edvard Storm mig traf som Vog,
 Paa Sicellands lave Bakke;
 Han tog og satte mig til Vog,
 Ham skal jeg evig takke.

Han satte Seil mig til min Kiel,
 Han gav mig Fragt i Baaden.
 Han var en ægte Guldbbrandsdøl,
 Han først mig løste Gaaden.

Han lædsled mig min Bidetørst,
 Om Field, hvor Stormen tuder;
 Han lærte Skialden allerførst
 At kiende Nordens Guder.

Derpaa den ædle Dicke man kom,
 En Normand, ikke mindre;
 Han viste mig i Verden om,
 Hvor Tidens Stierner tindre.

Hvad Under at jeg Normand blev,
 Skiondt altid ørlig Danske?
 Mig Tanken hen til Fieldet drev,
 Thor vinkte med sin Handske.

Paa Klippen hei, hvor Bust ei groer,
 I Morgenrødens Flammer,
 Der saae jeg ham, den stærke Thor,
 Slaa Trolden med sin Hammer.

Og sødt i Norges Birkelund
 Jeg skued Valborg græde;
 Og Hagbart foer til Dresund;
 Stærkodder var tilstede.

Og henrykt i den danske Skov,
 Ved Sang af Matternale,
 Hvad tit mit Hjerte Fieldets Lov,
 Og elsked Dølens Dale.

Og som en Fiskergut jeg stod.
 Ei Hottur lod sig haane;
 Thi Biarke kom og gav ham Mod,
 Og Boggur kom fra Skaane.

Nu Tanken var mig kær for alt,
 Til værdigt Eftermøle,
 At ene Field og Østresalt,
 I Nordens ædle Sæle.

Og som fra Island tit en Skiald
 For seiled ned til Norge,
 Saa stod jeg snart i Vigens Hal,
 Imellem Fieldets Borge.

Nu først jeg saae med egne Blik,
 Hvad jeg saalænge kiendte;
 Men alt i Norrig overgik
 Selv hvad jeg monne vente.

Thi mere herligt Fieldet stod
 Ved Aftensdens Kierete;
 Og Fyrstens, Folkets Wedelmod
 Dybt smelte mit Kierete.

Hvormed giengelder Danmarks Sen,
 O Norge! denne Hæder?
 Kun med en varm oprigtig Bon
 Til Ham, som stænker Glæder:

Gud signe Danmark, signe Nor!
 Gid Vensteb os forene,
 Saalænge Beg paa Sletten groer,
 Og Fyrr paa Klippestene,

Gid aldrig Thor os skille maa,
 Men Bragi sammensmelte!
 Baldur hin Godes Alter staae
 Ved Nordhav og ved Belte!

Krogkleven.

Du skionne Kloft! og vil jeg dig
 Ved Harpen malerisk beshyng?
 Af Venner samler sig en Klynge,
 Som lyttende tilsmiler mig.
 Jeg kan det ei! Mon Ord formaaer
 At skildre denne stolte Scene?
 At bygge disse Taarn' af Stene?
 Hvor selv forstenet Tiden staaer?

Thi om jeg nu fortalte grandt,
 At twende bratte Fjeldestykker,
 Som Gran og Fyrr og Birken smykker,
 I Oldtids Nat hinanden sandt;
 Men standsed, sammensmelted ei;
 Hvad eller om i mørken Stevne,
 De spaltede den dybe Revne,
 Der siden blev en hndig Bei.

Og om Du hørte ligerviis,
 At giennem faldne Stamnes Grene
 En Elv sig slunger giennem Stene,
 Klar som Demant og kold som Iis;

Nedstyrket i Afgrundens Skied,
Mens Hesten, driftig og forsigtigt,
Som Alpens Mule, træder rigtigt,
Hvor Feiltrin blev den visse Død.

Og om Du hørte, Ven! endmeer,
Om jeg i Sang Dig vilde sige,
At lys det skionne Ringerige
Man giennem denne Spalte seer;
Der danner, som en Namme, Kant
Om Norges elskelige Billed,
Af Urnaturens Haand fremstillet,
For Kunstens Haand en Pensel fandt.

Mon da Du end Krogkleven saae?
Nei! beed din Dahl, og lad ham mali
Hvad nægter ingen Digters Tale,
Den kongelige Klippevraa.
Selv vil jeg under vaaden Green
Mig plukke taus en blaa Kierninde,
Hvor Olafs Kildetaarer rinde,
Og skrive Navn paa denne Steen.

Og saa med Ild i Skialdeblik,
Jeg hurtig ned i Dalen ager,
Hvor Halfdan Svarte, hvor Haarfager,
Hvor Trhgvason i Livet gik;
Hvor hellig Olaf debtes; hvor,
I Aftenrodenes sidste Lue,
Jeg Halfdan Svartes Grav, som Tue,
Seer midt paa fladen Agerjord.

Men end jeg Diet kaste vil,
Du fieldne Kloft! paa dig tilbage;
Thi alle Livets Fremtidssage
Jeg glemmer ei dit Skuespil.

Norsk er din Skionhed, stolte Klev!
 Først mørk og stolt; — men den som iter
 Æmode Dig, — ham Du tilsmiler,
 Naar Du med ham fortrolig blev.

Her sad i høie Fielde sal
 Den stolte Thor paa Klippeblokken,
 Mens Heimdal blæste Liv i Flokken,
 Og mens De stred i dyben Dal.
 Han svandt! Men Idun kommer end,
 Gudinden ei sin Længsel dolger;
 Naar Maanen klysser Kloftens Bolger,
 Hun rækker Frugt til Sangens Ven.

Du Evighedens Billed, Du!
 Saadan skal ogsaa Graven brioste,
 Naar Livets Reise blier den sidste,
 Naar svundet er det sorte Nu.
 Som Dalen til sin Skabers Priis,
 Skientaabner sig bag Klippens Fure,
 Skal Himlen sprenge Gravens Mure,
 Og vinke mig til Paradis.

Elvne og Fossene.

Hydsland har Bierge som Norge; jeg finder
 Høiere Fielde, hvor Alperne staae;
 Ha men en Elv, som saa yndigt henrinder,
 Aldrig tilforn mellem Klipper jeg saae.
 Tidlig og silde,
 Klar som en Kilde,

Milevidt bølger den deilige Flod;
 Styrter og frhgter ei Vandet at spilde.
 Ymer har nok af det sundeste Blod.

Langt op mod Polen henstrakte sig Norge,
 Langtid tilstæded ei Blokkene Vei;
 Men mellem Granernes evige Borge
 Nabned sig Elven den frugtbare Frei.

Ikke den tøved,
 Stenene floved,

Medens paa Stene den floved sig selv.
 Nu var ei Tilgangen Sletten berøvet;
 Baaden blev bhgget og gled paa sin Elv.

Elven indskrænked sig siden, og danned
 Om sine Bredder den hndigste Dal.
 Mulden sig lagde paa Stenen og Sandet,
 Freia sig bhgged af Birker en Sal.

Frugtbarheds Fyrste
 Sin Gullinborste

Bragte; da reiste sig Markerne strax.
 Hungre skal Bonden saa lidt nu, som tørste;
 Bolger i Solen ei guldgyldent Ax?

Granen, som voxer saa mægtig paa Fieldet,
 Luner ei der mod den stormende Wind;
 Men naar den Dren i Skoven har fældet,
 Warmer i Hytten den isnende Kind.

Hvad skal den føre,
 Hvo skal den føre

Ned til de Steder, som har den behov?
 Dersom ei Guder vor Bon vil bønhsre,
 Raadner den rigeste Skat i vor Skov.

„Hug lun din Gran i den dæmrende Skygge,
 Glide den lad i mit rislende Vand!
 Snart skal man Huset af Bielkerne bygge;
 Jeg skyller Stammen fra Strand og til Strand.“
 Saa sang en Huldre.

Ørerne buldre,
 Granerne falde paa skummende Flod.
 Bolgerne bar dem paa mægtige Skuldre,
 Handel og Sefart ved Fiorden opstod.

„Skuespil har du ei, ærlige Grande!“ —
 Idun og Bragi for Fieldbonden sang —
 „Men af de skummende, styrrende Bande
 Digte vi dem, for den undrende Vand.

Regnbuen vaager
 I vore Taager;
 Det var et Lystspil, som mored dig alt;
 Styrrende Fosser i Dybet nedtaager:
 Saadan Jarl Hakon for Trhyvason faldt!

Baulundur kom, og med Snildhed i Diet,
 Saae han det herlige, mægtige Spil.
 „Idun og Bragi har giort Dig fornsiet,
 Bonde! men riig jeg nu giøre Dig vil.

Hjulet skal drive,
 Fosser oplive,
 Stampe skal Hamren og Saugene gaae.
 Malmet skal fangent i Bierget ei blive,
 Brugen og Nytten deraf skal du faae.“

Derpaa han bygged den mægtige Stolle,
 Dybet i Fieldene boret nu blev.
 Nidkære larmet de natlige Trolde,
 Modige Biergmænd dog ei de fordrev.

Hamrene stampe.

Mægtige Kampe!

Elven dem skyller nu Aertsen saa reen.

Og som, Aladdin! Du gned paa din Lampe,
Normanden gnider den mægtige Steen.

Hold paa din Tomme! lad døeles Karjolen,
Til ei fra Stedet saa hurtig og strax!
Først lad mig skue Regnbuen i Solen,
See hvor den springer, den kraftige Lar.

Nu kan Du føre!

Fosser vi høre,

Medens sig Morbakken skynder sin Gang.
Øste skal lyde, min Søel! for dit Dre
Larmen af Elvens fortryllende Sang.]

Ringerige og Blodum.

Hvordan skal jeg kraftigt dig beskrive

Og give

Dig et Billed,

Hvori klart er forestillet

Reisen, som vi foretog?

I det skønne brede Ringerige

Bher vige;

Krumt og lige

Beien gaaer, hvor Hesten jog.

Hesten, med sin kortafstaarne Manke,

Ad Banke

Dristig iler.

Dalen under Bierget smiler,

Elven løber som en Stiбе blaа.
 Farten sig en Vei ad Bierget baner,
 Blandt Graner.
 Ingen Daner
 Sligt ved Østresaltet saae.

Fyrren med sin grønne Buſt os frøder,
 Afbrøder
 Granehoven.
 Her sig Klippen viser aaben,
 Truer med den dybe Grav.
 Skytsgud jeg min lille Skydsgut falder;
 Han knalder,
 Barn af Alder;
 Troien har han kastet af.

Nei nu har jeg aldrig mine Dage
 Seet Mage!
 Her en Pige
 Skal som Kudst paa Vognen stige;
 Vidst hun har i Haand og Solhat paa.
 Ilde vist vi er med hende faren.
 „Lille Karen,
 Eller Maren!
 Du os ikke vælte maa!“

Det har ingen Nød! Hun fører mandigt,
 Forstandigt,
 Og smiler,
 Mens hun hen ad Fieldet iser,
 Som den allerbedste Kudst.
 Af hvor deiligt hist af Bielker bhgget,
 Beskygget
 Og for Nordenwind betrhygget,
 Ligger Hytten ved sin Birkebuſt!

Ha I sultne Muus! forslugne Rotter!

Ier gotter

Fadeburet

Ikke her. Hosit kneiser Skuret,
Sat paa Paale. Her I ikke tor
Op ad steile Trapper Ier umage,

Og tage

Havrekage.

Skille Bonden ved sin Mell, sit Smør.

Bjælkehusene de brune male.

Fra Dale,

I det Grønne

Kan man dem alt langtfra skønne.

Men der finder jeg en prægtig By!

Som en hndig lille Fuglerede,

Dernede,

Tulipan i Blomsterbede,

Staaer den under Fieldets Ly.

Af, hvis Regnen kun vil borte blive!

Nu drive

Thkke Skher,

Som hver Time sig fornær
Over Himlen, hemme Solens Glands.

Skønne Skygger de i Dalen faste,

Og haste

Over hine Bierge faste;

Take sig bag Skovens Krands.

Men hvad suser der? O lad os standse!

Her dandse

Elvens Piger,

Paa de bratte Trappestiger.

Med de hvide Hatte paa.
 Nokken her sin gamle Vise brunner;
 Forstummer,
 Han trommer,
 Nu vil han sin Harpe slae.

O den vilde Dands i Hønefossen!
 Mod Kłodsen
 Stryter Vandet.
 Altid eet og altid andet.
 Nokken slaaer dog Hov'det ei tilblods.
 Hjist forvandlet til en selvblaau Bove,
 Bag Skove,
 Iler han, sin Fart at love,
 Som en velerfaren Lods.

Vi dog lidt endnu! saa kommer stræzen
 Igø Læzen.
 Som en Røv i Rævesæzen,
 Fanges han i Kurven, der er hængt
 Høit paa Klippestykker over Strømmen.
 I Drømmen
 Iler han med driftig Svømmen.
 See! der har han sig i Kurven slængt!

Trætte træde vi nu ind i Stuen.
 Med Gruen
 Skialdens Miner
 Mørknes, naar han bag Gardiner
 Finder Sengedhnen altfor blød.
 „Lille Moer! den Dyne maa Du tage
 Tilbage!
 Seden kan vi ei fordrage.
 See! der henter Kro g vort eget Brød.

Dahl ei mindre driftig Henter Skinken.

Med Blinken

Kniven snitter.

Derpaa hver til Leiet hitter,

Strækker sig saa træt paa Halmen hen.

Næste Morgen vi vor Kaffe drifte.

Solens Blikke

Mangler ikke.

Den er os en trofast Ven!

Den dobbelte Skydsgut.

Vi sit en lille venlig Dreng

Til Skydsgut paa Karjolen

Han satte sig, med raskle Slæng,

Hos Dahl paa Algestolen.

Han havde flømme gule Haar,

Og bare Skortærmer.

Med Pidsker han paa Hesten slaaer,

Den Nærmer og den Fiermer.

Og rask det gif! Normanden ei

Sig bryder om en Bakke;

Man ager op og ned ad Vei,

Som paa et Hav i Smakke.

Og Fieldet foer os snelt forbi,

Saa hurtigt vi mon age,

Nu, oppe paa en hndig Sti,

Vil jeg mig see tilbage.

Sanet Olaf! ha, hvo stander der?
 Troer jeg mit eget Øie?
 Skydsgutten er mig atter nær,
 I ørmeløse Troie.
 Han smilende som Tiener staaer.
 Ei hvilke sære Drømme!
 Hvo er det da, som Hesten slaaer,
 Og holder den i Domme?

Hielp Himmel! Det er Kogleri,
 Bag Biergets Trælledække.
 Men stille! Her er Dalen fri —
 Nu seer jeg dem jo — begge.
 Ha nu forstaaer jeg! I er To,
 Som hver vil ha'e sin Skilling?
 Du er en Twilling? „Herre, jo!
 Og han er ogsaa Twilling!“

Saa skilles I vel sielden ad?
 „Nei, vi er altid sammen.“
 Som Birkeblad ved Birkeblad?
 Nyd længe denne Gammel!
 Gid intet Uheld, Døden ei
 Ter fra hinanden føre!
 Den skionne Livets Landevei
 Gid broderligt I føre!

Den norske Bondepige.

Dg nu aften paa vor Sommerflugt,
Før hisset Skhen os indhenter.
Den sorte Sue, hvor den klæder smukt
De ranke milde norske Gienter.
Med hoie Runddeel den hndigt staaer
Og hvælver over de skilte Haar.

Hun iler glad
Med Dug og Fad;
At Giesten ei for længe venter.

Selv med vi bringe vort Flaskefo'r.
„Kom Ingeborg! Vil Du ei smage?“
„Nei! Skenk et Glas til vor gamle Mo'er!“ —
„Der! gid det styrke hendes Dage!“
Hun bragte Glasset i Kamret ind,
Men kom tilbage med Smil paa Kind:
„Hun drinker Vand!
Det Stærke kan
I Hytten Ingen her fordrage.“

„Som Rosen Ingeborg drinker Vand,
Og selv hun som en Nose trives.
Farvel! Gud skienle Dig snart en Mand,
Saa god som han i Boigden gives!“ —
„Jeg takker Dig for dit Ønske nu!“ —
„Tak, Ingeborg! for Dit kære Du.“
Vi sees ei meer;
Men Skialden seer
End længe, hvad der fra ham rives.

Fodgiengerne.

Hvor man allermindst det venter,
Gaaer fra Thytskland ud Studenter —
Her ved Sundet, fro i Sind
Traf vi fire; just ei unge,
Men dog alle lidet tunge,
Thi de hented Vognen ind.

Og jeg troer, selv to af Fløllen,
Væbned' med Spadserestokken,
Vare ældre Skolemænd.
Uden Vogn og uden Frakke,
Stege de paa Færgeesmakke,
Bilde dybt i Landet hen.

Som den lette Stork, der bringer
Med kun sine sorte Vinger,
Ellers intet, hoist kun lidt;
I den thnde Sommerkiole
Monne paa sin Stryke stole
Sver, og gik i Stormeskridt.

Nu Guds Fred, I rafse Knægte!
Ja — det falder jeg en øgte
Reise, naar man selv kan gaae.
Henti Nar først lagt tilbage? —
Nei — da vil man heller age,
Med den lune Kappe paa.

Kongsberg.

Her aabner altsaa du din sorte Strube,
Udgardelokes frøgtelige Bolig!
Her bygge travle Dverge deres Kube?

Skiondt aldrig seet, er jeg med Dig fortrolig.
Jeg kiender dig; jeg fulgte Thor i Fieldet,
Da han for Hel i Hallen traadte rolig.

Nu jeg forlader Himlen, Kildevældet,
De muntre Bakker med de grønne Grene.
Det er bestemt, og Dommen er alt fældet.

Her borer Gangen sig igennem Stene,
Bel halvt en Fierdingwei dybt under Jorden.
Nu vandre vi fra Livet saa alene.

Her skiller ikke sig fra Shden Norden.
Forsængligheden med sin Farve viger;
Men fiernt jeg hører Skud, som af en Torden.

En Stemme dybt i Hvoelvingen mig siger:
„Velkommen, danske Digter! i mit Indre.
Her Dagen og Forskelligheden viger;

Men Haabet ei! Det lokker ikke mindre.
De sorte Biergmænd kun til Fliden spores
Af Sølvets Alarer, som i Stenen tindre.

Stiig i den Afgrund, som i Bierget bores!
Og jeg skal vise Dig den hvide Lilie,
Som visner ei; og sikkert vil Du mores.

Jeg lyder, hemmelige Rest! din Villie.

Nu siner jeg den første smalle Stige,
Og træder freidigt over tynde Lilie.

Jeg, som Aladdin, staer i Biergets Rige.

Nureddin! vil Du, jeg skal Lampen hente?
Du vil i Mørket dog ei fra mig vige?

Du vil dog, til jeg kommer op, mig vente?

Min Hierne sylder sig med Fantasier,
For alle gamle Billeder at hente.

Nu synes mig at hele Varmen tier.

De grimme Biergmænd, med de sorte Masker,
Den hemmelige Net med Blus indvier,

Som Svende, der med Døden overrasker.

Bort, føle Billeder! Bort, vilde Tanker!
De hente jo kun Sølv i deres Taske.

Jeg stiger dristigt ned ad stærke Planker.

Af syv og tredve Stiger Foden iles —
Nu staer jeg der, hvor Haabet fasted Ankler.

I Øvartsen rigeligt Sølvmalmet smiler.

En Rigdom er i norske Fieldet funden.
Her Verdens Afgud i sin Bugge hviler.

Man henter ham som Noer fra Klippebunden;

Men han behandles haardt: med Jern og Krudtet
Udsprænges han, og bringes op i Lundens.

Der vorder han i Stampeværket sluttet,

En Skole, som gaaer frem ei med det Gode;
Thi under tunge Pæl han bliver puttet.

Dog føler han sig der ret vel tilmode.

Han blinker meer, jo meer ham Bielken rammer,
Dg Elvens Bolger Dyndet af ham toede.

Nu altid mere stolt hans Die flammer;

Som han opdrages meer, han ogsaa føler
Sin Adel, og forlader mørken Kammer.

Sam Ilden smelter og ham Lusten kisler;

Han præges, faær sit Kongelige Vaaben,
Dg Jordens Sværm et Hurra til ham brøler.

Den hele Verden staær nu for ham aaben;

Dog maa han vogte sig, at ei han kommer
Til den, som ivrigst var i Hurraraaben.

Jeg mener nemlig i en Gierrigs Lommer.

Thi da han vorder levende begravet,
I Kisten sluttet, uden Lov og Dommer.

Og hvis, for Thee, han sendes over Havet

Til China, vil han dybt i Taarnet finde
Sit Hvilested, som her i Klippen lavet.

Men af hvad drømmer jeg dog dennesinde?

Jeg staær i Biergets Dyb — og skal tilbage,
Imens saa vide mine Tanker rinde.

En lidén Stund vil jeg i Die tage

Dog denne Hule først. Saa dybt ei etter
Jeg kommer sikkert mine Levedage.

Og ei i Graven selv! Min Grav omfatter

Den thynde lille Skorpe nærvæd Lyset,
Bedækket af de grønne Blomstermatter.

Men her betages jeg af Underghyet,
 I Jordens Indvold, i granitne Hule.
 Dog har mig Dybden ei fra Bunden lyset.

Nu skal mig længer ei Afgrunden skule.
 Jeg maa tilbage. Himmel! men jeg trættes.
 Hvorledes kommer man af denne Kule?

Kun ved at Foden over Foden sættes.
 Men alle disse Stiger? Knæet hæver;
 Ved ingen Hjælp den lange Klavrenlettes.

Dog alt som meer jeg mig af Dybet hæver,
 Tilbagekommer Stryken, kommer Modet.
 Nu staer jeg fro igien i Stollen snever.

Men hedt i Mærerne mig kaager Blodet.
 En Kaabe vil jeg hurtigt om mig faste,
 Og Huen trykker jeg dybt ned paa Ho'det.

Nu giennem merke Gang vi atter hastede
 Til Lyset. Al! der kommer det! det blaander
 Giennem Nabningen af Fielde faste.

Det tykkes mig, som flere klare Maaner
 Bestraalte Jorden; men det er kun Dagen,
 Hvis rene Glands det røde Blus forhaaner.

Nu traenges ikke meer til Fakkelstagen,
 Til under Hælvingen sin Hals at boie.
 Til slig en Reise gjør jeg neppe Magen.

Men ofte skuer jeg, med Sjælens Øie,
 Ø Kongsberg i dit frygtelige Glemme!
 Fra grønne, solbestraalte Sjællands Høie;
 Og glæder mig — saa sikker og saa hjemme.

Faldet i Haugsund.

Hjæl syv og tredve Stiger ned
 I Biergets Dyb mig bare;
 Og Foden ei det mindste gled,
 Fordi jeg tog mig bare.
 Et lille Flisetrin fun her
 Fra Stuen ud i Gaarden; —
 Jeg styrter, — og jeg havde nær
 Ei reist mig meer fra Jorden.

„Saa hurtigt er det med os gjort!“
 Den Sætning — den er rigtig.
 „Forsigtighed ei siger stort!“
 Og var jeg da forsiktig?
 Ifald jeg havde Hullet seet
 I Stenen, der i Kanten,
 Saa var vist ikke Faldet skeet,
 Og jeg var heel, min Sandten!

Nu revned, i usalig Stund,
 Forst Klædet mig, saa Huden.
 En Skräder boer i Haugesund,
 Hvo lever flig foruden?

Han hele maa min første Gud;
 Men Saaret her — det Andet?
 Det læges med en lille Klud,
 Neddypt i Hovedvandet.

Og nu, — det bør ei vorde glemt,
 Da dog om sligt er Talen;
 Jeg føler mig alvorlig stemt,
 Min Læser, hør Moralen:
 „Vi store Farer let undgaae,
 I Nod de sielden bragte;
 Men tidt vi styrte for de smaae,
 Fordi vi dem foragte.“

Farten i Maaneskin.

Saa har I ogsaa her en Maane?
 „Ja, Kiære Digter! som Du seer.
 Det er den samme, som i Skaane
 Og som i Sjællands Dale leer.“
 Mig tykkes næsten at den græder,
 Den straaler mig saa taareqvælt.
 „Hvo ved? Maafkee den Dine væder,
 Fordi Du ned af Trappen faldt!“

Lad være, Kiære! men den Pøkkers
 Ufolsomhed, de Sidespring.
 Gi Maanen er en Gedstæ Klokkers
 Som græder over ingenting.

Bal ofte hendes Taarer rinde;
 Og Edvard Storm, min Pleiesa'r
 Den kaldte: „Thydkernes Gudinde,”
 Fordi han ei førelslet var.

Men naar engang din Time kommer,
 Og træffer dig Cupidos Piil,
 Da søger Du i natlig Sommer
 Den hulde Maane med dit Smil.
 Den som ei elsker, ei den fatter;
 Og den, som meer ei elste kan,
 Han seer paa den saa rolig atter,
 Som den sig selv i stille Vand.

Dog kunde tidt igien tilbage
 Man ønske vel den bitre Lyst,
 Og denne sode Vemodsklage,
 Som stærkt opliver Skialdens Bryst.
 Til Bacchus tog sin Tilflugt Mangen —
 Til ham staær heller ei min Hu!
 „Hvad kan Dig da begeistre?” — Sangen!
 Min Valborg er en Musa nu.

Min Maane nu er Melpomene,
 Hun straaler til den danske Skald,
 Igennem Bogens, Birkens Grene,
 Ved Kildevæld, ved Fossens Falde.
 Min Glædesrose staær i Solen,
 Der har den selv Apollo sat;
 Men Maanen klækker ud Violen,
 Som dufter igennem Tidens Nat.

Og see — et helligt Bennemøde
 Jeg altid har i Maanestkin!
 Jeg skuer mine liære Døde
 Tilsmile mig med blegen Kind.

Mig synes at de venligt spørge:
 „Du har os dog end ei forglemt? —
 „Ja, Skiald! vil Du alvorlig sørge?
 Nys var Du jo saa lystig stemt.“

Det Skialdens Ansigt gaaer som Maanen:
 Snart grøder den og snart den leer.
 Klar i den mørke Himmelblaanen
 Man den saa rolig munter seer;
 Men naar i røde Dunst den svommer,
 Og farer den i Skyen vild,
 Da, som en bleg phantastisk Drømmer
 Den ghys for sin egen Ild.

Kirken i Drammen.

Selsomt rørt jeg blev tilmoder,
 Da jeg ind i Kirken kom.
 Utter jeg mig træde troede
 For min Barndoms Helligdom.
 Jeg ved Norges fierne Bierg
 Troede mig paa Fredriksberg.
 Giennem Vinduet skinte Solen,
 Mens jeg sad hos Blom i Stolen.

Mindest paa sin Englevinge
 Da besøgte mig forvist.
 Orgellet jeg hørte klinge,
 Men saae ingen Organist.

Da min salig Fader Du
 Venligt stod for Skaldens Hu.
 Hølelsen mig overvælded,
 Du var hos din Søn paa Fieldet.

Skibet, som nu ikke længer
 Findes i min Kirke der,
 End i Drammens Kirke hænger;
 Ja, jeg saae det atter nær,
 Som i Barndoms glade Dag,
 Vaie med det danske Flag.
 Hvide Kors — et venligt Møde —
 Uforandret paa det Røde.

Sikkert aldrig jeg forglemmer
 Sangen fra det norske Chor;
 Disse klare Drengestemmer,
 Med den varme Kingos Ord,
 Til den skionne Melodie,
 Som gior Sicelen hellig fri,
 Gienklang af den Kraftensode:
 „Nu vel an! vær frisk tilmode.“

Sthyret Kirken jeg forlader,
 Ved den fromme Talers Kraft.
 Nu Farvel, Land af min Fader!
 Hvis Besøg jeg her har havt.
 Snart igjen, ved Vandringståv,
 Daglig hilser jeg din Grav!
 Hvis Du leved, var tilstede —
 Vilde dig min Glæde glæde.

Farvel til Norge.

Farvel, du sionne Norges Land!
 Maaskee jeg meer Dig aldrig skuer,
 Nu vinke Bogens, Egens Buer
 Den danske Skiald til Fædrestrand.
 Jeg længes efter vante Bo,
 Ulagtet al den Kunst jeg nyder;
 Ulagtet Bierg og Dal mig fryder,
 Paa Sletten først jeg finder No.

Og derfor vil jeg miste Dig,
 O Norge! for i Fremtids Dage
 Alt faae Dig fuldelig tilbage,
 Naar ingen Hiemwee plager mig.
 Gienleve vil jeg da hver Stund;
 Dit Field, din Elv, din Dal jeg mindes;
 Og Vennen — han skal ogsaa findes,
 I Hiertet og i Bøgelund.

Dog hvorfor skulde Skialden ei
 Engang da med fornhyede Glæder
 Giensee de liære fierne Steder?
 Snelt reises jo den lange Vei!
 Nei, Brodre! mit Farvel i Dag
 Gi gielder alle Livets Dage;
 Jeg kommer vist engang tilbage —
 Til Bergen og til Throndelag.

Tilbageblik.

Naar jeg fra min lave Dale
 Og fra Bakken ved Slottet til Søen henskuer,
 I den muntre Lindesal,
 Under Grenenes hvælvede Buer;
 Ha! da mindes jeg med Lyst
 Hine Klipper, som stolte, som vældige stande;
 Trodse Bind, med blottet Bryst,
 Hilse Solen med skaldede Pande.
 Ja da mindes jeg det Fjeld,
 Hvor jeg mig befandt saa vel;
 Hvor jeg under Himmelens Blaa
 Stod paa Skrinten og Sletterne saae.

Naar jeg drikker af min Bæk,
 Naar jeg smilende drømmer, ved rislende Kilde,
 Ved den fulde Rosenhæk —
 O, da mindes jeg Fossene vilde;
 Som med uophørligt Brum,
 Medens Regnbuen hvælves i evige Taage,
 Slaaer et steds fornhet Skum,
 Giennem Stenenes kloftede Kroge.
 O, da mindes jeg den Flod,
 Hvorved norske Bonden stod,
 Hvor han glædte Skaldens Hu,
 Med det stolte, fortrolige Du.

Naae jeg sidder i min Krebs,
 Mellem Venner, fra Ungdommens fagreste Dage,
 Naar jeg skuer der tilfreds
 Paa de bortflsine Timer tilbage;

O, da glemmer jeg vist ei
 For den Danske, den Norske, som venligt imode
 Kom mig paa min Mandoms Vei,
 Som en Yngling i Morgnen hin rode.
 Hvad jeg sogte, der jeg fandt,
 Dolen Skialdens Herte vandt.
 Iduns Drif paa Kampe-Fjeld
 Viger ikke, Castele! dit Væld.

Ved det lille Belt.

Danmark har ingen Flod; Floden ei velter
 Her sig fra Grund.
 Danmark har meget meer: Danmark har Belter,
 Danmark har Sund.

Ei med Leer og med Grus blander sig Boven;
 Bolgen er blaa.
 Oldtidsegen og Bøg hndigt i Skoven
 Speilede staae.

Flodsengen ei viser her lunesuld Brede,
 Graa eller guul;
 Overskylende snart, atter saa nede,
 Stenet og huul.

Ødelæggende snart Ranker og Ager,
 Haab for et Aar,
 Naar forsærdelig Jis brister og brager,
 Smeltet i Vaar.

See fortvivlede Fløk hisset paa Taget!
 Huset i Vand!
 Som Skibbrudne de staae, blege paa Braget,
 Hustru og Mand.

Smaaborn hæves i Arm, Drnene svømme,
 Brægende Faar;
 Hest med Hoverne vildt, sledet fra Tømme,
 Bolgerne slaaer.

Noligt her derimod henflyder Beltet,
 Kræver ei Rov;
 Fiendtlig Bolge det har aldrig opvæltet
 End mod sin Skov.

Bel bekrandser ei her grønnende Ranke
 Smilende Lyft;
 Modne Druer kan ei Dannemænd sanke,
 Sommerens Lyft.

Men see Skibet, som hist seiler i Sundet,
 Skrinet ved Skrin;
 Luk dem op — og du har Druerne fundet:
 Klareste Biin!

Beltet da bærer selv svulmende Druer,
 Ikke dets Strand.
 Hveden, Rugen, som Guld, Dyrkeren skuer.
 Herlige Land!

Ei behøver I her Snekken at drage,
 Heste! ved Flod,
 Naar man bringe den vil etter tilbage,
 Strommen imod.

Hvis fra Stranden det nu muligt dig hyster
 Længer at gaae,
 Vil til China du hen? Afrikas Kyster?
 Seilet i Naa!

Og, som Fuglen i Luft, hurtigt du driver,
 Modig og fro;
 Men paa fierneste Kyst, Danske! du bliver
 Belterne tro.

Heden.

„Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
 Jeg Sympathie mig dig har aldrig haft.
 Min Isse kan din hede Brand ei taale,
 Du soekker Kraften med for stærke Kraft.
 Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
 Og tærer bort al Livets Ungdomsaft;
 Det bringer med sig Stov og Ovalm og Tørke,
 Og gior et Paradis til Sahras Ørke.“

Saa sang jeg alt som Yngling; meget mere
 Jeg maatte synge siden saa som Mand;
 Thi alt som Banen vandres, komme flere
 Smaae Unstødsstene, der ei taales kan.
 Og dersor bad jeg altid til Cythere:
 Formild din Broder! at den stærke Brand
 Apollon os ved Solhværf ikke sender.
 Jeg elsker Straalen, men ei den som brænder.

Men nu idag, da Odins De jeg gicsted,
 Var Heden atter usædvanlig stor.

Det var, som om Eqvator havde fæstet
 Sin Luering omkring det kolde Nord.
 Spændkraften svandt; jeg følte mig som qvæstet,
 Mens jeg i Straalerne til Bhen foer.
 Alpollon saae min Harm, og sendte Heden
 Lidt stærkere, for mig at kiele Breden.

Du Daare! raabte han — og seer du ikke
 Mit Hverv, og kan du ei min Daad forstaae?
 Da stirred hen i Haugen mine Blilke,
 Og skionne Jordbær, Kirsebær jeg saae,
 Som monne Flammen hoist begiørligt drille.
 De blege Blomster bleve mere blaae;
 Men Bærrene, som sad halvfrosne, døde,
 De foulmed, modnedes — og de blev røde.

Det største Liv kan Ilden ei undvære —
 Hvad hoit Alpol, — den skienker Modenhed.
 Den bedste Farve mørken Jord kan bære,
 Den kommer fra min Guddomstraale ned.
 Den rinder i dit Blod, for dig at nære;
 Men Døden intet af min Farve ved.
 Paa sunde Læber og paa friske Kinder
 Den blomstrer, og med Vinteren forsvinder.

Da saae jeg hen i Bedet, mens han talde;
 Det var en Rosenflor, saa rig og fin.
 Smaaalfer med Palet, med Pensel malte
 Ved Middagsstraalen den Carmoisin.
 De stænkte Purpur, som Alpol besalte,
 I Friggasaabne ghsegronne Skrin.
 Da maatte jeg den Høies Viisdom sande,
 Og fromtaalsmodig visted jeg min Pande.

Slangen.

Overstaet er den stærke
Hede, med sin Smeltelue;
Og nu vandrer jeg ved Slottet,
Under Traers kiple Bue.

Gamle Stammer deres Grene
Hoit i Sky mod Himlen strække;
Lange, svale Hvælving dannes.
Under det smaragdne Dække.

Hisset atter i det Fierne
Blaaner giennem Hullet Lusten.
Her staae Buske tæt ved Buske,
Grømninger i Blomsterduften.

Gamle Ven mig kærligt hilser,
Adler møder mig ved Dammen.
Jem og thve Livets Somre
Smedded vore Hierter sammen.

Nu han bringer mig i Haugen
Til en vennesalig Fyrste.
Ridende han kommer hisset,
Freier lig, paa Gullinborste.

Belstand rundt han bringer Den,
Sørger for dens Tarv og Bedste;
Rækker Skialden venligt Haanden,
Hvem han bød sig her at gieste.

Øste jeg ved Christians Side
 Gil i disse kiole Gange,
 Talde med den Sindrigblide
 Om hver Blomst i Danavange.

Om hver Vandens Blomst, som smykker
 Danemark og Frederiks Krone.
 Undertiden ogsaa hørte
 Christian min Digtetone.

Men som eengang saa vi vandred
 Her i Haugens Slyggegange,
 Vared Christian sin Digter
 For at træde paa en Slange.

I Samtalerne fordybet,
 Og forsørt af Treets Nodder,
 Endsed jeg slet ikke Krybet,
 Som laa tæt for mine Fodder.

Fyrsten hen med Stokken peged,
 Sagde: „Vogt dig den at trykke!“
 Da den snelt sig bortbevæged.
 Det udtolker jeg som Lykke.

Snogen kan i Lovet hvidsle,
 Ingen Hugorm mig vil skade!
 Gode Fyrste selv med Stokken
 Jager den i visne Blade!

Christian Frederik.

Wil I kiende ham ret, saa reiser til Odense, Svendborg,
Seer ham i talrige Sværm der, i den blomstrende Skov!
Som Patriarken gik ved Jordans Bredder, han vandrer
Mellem dem, elsket af Hver, savnet saasnart han forsvandt.
Hynboen glæder sig høit til hans Komme, som Blomstens
og Frugtens,

Naar sit grønne Paulum Alsen i Skoven har reist.
Gi blot Kriger og Præst og Herremanden, som nyde
Daglig hans venlig Gunst, hylde vor Christian; nei!
Borgeren elsker ham høit, og Bonden; han virker for
Den:

Kirker forbedrede staae, Veien er fastnet og glat,
Overalt man sporer hans Værk. Nu, venlig som Broder,
Gaaer han i kielige Dvæld midt i den myldrende Sværm.
Først forvilded sig vrimlende Flok, men et Ord af hans
Læber

Ordner det alt: „Enhver tage sig Dame, som jeg!“
Pludselig former sig hndige Råd, nu vandre de Parviis
Giennem Skoven, een Slægt, han med sin Dame foran.
Da gienlyder et Raab fra Folkets begejstrede Læber:
„Leve vor Christian du! leve vor Des Gouverneur!“
Giennem Skoven bevæger sig broget en Menneskeslange,
Deiligt. At skue den ret, Alsen bestiger sit Træ.

De Fattiges Høger ved Odense.

Det var en brændende Sommerdag,
Jeg gik med Fyrsten i Skyggegangen;
Men pludselig fandt han deri Behag
At tage mig ud i Solen paa Bangen.
Han agter ei Regn, ei Middagssol;
I Stovregn stod han en Time forleden,
Og mærked ei, Regnen dypped hans Kiol.
Og mindre mærker han Heden.

Men der, hvor han tog mig ud idag,
Der fandt i brændende Sol jeg Skygge;
Skiondt Traerne hvælved intet Tag,
Hvorunder Vaarens Sangere blygge.
Der vorzte lun i grønnende Rad
Kartoffelbuske. Men da han talde,
Jeg mærked ei længer Solens Bad;
Smaabuskene mig hysaled.

„Her er de Fattiges Urtegaard!
Indrettet har vi saaledes vor Gave,
At Byens værdigste Trængende faaer
Til eget Brug en smuk lille Have.
Her kunne de dyrke Jorden med Mod,
Ei ørkesløse sidde bag Muren;
Forfriske Blodet med sunde Rod,
Og nærme sig atter Naturen!“

Da vorzte Kartoffel og Gulerod
Og Selleri og Ærter og Bonner
Saa høit for mig, at en Lund der stod,
Et Tempel for Gud, som Giveren lønner.

En Kilde thktes mig ogsaa jeg fandt,
 Som risled og forskionnede Baaren;
 Og for den ædle Giver den randt;
 Det var — Taknemlighedstaaren!

Caroline-Kilden ved Svendborg.

Kilden er en herlig Ting,
 Hvor den viser sig paa Jorden
 Med sit klare Straalespring;
 Dog, hvor der er nok, i Norden
 Mellem Fielde, Gruus og Steen
 Agter man den mere ringe,
 End hvor, under Bægegreen,
 Mellem Blomster den mon springe.

Bierget hist har Vandet nok,
 Som en Strom sig Kilden vølter;
 Strax man seer en Sprudleskof,
 Naar paa Tinden Isen smelter.
 I saa riig en Overflod
 Skionnes ei paa klaren Kilde;
 Jorden vil sit friske Blod
 Der imellem Klipper spilde.

Der er Kilden Jettens Son;
 Men hvor den udvelder atter,
 Mellem Blomster, skuult i Len,
 Fødes den som Alfens Datter.
 Der er Ellepigens Hjem.
 Skiondt hun ei kan Solen taale,

Vokker hun Kjørminder frem
Med sin klare Kildestraale.

Danmark er ei rigt paa Vand,
Det vil sige: paa det søde;
Thi den store salte Strand
Alle vore Kyster mode.
Nok vi har af Vandets Shn; —
Men hos Egir kan man ikke,
Sjælland, Langeland og Thyen!
Eders stolte Bolger drikke.

Sagtens lide vi ei Trang,
Som den stakkels Østerlænder,
Der i Sandet mangengang
Maa fortviolet vride Hænder.
Overalt, med hndig Bram,
Aabne sig de klare Damme;
Men en Kilde, Brond Dam,
Er dog ei Et og det Samme.

Derfor skiennes ret derpaa,
Naar sig Kilden selv frembyder,
Naar den med sin Straale blaa
Klart igennem Græsset flyder.
Det er Skønheds bedste Seir,
Naar sin Barni ung Freia blotter;
Derfor Leire blev en Leir
For de gamle Danerdrotter.

Der er Vaarens største Lyst,
Bragi der sin Hal indvier,
Hvor ved Freias Tomfrubryst
Danerstovens Blomster dier.

Der endnu steds Bonden troer —
 (Kan ei gammel Vise glemme)
 At en venlig Huldre boer,
 At en kierlig Alf har hiemne.

Og i Følelsen af slig
 Gammel Tro, vor Tro vi robe,
 Naar den lille skionne Biig
 Med et saadant Navn vi dobe;
 Med et venligt, elsket Navn,
 Af en Biw — Gud hende lonne! —
 Der erstatter Alsfens Savn,
 Med et Hierte for det Skionne.

Tilhørerinderne.

Digteren synger for Mænd og for Kvinder,
 Ofte Tilhøreres Hierter han vandt;
 Men intet Under, om stundum han fandt
 Antallet størst iblandt Tilhørerinder.
 Manden tilbringer sit Liv med at handle,
 Kvinden sig styrker ved Mandens Bedrift;
 Dersor hun ynder det digtede Skrift,
 Hvor sig Bedrifter i Tale forvandle.

Kvinden har Mand, som en Mand; men tillige
 Siel som en Engel, naar ret hun er Biw.
 Dersor et hoiere, skionnere Biw
 Higer han ester, og Taagen maa vige.

Oste jo var hun sin Tids Lærerinde;
 Unde ved hende selv Tænkeren fil.
 Sokrates til en Aspasia gif,
 Ridder og Sanger fil Ven af en Dvinde.

Gierne jeg læste mit Digt for Veninder,
 Ingen af alle dog glædte mig meer
 End disse To som i Aften jeg seer.
 Ikke fordi det er høie Fyrstinder!
 Blikket i Diet og Smilet paa Mund
 Vidner om Hierter der fatte det Skionne.
 Intet kan Sangeren ødlere lønne,
 Laurbær er intet mod saadan en Stund!

Gangeren.

Hvilket Dyr er saa skiont og saa rast som en Hest?
 Der er de som vil sige,
 At i Skionhedens Form den sig viser som bedst,
 Ja selv Menneskets Lige;
 Men deri dog nok gaaer man forvidt; og forsand —
 Skiondt ei Rytter, kun Sanger —
 Vist jeg troer: man maa sætte den ridende Mand
 Over bærende Ganger.

Men en Hest er et Dyr, der er deiligt og snelt,
 Og saa modigt som Manden;
 Og som Manden det sikker i Krigen var Helt,
 Hvis det havde Forstanden.

Men Forstand har det nok for en Hest; hvis en Kat
 Har lidt meer, i vor Hytte,
 Vil ei Hesten, med Sadel og Bidsel besat,
 Med den Snedige hytte.

Ei foragte vi vil dig, du ærlige Hund!
 Mere nær om din Herre;
 Du forlader ham ei i den farlige Stund,
 Om end Faren var værre;
 Mere venlig du er, du kan logrende gaae,
 Du er mere fortrolig;
 Ja paa Bagbeen du selv kan som Skildvagten staae;
 Du er Træl i hans Bolig!

Men en Kat er for falsk, og for ydmighg en Hund,
 Som i Lænker de lægge;
 Er ei Gangrens Natur af en ædlere Grund?
 Den har noget af begge.
 Som en Kat er den let, og den Følelsen har
 Som en Hund, i sit Vie;
 Og den lystrer sin Herre, men ikke den la'er
 Sig til Ydmighed veie.

Dog har Trældom og Slid tids fordærvet din Slegt,
 Og nedbeiet din Nakke,
 Naar til Staden du drog den nedthngende Vægt,
 Og fra Marken de Stake;
 Naar du stod i den lumre, den indknebne Stald,
 Med din trællende Broder,
 Og fil Vand af en Sump, som befordred dit Falde,
 Og fordærvede Foder.

Hvor misundte du da — i Arabiens Ør^t
 Dine springende Brødre,

Som gav hørindskende Ganger til stæggede Thyr
 Af de deilige Mødre.
 Hvor misundte du hisset den Hingst, der løb bort,
 Som bevingede Tanke;
 Med den glindsende Hund, og saa skien som en Hjort,
 Og med flagrende Manke.

Men giv Tid! Og forædlet vi atter dig see,
 Fra den sydlige Himmel;
 Som Rastanien brum, eller hvid som en Sne,
 Eller solverne Skimmel.
 De skal blande der' Blod, med det Blod som blev holdt,
 Med et Blod af de Bedste;
 Og vort Danmark skal atter da rose sig stolt
 Af de herligste Heste.

Lad dem kiøre med Taager og age med Damp,
 Og lad Snekker dem bære!
 Men en Bonde paa Marken, en Rytter i Kamp
 Kan ei Hesten undvære.
 Og vi prise den Første, med ridderligt Mod,
 Og med Sands for det Skionne,
 Som forædlede Gangerens herlige Blod.
 Tidens Tak vil ham lønne!

Tobaksrøgningen.

Jeg røger ikke selv Tobak,
 Men lider naar en Anden smøger.
 Et just fordi jeg Dampen søger,
 Jeg hader den i mit Gemak;

Men naar man sidder ved Tobak,
Samtalens Morskab det forsøger;
Man efter Emmet aldrig søger,
Det bli'er en meer fortrolig Smak.

Og man forlegen ikke bli'er,
Naar ingenting man har at sige;
Man lader roligt Nogen stige
Af Tuttent paa sit Tryllespir.
Det Smøgeren en Mine gi'er,
Som om han kom fra Tankens Rige;
Og Kædsomheden selv maa vige,
Blot for en Smule brændt Papir.

Da Lune, Skønmt og Vittighed
Og gode Tanker og Sentenser,
Men alt det Undet ei man ændser,
Naar Stikken gaaer fra Læben ned.
For hvad man veed og ikke veed, —
Ei over Maadeholdets Grændser —
Med Mundens Smil man Hiertet lændser,
I gravitetist Erbarhed.

Blandt Ligemænd er Smøgen brav;
Men den langt meer har at bethyde,
Naar Fyrster os Tobakken byde,
Og naar de selv os Piben gav.
Da skælnes ikke Hoi og Lav,
Saasnart som Skærne frembrøde,
Da Skikkelerne sammenflyde,
Og Nogen vorder Rangens Grav.

Nel har man havt Exempler paa,
At selv Thrammer lode smøge

De Slaver, — blot dem at forsøge —
 Som levende de vilde flaae;
 Selv Ali Pascha jo man saae
 Med Viben i sin Mund at roge,
 Og rolig med de Stakler spøge,
 Som just han lod til Korset flaae.

Og Fredrik Wilhelm hyst ved Spree, —
 (Skjondt christelig og ørlig Fyrste,
 Der efter Blod ei monne torste,
 Ja selv ei efter Viin og Thee;
 Men helst drak Øl,) tidt lod sig see
 I Tabagien, for at børste —
 Med egen Haand, den gode Fyrste,
 Et Medlem; selv saa sterk som tre.

For en saa farlig Tabagie
 Betakke vi os mange Gange.
 Hvor Værtens Smegeren gior bange,
 Der er slet ingen Harmoni.
 Men her — hvor huldt i Sympathie
 Vor Hertug udi Danavange
 Gior alle Hierterne til Fange,
 Her saaer Tobakken først Magie!

Christiansdal.

Her er jeg hos en kraftig Øst,
 Man kiender den paa Trækket let;
 Thi Minen — der er skjønnek og snild,
 Og Munden smiler venlig mild.

Den gamle Fader fro jeg seer,
 Imellem Borneborn han leer;
 Dog var han syg, for nogen Tid,
 Da pleied ham med storste Flid
 Den flinke Datter, rask og ædel,
 En værdig Hustru til min Wedel.

Knap hørte hun at syg var Fa'er,
 Før lette Seilbaad hende bar
 Ned over farligt Kattegat.
 "Ei Fader være maa forladt
 Af Datterhielp i Nodens Stund!"
 Hun agted ei den falske Grund,
 Og hendes Barn saa lidt som hun.
 Den kække smukke Datterdatter
 Tro folger med sin Moder atter.

Saa trine de med Smil paa Kind
 Før gamle Stammefader ind;
 Som Lægedisen Eir med Frei.
 Den Gamle seer saasnart dem ei,
 Før han sig sætter til sin Dist.
 Slig Kierlighed kan giøre frist.

Farbroderen ei glemmes maa!
 Han lod ei daarlig Nonne staae
 Hjst ved din Kirke, hellige Knud!
 Den saae hant altfor ussel ud.
 Han kisbte Huset, rev det ned,
 Og skænkte Kirken Pladsen bred.
 Nu i Guds Luft den stiger fri
 Og fiernes ved sin brede Sti
 Fra verdsligt Tag; — og Ildens Land
 Nu ikke let den træFFE kan.

Og dersor, Edle, tallet vær!
 Du havde Oldtidskirken kær;
 Og mens i Odense den staaer,
 Ei heller Benzons Navn forgaaer!

Langesøe.

Den gamle Sømand, efter døde Broder,
 Faaer Mark og Eng og Skov i Aarv;
 Men vant til paa sit Skib at pleie Floder,
 Han kiender ei til Ploug og Harv.

Min ældste Søn! — han siger — du skal dyrke
 Den Jord, du arver efter mig.
 I Døden ei, endnu med Manddoms Styrke
 Jeg overlader den til dig.

Saa taler til sin Søn Holsten den Gamle,
 Og Sennen lyder glad hans Bud.
 Og alle Sommerglæder sig forsamle,
 Hvor Freier dyrkes end som Gud.

Hav Tak, Herr Adam! for du Adam viste
 En Hæder, som han minde skal,
 Da ved dit Bord du Vennerne bespiste,
 Ved lystige Champagnerknald.

Og hils din Broder ved den friske Kilde,
 Som ogsaa giestfri mig indbød,
 Fordi, som du, han Skialden glæde vilde
 Med Vensteb i Naturens Skiod.

Men — giemt er ikke glemt! En anden Sommer
 Mig vinker Fyen med Freias Blif,
 Da uanmeldt jeg til hans Skove kommer,
 At høre Alfernes Musik.

Bondehytten i Fyen.

Nu Adam, med Holten og Adler og Heger,
 Sig hurtigt bevæger
 Til Odense hjem.

I Vognen de sidde saa spøgende sammen,
 Med støiende Gammel,
 Og snelt gaaer det frem.

Bor Prinds blev tilbage, men kommer saa fage;
 Han bed i Kaleschen forud os at age.
 Saasnart han har været hos Sehsted til Giæst,
 Han fører i Natten; da fører man bedst.

Da fører man bedst i den brennende Sommer;
 Men figer mig, kommer
 Alt Vintren i Nat?

Det bliver saa mørkt; og saa bitterligt Binden
 Jo pidssker os Kinden.
 Hvordan er det fat?

Carl Heger! Gud give du end var i Live;
 Du viste mig Fingrene hvidfrosne, stive.
 Jeg haaber, dog Livet er i dig endnu?
 Forresten i Hytten jeg fryster, som Du!

Os Adler har lovet at Pigen skal bage
 Med Flesket en Kage
 Som standser vor Nød;
 Hvad hielper nu Middags- og Gaarstractementer,
 Naar Aftnen ei henter
 Et tarveligt Brod?
 Men Adler optrækker — mens Pigen alt dækker —
 En Flaske med Vinen han Brødrene rækker.
 Nei, bland den med Sukker, med kogende Vand,
 At Kulden af Kroppen fordrive den kan.

Nu er den fordrevet, nu er vi optøede.
 Belhmringen døde,
 Men Fryd kom igien.
 Min Adler, min Holten! og du Broder Heger!
 Mig Hiertet bevæger;
 Thi hver er en Ven.

Jeg gierne vil bytte hver Borg med en Hytte,
 Naar Troskab og Veneskab kun med mig vil flytte.
 Min herligste Ret paa vor Christians Slot,
 Er den: at han agter og lider mig godt.

Nu lader os drifte hans Skaal her af Randen;
 Thi han er ei Manden,
 Som seer kun paa Skal.
 Og naar vi saa Randen til Mundens giensætte,
 „Vor egen“ med Rette
 Da drifte vi skal.

Men hvor er vor Greve? Han ogsaa skal leve!
 Vor Holck og vor Bruhn? Skjondt de borte nu bleve,
 De here til Kredsen. — Fortræflige Folk;
 Staldbrodre paa Reisen! Vor Bruhn og vor Holck!

Saa, nu er vi lyftige, nu er vi varme,
 Nu Blæsten kan larme,

Vi agte den ei.
 Farvel nu du lave du landlige Stue!
 Med Venstabet's Lue
 Nu atter paa Bei!
 Men aldrig jeg glemme skal hisset derhiemme
 Den Braa, hvor jeg lytted til Brødreneres Stemme;
 Hvor Munterhed, medens det rusled saa graat,
 Forvandled en Hytte til prægtige Slot!

Borgeren.

Hvor smuk er Borgerens Velstand ei,
 Skjondt vist nok en ganske Andens,
 Paa Livets, Statens, Naturens Bei,
 End Fyrstens og Herremandens.

Jeg finder Forstielnen skønnere just,
 End evig eet og det samme;
 Vel Rosen er smuk, men en Rosenkost —
 Det blev kun en høirod Flamme.

Man trænger til andre Blomster og Grønt,
 For Urtekosten at binde;
 Blandt Krusemhynter sidder saa kiont
 Den lille beskedne Kærminde.

Og naar jeg træder af Fyrstesal,
 Fra Kirkens hvælvede Bue,
 Da glæder mig atter, reen og sval
 En hyggelig Borgerstue.

Hvor væne Lessore bonet staaer,
 Og mageligt Laenestolsæde,
 Som Milepæle for svundet Nar,
 Men ei for den svundne Glæde.

Gaven.

Det var Skialden Adam,
 Drog hjem til Axelstad;
 Atter gik han sin vanlige Gang
 Ad Biergets Linderad.

Han besøgte den Urtegaard,
 Hvor salig Lotte laa;
 Med William og Maria
 Sad han i Sommer-Vraa.

Skoldungen lod hannem sige:
 Du drage til Sorgenfri,
 Læse for mig og min ædelig Vib
 Din Reise-Poesie!

Skialden drager til Skoven,
 Traf der det Fyrstepar.
 Meer huldsalig imod ham
 Vist ingen Borger var.

De sad i lidet Lysthuis
 Og hørte hans Viser med Lyst.
 Det quieged Fyrstens Tanke,
 Det rørte Fyrstindens Bryst.

Hun plukked Blomster med hviden Haand
 Hun ham de Rose gav.
 Sagnet derom skal vorde —
 En Rose paa hans Grav.

Fyrstinden byder Skialden:
 Nu gak i Kamret ind!
 Der er en sielden Udsigt
 Som fryde vil dit Sind.

Da kom Christian Fredrik:
 „Tak for din Poesie!
 Til Giengield af min egen Haand
 Tag dette Maleri.“

Selv bar han Billedet til ham ind,
 Og med bevæget Rost
 Et venligt Digt oplæste.
 Det var til Skialdens Trost.

Og Billedet var af Sødring,
 Skion Valborgs, Axels Grav;
 Men Digtet var af Christian,
 Som han sin Digter gav.

Gud signe dig, ædelig Fyrstepar!
 Tak for hvert Hæderstegn.
 Skialden elsker Oldtidssteen,
 Som staar i Nutids Egn.

Han smykker den med Blomster,
 Som her de kærlige To;
 Det glæder ham, naar Krandsen
 Den levende gør fro.

Min Digteklands er færdig
 Og sluttet; den modtag
 Min elskete, gode Fyrste!
 Her paa Din Fødselsdag.

Gid mangt et Aar som Rosen —
 Sorgfri — bag Skovens Green —
 Din Fødselsdag gienblomstre
 Ved Oldtids Bautasteen!

Roskilde-Domkirke.

Jeg atter træder
 Til disse hellige Steder,
 I skinnende Kirke
 Som monne fortryllende virke
 Paa Skialdens Hierne,
 Da i sin Ungdom han gierne
 Sig lod omføre,
 De gamle Sagn at høre,
 De øldste Mærker
 At see, fra kraftige Værker.

Du Hvelving høie!
 Hvor væger du atter mit Die.
 Gi Heden føle
 Jeg kan, i Gangene kiele.
 Adskilt fra Tiden,
 Jeg nu — som da jeg var siden —

Forbauset stirrer;
 Og Tanken sig gierne forvirrer
 I Oldtidstaage.
 Dybt aabner her sig en Laage,
 Hvor Diet finder
 En Levning, der ikke forsvinder,
 Til Stedet bundet —
 Skjøndt Helten længst er forsvundet.

Hvor herligt hvælver
 Sig Loftet! Ikke jeg skælver
 For dristig Bue.
 Slight Syn kan Modet ei kue;
 Thi Sikkerheden
 Forbinde sig fast med Freden
 I Dødens Halle;
 Hvor roligt slumre de alle,
 Der nægtigt stredে,
 Mens Lidenskaberne lede.

Af Kalken træder
 Nu, i fornede Klæder,
 Du Blaataand, Konning!
 Svend Estrithsen, venlige Dronning;
 Han var den Kielke,
 Den Lærde. Danmark en Raekke
 Gav han af Sonner,
 Af Konger. — Graven belønner
 Dig Vilhelm, blide!
 Du staer ved Konningens Side;
 Dig Vilhelm, kielke!
 Som lod dig ikke forskrække;

Men Svend du modte,
 Med Staven tilbage ham stodte
 I Kirkens Porte,
 Da han, med Tankerne sorte,
 En Flok lod myrde;
 Du Christnes kraftige Hyrde!
 Og kun han fanger
 Igien, ved hiertelig Anger
 For store Brøde,
 Tilgivelsen. —

Længst er de døde;
 Dog Murens Larve
 Fremtræder med friskere Farve,
 At ældste Minde
 Saa reent ei skulde forsvinde.
 Margretha hviler
 Endnu paa Kisten. Du smiler!
 Guldkrands om Haaret,
 Selv hvid, i Stenen udskaaret.
 Og Solen kaster
 En Glands paa dit Alabaster,
 Hvor Saga siger:
 Hun ened de nordiske Riger!

Gi længer Bræder
 Tilnagle de herlige Steder.
 Harsdorf! dit Minde
 Skal ei fra Norden forsvinde.
 Og Sarcophager
 Som hndigt Diet hendrager
 Til Børker skionne,
 Skal dig, vor Wiedewelt! lønne
 Rigt efter Døden,
 Men Gren betale dig Nøden.

O tier stille
 I Kunstnere! som ei ville
 At Stilen blandes.
 Her maa nødvendig dog sandes,
 At Sagas Halle
 Huldt maatte forene dem alle.
 Ei blot forene
 Maa dybt hun Heltenes Bene;
 Men Kunstens Værker,
 Hvorved sig Tiden forstærker,
 Maa med forenes,
 Og Følelsen selv forstenes,
 For ei at svinde,
 Men giemme Kunstnerens Minde,

I det jeg iler
 Mod Døren, hvor Solen smiler,
 For ud at træde,
 Mig møder tryllende Glæde.
 En Mand indkommer
 Fra friske, blomstrende Sommer;
 Med Drengelynge
 Vil han ved Orgelet synge,
 For Stemmer at øve,
 For nye Hymner at prøve.

Han mig bevæger.
 Hartmann paa Orgelet leger.
 Med Aftenrøde
 Hans Toner iblandt de Døde
 Som Engle suse;
 Pedalbasunerne bruse,
 Og Drenges sjunge
 Med kraftig levende Tunge.

Jeg Døden glemmer
 Ved disse barnlige Stemmer;
 Hvert Oldtidsminde
 For Nutid brat maa forsvinde;
 Og Kirken er givet,
 Med Sangen, Haabet og Livet!

Og Aftensrøden,
 Som blidt her smiler til Døden
 I Beemods-Sorgen,
 Snart viger for kraftige Morgen.

Da Kirken fyldes,
 Mens Twillingspiret forghyldes,
 Af Dagen klare,
 Der seer den stimlende Skare
 Til Andagt ile,
 Hvor Oldtidsheltene hvile.
 Da diervt de virke,
 Naar Bon i ørværdige Kirke
 Har Alanden qvæget
 Og først til Fromhed beveget.
 Naar Egennytten
 Ei med, fra Borgen og Hytten,
 Didhen dem fulgte,
 Ei Billigheden fordulgte;
 Naar Hævn og Naget
 Af Lidenskaben — som Braget
 Af Stormen drevet,
 Er Belgernes Bytte blevet;

Naar reen er Sælen,
 Og hverken grum eller kælen —
 Men manddom = styrket
 Har Sandhedsurterne dyrket.

Bort, Sovmodss-Nisse!
 Jeg seer dig, prægtig tilvisse,
 I Skrud og Pandser
 At pleie de groveste Sandser.
 Jeg seer, du sidder
 Paa hvirindskende Ganger, som Ridder;
 Vel stor i Tiden,
 For Efterverden kun lidet.
 Mens Bonden træller,
 Glad dine Grunker du tæller;
 Mens Bonden sveder,
 Paa hestnedtrampede Heder
 Huult lyder Hornet;
 Du jager Hiorten i Kornet.
 Du smedder Lænker,
 Og hader Manden, som tænker.

Bort, Frækheds Nisse!
 Jeg seer dig — survet tilvisse,
 Med Ladheds Pialter
 At knæle for Mordets Alster;
 At hvæsse Dølken.
 Den falder du — Sandhedstofsen!
 Alt Stort du hader,
 Alt Edelt. I stinkende Gader
 Du staarer som Taler —
 Og Logn, Spidsfindighed galor
 Som Oprørshane.
 Det er din kæreste Vane!

„Alt vorde Lige!“
 Det pleier du helsf at sige.
 Saa blier det Elette
 Saa lige jo som det Rette.

Men danske Stænder
 Sig broderligt række Hænder.
 Gi kiende disse
 Den prægtig - pialtede Nisse,
 Der staaer tilskamme;
 Thi det er — En og den Samme,
 Der vexler Larven
 I Tiden, og skifter Farven,
 I Pragt, i Gruset: —
 Selvkærigheden, beruset!

Men her, hvor tolket
 Kun Retsfærd vorder af Folket;
 Hvor de frembære,
 Den danske Konge til Ere
 Beskedne Bonner,
 Som Siette Frederik lønner
 Med Fadersmilet, —
 Her stige, hvor længst de hviled,
 Konger af Graven,
 At indvie Konninggaven.
 Med sieldent Snille
 Svend Estrithson, fra sin Pille;
 Margreta haster
 Fra Altret af Alabaster;
 Og Dybet sulker,
 Thi Fierde Christian oplukker

Sit Kobbergiemme,
At blande sin stærke Stemme
Med Folkesanger,
Der lyder til Orgelklangen.

Gravhøiene.

I Markens gamle stunkne Høie!
Langt fra skyggefylde Skove,
Som nu Bonders travle Plove
Maaligt mere dybt nedploie,
End I mode Skialdens Die,
Ayle Billeder og Tanker
I hans Aland med Eders Bunker.

Saga! Tanken du forlyster
Her, med dine runde Bryster.
Forsteren af dem faaer Die.
Skialden selv kan ikke tie,
Maar sig Oldtids Høi oplukker,
Med de skøre Assekrukker,
Rustne Spore, gyldne Penge,
Som har ligget der saalænge.

Paa andre Steder ei man finder
Nær saa hyppigt slige Minder,
Som paa Roskildemark, den flakte
Mellem Høets gule Stake.
Norge skænker sjeldent Slette,
Hvor en Høi man kunde sætte,

Som i Flugten føngsled Blifket;
 Thi den er kun lidet skillet
 Til at stande ved en Klippe;
 Diet snart den vilde Slippe,
 For til Fieldet op at skue,
 Fra den lave Myretue.

O men Marken her I prhyde,
 Fladen hndigt I afbryde,
 Lader os i Nutid finde
 Gamle Nordens ældste Minde.

I vilde, stærke, grumme Slægter!
 Skialden heller ikke nægter:
 Ædel er Fornuftens Lønke;
 Vi kan bedre føle, tænke
 Ja — til daglig Brug — selv bedre
 Handle med, end hine Fædre.

Men skisndt Hønen nu og Hanen
 Skaffer Æg og kildre Ganen,
 Med en lækker Ret i Gryden,
 Tilberedt ved kunstig Syden,
 Glædes vi dog ved at skue,
 Hentet ned fra Himlens Bue,
 Ved et Skud, — saa den blev stækket —
 Ornen, med sin Vinge knækket.
 Og — udstoppet blot i Salen,
 Skaffer den sig end i Dalen
 Erefrihg — selv efter Døden,
 Skisndt den trælled ei for Foden;
 Naar dens Næb, dens Kloer, dens Vinge,
 Som før intet kunde twinge,

Vi forbausede betragte. —
 Kongesønnen maa man agte,
 Skjondt den ikke kilder Ganen,
 Som Kapunen og Fasanen.

Det store Crucifix i Soro.

„Noch steht in wunderbarem Glanze
 Der heilige Geliebte hier.
 Gerührt von seinem Dornenkranze
 Und seiner Treue weinen wir.“
 Novalis.

Ten forfænglig Sommeralder
 Bar Crucifixet mig imod;
 Jeg raabte: Smagen, Modet falder,
 Og Skionhed flyer for levnet Blod.
 Hvor herligt dog betvang Hellener
 En skummel, føl Melankolie!
 Ei kiender flige Sørgescener
 Den nordiske Mythologie.

Og Schiller savned grøste Guder,
 Goethe foragted Christnes Gud.
 Isblomsten stod paa Hyttens Nuder
 Og Skialden lod — et Digterbud.
 De Billeder fra Barndomsdage,
 Som henrykt han i Kirken saae,
 I Daager traadte de tilbage.
 Han vilde kun i Solen staae.

Den sandselige Skionhed blændte
 Mit Øje med letfærdig Svig;

Jeg Crucifixet Rhggen vendte,
 Som Retterstedet med et Liig.
 Men Høsten kom — med den kom Sorgen,
 Og Blomsten svandt paa Skæbnens Bud —
 Da raabte jeg med Luther: Borgen,
 Den faste Borg, er ene Gud!

Jeg lærte Lidelsen at kiende,
 Og da blev Jesus ret mig liær,
 Jeg vilde ham ei Rhggen vende,
 Jeg følte mig ham atter nær.
 I Smertens Timer han mig trøstet,
 Og han formhede min Daab,
 Da saligt han mig syldte Brystet
 Med det guddommelige Haab.

Og kielen ei, og ei som Daare
 Jeg skulte for mig selv — min Død;
 Og jeg foragted ei min Daare;
 Den Stærke selv bør være blod!
 Et Field er ikke Mandens Stryke,
 Den sande Kraft i Hiertet hoer;
 Men Den som ei sin Gud kan dyrke,
 Den kan ei heller være stor.

Ei længer jeg for Graven ghyste;
 Den thyltes mig en Helligdom.
 En Straale mig i Natten lyste,
 Som ei fra Solens Lue kom.
 Den varmed atter isnet Hierte,
 I Engstesser den slienkste Trost.
 Da følte jeg: En hellig Smerte
 Forvandler sig til hellig Lyft.

Og da jeg min Charlotte smile
 Saa saligt efter Døden saae,
 Skoendt truffet af de bitre Pile,
 Da kunde Korset jeg forstaae.
 Da jeg forstod den Tornekrone,
 Der har i Livet tabt sin Glands,
 Men hisset, i en bedre Zone,
 Udspringer til en Rosenkrands.

Men skoendt jeg rørt mig Korset nærmer,
 Med barnlig og med smeltet Hu,
 Skal jeg dog aldrig vorde Sværmer,
 Du blide Christ! saalidt som du!
 Ei faste Stenen paa min Broder.
 Naar han en himmelst Fader troer,
 Da favner ham vor fælleds Moder
 Med Kærlighed, — den skonne Jord!

Og Jorden aldrig jeg foragter,
 Med plumpt og daarligt Barbari,
 Fordi et Maal jeg eftertragter,
 Som findes ei paa denne Sti.
 Jeg vil ei hulde Billed dadle,
 Fordi det lider af en Rift;
 Men Lidelsen selv vil jeg adle
 Til Heltemod og til Bedrift!

Ved Holbergs Grav i Sørs.

Hvor ligger Holberg? Førstegang jeg Kirken her betræder.
 Jeg aldrig saae hans Mausolee. Hvor er han, Danmarks Hæder?
 Han lidt sig kun i Livet bød om Pragt; men jeg kan
 tænke,
 Thalia! du har smykt hans Grav, som en bedrovet Enke.

Nei, ikke du! Thi, Musa skjendt, est du en fattig Pige;
 Lidt Laurbær har du, det er alt; du est ei af de Nige.
 Og Melpomene heller ei med Guldet overlæsser;
 Hun planter paa sin Digters Høi kun venlige Chypresser.

Men, det er sandt, du var Baron — ei Fader, Egte-
 mage;
 Den Skjær du sammenspared dig i mange Livets Dage,
 Den skjente du dit Fædreland; og man i Kirken satte,
 Til Tak, et Minde for den Mand, som bortgav sine
 Skatte.

Netsaa! der staaer en Sarcophag, hvid bag det sorte
 Gitter.
 Men intet Digterattribut, selv ei en brusten Either.
 Der staaer: „Baronen hviler der“ Men hvor er Digter-
 kronen?
 Jeg græder ved dit Sprinkelsværk, og glemmer reent Ba-
 ronen.

O elskte Holberg! hviler her dit Stov, min Fader liære?
 Du Barnets, Mandens, Gubbens Lyft, vort Danmarks
 Moliere!

Jeg læste dine Skuespil — jeg usd den sode Gave
Som lille Pog paa Bierget alt, fast før jeg kunde stave.

Jeg læste dig som Yngling, Mand, og jeg dig oversatte;
Jeg ørgred mig, naar flauie Tid ei meer dig kunde satte;
Naar man det Pæne foretrak, det Spadsende, det Fine,
Der, som en Krøbling floielsklædt, gav sig en fornem
Mine.

Uvisnelig dog er din Krands, ophængt i Digterlunden,
Du! som den gode sunde Sands med Lunet har forbunden.
Ja selv din Overgivnenhed gav Glimt som Diamanter,
Til Glæde for hver frisk Natur, til Afsky for Pedanter.

Aarets Evangelium

i

Naturen og Mennesket.

the first time I have seen it in
any book or paper.

It is a very good one, and I hope
you will like it. It is a good
one, and I hope you will like it.

It is a very good one, and I hope
you will like it. It is a good
one, and I hope you will like it.

It is a very good one, and I hope

Christi Fodsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen, saa huldt og skønt
Sig frhyder, og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bøver i Maanestin,
Og sjunger: Idag er en Frelser fød,
Af Vaarens, den hulde Marias Skiod.

Den reneste Dug er hans eneste Drifk,
Til Himlen stirrer hans fromme Blit;
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand.
Hans Lallen er Zephyr, hans Bugge Straa,
Hans Nine funklende Himmelblaa.

Ak Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
 Og rører det kolde, forhærdede Sind,
 Og beder dem ud paa Marken gaae,
 At skeue det Barn i de spøde Straae;
 At dets uskyldige Smil og Nøst
 Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst!

Saa svøeve de Engle til himmelske Hjem,
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem;
 Og sige hvad dem er paa Marken hændt,
 Og vorde bespottet og Ryggen vendt.
 Saa ile de atter paa Marken ud,
 Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem,
 Og vinker de Konger af Østens Hjem.
 Og Straalerne kommer i fromme Chor,
 Og synker ydmigelig ned til Jord,
 Og priise Frelserens hellige Navn,
 Som smiler i Moderens skønne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
 Som Blomster, i Purpur og Fløjl og Guld;
 Uskyldige Born, saa front, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt;
 Og række de Urner, saa sødt forgylt,
 Med Virak, duftende Myrrha fyldt.

Maria.

Mild og varm,
 Med det føde Barn i Arm,
 Ung, uskyldig, huld og skion,
 Smiler Baaren til sin Søn!
 Lægger ham ved sit fulde Bryst,
 Fuglesang er hendes Røst,
 Hvid, som Lilien, hendes Haand,
 Himmelblaat hendes Klædebond,
 Nine, som Havet, dunkelblaae,
 Bolgende Taarer i Diet staae.
 Haaret er Solens Straaleslod,
 Kinden Morgenens Rosenblod.
 See hvor i Etherens Solverflor,
 Sødt hun vugger sit spæde Noer.

Joseph.

Fra svundet Aar
 End den brune Stubbe staer;
 Værner med sit thynde Lov
 Om det fine Blomsterstov;
 Er en gammel Stav, hvoromkring
 Ranken slynger en frodig Ring;
 Er i Hytten det tørre Mus,
 Værn for Storm og Solens Blus,
 Gammel, tro, i Baarens Stund,
 Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomsten leer, den skjælmiske Lille,
Hist i sin Moders grønne Skiod.
Den gamle Green, for Blad død,
Sig strækker bag ved Rosen rød;
Og medens Bækkens Vover trille,
Paa Musset glindser Duggens Taare,
Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elisabeth hist see vi staae
Som graalig Sky paa Himlen blaa.
Hun gør Besøg, hvor hine bhgge,
Og møder Jorden med sin Sthgge.
Hun har til Jesus-Rosen sendt
Jefyr-Johannes, velbekiendt.
De lege nu i Græsset sammen,
Hvor hndigt! til de Eldres Gammel.

Johannesbarnet, lille, spædt,
Snart voxer op, i Stormen klædt;
Da bruser han med mere Brede,
Da rendser han den thkke Lust,
Paa det sig Himmelrosens Dust
Kan saligt over Jorden brede.

Parnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
 Nort han her for Kilden staaer;
 Unge Bove vover kæl
 Fra sin sölverklare Bæl
 Heit at tale Viisdoms Sprog.
 Gamle Mand er ei saa klog.
 „Yndighed, Sagtmadighed,
 Mandig taale hvad man leed,
 Mellem Torne sig at snoe
 Venlig kæl, Naturen troe,
 Fra det Udspring Himmel gav,
 Til vort Hjem, det store Høv!
 Nælke Brødre Laedskedrik,
 Synge Glæden, som forgif,
 Sødt forfriske Nabostraae,
 Speile sig i Himmelens Blaa —“
 Saadan Tale, mild og stolt
 Kilden har i Skoven holdt.
 Kiærlig Moder Alnatur
 Esger nu sin Yndling puur,
 Hører Barnets Viisdomsord,
 Og igienem Shens Flor
 Smiler Diet over Bang,
 Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Øgleunger! bort!
Forpester ei længer med Gift den hellige Luft.
Stryter hisset i Mosen! Fort!
Flher den liflige Blomsterduft.

I Eder, Taager, lure kun Lumfhed og Død;
I dæmpe den hellige Morgenglod,
Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
At Jordens Skønhed maa plat forgaae.
Men den skal trives! og snart jeg den vier til Daab.
Bort giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Ege, ryster den lovrige Lok!
Knager dybt ind i den mægtige Blok:
Hoit vil jeg raabe fra drivende Skh,
Medens i Klosterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod.
Alt Øren ligger ved Træets Nod,
Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
Afshugger jeg til Noden her,
Og kaster det paa Ilden der.
Bort nu, fort!

I Tudsor, I Øbler, I Slanger!
Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger,
Hoit nu Johannes fra vrindskende Ganger
Stryter hver Orm
Ned med sin Storm.
Hysler, I Øgleunger, afsted!
Drivskhen brager, Gud Herren er med!

Flugten til Skoven.

Hvor blev du Skønheds Aaland?
 Hvor blev du, Dreng saa sed?
 Som strakte hosit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skiod?
 Al! i de svedne Straa
 Jeg finder dig ei meer;
 Men hilst i Skovens Braa
 En Angling jeg dig seer.

Saa smækker og saa skion,
 I dunkle Skyggers Hegen,
 Du vanker om i Len
 Og skher den hede Egn,
 Hvor stolte Pharisær
 Forblinder golde Muld,
 I sit Skarlagenskær,
 Med brede Bræmmer Guld.

Nu Heden virker altfor sterk,
 Fordærver Vaarens unge Værk
 Og Blomsten visner, Græs bli'er gult,
 Og Træet revner trødslet hult.

Forsvunden er det grønne Friske,
 Violen, paa den torre Strand,
 Misunder, hilst i Bækkens Vand
 De lykkelige munstre Fiske.

Dog ths! Johannes kom igien,
 Alsakningens trofaste Ven.
 Nu vederqvæger han vor Egn
 Ei vred som Storm, men mild som Regn.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kistlige Draaber
 Svale den brændende Sommer!
 Jeg blødgior Naturen, Skabningen haaber,
 Hvergang jeg qvægende kommer.
 Arme Vexter! som ei kunne trives
 Paa den tørre, solbrændte Grund,
 Sødt af min Morgendug skal I oplives.
 Hvi staae I ei hist i den kistlige Lund?
 Jeg er afmøgtig, med Vand kun jeg døber,
 Snart det borttorres, udøst af min Haand.
 O men den Himmelske hist, som Zephyren rober,
 Som bygger sig Slotte
 I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
 Han er større, han døber med Vand.

Den himmelske Daab.

Qvægende sødt de klare Perler hæve,
 Kistligt de giennem mit luftige Legem gaae.
 Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu hæve
 Med min husvalede Ether, blaa.

Fristerne i Ørken.

Første Fristelse.

Nødtørstigheden
til Blomsten ved Bækens Bred.

Hvi stander du der
Beg phantastiske Bæk,
Og skuler dit Skær
Bag en tornfuld Hæk?
Af Somrens Blik,
I gavmilde Stund,
En sparsom Drif
Jo nyder du Kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter I til?
Kom, skynd dig, ill!
Jeg dig omstabe vil.
Bliv nærende Korn!
Sug Nemod ei sordt
Af Maanens Horn;
Sligt Liv er dødt.
Faæ Marv og Kraft,
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

Blomsten.

Frister, onde Frister, lad i No mig staae!
Troer du ei jeg hisset seer de svædne Straæ?

Grum den strænge Sol har meiet alting af,
 Hvad du kalder Livet, thikkes mig en Grav.
 Mildt mig Almagt satte hen ved Baekkens Siv.
 Brudte Straale der ei røve kan mit Liv.
 Alt forstokkes hist hvor Heden mægter hen,
 Uskylds fagre Rose her ei falmer end.
 Troer du da, af Brodet Livet næres kun?
 Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrrens Mund.
 I den store Bog, Naturens fromme Chor,
 Er min tause Blussen selv et helligt Ord.
 Fly fra Lundens Hvælving, fra min stille Bo,
 Frister, onde Frister, lad mig staae i No!

Anden Fristelse.

Vellysten
 til Fuglen i Træet.

Hvortil de Sange? Hvortil de Spring?
 Hvortil de forfængelighoie Sving?
 Forvildede Barn, brug din Fornuft!
 Hvortil det Liv i den thylde Lust?
 Siig, hvi altid op du stræber?
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
 Livet ei i thylde Intet boer,
 Men paa den rige, axfaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Teg omflaber dig,
 Mere skion, end før du var,
 Mere lykkelig.

Seer du ei hint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist velter sig?
 Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt?
 Langt mere levende, skinnere langt end dine!
 Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
 Med hele Kroppen paa glødende Jord de boe,
 Mellem Blomster og Urter i Bellyst sig snoe;
 Havn mod Havn,
 Fortryllet, indflettet, nedsiunken i Glædens Havn.
 Fly den intetligende Duft,
 Sving dig ei meer i kioslige Luft,
 Styrt dig, styrt dig i Lysternes Nige!
 Og trylles du ei —
 Flyv atter din Vei,
 Du har jo Vinger, du kan jo stige!

Fuglen.

Kom ei med den frække Tale
 Med de hoistforvonne Ord.
 Her i denne grønne Svale
 Sodt og sorrigfrit jeg boer.

Soit i det azurne Nige,
 Fra den tause, dunkle Skov,
 Lader jeg min Psalme stige,
 Til min Skabers Priis og Lov.

Gi mit spøde Legem taaler,
 Lave Dunst! at nærmes dig.
 Neent, i Morgenrødens Straaler,
 Mine Lemmer bade sig.

Taagen i den dybe Mose
 Bilde blinde snart mit Blik;
 Duggen paa den unge Rose
 Er min Føde, som min Drif.

Koldt jeg gysær ved at tænke
 Mig i dette føle Dyb,
 Bugnet under Lasters Lønke,
 Mellem Jordens lundste Kryb.

For mit Blik kun at skue
 Hjst den velystfulde Dal,
 Som et Holvede, hvis Lue
 Vinke mig til evig Oval.

Havde du mig først dernede —
 Ha jeg seer hvor lundst du leer!
 Til min eenligfromme Rede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
 Vellyst giorde Vingen lam.
 Jeg min Gud vil aldrig friste,
 Ene vil jeg tiene ham!

Tredie Kristelse.

Ærgierrigheden

til Mennesket.

Hvi gaaer du halvvaagen
I Taagen?
Hvi søger du dunkle Skylgger,
Hvor Uglen bygger?
Hvi sluttes du ind af Krat og Bust og Elv?
Hvi slutter du dig i dig selv?
Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
Higer efter den, som du favner?
Sværnende Daare, vaagn af din Drøm,
Følg, følg den rivende Strøm!
Da hæver dig høit den Bølge,
Som nu vil forfolge.
Gør dig ei selv det værre,
Vær Tidens Træl, saa vorder du Herre!
Lyd mit Raad, jeg er den gode Hyrde,
Letter tro din Hyrde.
Følg mit Fied, gak med mig op
Her paa denne Biergetop.
See ned i Dalen: Hvor de lege,
Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krogs skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;
Tag Ranglen dristig af min Haand,
Og tien og tilbed mig! jeg er den gode Mand.

Mennesket.

Vig bort fra mig, Satan! Thi der staer skrevet:
Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem alene.

Diergprædiken.

(Den gamle Skov giennem Hornet).

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
Trylle dig i min alvorlighvælvede Grube.
Hvidslende Hæk,
Kielighenrislede Bæk
Surre, som fromme Bi fra den eensomme Kube!

Siger den Ghysen, som rhyster de inderste Grene,
Medens du vandrer her stille, modlos, ene,
Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
Lærer du Træghed ei af de Stammer saa trygge?
Saa som de staer,
Stod de tre hundrede År
Vente nu roligt paa Doden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Nødtørst et Sieblik Sorgen,
Tænk ei med Angsten idag paa den Dag imorgen!
Denne Hvælving, mod Himmelens lun trang og siden,
Fierner dig dog med sit Lov fra Rummet og Tiden.
Sæt dig i Læ
Under mit venlige Træ!
Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hisset saa muntert at hoppe,
 Dviddrende heit, i de øverste, farlige Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ei Sorger beklemme;
 Frigter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trost,

Det gyder No i dens Bryst,
 Fattige Fugl, som den er, uden Skionshed og Stenime.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?
 Frels dig, frimodige Sæl! vær ei Kummerens Fange.
 Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?
 Seer du hvor Lilier, Græs og Violer den pryder?

Ikke de saae,

Ikke til Høsten de gaae,
 Dog deres himmelske Fader dem klæder og frøder.

Skulde han dig, sit Billed, ei frysde, ja klæde?
 Stille! Vist Taaren af Diet, byt Kummer ned Glæde!
 Hør kun den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
 Hør paa de Smaafugles Sang i den kierlige Alder,
 Etherens Blink,
 Blomsternes barnlige Vinde;
 Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren som falder.

Lad ei den modløse Slovhed din Styrke forhaane!
 See mine Træer, som heit over Biergene straane:
 Flittige Biergmænd Saltet af Gruberne bryde,
 At det med Smag og med Kraft kan Mennesket frysde.

Hvad er det alt,

Sæl! mod dit herligste Salt?

Taber det Kraften, o hvad er da lisfligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
 Natten kun sortner at Stiernen meer kan forghylles.

Border det mørkt omkring dig? velan, du ei ghys,
 Hæv kun din Aland, lad som Solen paa Himlen den lyse;
 Soit paa det Blaa
 Kiel lad den varmende staae,
 At ei i dæmrende Mulin dine Brødre skal fryse.

Aldrig smaalige Shsler med Jorden dig hvie,
 Bend til de store Bedrifter med Undren dit Die!
 Kummer, Armod og Dval ei din Taare kun vinde,
 Ogsaa ved Livets uskyldige Leeg bør den rinde,
 Vindenes Suk,
 Blomsternes vinkende Bul,
 Pigernes salige Smil og ved Tidernes Minde.

Ringe Dydgers Fortræflighed op du ei læse,
 Ei for hver given Skiev i Basuner du blæse.
 Mærker du Negnen, hvor kiel, og hvor sordt den falder?
 Venlig til Live med Perser den Blomsterne falder;
 Taler dog ei,
 Tier og drager sin Vei
 Naab over sligt er Beviis paa forfængelig Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene?
 Guldet ei elst, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
 Seer du Oldingen hist? Hans Fodder sig flytte
 Langsomfromt; hans Hænder til Staven sig stytte;
 Nyggeslos Larm,
 Frælhed har saaret hans Barm,
 Gammel og graa har han bhgt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kiel, og tapper tilmode,
 Flygt ei til Skoven, drag Sværdet og kæmp for det Gode!
 Tilgiv Næsten, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær Nidingens Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Luften er qvalm,
Bortsvier Blomsten til Halm?
Da kommer luttrende, rensende Lynild og Torden.

Kierlige Sjæl! af lad min Natur dig henribe,
Dinene luk for Tant, og lad luktet dem blive!
Men med Andagt, med brændende Andagt du skue
Dybt i Alkærigheds evigstraalende Lue!

Da skal din Land
Bryde de jordiske Baand,
Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Ejste! den Løn, som dig venter, den salige Glæde,
Tungen ei kan, kan ei Naturen udqvæde.
Bolgernes dæmpede Rislen og Fuglenes Tone,
Hyrdernes Viser og Binden i Bladenes Krone,
Alt er fun Klang,
Enkelte Lyd af den Sang,
Som af Cheruberne siunges om Skaberens Throne.

Miraklerne.

Hvor Sangerkæn glædeligt toner,
Hid venligt i Buskernes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner,
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Hoden til Issen
I Bækken, som bugter sig hen;
Og var du verkbruden og vissen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder,
 Paa denne mildtskraanende Høi,
 Og hører paa Fuglenes Widder,
 Langt siernet fra Daarerernes Stoi;

Og drikker Zephyrernes Sødme,
 Mens Kilden sin Cithara slaaer,
 Og indsuger Rosernes Rødme,
 Mens Sølen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersten priser,
 Fra dugsprængtdufstende Jord,
 Din Jesus dig fierlig bespiser,
 Alt med sit udeelbare Ord.

Det hvidsler i Bladenes Hvidslen,
 Det klinger i Skovenes Klang,
 Det risler i Bolgernes Rislen,
 Det synger i Hørernes Sang.

Og sad her den talrigste Brimmel,
 Hvor henrykt nu sidder kun du,
 Det salige Brod af hans Himmel
 Blev nok, og tilovers endnu.

Bed Bækken, hist henne, du finder
 Den klare, den øtherne Vand.
 Det Vand, som saa perlende rinder,
 Det vorder til Viin i din Haand.

O kom du, som halter iblinde,
 Kom, sæt dig ved Bogenes Rød!
 Dit Syn du vist atter vil finde,
 Og fast skal du staae paa din Fod.

Og sumred forhørdet end længe
 Dit Hjerte, ja isned det hen,
 Sin Grav det dog kraftigt skal sprænge,
 Og lue mod Himmelens igien.

Thi Herren ei hader, som Kain,
 Ei dræber af Nag og i Len.
 Kom, grædende Enke fra Main!
 Her finder du atter din Son.

Mens Maamen med Straalerne bøver,
 Og stiger af Bolgernes Skiod,
 Hans Vand dig saa fierligt onsføver,
 Han sover, men ei han er død.

O Jesus! dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomster og Bolgerne lee.
 Dig hist, mellem Treernes Skygger,
 I Salomons Omgang vi see.

Der dine Disciple sig samle,
 Du trækker dem fast til dit Bryst.
 Med Andagt de Unge, de Gamle,
 Da lytte saa front til din Rost.

Og Børn, som Gudsenglene ligne,
 Dem ta'er du paa Skiodet, de Smaae;
 Jeg seer dig dem helligt velsigne,
 Og skue mod Himmelens Blaa.

Pharisæeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
 Jeg Sympathi med dig har aldrig haft.
 Min Isse kan din hede Brand ei taale,
 Den svækker Kraften, selv i Feberkraft.
 Dit Solstik martrer lun, som skarpe Naale,
 Og tører bort al Livets Ungdomssæft;
 Det bringer med sig Stov og Ovalm, og Tørke,
 Og gør et Paradis til Sahras Ørke.

Du vækker Vandens ubetvungne Rue,
 Som vildtforjager fromme Dæmringstær.
 Med dorské Blik den troer sig alt at skue,
 Dog er dens Middag Nattens Mørke nær.
 Den lyser op af yderste Formue,
 Og brænder Stæder af, som vilden Hør;
 Og falder Mørkheds Børn, hvor ei sig boie
 For Afgud dig! Du med det frække Die!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig den falder Æyd,
 Og medens dine Purpurlapper bramme,
 Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skønhed, Viisdom, Spil og Lyd;
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat der gispes i din Middagshede?

Ha fly til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten doer, hvor ingen Klang er hort,
 Hvor Hvirvler Stov med heden Lust sig blande,
 Af en forpestet Bind i Beiret ført.

Der brænd og lys! men staan de hulde Strandé,
Af Nøsenhæller og Kierminder slort.
Der rygt din Fakkél paa den golde Hede,
Og vilde Neger skal din Ild tilbede.

Dit blodigrøde, dumme, drukne Øie
En hndig Farveglands ei see formaær;
Hvor Sol ei brønder over golde Øie,
For dig strax Overtroens Taage staaer!
Den hele Jord din Straale skal ompløie?
Men Tidslær er din Høst, fra Lar til Lar!
Og dog din Middagsbrand, som desigt øser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Dog brænd og bram i straalebrømmet Haabe!
Din Ild skal slukkes og din Magt ei staae.
Din Plumphed skal ei Afmagt meer anraabe,
En kielig Luft skal over Egnen gaae,
Og bringe Livet atter til at haabe,
Og qvalmen Hede kiel tilbageslaae,
Og qvæge Jorden med sit Perlekloede,
Og vække Spirerne til Held og Glæde.

Saducærne.

See her os arme Stubber staae,
I blandt de svæne, visne Straae.
See vore runkne, gustne Løv,
Fortært af Dræm, bedækt af Stov.

See højt den hvasse, nsgne Torn,
 Hvor Jomfruosen stod tilforn!
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfruosen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken højt i heden Sand,
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nhs var glad,
 Som flagred om i Solens Bad,
 Kun saare fort sin Lyst den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Døblek er Jordens Fryd,
 Et Bolgeslag, en Tones Lyd.
 Et Døblek er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv.
 Hvortil da disse Planer lagt?
 Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
 O Stolthed! lad mit visne Lov
 Kundgiøre dig, at du est Stov;
 Et Hnug, som sig for Binden snoer,
 Og synker atter ned til Jord.
 Hvortil da dette Grubleri,
 Om du est evig eller fri?
 Du lever, siden du blev fød;
 Naar du est død, da est du død.
 At du op stande skal igien —
 Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
 Den eengang visne Blomstertop
 Den spirer aldrig atter op,
 Snart i dens Sted en anden groer
 Og sletter ud dens sidste Spor.
 Det som du blier, alt est du nu,
 Og aldrig mere vorder du.

Thi myd dit Liv mens det bestaaer,
 Og græm dig ei, at det forgaaer;
 Det Dieblik som flyer, som kom,
 Det er din hele Eiendom.

Nicodemus.

Hvor smuk er Aftenstunden!
 Nu synker Solen, det er koldt i Lundene;
 Den dufter frisk; paa grønne Straae
 Det er ei fugtigt end at gaae.
 Paa Marken høst jeg hører Faaret bræge.
 En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dønt forrettet,
 Og Dagens Byrde fra sit Hjerte lettet,
 Saa blier man hen ad Aften træt,
 Da kan man ikke sandse ret.
 Naar ei man gavne kan og virke mere,
 Det tilladt er i Skoven at spadse.

Jeg nægter ei, det Græme
 Har noget Yndigt, som jo alt det Skionne.
 Her kunde selv man fast faae Lyst,
 At synke til Naturens Bryst,
 Og tolke Følelsen, som mangen Rimer,
 Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
 Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme;

I Staten var mit Held forspildt,
 Man holdt mig for en Sangerpilt.
 Hvo Skionhed tolker, i Naturen skuer,
 Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
 Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
 Da skeer det i en sildig Stund
 Bag Grenen i den mørke Lund;
 At ei jeg robes skal af mine Lige.
 Hvad vilde de til slig en Vandring sige?

Saa kom Natur! mit Dre
 Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
 Fortel de Eventyr du veed,
 Om Uskyld, Skionhed, Evighed!
 Og spotter du end Tidens Troellelænke,
 Jeg vil dig dog Opmerksomheden skænke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens vind,
 Lad det af dit Hierte mødes:
 Ingen gaaer i Himlen ind,
 Som paa nh ei barnlig fødes.

Nicodemus.

Du tvinger mig til Latter!
 Hvorledes kan den Fødte fødes etter?
 Nu øres jeg, en voren Mand,
 I Embed, Velstand, med Forstand.
 Og skulde forfæa dog som Barn begynde?
 Vil du mig Sværmerier her forhylde?

Den hellige Stemme.

Kjød er Kjød og Nand er Nand.
 Snart udslettes Jordens Farve!
 Hvad som fødes ei af Nand,
 Det kan aldrig Himlen arve.
 Tidens Lænke dig omsnoer,
 Evighed er dig en Gaade?
 Hvem ei Lys i Hiertet boer,
 Nyder ikke Lyssets Naade.

Nicodemus.

For dunkel, maa jeg sige
 Vil nu din Sang sig i mit Hierte snige.
 Jeg elsker altig med Fornuft,
 Og gribet ei i tomme Lust.
 Af Viisdoms sunde Kilde vil jeg drifte,
 Men giekkes her med Talemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Wind:
 Hørte du den mægtig bruse?
 Hvorfra kom den stærke Wind?
 Hvorhen vil den atter fuse?

Nicodemus.

Det trækker her i Lundten.
 Jeg frygter, mig forkoler Aftenstunden.
 Jeg atter gaaer til muntre Stad;
 Her soler jeg mig lidet glad.
 Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
 Det er jo dog kun Barndomsfantasier!

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kum toner
 Jordens Dvad i Skovens Kroner?
 Ha hvad blevst du, hvis dig klang
 Evighedens Himmelssang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, linde,
 Kiole heden Sommerluft,
 Kruse Havets Vand, blande
 Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt, i muntre Alhnger, synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurluglen, fuglen,
 Langsom hin, og hin med Sil,
 Lover over Havets Vover
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, ghynger
 Baaden i det stille Vand.
 Ved sin Angel rolig, trolig,
 Sidder ungen Fiskermænd.

Og som han forniet Diet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Shnes ham hans Dre, høre
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Øvist,
Og den Duft, som viger, siger
Hvad han aldrig før har vidst.

Nlt eet Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Diet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bogens Træk i ghilden Glands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
Lilier staær ham ganske nær;
Tvende blaae Kierminder, finder
Diet i det hvide Skær.

Og ved dem to sode, røde
Roser, klædt i Jomfrupragt.
Gyldne smaae Kurikler, vikler
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Die, føie
 Lilier sig til Lilie blid;
 Og mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, liliehvid.

Og de blaae Kicerminder, svinder
 For hans Dine himmelblaae;
 Kindens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Murikler, vikler
 Sig i gyldne Løkker smukt.
 Tulipaner bølge, dolge
 Skuldrer i en Klædebugt.

Og de høie Straaler boie
 Om hans Tinding sig med Lyft.
 Og den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Die nu engang sin Skaber dog?
 Har det endelig da lært at hde dette stumme Sprog?
 Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens munstre
 Sang,
 Kildens Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og Solens
 Gang,
 Tidens gamle Kunestene, Bardeharpens høie Lyd,
 Skialdens Sang, den Bisses Grublen, Heltens Daad og
 Dvindens Dyd,
 Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som dræbes
 brat,
 Men en evig Dag, som bryder frem igennem Gravens
 Nat?
 Men en Haer af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
 Som i sikker Retning samles i en stjørn Forenings-Sol?

Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
 Og hver Aland, som opad stræber, viser til sit rette Hjem?
 Saae du, da den tykke Taage fra dit kielke Øie faldt,
 At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
 O da læg din ringe Mede, fast den hurtig fra dig her;
 Fisł du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker!

Paulus.

I de hede Middagsstimer Ynglingen i Staden gaaer;
 Skyggen søger han forgieves; hilst en gammel Kirke staaer.
 For i Kiolning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
 Og den heitidfulde Hvelving taler mægtig til hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søndag ei;
 Hilst en Krands om Daaben finder han endnu af visne
 Mai.

Gjennem broget Vindve Solen Skinner paa den hvide Steen,
 Som med Munkekrist bedækker gamle Ridders muldne
 Been.

See, da smeltes ham hans Herte; Længsel føler han og
 Haab:
 Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?
 Var det ei for Ultret atter jeg mig fromt med ham
 forbandt?

Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage svandt?
 Mellem Stsi og frække Sværme spottet jeg, paa Daabs
 Bud,
 Øste disse hellige Skilke, ja det Helligste: min Gud!
 Meer ham Taaren ei tilsteder, Nuelsen ham byder: Ti!
 Hilst paa Ultret ligger Biblen, og hans Øine see dari;

Og de Ord, han læser, thde fuldestigt hans Tilstand nu,
Thi det er et venligt Varsel: „Saul, hvi mig forfolger
du?“

Da med kraftig Anger faste han paa Knæ for Altret
sig:

Nei, Du Himmelste, han raaber, jeg vil ei forfolge dig.
Dig hvem jeg i Livet hylder, i Naturen, i Bedrift,
I de gamle Skialdesange, i den vise Hednings Skrifst,
Skulde jeg dig ei tilbede, Herre, hvor du straaler ned,
Faderligst, i renest Lue, kaldt af Jesu Kærlighed?
O tilgiw min fordums Letsind, see jeg lyder kiel dit Bud!
Jeg vil elskke, jeg vil virke, jeg vil døe for dig min Gud!

Johannes Evangelist.

Hvad er det højt, som ringer?
En Aftenklokke dybt i Skoven slinger;
Saa løngsel- og saa vemodsfuld den klager,
Og fierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
Dybt mellem Skovens Kroner
Den lokker mig med sine Sølvertoner;
Her maa jeg vist den sege,
Bækk'en, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
Et aabent, rødt Kapel jeg hisset skuer;
Igennem rene Blaa, saa godt til Himlen,
Dets Klokk'e sender op sin dumpe Bimlen.

Med høie Liliestængler
 Det prydet er, og friske Rosenhængler;
 Og Bækken frisk sig slynger
 Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
 Det hellige, betydningsfulde Billed:
 Jeg seer paa sorten Kors sig ødelt høie
 Den hulde Jesus, med sit brustne Øie.
 Nu Kilden meer ei murrer,
 Og Klokkens tier, Turtelduen kurrer;
 En Eremit fremtriner
 I lange Klædebond med blide Miner.

Er det, med Jammerklager,
 En Olding graa, som Verden nu forsager?
 Som Nag har qvalt, som er andægtig blevsen,
 Og angre vil den Synd han har bedreven?
 O nei! Jeg henrykt skuer
 En Yngling skion, hvis fromme Øie luer;
 Afsmægtig ei han bœver,
 Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hœver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Prege ei funnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Tomfrurose, lukket,
 Som Lysters Gift ei falmet har og dugget;
 Hans dybe Blik ei skielver,
 En rolig Bue sig om Diet hvælver;
 Hans Haar i ghylde Stromme,
 Som Straaler skildt, fra runde Tinding svømme.

Hans klare Stemme lyder:
 Min Jesus! ene du mit Hjerte frøyder.

Her bhgged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
 Hvor ingen Larm forstyrre fromme Tanke.
 Kun da jeg roligt hviler,
 Naar ved dit Bryst jeg i dit Die simler,
 Naar i dets rene Luer
 Din Miskundhed, din Kærlighed jeg skuier.

Du gaaer mig tidt imede,
 Min Frelser; thi du opstod fra de Dode.
 Din Elskov alt omfatter,
 I hvert et Dieblik du fødes atter.
 Kun Tiden og Naturen helligt maler
 Det store Billed, som din Glands uttaler.
 Selv i mit Hiertets Kammer,
 Er du det Lys, det fromme Lys, som flammer.

Transfigurationen.

Undig er en Aftenvandring
 Under dunkle Skovetop;
 Men nu vil jeg til Forandring
 Stige did til Bierget op.
 Her alt Skhyggen længe dækker
 Dalen med sin Vinge bred;
 Men hvor Bierget høit sig strækker,
 Er ei Solen gaaet ned.

O hvor herligt saa at stande!
 Taagen skuler Skov og By,
 Men om Fieldets rene Pande
 Svæver ingen Taagesky.

Næst endnu, saa let, saa tapper,
Som en Steenbul, som en vind!
Nu ad Klippens Kæmpetrapper
Svæng jeg mig til Biergets Tind.

Ta, her nærmer jeg mig Himlen,
Her er Stiernen bedre seet.
Hisset synker Jordenvrimlen,
Jeg mig føler en Prophet.
Helligaand! hvem mine Læber
Nævner alt for mat med Ord,
Her du for den kælke Stræber
Viser dig forklaretstor.

Ei i Tordenskjens Bragen,
Som paa Sinai, med Blink,
For en Flok, som uopdragen
Misforstod kum dine Vink;
Mild jeg seer paa Firmamentet
Dig i Lysts Klædebond;
Haabs, Grindringstestamentet
Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses, med det Gamle,
Med Forgangenhedens Sprog;
Her sig Fremtids Blade samle:
Evangeliernes Bog.
Dette Skrift Elias bringer,
Som blev salig uden Død,
Som sig svæng paa Kraftens Vinger
Til sin Gud fra Jordens Skiod.

End for svag er du, min Vinge!
End jeg gaaer i Støvets Ham,

End kan jeg mig did ei svinge,
 O men synke meer, var Skam!
 Vel, saa skal mig Klippen bære,
 Høtten, nær den rene Sne;
 Her er saare godt at være!
 Her kan jeg Gud Herren see.

Den hellige Nadver.

Hvor flygted du, venlige Nand,
 Som strakte til Himlen din Haand,
 Sødtbaaren
 I Vaaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
 Der er saa dædt, der er saa vandkoldt nu.

Ingen muntre Blomster meer,
 Barnligt ei Naturen leer;
 Bleg og guul hun viser sig,
 Skranten og frugtsommelig.
 O men see den modne Frugt,
 Hvor dens Kinder redme smukt!
 Af den matte Moders Skiod
 Tager jeg dig, Slut saa rød!
 Glemmer hende over dig,
 Thi din Fylde træller mig.

Rumkne Træ! som du, jeg staaer
 I den store Urtegaard,

Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordisk Næring nu;
 Frugt! formh den svundne Saft,
 Giv mig efter Marv og Kraft!
 Ydmhg, mens jeg nyder dig,
 Dvæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Fnug, et Stov,
 Mellem dine visne Løv.

Hvor du qvæger milde Ar!
 Jeg igien sik Modet strax.
 Som du Kraften tog i Arv,
 Styrker mig din sunde Marv.
 Store Kredsløb! Intet deelt,
 Alt forenet til et Heelt.
 Store Legem! al af dig
 Har en Mundfuld næret mig.
 Lisligt var dit Himmelbrød,
 Men hvi er din Skønhed død?

Stille! hvilken Sodme?
 Hvilet Skær i den gustne Natur, hvilken Nedme?
 Hvilkens Anelse hæver den mørke, modfaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer bag bugnende Tanke?

Herlige, svulmende Drue!
 Du lever den kolde Natur med din Rue.
 De vægtige, funklende Løkker du ryster.
 Smilende Biin!
 Purpurrubin!
 Med Andagt i blinkende Kask jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
 Som lumre Sommer lærte flye,
 Som i de dunkle Skygger hvilte,
 Her svømmer i en Purpursly.

De milde Blus, de svale Bolger,
 Den lette Ether, Vaarens Ven,
 Det Blomsterflor, som Jorden dølger —
 Alt finder du jo her igien.

Det Haab du har i Vaaren fundet,
 Blev mat i Sommer, meer i Høst,
 Lidt efter lidt det var forsvundet,
 Og Twivl kun øengsted nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
 Da sank din Mand igien til Jord,
 Det himmelske, det rene Billed
 Gi længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet!
 Da gif du bleg mod Jorden bukt;
 Med Høsten har du dig forbundet,
 Og ædt af farlig Kunstdabs Frugt.

O drif! at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig;
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige
 Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Det har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
 Som stivnes i den kolde Høst!
 Begeistringen da kærligt tønder
 Med Uskyld Vaaren i dit Bryst.

Det siumne Haab paam fremluer,
Dybt i din Barm det fæster Nod.
Drif, medens du til Himlen stuer,
Det himmelskaandelige Blod.

Judas Iscariothes.

(Egennytten og Tortvivlelsen i den sildige Høstnæt).

Skulde jeg slig Konning øre?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det beskæmmer mig at bære
Denne lidetsfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? en Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan (i Stormen).

Hvad er Fuglen meer end Krybet?
Hvad er Ethren meer end Muld?
Hil dig, Son! Søg du kun Dybet
Dybet flammer rigt paa Guld.

Judas.

Hvad var det? Son blev jeg nævnet?
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet,
 Feberagtigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiel vil døde,
 Gi jeg kysser meer din Son.
 Bedre Drif og bedre Fode
 Tager bort hver Feberdrom.

Hen til Jordens rige Vise
 Vinke Mhynten mig, saa rod;
 De mig bedre vil bespise,
 End du, med dit Himmelbrod.

Jeg mig skammer for din Naade,
 Frygter ei din Arm saa lam.
 Flux jeg vil dig nu forraade,
 Saa astvætter jeg min Skam.

Satan
(med vild Latter)

Hungrig Lusten sig har hvælvet
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod Helved?
 Hvad er Glæden imod Oval?

Judas.

Nædsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernen rod paa Himlen staer,
 Fæle Hvin i Natten suser,
 Mens til Raiphias jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen I brage
 Over midnatsdunkle Jord!
 Naar han kommer bleg tilbage,
 Vil vi synge ham et Chor.

Judas.

Længer ei jeg nu skal trænge.
 Det er skret, det er fuldblægt!
 Denne Pung med blanke Penge
 Bidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Vee dig! Vee! hvad har du vovet?
 Vee! hvad har du overtraadt?
 Ham, som du saa varmt har lovet,
 Ham, ham har du nu forraadt!

Judas.

Nedsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernen rod paa Himlen staer,
 Faele Hvin i Natten suser,
 Mens fra Raiphias jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sin Glavind draget!
 Anger var det stærke Niis,
 Hvormed Adam blev udjaget
 Af sit skønne Paradis.

Stiernen, som nu rød er blevet,
Er den blodige Rubin,
Som for Beltsazar har skrevet:
Mene Tekel Upharsin.

Judas.

Vee mig! Vee! De skarpe Tørne
Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Børne,
Som Elisa hævned brat?

Judas.

Ha jeg flygter! Himmel vredes.
Ha, jeg flører dig, Stierne rød!

De sorte Engle.

Kain gjorde ligeledes,
Efter Abel's lummfe Død.

Judas.

Ti, Du Nattens vilde Hvinen!
At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helvedpinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Judas.

Ei jeg vil mig meer formaste,
Pungen kastes jeg i Dydn,

De sorte Engle
(med Skogerlatter.)

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Judas.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Vaade Piil i Nattens Taage sveier,
Dybt den visne Green mod Jorden veier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer.
Selved kræver ikke meer sin Ret.
Blegt og blodigt brustne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Ei længer Druens Purpur luer,
 Den milde Himmels sidste Smil;
 Hvorhen det matte Die skuer,
 Det træffer Saar af Dødens Piil;
 Den kolde Dug, som Skoven væder,
 Paa gule Løv med Skielven staaer;
 O Jesus! det er dig, som græder,
 Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Ild, som venlig ulmed?
 Er den bag vaade Grene slukt?
 Hvor er det sode Blod, som soulmed,
 Som funkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre brammie
 Blandt Skaren, ryggeslos og vild;
 Thi brænder nu med Helvedflamme,
 Hvad før har smilt som Himmelild.

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
 Dens Himmelvink de ei forstod,
 De overdøed Hiertets Stemme,
 Drak ryggesløse Druens Blod;
 Din Godhed, Skaber! og din Naade
 Den store Sværm ei skionte paa,
 Med Haan den Alt med Fodder traade,
 Og spotte nu de visne Straae.

Derfor paa disse skumle Steder,
 Ved denne nsgne Tornehæk,
 Den hulde Jesus atter græder
 I Kedrons venvodsfulde Bæk.

Gi for dig selv din Taarer strommer,
 Nei, for den hele stolte Sægt
 Den bittere Kalk du taust udstrommer
 Og bugner under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
 Den Flok, der ei din Ynde sage,
 Du lader dig af Tornet rive,
 Og Haglens blege Bodler slae.
 At Døden hver en Fryd begraver,
 At evig Glands kun hist er til,
 Det viser du, mens du tillaver
 Det store Vinterstuespil.

Du vender dig med blege Kinder,
 Fra de fortalte, blinde Faar;
 Medlidende din Taare rinder,
 Og høit du sufker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued før saa smuk,
 I Regnen dine Taarer segne,
 I Stormen dør dit sidste Suk.

Ta, Jorden i sit Sorgellæde
 Gientager aarlig Jesu Død:
 Høit Englene fra Skæn græde
 Af Medhynk over Livets Nod.
 Den stærke Storm dig, Himmel, hævner,
 Fordi man hættred Haan mod dig;
 Som Templets thylle Forhæng revner
 Den frosne Jordbund, ængstelig.

Det skyller ned med isne Vandet,
 Og reent udslettes Livets Fied;

En eneste uhyre Vand
Bedækker store Nættersted.
Og bladløs staaer, blandt nogene Stene,
Hvor Vaarens Glands længst iled fra,
Det sorte Træ, med torre Grene,
Som Korset hyst paa Golgatha.

Disciplenes Jubelhymne.

Vi vil ei forsage!
Som de fagre Dage
Jesu Liv henrandt.
Vintertiden kommer
See den skønne Sommer
Blegned og forvandt.
Torn og Stub
For Blomst og Knip!
Men det tykke Forhæng revned,
Tiden har ham hævnet.

Mørket vældigt kæmper,
Lyset ofte dæmper,
Men det dræbes ei.
Høit mod Himmelens Buer,
Snart i andre Luer,
Søger det sin Vei.
I sin Død,
Saa hellig sed,
Stiger det, som Morgenröden,
Seirer selv i Doden.

Med andægtig Die
 Blikket did vi boie,
 Fra vor Vintertid,
 Da den hulde Maade
 Ned til Jorden traade,
 Som en Yngling blid.
 Yngling stien,
 Du var Guds Son!
 Dersor er vor Trost, vor Gre,
 Front dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
 Ci din Guddom dræbte
 I sin bittre Favn.
 Hvad som ei kan fodes
 Det kan aldrig dødes,
 Evig er dets Navn.
 Himmelild,
 Veldædig, mild,
 Briske kan dit svage Kammer,
 Med din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ven.
 Da hans Læber isned,
 Da hans Hjerte visned,
 Spredtes det igien;
 Men den Barm,
 Saa huld og varm,
 Af! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Dersor ned vi boie
 Her, med hævet Die,

Dybt det stolte Knæ;
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit visne Træ.

Bleg og hvid
 I Dødens Strid,
 Viis Natur, i Marthrnoden,
 Jesu Ro i Døden.

Blusser, Nosen røde!
 Jesus aldrig døde;
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham tilfode!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ei forgaae.
 Uforsagt
 Mod Helveds Magt.
 Giøglespil er Satans Vælde,
 Den kan ei os følde.

Lad da Medgang smile,
 Lad da Modgangs Pile
 Tørne mod vor Barm;
 Lad da Somren lue,
 Lad da Vintren true
 Med sin bistre Harm;
 Lad da brat
 I Mulin og Nat
 Livets skønne Tider blegne!
 Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
 Selv naar Tiden visner

Uden Blomst og Lyst,
 Dog hans Smil vi skue,
 Dog hans Elskov lue
 Inderst i vort Bryst.
 O der staar
 En evig Baar,
 Paradiset, længst forsvunden,
 Der er atter funden.

Midt i Vintrens Orke,
 Mellem Jis og Morke,
 Annyttes dette Baand.
 Inderligt vi brænde!
 Han vort Hierte tænde
 Med sin Helligaand!
 Du est nok,
 Vor lille Fløk,
 Af dit Frs i kolde Mose
 Spirer Fremtids Rose.

Paaske.

En bedre Fremtid Himlen lover:
 Det er ei Dod, kun Hvile blid;
 I Graven trætte Legem sover,
 Udmattet af den sidste Strid.
 Da Engle sig fra Lusten svinge
 I Sneens Dragt til Graven ned,

Og dække den med deres Vinge,
Og sætte sig omkring dens Bred,
For selv den strænge Kuld at tvinge,
Ved Favnetag, til Skaansomhed.

Og til de Sørgende de siunge:
I Elskelige grænmes ei!
Snart blomstrer fremt igien den unge,
Den hellige, den lyse Mai.
Den Evige dig ei forlader,
Du seer ham atter for du troer;
Han foer til Himlen, til sin Fader,
Han stiger atter ned til Jord.
Snart Blomsten sig i Duggen bader
Og taler henrykt uden Ord.

Og ofte vil tilbagevende
Et Sindelag, som Vaaren stont.
Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
Og Solen farver Græsset grønt.
Som Rosen da, vil Kærligheden
Udsolde sig til Livets Trost;
Paa Jettekampen folger Freden,
Paa bitter Smerte sode Lyst,
Og evig blomstrer, som et Eden,
Uskyldighed i Godheds Bryst.

Pindse.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme
 Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
 Med Seier straaler Kærlighedens Flamme,
 Og endt er alt det lille Jordens Aar,
 Det hvide Vinterslor Maria høver,
 Som over hendes Rosenansigt hang.
 Nu sjunger Nattergalen, Lovet bæver, —
 Men brat forstummer dristig Skialdesang.
 O I som mylig hørte Skialden sjunge,
 Misliender ei den fromme Phantasie!
 Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
 Og fil han ei sit eget Sprog, som I?
 Han folte paa sin Isse Luen flamme,
 Begeistring løste ham hans Tungebaand.
 Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
 Mangfoldig viser sig den Helligaand.
 Her Baldur har forenet sig med Braga,
 Med Billeder udsmykket Tidens Muur,
 Og gierne, Jesus! sig din hellige Saga
 Forened med den hellige Natur.

Digitized by Google

London & Cambridge

Scim du Louvre à Paris.

Scim du Louvre

XXX
XXX.

Scim du Louvre

Digitized by Google

Digitized by Google

5981

**Oehlenschlägers
samlede Værker.**

Fem og tyvende Bind.

Lyriske Digte.

III.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hosts Forlag.

Tryft i S. Trier's Officin.

1846.

Oehlenschlägers Digterværker.

Sextende Bind.

Hyriske Digte.

III.

København.

Universitätsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1846.

Digitized by Google

Digitized by Google

III

Digitized by Google

In d h o l d.

Blandinger.

Side

Nutidens Fremstridt	9
Gubben i Baaren	13
Lorenzos Monolog	15
Sangens Echo	16
Til Humaniteten	17
Yduns Øvraagnelser	19
Den underlige Nattergal	22
Den spanske Pige	23
Thorvaldsens Engle	25
Zuleaften-Vise	27
Balvise	29
Dramatiske Selskabssange	30
Meningsforskjellighederne	33
Fabler	33
Oversættelser af latinske Digte	40

Høders- og Bennedigte.

Kong Frederik den Siettes Kroningsfest	69
Kong Frederiks Fødselsdag	71
Til Kong Frederik	72
Dronning Marias Skaal	74

	Side.
Dronningens Skaal i Kongens Traværelse	75
Uhret og Lamperne	75
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag	77
Til Prindsesse Caroline Amalia	78
Cantate ved Kroningen	82
Kong Christians Skaal ved Borgerbord	91
Dronning Caroline Amalias Fødselsdag paa Als .	92
Frederiksborg Slot	95
Det norske Huus i Søndermarken	96
Jøgersang	98
Fasangaarden	99
Til hendes Majestat Enkedronningen	100
Til Kong Oscar den Første	102
Schimmelmanns Fødselsdag	104
Til Callisen	106
Fødselsdagene paa Sophienholm	108
Thorvaldsen	114
Weyses Jubelfest	127
I et Venneselskab med Thorvaldsen og Weyse .	129
Niahbeks Jubelfest	131
Niahbeks og Cammas Sølvbryllup	133
Henrik Steffens	135
Anders Sandoe Ørsted	137
Hans Christian Ørsted	143
Ørstedernes Fader	146
Collins Sølvbryllup	147
Til Schleiermacher	148
Peter Oluf Brondsted	150
Jakob Peter Mynster	152
Den gamle Præst	154
Stiftamtmand F. Moltke	155
Hans Hegers Jubeldag	156
Peter Wulff	158

	Side.
Jubelsang til Adam Vilhelm Hauch	159
Til Ludvig Heiberg	161
Til Frue Johanne Louise Heiberg	163
Hilsen til svenske Venner	163
Jenny Lind	168
Det Kjøbenhavnske Skydeselskabs Trehundredaarsfest	172
Selskabs-Jubelsang	174
Bogtrykkerkunstens Jubelfest	177
De nordiske Naturforskeres Fest	179
Det medicinske Selskabs Stiftelsesdag	181
Bryllupssang	183
H. C. Andersen	184
H. P. Holst	186
Til Hetsch	187
Paa min Marias Fødselsdag	189
Til Wollert Konow	193
Vennerne i Bergen	195
Til mine Sonner	197
Bryllupsang	199
Til min Francisca	200
Til Frue Georgette Falsen	203

Mindedigte.

Bed Kong Frederik den Siettes Død	207
Ewalds Grav	216
Paa min Moders Grav	218
Sophias Grav	219
Hans Heger	220
Charlotte Schimmelmann	222
Ole Hieronimus Mynster	223
Michael Rosing	225
Emilie Henriette Kirstein	228
Thomas Thaarup	229
Frederike von der Maase	231

	Side.
Adam Vilhelm Hauch	233
Frederike Brun-Münster	236
Karen Margareta Rahbek	237
Knud Lyne Rahbek	240
Carl Heger	244
Nicoline Reinhardt-Hammelef	251
Frederik Münster	253
Holsbøll	254
Niebuhr	256
Callisen	258
Malling	259
Schimmelmann	262
Sölling	265
Carl Maria Weber	267
Peter Erasmus Müller	268
Johan Daniel Herholdt	270
Joachim Conrad Dohlenschläger	271
Charlotte	275
Christiane	278
Christian Wilster	281
Thorvaldsens Jordefærd	282
Studenterne ved hans Grav	285
Sidste Farvel	288
Peter Frederik Wulff	291
Henrik Steffens	293
Johannes Reinhardt	295
Esaias Tegnér	296

Forspil og Prologer.

Holbergs Jubelfest	301
Maria Zinks Minde	323
Schalls Minde	327
Ewalds Halvhundredaars Fest	331

	Side
Rosing	336
Knudsen, sidste Gang paa Skuepladsen	337
Kuhlaus Død	338
Vaggesen	340
Det Gamle og det Ny	342
Prolog	351
Epilog til Blindeinstitutets Concert	360
Jubel-Prolog i Bergen	362

Satirer og Skiemtedigte.

Til Apost	367
Didactiss Poesie	372
Til Rimer	374
Drilkevise	375
I Krigens Tid, da Vinen var dyr	377
Arleqvino og Piero	378
Skildpaddevisse	382
Til min Søn	385
Thors Hammertab	385
Undsfyldning	390
Nytaarsvers	391
Til en anonym Forfatterinde	395
Til Frue D	396
Jægeren paa Frieri	398
Den Skionne og den Gode	400
Thorvaldsen	402
Det forherede Slot	404
Barbeer Slagteren	404
Caricaturer	406
Hvo har Smag?	411
Den gode Smag	414
Tancred og Høstgildet	416

Lyriffe Digte.

Credie Deel.

stgic 21112

21112

Mattie's Friend.

Blandinger.

192
Johannine.

Nutidens Fremskridt.

Ja du gaaer frem, det kun en Daare nægter,
Du stærke Kæmpe! men du snubler tidt.
Fremhjelpe vil du Menneskenes Slægter;
Men ofte blind med et Tilbagefærdt.

Den Lygte, du har med, gaaer ud i Blæsten;
Og mens du Ild af vaade Thyrtsei slaaer,
En Lygtemand dig tidt fordunkler næsten,
Hvis Gioglelys imens for Lygte gaaer.

Dydage gior du ei, som fordum, Lande,
Men Reisekunst, man aldrig før har høvt,
Og Jordens Damp forvandles i din Vand
Til Kraft, der langt gaaer over Hestekraft.

Dit Fremskridt, rafse Tid! al Noes fortiner;
Men ogsaa da, naar du tilbagegaaer?
Du tæmmer Tigre, Löver og Ghæener, —
Din egen Hovmod — mon du det forstaer?

Jeg nægter ikke, det er skont og herligt,
Paa Sky af Damp at gieste fremmed Mand,
At agte, kiende ham; hvis mindre kærligt
Kun Hiertet ikke slog for Fædreland.

Hvad der er Godt, bor skattes allevegne,
Meddelesen er Billighedens Folk;
Men af desværre mistes let det Egne!
For vi blier Mennester, vi er ei Folk.

At læse, skrive — ja det er en Gave,
Hvormed vist Mængden godt kan være tient;
Men var det ikke bedre dog, om stave
Du havde lært ei mangen stolt Skribent?

Den Vilde dammer du med Eloge Taler,
Dovstumme læser og den Blinde seer;
Men dine Talsmænds Bibel er — Journaler,
Og Hiertets Adel dyrkes ikke meer.

Ei Skialden meer du regner blandt Propheter,
Nu alle rime kan, paa langs og tværs;
Du Poesien drøber med Poeter;
Til sidst bliver Ingenting saa flaut som Vers.

Og din Musik — ja ja, den kan man høre,
Den stralder høit, hvis det fortiner Noes:
For Die spiller nu, men ei for Dre
Din kolde, fingerflinke Virtuos.

I Cirkler du vel ikke maner Fanden,
Men Biisdom maner end med Floskler du;
Den ene Galskab veeg Kun for den anden,
Og Nostradamus er ei død endnu.

For Frihed, Lighed vil du kraftigt værge,
Der i du har din største Stolthed sat;
Men hvad er Landens Landskab uden Bierge?
Og hvad er Alt, naar Alt er lige sladt?

Humanitet skal høves, som var sunken,
Den forestiller du i din Person?
Hvad er Humanitet, naar man er lunken
For Folelse, for Dyd, Religion?

I Kirke gaaes — for at bedsmme Presten!
Din Tro er lunken, sterk din Overtro;
Thi Fanatismen er jo kommen næsten
Saavidt, at den forstyrre Statens No.

Thi vogt dig, Tid! hvis Fremtid ei skal klage;
Med Manddom og Fornuft brug din Forstand,
Træd raadvild ei hvert Dieblik tilbage,
Og hold et Die med din Lygtmand!

Pral ei af dine Fortrin! det vil sige:
Foragt ei, hvad en anden Tid har gjort,
Og bortviis opblæst ikke fra dit Rige
Som visnet alt, hvad der er Evigstort.

Ja du, som tænker ret at gavne Kloden,
Som kalder alt fra ældre Tid forslidt,
Hylde selv ei som en Spradebasse Moden,
Og gjør de Vises Steen ei af dit Kridt!

Dig Skialdens Phantasie vil gierne følge
Paa skienne Tog og til en ædel Kamp:
Slaa dristigt Broen over salten Bølge,
Og henrul over Jorden paa din Damp!

Men Dampen blot kan Folk kun slet forene,
Medbringer du ei Videnskab og Kunst;
Hvis ei din Orpheus atter rører Stene,
Da bliver et usselt Gisglespil din Dunst.

Bryd Tangen ved Panama, bryd den Lænke,
 Den Bom, der sig ved røden Hav har lagt;
 Og Frøet til at handle, føle, tænke
 Lad paa dit Skib det være bedste Fragt!

Byg stienne Stæder paa de stienne Kyster,
 Hvor langtid hersked grusomt Barbari:
 Nordafrika gior til Europas Søster,
 Og Asien fra sin Opiumsdrom befri!

Lær China, som for mange Sekler siden
 Alt vidste, hvad du seent at vide fil,
 Alt Magten i et Land er saare siden,
 Kun bygt paa Politi og Mekanik.

Og hilst, hvor Dhyder midt i Frihed klage,
 Hvor Egennytten er sin egen Ven,
 Som Oldtidsquider falde du tilbage
 Franklin og Washington og William Pen. —

Dog, svage Sicel! hvad voer du at hyde
 Cheruben, der stolt over Jorden gaaer?
 Som Stormwind let hans Vinger sønderbryde
 Vor Legetsi, mens han med Vingen slaer.

Hans Nande — frugtbar snart som Føraarslufsten,
 Fremtryller Livets skienne Skuespil; —
 Snart Lidenskab og snart igjen Fornuftens
 Han folger; alt kun som hans Lune vil.

Han skulde, troer du, til din Stemme lytte?
 Han seer dig ei, han ei dit Ord fornam! —
 Velan! som Snegl jeg kryber i min Hytte,
 Og overlader hele Verden ham.

Gen veed jeg dog, som over Dødninggruben
 Fra Tidens Venke vil min Aaland befri:
 Den Gud, som skabte mig — Orm og Cheruben —
 Oploser Livets Larm i Harmoni!

Gubben i Vaaren.

Man siger at Vaaren er Ungdommens Ven,
 I den sig kun Skionheder samle;
 Men dybt i mit Hjerte jeg føler, at den
 Er ogsaa for Eldre, for Gamle.
 Hvor Ungdommen blusser, fra Vinterens Jis
 Selv Kulden og Mørket maae vige;
 Men Elskenen finder kun der Paradis,
 Hvor henrykt han finder sin Pige.

Hvad er vel Kærminden mod Dinenes Blaa,
 Hvis Blikke saa saligt ham saare?
 Hvad ere vel Kildernes Sølvbolger smaae,
 Mod hendes fortryllende Taare?
 Hvad er selv en Rose mod purpurne Kind?
 Og skiondt vel en Lilie blænder,
 Hvad er selv dens Hvidhed for Elskerens Sind,
 Mod Skionhedens Liliehænder?

Er Møen tilstede, kun Møen han seer,
 Naturen til Nod han kun ændser; —
 Men er Hun forsvunden og smiler ei meer, —
 Da soles — Silværelsens Grændser!

— Han stirrer i Maanen, og drømmer at den
 Nedsmiler til ham i hans Fængsel,
 Og at den, fortrolig og Elskerens Ven,
 Begræder hans ømme Forlængsel.

Den Aeldre — hvis Føraar i Livet bortsvandt,
 Som sidder tilbage — med Bogen, —
 I Vaaren han Ungdom og Venner gienfandt,
 Og Lundens os lokker af Krogen.
 Et seler han meer sig forladt og forglemt —
 Nei, Verden er længer ei fremmed,
 Omgivningen har ham til Munterhed stemt,
 Og lifligt igjen er ham Hjemmet.

Der stander den gamle, den trofaste Ven,
 Den herlige Bøg, saa alene,
 Der staarer han og favner dig kærlig igjen
 Med sine fortrolige Grene,
 Og fuglen dig quiddrer den selvsamme Sang
 Af Gretry og Schulz; — og ved Noden
 Slaaer Kilden sin Harpe med selvsamme Klang,
 Dens Toner ei støie paa Moden.

End seer jeg, som førend Napoleons Tid,
 I Græsset de selvsamme Stater;
 Saa frødige, frikke, skjondt fierne fra Strid,
 De røde, de blaue Kammerater.
 Naturen mig smiler i sed Harmonie;
 Min Fld den, min Følelse nærte;
 Og lærer endnu mig den Philosophie
 Som den i min Ungdom mig lærte.

Nu opstiger Maanen; — saa herlig den staarer
 Og gyder i Hiertet sin Lindring;
 Den vækker ei Haabet om, hvad der forgaær,
 Den smiler en hellig Grindring.

Og alle de Kicere gienfodte jeg seer.
 O Baar! hvor du bortmaner Sorgen!
 Nu oprinder Solen — jeg twivler ei meer
 Om hellig Opstandelses Morgen!

Lorenzos Monolog

i

Shakespeares Romeo og Julie.

Blaasiet Morgen leer ad skumle Gry,
 Den streifer med sin Straale Østens Skj,
 Og Mørket, som en Dranler, af sit Skul
 I Sporet smutted, kiørt af Titans Siul.
 For Solen med sit Fløblik kommer, før
 Den muntrer Dagen og gør Duggen tør,
 Min Kurv med giftige Urter fyldes maa,
 Men kostbar Lægesaft i Blomster smaae.
 Jorden, Naturens Moder, er dens Grav,
 Den atter sluger, hvad den Fødsel gav.
 Og hver, forskiellige Born af hendes Skiod,
 Vor Die vi ved hendes Bryster nød.
 Af egen Dyd har hver sin egen Art,
 Gi Alt for Alt; — tidt modsat aabenbart.
 O god og gavnlig er den stærke Magt
 I Græs, i Planter og i Stene lagt.
 Saa slet er Intet vist i vor Natur,
 At det til intet Godt i Verden duer,
 Og Intet er saa herligt og saa smukt,
 At det jo skader, ødset og misbrugt.
 Selv Dydten, slet anvendt, kun vorder slet,
 Og Lasten nyttig, naar den aves ret.

I dette barnsliglille Blomstervisdom
 Sig skuler Lægedom og visse Dod.
 Thi ved sin Lugt forfrisker den, men smagt,
 Den leverer Blodet og har Døden bragt.
 Og to deslige Fiender ofte stred
 I Hiertet selv: Dyd og Uskuldighed;
 Og hvor den Værste Herredommet faaer,
 Den stakkels Plante visner og forgaaer.

Sangens Echo.

En Sanger sad engang i Aftenstunden;
 Alt Sangen var fra Læberne forsvunden,
 Men fiernt mod Fieldet Lyden slog,
 Og Echo Tonerne gientog,

O Gienlyd! raabte han, du mig opliver,
 Thi hvad du fil meer hndigt du giengiver,
 Igennem Luften, over Skovens Green.
 Nei, Hav du er ei koldt, nei Field du er ei Steen.

Men snart den svandt, den fierne Lyd. I Havet
 Af flygtig Bolge Tonen blev begravet;
 Og Fieldet — koldt og stolt, af Skyen slørt,
 Stod som det aldrig havde Sangen hørt.

Nei, Sang fra Hiertet! hvor du ei skal svinde,
 Der maa du Mennesker med Hierter finde.
 Den Gienklang — som de sende dig — nei, nei! —
 Den giækker et — thi den forsvinder ei!

Til Humaniteten.

(Skrevet efter Julirevolutionen 1830).

De vilde gierne myrde dig herneden,
Huldsalige Engel! trøede paa din Hals;
Men Kærlighed og Freden
Er ei for Mord tilfals.

En billig Frihed kan os kum betrægge
For Barbariets Ravnenat;
Med Lov skal man Land bhygge!
Har paa sit Domhuus selv en Konge sat!

For treti Aar et Folk nedtrykt i Støvet,
Af slappe Hoomods Overmod,
All Borgerret berøvet,
Sig styrted i sit eget Blod.

Men arme Flok, henloft i Frækheds Snare,
Snart misted hver en ærlig Mand;
En nedrig Pøbelstare
Blev atter dets Thran!

Thran og Pøbel! — hin en Boaslange,
Som sluger levende sit Rov;
En Hydra denne: Hovederne mange,
Men begge uden Lov!

Gud frie fra begge! Oprør Krigen valte;
Bedrifterne da verled suelt,
Og Giæringen frembragte
En stor og sielden Helt.

Han døde Robinson. Men Adelskaren,
 Som gik med Kræmmerkurven nys,
 Kom hjem, da endt var Faren,
 Og gav sig Broderkys!

Den gamle Fordom hæved Nakken atter,
 Retsfærdig Frihed blev forhaant,
 Og Himmelens ødle Datter
 For intet Skældsord staant.

Man svor til Loven, men man brød den gierne,
 Da man Kartoven sik i Bold;
 Og bort man vilde fierne
 Humanitetens Old.

Bastilien og Richelieu tilbage,
 Det Kirken var, det var den Helgen stærk,
 Som Ultra skulde tage
 Til Monster for sit Værk.

En indisk Kaste skulde nu fortænge
 Som før, Fortieneste, Talent,
 Begeistring skulde bort sin Harpe hænge,
 Og Logn kun staae paa Prent.

Skyd dem kun ned! I har jo dets Kanoner,
 Skyd Folket ned, saa tier Folkets Net.
 Saa led de frække Toner
 I Hovmodss sidste Spræt!

Kartoven skied — dens Lyd blev til en Torden
 Hvorved Thrammen selv forsvandt;
 Og Enighed og Orden
 Igien et Fristed fandt!

Ufylldige! som sank for Morderhænder;
 I Overmodets Glavind brød;
 Humaniteten tænder
 Sin Fakkel ved Jer Død!

Yduns Oppvaagnelse.

Jeg vaagned under mit Ebbletræ;
 Det stod blandt Blomster i Enge;
 Jeg fandt min Bragi bag Grenenes Bæ;
 Han slog de klingende Strænge.
 Jeg Eblet modent af Kvisten tog,
 Og rakte det Freia, min Frue;
 Mens over Træet Regnbuen slog
 Sin syvfoldstribede Bue.

Hver Gud, hver Gudinde sit Ebble sit.
 Men da mig Loke bortrøved,
 Da Skionheden bort fra Guderne gif,
 Og Bragi blev høit bedrøvet. —
 Jeg slumred igien; — jeg vaagned paa ny,
 Jeg fandt ham i vilden Skare;
 Men vildt det klang under Tordenskj;
 Jeg raabte: Freia beware!

Jeg slumred igien, men vaagnede glad,
 Da var det en anden Alder;
 De christne Præster en Vise quæd,
 Jeg troede, jeg hørte Balder.

Det var en Sang til den hvide Christ;
 Jeg henrykt Sangen istemte,
 Thi Himlen aaben jeg skued hist,
 Og gierne Valhalla glemte.

Men kort det kun vared; da brændte der Baal;
 En Broder til Pælen man fæster;
 Til samme Basuner et Hylferstraal
 Der raabtes af andre Præster.
 Jeg vendte mig bort og slumred igien,
 Blandt Alser, de venlige Glatter.
 Da lod der en Røst: „Syng med din Ven!“
 Hvo kaldte mig? Martin Luther!

Og snart jeg kiendte den ædle Præst,
 Og hialp ham troligt at virke,
 At siunge Psalmer til Hoitidsfest,
 I en hoitidelig Kirke.
 Men Luther hensov og Fromheden med;
 Den sluktes, den hellige Flamme;
 Vel Kirken stod paa det gamle Sted,
 Men Hiertet — var ei det samme.

Desov i Kirken, jeg slumred med dem.
 Da vakte mig Humaniteten!
 Jeg Skialden fandt i det gamle Siem,
 Nu kaldte de ham Poeten.
 Og gierne jeg sang, og alle var froe;
 Men som vi os lykkeligst troede,
 Da sad et Spøgelse der og loe,
 Hun kaldte sig: Tidens Mode.

Hun brod sig kun lidt om Sands og Smag,
 Smykt med utallige Fiære,
 Der alle var faldne fra Paafuglens Bag;
 Dog holdtes hun høit i Gre.

Jo meer hun foerdried Diet og Mund,
 Jo meer hun paa Trommerne dundred,
 Desmere man raabte: Hvo siunger som hun?
 Desmere man hende beundred.

Jeg slumred igien — da vakte jeg op —
 Af Gen som blev kaldet Athene;
 Men mager og føl var den Dvindes Krop,
 Hun stod som i Verden alene.
 Hun saae med Foragt paa Tidernes Elv
 Selv sang hun høst som en Vibe;
 Hun hørte sig ikkun tale selv,
 Og Alt hun vilde begribe.

Hun raabte: Jeg Ydum lære dig skal
 Dit eget Væsen at kiende;
 Tilforn du var i de Drømmendes Tal,
 Da kunde Barndommen blænde.
 Du famled i Morgen- og Aftendunst,
 Midt i kortsynede Skare;
 Nu skal jeg lære dig selv din Kunst.
 Min Middag skal Alt opklare.

Hun vilde mig grike med mager Arm
 Og slaae i Begrebernes Venke;
 Da sled jeg mig bort i billig Harm,
 Som I vel alle kan tænke.
 Hun hersker en Stund — det varer vel kort —
 Jeg blunder, for ei at klage. —
 Mig vide kun lader, naar hun gaaer bort,
 Saa kommer jeg atter tilbage!

Den underlige Nattergal,

(Der en tidlang hver Aften slog i Alleen udenfor Vesterport).

Digteren.

Beshynderlige Fugl! Hvad kan det være?
Jeg veed at Virtuoser tidt er føre,
Men denne Særhed er dog altfor før.
Forgives ønske Danmarks Bogetræer,
De herliggrønne Skove sig den Ere:
Concertsal for din Sang at være.

Og dog du kommer ei! men her, i Støvet,
Skov, Gensomhed og Kærlighed berovet,
Bud Landevei, — hvor med politisk Snak
De ældre Mænd sig more, hvor Tobak
De smosge, hvor hver Aften Raart de spille —
Her sidder du, og Trille slaaer paa Trille!

Nattergalen.

Af kære Digter! for jeg var en Qvinde,
En høist begavet Oprasangerinde;
Men da tilsidst jeg reent gif fra Natur,
Og slog kun Triller i Eratos Buur,
Fortornedes min Musa. Bred hun tog
En Haandfuld Vand, som Fee den paa mig slog,
Med disse Ord: „Bliv Fugl! og floit ved Buret
(Hun meente vel: skraaes for Theaterstuket)
Saa længe til du smelte kan et Bryst,
Der sører etter for Naturens Lyst.

Saaledes sidder mi jeg arme Kræ,
I dette lille stakkels Hasseltræ,

Og quiddrer Mænd og Dvinder høit i Dre.
Men røre dem —? End kan jeg Ingen røre!

Speil Jer i Dennes Skæbne, Sangerinder!
Og synger ei som Fugle, men som Dvinder.

Den spanske Pige.

(Efter Byron).

D taler til mig atter ei
Om blonde Mør i Nordens Rige!
J har ei havt det Held, som jeg,
Alt see den skinnende spanske Pige.
Ei hendes Nine vel er blaae,
Ei Løkkerne sig gylde høie,
J Udryk langt de overgaae
Dog smægtende Blondines Die.

Hun Ilden stial, Prometheus lig,
Og glemte den bag Silkebryne.
Der førte den en farlig Krig,
Thi Vinene bestandig lyne.
Og Haarets ravn sorte Flok
Langt ned ad Svanebarmen ruller;
Man skulde troe, at hver en Løk
Kom, for at kysse hendes Skulder.

Let smeltet blier ei Norden's Glut,
 Og kold hun er, selv naar hun favner;
 Den smukke Mund er ofte but,
 Og Leben Omheds Tone favner.
 Men varme Sol gav fyrigt Liv;
 Her Elskov har sin Disa fundet.
 Hvo elsker som den spanske Viv,
 Naar hendes Herte først er vundet?

Hun ei forfængelig er glad,
 Naar martret Elskers Taarer trille;
 I hendes Kærlighed og Had
 Foragter hun sig at forstille.
 Hun lader ei, som hun var huld,
 Oprigtig varm er Hiertets Gloden:
 Hun vælger Beiler ei for Guld,
 Men elsker hun, — er det til Døden.

Den spanske Moes Gienkierlighed
 Gi lefler koldt, ei koldt foragter.
 En Videnskab saa stærk og heed,
 Er ærlig uden alle Fagter.
 Naar Fiendens Luur i Spanien gialdt,
 Hun kæk og stolt i Kamp henstevner.
 Hvis Beileren i Striden faldt,
 Hun greb hans Spyd — og blev hans Hævner.

Tidt, under Aftenstiernen klar,
 I glad Bolero hun sig synger;
 Hun ved sin klingende Guitar
 Om christen Helt og Maurer synger.
 I deiligt Haand sin Rosenkrands
 Hun holder, Aftnen at indvie,
 Og under Hespers Straaleglands
 Hun synger fromt: Ave Marie!

Hver Ynde driver Elskovsspil
 Og fanger Hver, som den betrakter.
 Mon folde Blonde vove vil
 At være varme Siæls Foragter?
 Jeg finder ei, hvor jeg vil gaae,
 Paa fremmed Bierg, paa fremmed Slette,
 Ja selv i Hjemmet saare Faae,
 Der ligner Spaniens Brunette!

Thorvaldsens Engle.

Den Uskyld og den høie Dyd, den Ynde,
 Som saligt lever, som kan aldrig synde,
 Den hellige Skionhed, som paa Livets Bane
 Vi see som Glimt, hvis Evighed vi ane,
 Henrykt i Salighedens Dieblikke, —
 (Den Lastefulde, Daaren seer den ille)
 Den tænke vi, — med Vinger, Liliestængle,
 Med Flsiter, Sang og Strengeleg — som Engle.

Saadan dem Hyrderne paa Marken skued,
 Den første sode Juul, da Himlen sued
 Ved Midnat i en fager Morgenrode,
 Da Gud, som Barn, paa Jordens lod sig føde,
 Da Haabet vorste, da Dodsgangsten døde.
 Saaledes ned sank evige Glædes Bringer
 Til Jordens tunge Stov paa lette Vinger.

Men de forsvandt, de Hellige, de Kiære;
 Og nu lod Christenheden Julen være
 Uskyldighedens Fest med fromme Skatte;
 Og Himmelens Engle maatte Born erstatte;
 Thi Jesus monne dem jo selv velsigne.
 Skiondt vingeløse, Englene de ligner;
 Og ikkun Born igien og deres Lige,
 Vi lukkes ind i Uskyldts Himmerige.

Dog ikke blot som Born vi Engle tænke;
 Hver ædel Sæl befriet fra Stovets Lænke,
 Hver salig Afdod, fra vor Kreds forsvunden,
 Har atter vi som Himmelens Engel funden.
 Hvert Juleqvæld, i Sælens Vintersommer,
 Bevinget ned til os vor Engel konuner,
 Og styrker med sin lyse Sternekerte
 Tro, Kiærslighed og Haabet i vort Hierte.

O Venner! Blikket her paa Tavlen fæster
 Og seer, hvad han har viist; den store Mester:
 Seer I nedsvæve disse Himmelchore
 Til Jordens Trost? De Mindre med de Store?
 Med fromme Blif, med hulde Smil paa Kinder
 Som Fremtids Haab, Grindrings hellige Minder,
 De hilfe mildt, og høit i skionne Alhnge
 Hosianna de til Jesu Ære synge.

Juleaften-Vise i Studenterforeningen.

Froe til Festen samles vi,
Bed den muntre Heitidslue;
Året er nu snart forbi,
Dertil hører Julestue.

Julestuen aaben hiemme
Dennegang for os ei staær;
Men kan vel en Ingling glemme
Glæden fra sin Barndoms Åar?

Musser vinkte til Homer
Øs, fra Evangeliebogen;
Cicero kum sielden leer,
Og vor Kiephest staær i Krogen;

Men af gode danske Svende
Glemmes Børnelærdom ei;
Naar Trekongelys vi tænde,
Hedenskabet gaaer sin Bei.

Nu for Nisser Julegrød
Sætter man i Krog paa Pinde,
Noies ei med Smørrebrød,
Og i Glas maa Vinen rinde.

Uden Skaansel Gæs vi spise,
Skjondt engang de frelste Rom;
Ingen hedensk Digtervise
Påsser i vor Helligdom.

Vi Poeter har, som Rom,
 Der kan synde, der kan drikke,
 Der kan giøre Visen om,
 Naar den gamle duer ikke.

Get kun mangler i vor Glæde,
 Saa bar Nøsen ingen Tiorn:
 Her er ingen Born tilstede,
 Det vil sige: Pigeborn.

Dog dem ikke savne vi,
 Her paa vore Selskabsbønke.
 Har du Hjerte, Phantasie,
 Hvo forbyder dig at tænke?

Lad sig altsaa Tanken legge
 Sødt i Virkeligheds Favn!
 Herligt sig forene begge,
 Saa har Hjertet intet Savn.

Nu en munter Glædessaal.
 Mens det hoit i Hallen runger,
 Tømmer ud det fulde Maal,
 Med begeistret Stemme sjunger:

Vor Forening iblandt Klubber,
 Som en Egg i Dalen, staa!
 Gid vi alle froe, som Gubber,
 Denne Aften mindes maae.

Balvise.

Naar Sommieren smiler og Blomsterne groe,
Forsamles de Boder paa Græsset saa froe;
Der tumler sig Knæsen med Pigen omkring,
Og Solen bestraaler den brogede Ning.

Naar Vinteren hyler i Skov og i Dal,
Da vinker i Staden den lysende Sal;
Der Ynglingen svinger den svævende Ms.,
Og bryder sig lidt kum om Frost eller Es.

Hvad er nu det Bedste? De Skialde saa tidt
Idyllisk om Landlivet fablede lidt.
Alt dandse paa Græsset, det falder for blædt;
Paa Tilie svæver den Lilie sødt.

Og har vi om Vintren ei Blomster, ei Sol?
Betrakter de Piger i flagrende Kiol!
Hjst Roser paa Kinden, Alriklen er Løk;
Af deilige Blomster har Vinteren nok!

De andre paa Marken, saa kolde, saa smaae,
Opveier ei disse, som tale, som gaae.
Og lyser fra Diet ei Solen saa huld?
Hvad klages da vel over vinterlig Kuld?

Hvor Glæde, hvor Ungdom, hvor Skønhed er nær,
Der savnes ei Vaaren med Græs eller Treer.
Hvor Gratier dandse, har Vaaren sin Fest;
Og Amor incognito kommer som Giest.

Dramatiske Selskabsange.

I.

Som Skuespil man har sig forestillet
Vort hele Liv; Det gik naturlig til:
Hvis Skuespil af Livet er et Billed,
Maa Livet være det af Skuespil.

Hvad er et Huus vel andet end Coulisse,
Som stakket kun i Tidens Drama staer?
Mon Taget meer beskyrmer nogen Isse,
Naar Bomben falder og naar Luen slaer?

Mon Solen vel i sine Taagekampe
Bed Middagstid, i Vintrens Frost og Gys,
Har mere Glæds end en Theaterlampe,
Der brænder dæmpet med sit Trællelys?

Behøver man ei overalt Souffleurer,
Der hviske kan et Ord til rette Tid?
Behøver man ei stedse Directeurer,
Der selv paatage sig det værste Slid?

Bør ei til Stats, som til et Selskabs Gre,
I følleds Kraft medvirke hver Person?
Maa ikke hist, som her, man Nollen lære,
Før man kan spille den til Perfection?

I Livet, som paa Scenen, Stierner blinker;
Skjondt Flitter tidt, det Mængden ikke veed;
Desværre, hvor kan vel undværes Sminke?
Og hvor maa snildt ei Tæppet falde ned?

I Livets, som i Scenens, bedste Dramer
 Det hulde Kien fortiner storste Tak;
 Hvad gior vi vel, naar vi har ingen Damer!
 Vi spille Kaart og smøge vor Tobak.

Vi see det klart, at Verden og Theatret
 Har een Natur, som samme Skæbne spaær;
 Vel begge tidt kan findes omkalfsatret,
 Men begge dog aldeles ei forgaaer.

Vort Selskab seer alt stikkeltigt i Tiden,
 Dets Elde gav det en ørværdig Rang;
 Og var jeg til, da var jeg saare lidet,
 Den Aften, da det spilte førstegang.

O gud det staae som Egens friske Stubbe,
 End mange Aar, et ærligt Vennelag!
 Og gud Enhver, som sölverhaaret Gubbe,
 Da drinke med saa kraftig som idag!

II.

Halvhundred Aar som Drømmen svandt,
 Med Tidens Flugt;
 Men man kan ogsaa drømme sandt,
 Og drømme smukt;
 Her Venskab, skyldfri Munterhed
 Bar ingen Drom,
 Og derfor see vi freidigt ned
 Ad Tidens Strom,
 Der sierned de flugtige Dage.

Nf thnde Skierne blot bestod
 Vort Selskabs Borg,
 Og Phantasiens lette Flod
 Gav Glæde, Sorg;
 Dog disse Skierne, bygt i Hast,
 Stod trægt i Dan,
 Mens mangen Bold og Fæstning bræst,
 I fremmed Land.
 Der rysted de stærke Coulisser!

Skjondt Politiken kiender lidt
 Til Poesie,
 Var den i sine Digte tidt
 Langt mere fri:
 I hver en Scene vexlet blev,
 Gi Noget stod;
 Og Mars Tragedierne skrev
 Med Borgerblod.
 Men rolig stod Hallen i Sislund!

Gid den igien halvhundred Nar
 Uroklet staae!
 See mange blonde, sorte Haar
 Som sölvergraae!
 Sem ældste Brodre glædtes her,
 Vi glædes vil;
 I Livets virkelige Færd,
 I Skuespil;
 Foreen os, o Danmark! som Venner.

Meningforskiellighederne.

At enes rigtigt om det Nette,
Med god sund Menneskeforstand,
Det Verdens Born saa daarligt kan;
Deraf sig reiser daglig Trætte.

Og Kunstens Værker dadle, lømme, —
Det Verdens Born end mindre veed;
Med dobbelt stor Uenighed
Der kives daglig om det Skionne.

Jeg skulde næstendeels formode,
Kritiken blev langt mere let
For Verdens Born om Skiont og Net,
Hvis man var enig om det Gode.

Fabler.

Den hvide og blaa Viol.

Daarens varme Sol
Stod hvid hos blaa Viol.
Vi, Søster, sang den Hvide,
Vil ei om Rangen stride;

Dog viser jeg mig meer
Besleden, som du seer.
Skiondt du vil hdmig lade,
Har du blaarsode Blade!

Nu, sang den Anden blidt,
Du maa dig Fortrin give!
Dog troer jeg: man kan drive
Besledenhed for vidt.

Lilien.

En sværmerst Lilie stod
Hovmodig paa sin Stængel,
Og drømte sig en Engel,
Med Roser ved sin Fod.
En Vandrer gik forbi,
Brod Roser paa sin Sti,
Men gik for hin tilside;
Han ei den kunde lide.

Hvorledes, raabte Lilien,
Saa slet misbruge Villien?
For dristighoie Flugt
Du daarlig foretrækker
Et Blus i lave Hækker?
For himmelsode Lugt?

Din Lugt er qvalm, din Himmel
 Gør er og hovedsvimmel,
 Giensvared hin; din Top
 Hovmodig streber op;
 Foragter Jordens Egne,
 Og drømmer med sit Skær
 Sig Himmel mere nær.
 Er Gud ei allevegne?

Ynglingen og Rosen.

Ynglingen.

Du var langt mere skion og huld,
 Hvis ei du var af Tornes fuld;
 Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du dadler Dhyden som en Lyde.

Skorpionen.

En Skorpion, som var forsiktig ikke,
Paa Gulvet rassed for den vilde stikke.
Den blev opdaget, den blev quæstet slemt,
Og knust i Apothekerkrullen giemt.

Thi Skorpioners Bid, bag Laurens Kroner,
Man læger bedst med knuste Skorpioner.

Løveungen.

En Bonde kæbte sig en Løveunge,
Og mens den lille var, i Stuen hver en Stund
Behandled han den som en Hund,
Og lod sig sliske Foden af dens Tunge.
Men da den større blev, og han den vilde binde,
Den kunde sig ei i sin Trældom finde.
Han præglte den, — den utealmodig blev,
Og Giermanden sonderrev.

Den Druknedes Redning.

En Ødeland, som prægtigt svømme kunde,
Fortvivlet styrted sig til Havets Bunde
Og fandt en Pung i Søen, proppet fuld
Med Diamanter og med Guld.

Han redded sig og Pengepungen atter,
Hans bitre Graad forvandled sig til Latter;
Han leved flot igien med freidigt Mod,
Indtil han atter druknedefærdig stod.

Nu sprang han ud i samme glade Tanker.
Paa Bunden fil ham sat et rustent Anker;
Det var ei Haabets; sidstegang han sank.
Man Krusken drog af Bandet uden Hank.

Æsellet og Hyrdinden.

Et Æsel thygged Tidsler, Hyrdinden slætted Noser;
Af Dyret maatte Pigen da døie mange Skosser:
„Hvad nytte dine Blomster, naar man dem ei kan spise?“

Hvor ofte maae vi høre den gamle Æsel-Vise!

Regnbuen.

To Mennesker Regnbuen saae.
 Den Enne monne henrykt staae
 Og ned det skjonne Dieblik;
 Den Ande med en Pose gik,
 At plukke sig deraf et Stykke,
 Til Næring for sin Fremtids Lykke.

Udgangssøget.

Paa Marken, i Vintren, ved Juletidsfest,
 Da Søn var frossen og Sneen var falden,
 Losb om, uden Bidsel, forjaget af Stalden,
 En udlevet, mager og mateiet Hest.
 Den medte ved bladløse Lund
 En velnærer Hund,
 Som havde den Ære
 Af Messing et Baand omkring Halsen at bære,
 Hvorpaa der stod skrevet: at Taps
 Bar Junkerens Laps.

„Hvad gjør du herude? Her er jo saa dødt!“
 „Teg opstoder Isen og Sneen med Smiden;
 Lidt Græs kan endnu man ei være foruden.“ —
 „Skarp var dig vel Skorpen, thi Mulen har bledt!“

Nei, jeg har det bedre; ved ridderligt Bord
 Jeg snapper de Bidskner, som Herren ei øder,
 Jeg deler med ham alle Selskabets Glæder,
 Og selv mig et Lem af Familien troer.

Forlad ei din Stald, Du enfoldige Hest!" —

"Min Stald? Jeg har ingen; den for mig er sukket!"

Giensvared udterede Ganger og sukked,

Og Manen omvisted i Aftens Blæst.

"Svad har Du forbrudt, siden Hver nu dig sker?" —

"Jeg forte min Ridder paa Tagten, i Kampen;

Man roste min Vært og min Styrke, min Trampen,

Og Alle mig nævned et kongeligt Dyr!"

"Og nu?" — "Er den Glæde, den Øre forbi, —

Fortienesten glemst!" — "Men saa maa Du dem røre,

Dem suukt til Gemht din Glendighed føre." —

"Jeg tigge? Ha Rister! jeg raader dig, ti!" —

"Kom Ganger!" saa vedblev den smidige Hund,

"En Kunst jeg din Hale med Lethed vil lære,

Som ei man paa Jorden kan længer undvære:

At logre. Det har jeg studeret fra Grund."

Men ligesom Lapsen i Halen ham tog,

At lære ham hdmhge Logren herefter,

Fortsønede Ganger, med Levning af Kræster,

Udsparked og Hunden ind Tænderne slog.

Og medens den blodende Rister i Hast

Lob hjem til sit Slot, mens hvert Lem paa ham dirred,

Nedlagde sig Hesten paa Isen — og stirred

Mod Himlen med Adel — og Vinene bræst.

Oversættelser af latinske Digte.

Bryllupssang af Catull.

Ungkarlene.

Hesper, I Ynglinger! er der. Vel op da! Hesper paa
Himlen
Endelig venlig igien breder ud de forønskede Straaler.
Tid er at reise sig nu, at forlade de bugnende Borde,
Nu maa Bruden herind, nu maa synges de froe Hymeneer.
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymeneus!

Pigerne.

Seer I, o Tomfruer! Svendene hist? lad os reise mod
dem os:
Klart nok paa Detas Biergaas Noctifer viser sin Rue.
Seer lun! Seer I ei hist, hvor de kappes i hurtige
Chordands?
Gi uden Marsag der dandses og sjunges om, hvo der bor
seire.
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymeneus!

Ungkarlene.

Gi er det Venner os let, at erhverve den udsatte Palme.
Seer lun Pigerne hist, hvor de raadslaae mellem hverandre.
Gi raadslaes uden Marsag og viist er et Anslag i Giere;
Ganske naturligt! thi flittig forenet de kappes til Maaleet;
Vi, med forskiellige Sind, adskille forskiellige Tanker,
Altsaa vi tabe med Net, thi Seir vil Handling og
Omsorg.

Hurtigt dersor forener i Hast nu strax Eders Hierter!
De har med Sangen beghyndt, os sommer et passeligt Gienstvar.
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesper! ak hvor er saa grumt et Lys paa Himlen, som
dit Lys?
Du som kold rev Datteren bort fra Moderens Favntag;
Datteren bort, som sig klynger saa fast til den favnende
Moder;
Og den uskyldige Ms hen til den blussende Svend gav.
Er i bestormede By vel grummere Fiendernes Krigshær?
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hesper! ak hvor er saa sødt et Lys paa Himlen, som
dit Lys?
Du som belæster Foreningens hellige Baand med din
Lue;
Sluttet alt, som sig bør, af Mænd, og af Frænderne
samtykt;
Gi dog fuldbyrdet end, før paa Himlen funkler din
Ildglands.
O hvilken skønnere Stund var af Guderne værd vel at
onfle?
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesperus, Søstre! har her af os ak bortrevet Gen nu!
Derfor beständig Bagt, naar du kommer, maa vaage;
thi altid

Thven sig lyster om Natten; du vender vel atter tilbage
Hesper! og røber dem, ha! men naar først du dit Navn
- har forandret.
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hvor det er Pigerne kiert at anklage dig med forstilt
Sorg!
Er det dog muligt at stiende paa den, som man elsker i
Hjertet?
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Blomsten lig, som hemmelsigt staaer i den gierdede Have,
Skilt fra Hjorden, og ei berørt af det furende Plovjern,
Mildnet af Luft, vederqvæget af Sol, udklækket af Plaskregn,
Yndt af utallige Knøse den er og utallige Piger;
Men naar spæden Haand den har brudt — da visner den
snarligt,
Esket af ingen Ynglinger meer, og af slet ingen Piger;
Saadan Tomfren, mens hun er Me, da bliver hun
hver kær;
Men naar Blomsten er brudt, og berørt den deilige
Skabning,
Gi er hun Ynglingen meer til en Fryd og Pigen en Glæde.
Hymen o Hymenæ! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Ranken lig, som skyder kun op sine Trevler paa
Sletten,
Aldrig hæver den sig og udklækker den soulmende Drue;
Men nedbøjet af thygende Vægt, det spædvorne Legem
Snart berører sin Nod, med de yderste høieste Gladslud,

Dyrket af ingen Landmænd, end, med Ørne som ploie;
 Men naar den slynger sig fast omkring den mandige
Ulmigreen,

Dyrker den froe med Øernes Flok utallige Landmænd.
 Saadan Jomfruen, mens hun er Mo, udyrket hun
eldes;

Men naar i modne Tid him holder et hederligt Bryllup,
 Bliver hun Manden først kær, og Forældrene lidet til
Bryde.

Strid da nu slet ikke meer mod en saadan Brudgom,
o Jomfru!

Stride mod Den du ei maa, til hvem dig Faderen bortgav.
 Fader og Moder tillige, dem er det billigt at lyde.
 Jomfruekranzen heel er ei din, Forældrene deelte'er;
 Faderen Tredieparten og Moderen Tredieparten;
 Tredieparten er din, men hvo vilde stride mod To, som
 Gav til en Svigerøn deres Net, med en klækkelig Medgift?
 Hymen o Hymenæus! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Elegier af Properts.

1ste Bogs 3die.

Net som hun smægtende laa, mens paa Havet The-
 seiske Kiel gled,

Hist paa forladte Strand, ene den Gnosiske Mo,
 Som da Cepheus Datter Andromeda førstegang slumred
 I sin Brudeseng sedt, løst fra det grusomme Field,

Sovende som en Edonis, træt af den gientagne Thor-
dands

Mat hun faste sig ned i Alpidaniske Græs;
Saadan syntes hun mig, hun aanded i qvægende Hvile,
Cynthia, Hovedet lagt blødt til den usikre Haand;
Mens med vakkende Tied jeg tumled beruset af Bacchus,
Drengene visted foran Falter i sildige Nat.
Did til den Elste jeg, dog ei ganske Forstanden be-
rovet,

Tled, og til den let, svagt lun nedthyngede Seng.
Og skjondt dobbelt beruset mig twende Magter besalte:
Amor og Liber hver ret en forfærdelig Gud,
Kærligt at røre den Slumrende, støttet med Kinden til
Armen,

Ta selv at trykke min Mund fædt til den hævede
Haand;
Dog Herskerindens No at forstyrre jeg daalrig ei voed,
Frygtende, noksom forsøgt, Vredens forbittrede Slag.
Men saa stod jeg forstenet, mit Blit uafsladelig henvendt,
Argus liig, da han saae forstegang Zo med Horn.
Loste med skielvende Hænder fra Issen de brogede Krandse,
Bandt dem, o Cynthia! let om dine Tindinger dig.
Snart det min Glæde var at ordne de nedfaldne Løkker,
Skjelmiske Ebler jeg snart stak i den aabnede
Haand.

Slige Gaver jeg offred den utaknemlige Slummer;
Gaver, som rullede tidt ned fra den hældende
Barm.

Og hvergang du, skjondt svagt, gav et Suk og det Mindste
dig rørte,
Foer jeg dog sammen af Skræk, som for et vars-
lende Tegn;
Om du i Sovne maastee af en Drom blev øengstet, du
Sode?

Om i en Andens Bold du mod din Villie var?
 Endelig Luna, den Vandrende, kom for det modsatte
 Vindve,

Luna den shyslende Mo, med sine dvælende Lys;
 Med sine milde Straaler hun aabned de lufkede Laage.

Talde den Elske da saa, reist fra de venlige Duun:
 Endelig kommer du da, du Forræder! hid til mit Leie,

Af en Anden vel vredt jaget fra islagne Dør!
 Hvilklen forfærdelig Tid af min Nat har du skammeligt
 rovet!

Ravende kommer du nu, Stiernerne slukke sig alt.
 Guderne give, Forræder! at du maa tilbringe Nætter,
 Al! som for din Skyld saa tidt her jeg dem til-
 bringe maa.

Nylig skuffed jeg Sovnen, snart ved den purpurne Bœvstol,
 Snart, skiondt mat, med en Sang, ved den Orpheiske
 Streng.

Undertiden jeg klaged forladt og saa bitterlig ene:
 Grumt i en Andens Arm Tiden hensdler han nu!
 Endelig Sovnen mig dækked med mildt husvalende Binger,
 Disse Bekymringer, al! æsked min seneste Graad.

1ste Bogs 20de.

For vort bestandige Venstabs Skyld jeg varer dig,
 Gallus!

Lad det ei etter igien glemt din Grindring undflye.

Skebnen ytterer sig tadt som den sorglose Kærigheds
Fjende,

Det har Alcanius grumt viist de Minhiske Mænd.
Sverken i Skionshed ei heller i Navn er din inderlig
Elske

Thiodamantis Son Hylas sørdeles ulig.

Mindes ham, enten du gaaer ved en Bæk under skyggende
Skove,

Eller Anienes Vand stænkende væder din Fod;
Enten du vandrer omkring langs ad gigantiske Kyster,

Eller hvorhelst det end er, nær ved et flydende Væld.
Altid voigt ham viis for de rovbegierlige Nymph'er!

Viid, de Alfoniske Moer elste, Dryaderne lig.

Lad ham ei gaae paa det stenede Field, paa de solbrændte
Klipper,

Heller ei Gallus! omkring hist ved den farlige Co.
Hvilke Videler traf ei fiernt paa fremmede Kyster

Herkules, twungen til Graad grumt af Alcaniske Flod.
Saa var Sagnet: at Argo gik ud fra Pagasiske Havbugt
Fordum, til Phasis bort, ad den langvarige Bei,
Og henglidende let over Adamantiske Bolger

Landede Skibet til sidst brat for det Mysiske Field.
Her da nu Heltenes Flok, som den steeg paa venlige
Strandbred,

Pryded den herlige Kyst rundtom med afplukket Lov;
Men den vældige Svends Staldbroder høit op i Land gik,
Sieldent Vand at faae, fiernt ved et sprudlende Væld.
Ham da Bredrene to, den Aquiloniske Afskom,

Zetes flagrende hist, Calais flagrende her,
Tulgte, for Kys at røve, med let udspilede Vinger,
Kys de kun higed at faae, krydsviis i usikker Flugt.
Hængende vierger han sig ved en Stamme, for Vingernes
Bisten,

Tager den snedige Flugt bort med bevægelig Green.
Pandonis Et, Drithyias Bern ham nu meer ei forfolge,

Hylas, o Sorg! han gaaer Hamadryadernes Rov!
 Her var et Væld under Bierget Arganti ludende Tinding,
 Thynias-Nymphernes Hjem, kiosigt og duftende fædt;
 Hen over Gulen hang, selvplantet og let til at plukkes,
 Ebler, besprængte med Dug, under indsllyngede
 Green;

Og paa den fugtige Bang sig de hiddeste Lilier hæved;
 Purpur-Papaver rundtom sprængt, i den blomstrende
 Sne.

Hen efter disse da rakte de spæde, de barnlige Hænder,
 Blomsterplukningen gif langt over paatagne Pligt.
 Og som han sorglos hang, over Flodens legende Belger,
 Dæeler han adspredt, og seer ned paa tilløftende
 Syn.

Endelig hyste det ham sig en Drif med Haanden at øse;
 Lent til den hoire Arm hever han altsaa den fyldt.
 See! da standsed Dryadernes Chor, de forelskede Piger
 Glemte forundret al Dands, saae paa den deilige
 Knos;

Glidende trak de ham let ned under de flydende Bover.
 Hylas styrted og skreg — sank saa i Nymphernes
 Bold!

Langt fra Skriget Alciden hørte. Han svared og svarede —
 Navnet tilbage fun slog Lusten fra fiernede Væld.
 Mind dig, o Gallus! min Sang. Hvis du vil din
 Yndling beware,
 Hylas, den Skionne, du ei Nympherne sorglos
 betroe!

2 den Bogs 9 de.

Hvo det end var, der først som en Dreng os malede
Gud Almor,

Troer du da ei han besad dyb og forunderlig Kunſt?
Han saae Elſkeren først at henlege Livet i Letsind,

Og at opoffre fro Meget for Smaating og Tant.
Gi uden Varsag ſkiented han Guden de flagrende Vinger,

Eller ham omflyve lod rundt, med det jordiske Bryst;
Thi paa Havet vi tumle, snart her og snart der, uden

Ophør,
Stadig den grusonne Wind aldrig i Evighed blier.
Og med Ret er bevæbnet hans Haand med hagede
Pile,

Gnosiske Kogger, med Ret, løft over Skuldren
er Slængt.

Thi han træffer før ſikkre vi mærke den kommende Fiende,
Ingen gaaer uſkadt forbi, uden hans farlige Saar.

Skad der nu angaaer mig: Hans Piil, hans barnlige
Nashyn

Kan han beholde som før, Vingen kun rever jeg
ham.

Al! thi han ſlapper mig ei, vil ei flye mit bankende
Hierte,

Ewig fører han Krig der med det stormende Blod.
Süg mig! hvad fryder det dig, at beboe de marvloſe
Bene?

Hvis du har mindſte Skam, vend da mod Andre
din Piil!

Gengang er det dog Tid, at de Saarfrie føle dit Giftskud,
Det er ei mig, det er kun Skyggen du martrer
af mig.

Dreæber du ogsaa den, af hvo skal da siunge din Lovsang?

Stræber min Musa, skoendt svag, ei din fortrinligste
Priis?

Pigens Ansigt og Haand og de sorte de funklende Nine,
Synger den kun, og hvordan hndigt hun gaaer paa
sin Fod.

2 den Bogs 20de.

Skibet var slagen i Øvag. I en Drøm har jeg seet
dig, Veninde!

Mat dine Hænder du slog giennem Joniske Sø.
Hver en Utroskab var du i Deden at skrifte mig rede,
Haaret, drivende vaadt, løfte du knap var istand.
Helle du ligned, da hist hun drew om paa de purpurne
Bølger,

Baaret paa Vædderens Ryg, straalende, ghilden og
bled.

Af! hvor jeg frugtedt at Dybet sit Navn efter dig skulde
bære,

Af her Somænd engang offre dit Hav skulde Graad.
Hoit jeg paakaldte Neptun, jeg bonfaldt Castor, hans
Broder;

Dig, Gudinde! jeg med anraabte Leucotheä!

Dog knap løftede du Haandfladerne frem giennem Svælget;
Synkende skreg du mit Navn, Elskte! med gien-
tagne Raab.
Havde da seet dine smægtende Blik af en Hændelse
Glaucus,

Sikkert du Nymphē var valgt for det Toniske Hav.
 Høit af Misundelse da Nereiderne vredt havde larmet;
 Sneehvide Næsæ; vandblaa Chymothoë.
 Men jeg saae en Delphin dig til Hjælp stod frem gien-
 nem Bolgen,
 Den, som Arion tilforn, troer jeg, med Lyren har
 frelst.
 Alt fra det øverste Fjeld at springe Fortvilelsen drev
 mig,
 Da dette redsomme Syn svandt, og jeg vaagned af
 Skæl.
 Nu beundres jeg høit overalt, som den deiligste Piges
 Elster, lykkeligt jeg kaldes i hele vor By.
 Gi om tilbagekom den Cambyseske, Grossiske Guldflod,
 Sagde hun: Digter! stat op, reis dig og viig fra
 min Seng!
 Thi naar hun læser min Sang, har hun sagt, da hader
 hum Rigdom;
 Aldrig en Pige saa front dyrkede Digternes Kunst.
 Høist fortrinlig og sot er i Kærlighed Omhed og
 Trostlab;
 Den som paa Gaver er riig, savner ei Kærligheds
 Gunst;
 Men om end ud hun vilde, paa vidstraktekommende
 Hav bort,
 Folger jeg flux; een vind lede skal Trofaste To.
 Slumre paa een Bred vil vi, eet Træ skal os venligt
 beskygge;
 Sammen vi drifte sot skal af et eeneste Væld.
 Paa een Fiel det kierlige Par tilsammen sig hvile,
 Enten saa Forstavnens os blier, eller Bagstavnens
 Seng.
 Alt skal jeg taale med Fryd; lad Eurus blæse med
 Grunhed,
 Eller lad hid og did Auster koldpuste vort Seil;

Ta hver stridende Storm, som har plaget den arme Ulixes,
 Grækernes tusinde Skib, paa den Guboiske Strand;
 Som bevægede Kysterne to, da for uvante Argo
 Udlupne Due sik viist Veien, paa fremmede Hav.
 Bort fra den Elskedes Nasyn ei vender mit brændende
 Blit sig,

Om end Jupiter selv træffer vort Fartei med Lhn.
 Nogne til selvsamme Strand skal vi begge da sikkerligt
 fastes.

Bølgen dog sluge mig maa, tildækker Jorden kum dig
 Men Neptunus er ei saa grum, mod den inderlig Elskete,
 Han er i Elskov Neptun, Jupiter, Broderen lig;
 Det Amymone bevidned, da Vand hun sig hented i Argos,
 For Omsavnelsen slog Treforken Lernerens frem.
 Guden sit Øste blev tro, fordi hun saa sedt i hans

Arm laa,

Fyldte han Urnen af Guld flux med guddommeligt
 Vand.

Selv Orhthysia, ranet, benægter dog Boreas Grumhed;
 Vældig en Guddom paa Jord, som paa det bund-
 løse Hav.

Tro mig! Schylla vil smile; selv ei med sin uhyre
 Malstrøm,

Først nedhvirvet i Grund, vil os Charybdis udsphe.
 Stiernerne selv skal ei hylle sig ind i den skumrende
 Dæmring,

Klar vil Orion staae frem, Hædus fremstraale
 klar.

Ta var det end bestemt, at med mig du skal ende dit
 Liv der,

Ei vil vor Undergang, Elskete! dog vorde til
 Skam.

Dodelige, som, ak! Eders Endelights uvisse Time

Undersøge, ja meer: Maaden hvorpaa I skal dse;
Seer, ved Phönisiſke Kunſt, paa den klare, den ſchloſe
Himmel,

Hvilken Stierne der god, hvilken for Livet er ond;
Enten saa Parther tilfods, eller Britter tilskibs vi
forfolge,

Blinde for Dødens Vei er vi, paa Land som paa
Hav.

Dog I bestandig paanh ved den truende Fare forsørdes,
Hvergang Krigshære to Mars vinker atter til Kamp.
Snart for Husenes Brand, snart ængstes I for deres
Sthætning.

Snart for at Bøgret med Gist umiskeligt væder
Ter Mund.

Elsferen ene fun veed naar doe han skal, og af hvilken
Død; han frygter ei Sværd meer end den nordlige
Storm.

Ja hvis blandt Stygiske Siv han sidder alt hisset som
Noerknægt,

Under Jorden og seer hen paa de sorgfulde Seil,
Naar kun det klagende Suk fra den Elskede naer til
hans Dre,
Om ad uhiemlede Bei drager han gierne paa ny!

Digte efter Ovid.

Daphne.

Daphne Venëia først vandt Phoebus Herte; det ei var
Eyketræf som opflammed ham blindt, men fortørnet
Cupido.

Thi ham Delius, stolt af den nhlig fældede Lindorm,
Saae Hornbuen at spænde, med fastindknættede Sene.
Hvad vil du, velystige Dreng, med saa drabeligt
Baaben?

Raabte han, sligt til Bedrift min Skulder kun bør sig
at bære;

Jeg, som Bildtet træffer saa let, som sikkert min Fiende;
Jeg, som nhs fleer Agere Land med den svulmende
Giftvom

Kiekt har bedækt, og beslukt med en Pìilregn svulmende
Phthon.

Du, med din Kierste, vær glad, naar du tønder, jeg veed
ei hvor mange
Kierlighedsgnister, men sog ei daarligt at dele min
Ære. —

Svared han Venus Son: Din Bue træffer hvert
Herte,

Phoebus, men min traf dig; og saa vist alt Levende viger
Dig, saalidet din Noes med min formaer du at ligne.
Saa talt Lusten han slog med de flagrende Vinger, og

hurtigt
Let han op sig begav til Parnassets flygsulde Biergslot.
Der af sit Pilekogger han trak to giftige Pile;
Hsigt forskellige, hin for Afsky, denne for Elskov.

Den sem lokker er Guld, dens Odd skarpsleben og
glandsfuld;
Hin, som forjager, er stump og betyngt med Bly gien-
nem Røret.

Guden med denne træf den Peneiske Nymphe; med hin han
Gienmembored Apols Beempiber og trængte til Marven.
Strax han elsker; men hun bortflyver ved Elskerens Navn
blot;

Iler til Skovenes Krat; ved Jagt, ved Dyrenes Nedlag
Glæder hum sig og ligner den aldrig elskende Phøbe;
Skiedesløst med et Baand hum holder de flagrende Lokker.
Mangen Beiler alt fandt hun før, men foragted dem alle,
Utaalmodig til Brud for en Mand, omflakker hun Skoven,
Bryder om Hymen sig ei, om Amor eller om Bryllup.
Tidt quad Faderen: Datter! en Svigersøn du mig skylder,
Tidt quad Faderen: Barn, du mig bør forplante min
Aflkom!

Hun, der haded saa høit som Forbrydelsen Egteskabsfaklen,
Blussed i deilige Kinder af hei Blusfærdighedsrødme,
Bandt om Faderens Hals sin Arm, og med kielende
Smigren

Bød: Lad kiereste Fader, mig evigt glæde min Tomfru-
Stand, som Dianas Fader den før forundte sin Datter.
Sagtens han estergav; men din Deilighed dig hvad du
omfører

Strængt forbyder, din Ven modkämpes haardt af din
Skionhed.

Phobus elsker, han seer — og attraaer Daphne til Hustru,
Haaber sin Uttraa stilt; dog ham svigter hans eget Drakel.
Lig et tomt Halmstraal, der forbrændes naar Kornet er
tærsklet,

Lig Markhegnet af Falken tændt, som en skiedeslos Vandrer
Bragte for nør, eller snelt forlod i Morgenens Daggrh;
Saa stod Guden i Brand, saa dybt i hans inderste Herte

Uer det høit, og han nærer ufrugtbar Elskov med
Haabet.

Hængende seer han om Halsen sig lost hen Haarene kaste;
„Hvad om de flættede var!“ Han seer at funkle med
Ildglands

Dine, Stiererne lig'; han Læberne seer, som at sees blot
Gi er nok, han beundrer de deilige Hænder og Fingre,
Armene, Skuldrenes Kugler, som blotte sig over det Halve;
Og hvad der skules, formoder han bedst. Men hun flyg-
ter, som Vindens
Hurtige Pust, og hans Ord ei formaer at standse den
Snelle:

Hør penesse Nymphe min Ben! Gi Fienden forselger!
Nymphe stands! Saa lun Lam for en Ulv, saa lun
Hind for en Löve,
Saa for en Ørn lun flyer med sprættende Vinger en Due.
Hver maa kæmpe med Sit, — mig drev paa Jagten
Cupido!

Jeg Usalige! Vogt dig for Fal! dine Lænder fortiene
Lidt lun at rives af Tiorn! Og jeg var Skyld i din
Smerte!

Skarpt er Krattet, hvor nu du indstyrter! Løb dog
forsiktig,

Hæm din Flugt! Jeg lover at jeg vil følge dig varlig.
Viid hvem Beileren er! Thi ei en Bonde fra Bierget
Er jeg; vogter ei plump som Hyrden Ører og Geder,
Grim af Skabning; du kiender ei Den, Forvovne, du
flher for;

Det lun er Skyld i din Flugt. Mig hylder Landskabet
Delphos,

Claros, Tenedos med, og den Patareiske Borgstad;
Jupiter Livet mig gav! Jeg veed hvad fordum er stæet,
hvad

Nu og i Fremtiden seer, til Sang jeg Strængene Klang gav.
Stedse min Piil var vis, men vissere dog end min egen

Den, som saared mig dybt i det roligtbankende Hjerte.
 Lægekunsten kun opfandt jeg; Alverden mig falder
 Hjelperen; Urternes Kraft ved min Guddom trives. O
 Bee mig!

Ingen Urter endnu gav Helsbred i Kærigheds Sygdom;
 En Opsindernes Kunst ham gavner, gavner Enhver dog.
 Meer ei ytret han sik, thi den bange Peneierinde
 Flygted og lod ham staae, som han bedst var midt i sin Tale.

Ak hvor var hun dog smuk! Hendes Deilighed blottede
 Binden,

Og den modsatte Blæst rev los de flagrende Klæder;
 Haaret tilbage vistede langt for spøgende Vindpust.
 Flugten forsøgte kun Skønheden meer; ei længer sin Smigren

Spildte den Ungdomsgud nu forgieves; men fulgte hvor-
 hen ham

Amor drev, og forstærked sit Löb med ilende Skynden.
 Som naar den galliske Hund i en viid Mark opdager Haren,
 Søger paa hurtige Been hin Byttet, denne sin Frelse;
 Hin, som havde den sat alt, tænker: nu gaaer det, nu gaaer det!

Streifer og snuser om Færten i Græsset, nedstrækende Munden;

Hin er i Knibe; den troer sig fortapt alt, river sig los dog

Hurtig med egne Bid, og forlader de snappende Kæver;
 Saa her Guden og Ms, hin Haab drev, Angesten denne.
 Snellere dog er Forfolgerens Fart; paa Kærigheds Vinger

Iler han fort uden Mist, og alt udluder han hen mod Flygterskens Ryg, og aander i Nakbens svævende Langhaar.
 Bleg hun standser, forladt af sin Kraft, udmattet af Flugtens

Ilende Værk; som hun seer de Peneidiske Bolger

Raaber hun: Fader hielp! hvis en Guddom findes i
Floden;

Jord, hvor jeg valgte for stort Behag, o revn eller omst ab
Hurtig min Skikkelse nu, og forvandl mig, f r jeg for-
haanes!

Neppe var Bønnen sagt, f r en Stivhed traf hendes Lemmer,
At! og det soulmende Bryst blev svøbt i fineste Bastlag.
Haaret k ltes til L v, hendes Arme sig strakte som
Grene;

Foden, mylig saa snar, hang fast med dvælende Rødder:
Hovedet blev til en Top; kun Skionhedsglandsen for-
svant ei.

Men selv denne var Phobus k r, og med Haanden p a
Stammen

Feler bag spædeste Bark han slaae det skielvende Herte.
Inderligt da med sin Arm han Grenene favned som
Lemmer,

Tr kte p a Træet sit Kås, — men som Tr e selv K sset
hun undveeg.

Da quad Guden: Nu, siden du ei kan vorde min Gust ru
Evig skal du da v ere mit Tr e, og stedse fra nu af
Pryde min Ether, mit Haar og mit Pilekogger, o Laurbær
Du skal k randse Latiens Drost, naar til glade Triumfer
Sangen er stemt og han høit Capitol bestiger i Festpragt.
Selv for Augustus D r du vorde den trofaste Vægter,
Staae ved Tærsklen og ville din Green i Egen og
skierme!

Dg som steds haarsager mig Ungdomslokk n ei roves,
Saa skal og evige L v hver Marstid krone din Isse.

P ean taug. Men Lauren, som nu sig strakte med Grene,
Nikkede venlig dertil og bevæged sin Top som et Hoved.

Misundelsens Billed.

Strax til Misundelsens Ly, som er sort og fyldt med
 Uhumlhed,
 Tiler hum, dybt staer Gulen i Klefternes nederste Hælvring;
 Døde, fra Solen skilt og end aldrig luttret af Luften,
 Drovelig mørk, opfyldt med en Kuld, som lammer til
 Dorskhed.
 Ilden mangler den steds og har steds overslodige Mørke.

Da nu did var henraadt den i Kamp hoitsrygtede
 Skoldme,
 Standsed ved Tærskelen hum; thi ei det sig sommer
 Minerva
 Did at nedstige. Mod Dørren hum stodt kun hderste
 Sphædsod;
 Skælvende Porten opsprang. Da saae hun graadig derinde
 Edende Slangers blodige Kød til Lasternes Næring,
 Føle Misundelse. — Ræd hun fra Synet vendte sit Øie.
 Men hin reiste fra Solen sig dorsk; de halv kun fortært
 Slangestikker hun slap, og sig nærmed paa vakkende
 Fodder.

Og da Gudinden hun saae, som var skien af Skab-
 ning og Vaaben,
 Sukker hun dybt og fordreier med hñkelig Gispen sit
 Nasyn.
 Blegstot Kinderne slaaer, udpint er Kroppen af Hunger,
 Blækket skummelt og feigt, og af Guulsteen Tænderne
 bortædt;
 Brysterne sortne med Galden grøn, og paa Tungen er
 Bleghvidt.

Aldrig hun smiler, kun pirret af Andres Smerte til
 Latter,
 Gi hun quæges af Sovn, thi hun vækkes af Nag og
 Bekymring.
 Sorgfuld stirrer hun hen og fortøres af Svindsot hver-
 gang
 Menneskers Held hun seer. Saa nagende nager sig selv hun,
 Evig sin egen Straf.

Pyramus og Thisbe.

Pyramus leved og Thisbe; blandt Ynglinger skionest
 den Første,
 Hun den deiligste Ms blandt Østens blomstrende Piger.
 Nabohuse beboede de der, hvor sin mægtige Borgstad
 Grunded Semiramis, med en Muur af hærdede Teglsteen.
 Nærheden stifted og gav Anledning til første Beklendtslab.
 Elskov vorde med Tiden, og Bryllupsfakkel'en tændt var,
 Havde det Fædrenes Magt ei forbudt. Men ikke forbrydes
 Kunde den Ild, der var valt i de huldt samfølende
 Hierter.
 Hvert et Bidne var fiernt, da taldes med Nik og med
 Kjærtagn,
 Og jo mere den skulstes, des meer opflammende Luen.
 Brusten var der en Revne, kun final, fra dengang man
 bhgte
 Bæggen, som fælles stod for de to tætgrændsende Huse.
 Denme Feil, som Narhundreder ei opdagede fordum,
 (Hvad er vel Elskov skulst?) den fandt I Elskende begge,

Raared den Talen til Sti; og i Sikkerhed trængte sig
hÿppigt

Sødeste Smigersord giennem den, med dæmpede Hvisken.
Tidt naar de stode nu saa: her Thisbe, Phramus hisset,
Medens hinandens Nande de drak med verlende Munde,
Sukked de: O du nidkiere Bæg! hvi hindrer du Elskov?
Bedre det var, at du os tilstod fuldstændig Forening;
Eller, var det for meget, dogaabnede dig for et Kys
blot.

Dog — Utak fortienier du ei; vi gierne dig tilstaae:
Kærighedsordet kun du har en Bei opladt for vort
Dre. —

Naar da hver havde talt i sin Krogs saaledes forgives,
Sagde de begge: God Nat! og hver paa den modsatte
Side

Klæbed utallige Kys, endfåndt ei Kyssene modtes.

Naar nu Auroras Glands havde slukt de natlige
Stierner,

Og Solstraalerne smeltet til Dug Græshalmenes Riumfrost,
Ginge de til det vanlige Sted. Med sagteste Mumlen
Uttred de Sorgerne først, og raadslog, hvordan i Nattens
Stilhed de Bagten bedrog usormært, og Fængselet
undveeg.

Huset blot ei de forlade besluttet, men Staden og Ring-
muur.

Og for ei at forvildes paa fiernt sig bredende Marker,
Balgte til Stegne de Ninus Grav; hvor i skulende
Skygge

Træet dem tog. Thi et Træ bethyngt med sneehvide
Frugter

Stod der, en Morbærstamme, ved Rand af den kislige
Kilde.

Glade ved sligt Forsæt de saae Daglyset med sildig
Flugt i Bolgerne synke, da Nat steg atter af Bolgen.
Listig sneg sig i Morket af Lendoraabningen Thisbe;

Ud hun gik, ei af Sine bemærkt, med Slør om sit
Ansigt;

Bandred saa til Gravstedet, som astalt; sad under Træet.
Kærlighed gav hende Mod. Da see, da kom der fra
nyligt

Dremord en Lovinde, med opladt skummende Blodsvælg,
For at slukke sin Tørst i Nabokildernes Vover.

Da nu langtfra Thisbe fra Babylon blev den i Maanskin
Baer, da flygted paa stielvende Fod hun til mørkeste
Hule;

Men i Flugten fra Nhggen nedgled og faldt hende Sløret.
Da nu af noksomt Vand var lødsket den grumme Lovinde,
Gik den til Skovs, men først den fandt, ei hende, men
Slørets

Fine Væv, som den lased og smurte med blodige Kæver.
Senere kom — da skued han tydelig tryllet i Sandet
Dybt det glubende Dyrs Fodspor; — da stirrede dødbleg
Phramus. Men da Sløret han fandt besudlet af
Blodet,

Raabte han: Nu kun en eneste Nat to Elskende dræber!
Men til et længere Liv var den Værdige hun af os
begge.

Stor, af stor er min Shyd. Usalige! jeg dig har
myrdet;

Teg, som lod i en frugtelig Ørk dig vandre ved Midnat,
Og som dog ei kom først. O sønderriver mit Legem,
Og med det grusomme Bid fortærer Forbryderens Indvold,
I som boer under Klipperne trindt, I Ørkenens Löver!
Men seigt var det at ønske sin Dod blot! — Sløret
af Thisbe

Tog han og bar, hvor Stevnet var sat, til Træet i
Skoggen.

Her med Laarer han væded og kyssed det elskede Klæde,
Raabte saa: Modtag mi end meer mit strømmende
Blodspring.

Drog sit Staal fra sin Giord og indjog det dybt i sin
 Indvold;
 Dvæled ei længe, men trak det igien halvdød af sin
 Saarild.
 Da nu paa Ryggen i Sandet han laa, da sprøjtede
 Blodet,
 Som naar højt med beskadiget Bly Vandreret sigaabner
 Pludseligt, og med Magt giennem snevertsusende Sprække
 Høit udkaster sit Skum, saa det stodviis stiger i Luftten.
 See da forandrede Traets Frugt, ved de fugtende Blod-
 stænk,
 Hurtig sit Slyn, og dets Rod trindtom rigt vædet af
 Blodet,
 Dypped i Puniske Farve de dybtedhængende Morbær. —
 Men med urolige Frugt, for ei at svigte sin Beiler,
 Kom hun igien, og søgte med Siel og Nine sin Yndling,
 For at fortælle ham Faren, som nys hun lykkeligt
 undveeg.
 Men da Stedet hun saae, og paa Traet det fremmede
 Mørke;
 (Bærrets Farve forvilded), da stirred hun: om det var
 dette?
 Som hun nu twislende dvæled, opdaged hun blodige
 Legem
 Sprætte paa Jorden, og trak tilbage sin Hod, og som
 Buxbom
 Bisned Ansigtet gult, og hun skælved som Fladen af
 Havet,
 Naar det bæver, berørt af et lethenvistende Windpust.
 Men da, standsende, dog hun ret gienkiendte sin Beiler,
 Slog hun med vilstede Skrigen uskyldigtlidende Skuldre,
 Afrev Haaret fortvivlet, omfavned Beilerens Legem,
 Hylde med Graad hans Saar og blandte med hyppige
 Taarer

Blodet, og dækte med Alys de foldt alt stivnede Læber.
Pyramus! raabte hun, tal! hvad Skæbne skiller mig
ved dig?

Pyramus! var min elskede Ven! Din kærlige Thisbe
Kalder dig. Hør dog, o hør! hidvend fra Stovet dit
Ansigt! —

Men da Thisbe nævnte sit Navn, da aabned de brustne
Dine Pyramus, saae paa sin Ms og lufte dem evigt.
Da sit Slor nu atter hun fandt, og skuede tomt for
Balgen af Elsenbeen hans Jern, da raabte hun: Døden
Gav Ulyksalige dig din Haand og Elskov; til Giengield
Stærk er min Haand som din, og til Saar gav Kier-
lighed Kræfter.

Nu jeg følger den Døde. Jeg Arme! skal mig skal
man
Aarsagen til dit Drab og dets Virkning. Og da kun
Døden

Mægted dig skille fra mig, saa skal ei Døden os skille.
Dette kun bedes Eder tilsidst med brændende Bonner,
I usalige To, Du min, Du Ynglingens Fader!
At I ei dem, hvem Kierlighed tro, og i Livet den sidste
Time forbandt, misunde den fælledsfavnende Gravhvi.
Men du Træ! som dækker med hængende Grene kun
hidtil

Get ulyksligt Liig, snart skal du skule dem begge.
Giem da nu Mordets Dragt, og med dunkle Tegn paa
dit Sorgmod,
Steds bær Frugterne her, til vor Blodssamblandings
Grindring.

Saa talt, luded hun kælt med sit Bryst over skærende
Svoerdodd,
Og indstyrted sig dybt i dens Jern, end lunkent af
Drabet.
Men ved Bonnerne rørtes hver Gud, og Fædrene rørtes;

Thi paa Frugten herefter er Farven som Blod, naar den
modnes.
Afsken, som levtes paa Baal, blev giemt i en eneste
Krukke.

Requiem.

Bredens Dag, som Hævnen stuer,
Løjer Verden op i Luer.
David og Sibylle truer!

Rædsel Jorden skal betage;
Da vil Dommeren hiddrage,
Hver Misgierning at opdage.

Skingrende Basunen lyder,
Stærk den Graven giennembryder,
Sælen for Guds Throne byder.

Døden og Naturen hæver,
Naar fra Stov sig atter hæver
Skabningen, som Dommen kræver.

Da den store Bog udfoldes,
Hvorri Alsting indeholdes,
Hvorved Straffene forvoldes.

Dommeren da paa sit Sæde
Lasten skal af Farven klæde,
Tugte dem som overtræde.

Vee, da raaber Du, jeg Arme!
Ingen Magt sig vil forbarme.
Selv den Fronme frøgter Harme.

Drot! forførdelig, dog milde,
Du som Støvet frelse vilde,
Frels mig ogsaa, Maadens Kilde!

Mindes vel, o Jesu sode!
At det var for mig, Du døde;
Skaan mig og tilgiv min Brøde.

For min Nedning, Frelser kære!
Maatte selv Du Korset bære;
Sligt et Arbeid spildt ei være!

Dommer! Du din Hævn forgiette!
Gaf ei strængt med mig i Rette!
Du mit Regnebræt udslette!

Bleg at skrifte jeg beghynder,
Brøden rødmende forkhynder.
Gud tilgiv mig arme Synder!

Maade Du mod Svaghed øver.
Du, som selv tilgav en Røver,
Ei mit Hierte Du bedrøver.

Svagt kun her min Bon kan stamme:
Af Algode, steds den samme,
Red mig for en evig Flamme!

Du til Faarene mig stille,
Du fra Buukene mig stille!
Bed din Høire staac vi ville.

Naar Forbandelsen da rammer
Lastens Træl i Helvedflammer,
Saliggjør mig i min Jammer!

Sonderknuset jeg nedsegner;
Stræng Du ikke med mig regner.
Ned mig, Herre! naar jeg blegner.

Hoist begrædelig er Dagen,
Naaer op fra sin Skiversild dragen.
Synderen bli'er kaldt, den Arme!

Derfor Gud Du dig forbarme! —
Fromme Jesu vor Herre,
Giv dem en salig Hvile! Amen.

Høders- og Vennedigte.

Allegriamur et amemus

Kong Frederik den Siettes Kroningsfest.

Da førstegang en Flod med sine Blomsterstrande
Nomadesværmen holdt og standsed vilden Helt;
Da den blev Sværmens kør; da fremfor alle Lande
Nu Kæmpen elskte det, hvor fast han slog sin Telt;
Da sollte Hiertet dybt: Af alt hvad Sicelen kender,
Staaer sligt et Samfund først, der aldrig skilles ad.
Dg Leret hørded sig, og under Kunstens Hænder
Steg af de brændte Tegl forunderlig en Stad.
Det blege Seildug veeg med sine smalle Snore,
For malmbedekte Taarn paa røden Kæmpemuur;
Det altfor lette Fri forbant sig til det Store,
Dg Kunsten i Triumph beherskede Natur.
Dog sollte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed var nok;
Dg at et Folk saalidt undvære kan en Fader,
Som Dalens Hytte selv, med muntre Børneslot.
Dg, for at undgaae Twist og slig en Ild, som kaager
I Landets egen Barm, ja midt i Fredens Hiem,
De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
For sine Kæmpers Held, og som forener dem.
Da bar de ham paa Skjold; ved Harpens Høitidstone
Den drabelige Helt blev sat paa Thingets Steen;

Og om hans Tinding sank hin kongelige Krone,
 Hvis Ring betyder: Pagt og Seirens Laurbærgreen.
 O altid var den Dag kører for det danske Herte,
 Det vidner Sagas Bog med Glandsen bag sit Stov,
 Naar dybt i Egelund den moderlige Herthe
 Kring Skoldungsløkken vandt sit hederlige Lov.
 Og Dagen kom igien, det vil en Fremtid sande;
 Orkanen fierned sig med stærke Tordenbrag;
 Sig Siolund hæver fro af sölverblanke Vandet,
 Den svandt, den mørke Nat, og det blev atter Dag.
 Den føle Hydra Twist har ikke sonderrevet
 Samdrægtighedens Bryst med skarpen Tigerklo;
 Hvad Danst var, bliver Danst! Det har Naturen skrevet,
 Den Skrifst kan Uretfærd ei bort med Blodet toe.
 Hvem talke vi dersor? Hvem holdt i Faderarme
 De gronne Øer fast til gylde Totaland,
 Da trindt Europa Skialv? Det gjorde Han, med Varme,
 Det gjorde Frederik, den ægte Son af Dan.
 Saa sikkred Valdemar, — (ei Gimlen os forlader)
 Ved Keiser Ludvigs Hof sit Fædreland, i Lon;
 Den stolte Gerhard faldt; og Margaretas Fader
 Blev Den, som kort tilforn var kun Christoffers Son.
 Høitidelige Borg! hvis Mure meer sig hørde
 I svibekrandste Es, ved Maanstin og ved Sol;
 Du dunkle Bogeskov! hvor Christian den Hierde
 Sad som en Fader i sin steenudhugne Stol;
 Mørk vel dit Held idag! Den vante Taushed viger,
 En Brimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gif;
 Og paa det stolte Taarn, som rankt fra Vandet stiger,
 Med Taarer kaster jeg et rørt Tilbageblik.
 Nu suser i din Nat en Hær af lyse Straaler,
 En munter Glædesild ved Fædrelandets Fest;
 Hvor ellers Maanen fun de tause Mure maaler,
 Indfinder pludselig en Skare sig til Giest.

Du snevre Kirke høst! din lille Høvding fyldes
 Af Landets bedste Mand; den svandt, den stille Sorg.
 Guldkrone med Rubin! din Skønhed atter fyldes;
 Lystreisen gør du hid fra gamle Rosenborg.
 O længe giøre du ei atter denne Reise,
 Vig trhygt i mange Åar, bedækt med ædelt Stov!
 Berør Hans lyse Haar, og lad ham længe kneise
 I glade Sonners Kreds med friske Egeler.

Kong Frederiks Fødselsdag.

Glade Chor
 I stemmer Unge nu med Gamle!
 Egebord
 Dankemperne forsamle.
 Glædens Gæst
 Nu lad din Kvad i Hallen runge!
 Lad din Tunge
 Kraftigt siunge
 Kongens Fødselsfest!

Tung af Åar
 Han sidde trhyg paa Danmarks Throne!
 Solvgraae Haar
 Indsnoe sig i hans Krone!
 Kraft og Mod
 Funkle fra hans lyse Øie!
 Intet boie
 Ham, den Høie,
 Fredrik Giegod.

Søn af Skjold!
 Vor Takkesang vi dig frembære.
Danavold
 Est Du for Danmarks Ere.
Danavang
 Elsker Du, thi høit os fryder
 Dine Dhyder;
 Derfor lyder
 Danerfolkets Sang.

Din i Øyst,
 Naar i Marken Sværdet blinker,
 Din i Øyst
 Naar os Bægret vinker;
 Din idag,
 Da fra Himlen Kiærligheden
 Satte Freden
 For vort Eden,
 Og den gode Sag.

Til Kong Frederik.

Med flerde Bind af norske Kongers Kronik,
 i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Søn vel række bedre
 Hint Skrift fra gamle Tid,
 End ham, som stammer ned fra disse Fædre,
 End Frederik Venneblid?

Ham, hvem ei vise Miner i det Høie
 I Skæbnens Harm forlod,
 Hvem Sif sit Haar, hvem Freia gav sit Die,
 Hvem Usathor sit Mod.

Modtag det gamle Skjold! det laa bervet
 Sin Glands i dyben Muld;
 Nu har en varsom Haand bortvasket Støvet
 Af gamle Dages Guld.

Rustpletten kan ei Runen meer fordunkle,
 Nu Intet slører den,
 Og af de friske Kildevæld som funkle,
 Vi drikke Liv igien.

Bel klirrer Sværdet, røller Heltlandsen,
 Og aldrig slumrer Thor;
 Men Vind selv ei nægter Egekranseen
 Til Odins gamle Nord.

Og skion og herlig var den stærke Flamme,
 Skisndt ofte den foer vild;
 Thi det var Rierlighed til Odins Stamme,
 Som næred deres Ild.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
 Med hndig Foraarslugt,
 Fordi det vilde giøre Stammen Skade,
 Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Det gamle Speil Øpmærksomhed Du skenke,
 Med Fortrin og med Feil.
 Og, Sverre lig, Du glade Fremtid skenke
 Dit eget Kongespeil.

Dronning Marias Skaal.

Da Kongens Billed blev ephængt paa Skydebanen.

I fordums Tid,
 Naar Helten gik med Helt til Giest,
 Sad Øvinden blid
 Og smilte til hans Fest;
 Hun skænkte med sin hvide Haand
 Den brune Miod,
 Hun rakte den med venligt Blik;
 Og dobbelt sod
 Da blev den stærke Drik.

Med Rosenkild
 Høit i den gyldne Riddersal
 Treen Fruen ind,
 Med silverne Pokal;
 Hun rakte den med Minnesang
 Til Helten hen,
 Hun speilte sig i klaren Viin,
 Kredenste den
 Med Læbernes Karmin.

Er Hiertet glad,
 Da samler helst til Leg og Dands
 I Bunterad
 Sig muntre Selskabs Krands,
 Og selv i Dag i Kreds af Mænd
 Skal høit vor Sang
 Der Skionne lyde til Behag,
 Ved Glasssets Klang
 Og ved Kanoners Brag.

Men hulde Du,
 Hvis Hierte Fredriks Billed bær
 Meer ligt endnu,
 End det han gav os her:
 Vort Danmarks Moder, Kjænnets Pryd!
 For Dig omgaar
 Rundt Høitidsbægeret med Lyst.
 Dit Billed staar
 Med Fredriks i vort Bryst!

Dronningens Skaal, i Kongens Fraværelse.

Vor ædle Fredrik, pryd dig kun
 Blandt dine Kongebrodre!
 Her hersker i din Herthalund
 Den Undigste blandt Modre.
 Vi elsker dig for vist og sandt,
 Vor Fader og vor Konning!
 Men — det er godt, engang iblandt,
 At sthres af en Dronning.

Uhret og Lamperne.

(Da Kong Christian som Prinds havde hædret Digteren
med disse Gaver.)

At bruge sin Tid, og sit Lys holde tændt,
 Det ei under Skæppen at skule,

Den Lærdom har Himlen til Jorderig sendt,
 Fra Nazaret lod den til Thule.
 Thi Tiden er lang, mens den varer, og fort
 Den tykkes kun Ladheden, naar den gaaer bort,
 Naar ei den har bygget sig Mærker;
 Men Evighed selv kun af Tider bestaaer,
 Hvad Himlen os sendte, det aldrig forgaaer,
 Det lever i Alandernes Værker.

Og Lyset, saa lidet det blusser paa Jord,
 Og taber sig mat imod Polen,
 Er altid en Ild, som fra Himmelens foer,
 Og langtud beslægtet med Solen.
 Den Gniist som paa Urnen husvaler en Et,
 Det Glint som i Natten ei lyser os ret,
 Er altid dog Støvet til Nutte.
 Thi bor vi bevare den hellige Gled,
 At ikke den blaaner i tidlige Død,
 Og slukkes som Mørkhedens Bytte.

Aladdin din Lampe, din Timernes Ring,
 De sieldne Klenodier kære,
 Er ei Fantasi blot, men virkelig Ting,
 Som Digteren mindst kan undvære;
 Thi lyser ham Alanden, han alting formaarer,
 Og hvad han sig ønsker for Diet ham staarer,
 Og stiger saa lifligt af Dampen.
 Dog Lykken maa følge den kraftige Flid,
 Og Flammen kun lyser for dannede Tid.
 Det sige mig Uhret og Lampen.

Tak, ødleste Fyrste! for Gaverne to,
 For hvad Du ved Gaverne tænker:
 Du ønsker mig Lysning og Timernes Ro,
 At Alanden ei sluttet i Lænker.

Saa længe nu banke mig Dagenes Uhr,
 Saa længe min Lampe mig viser Natur,
 Min Harpe skal høres i Lundens.
 Og tro, som en Biggo, der Hæderen fandt,
 Da Nolf ham om Armen en Guldslane vandt,
 Til Doden jeg er Dig forbunden!

Christian Frederiks Fødselsdag.

Man siger: „Altid Sang paa Sang!
 Men er du ikke bange,
 At Christian bliver kied engang
 Af de gientagne Sange?“
 Jeg svarer: Christian bli'er ei kied
 Af hvad fra Hiertet kommer,
 Saa lidt, som af sit Urtebed,
 Af Blomster og af Sommer.

„Og hvad vil du da siunge her?
 Om slig en Fugl man siger:
 Den har Forsængelighed kør,
 Og færdig er til Smiger.“
 Man siger Meget som er sandt,
 Og Meget som er ikke;
 Den Slette kalder Skønhed Tant,
 Og Alt han vil beklifie.

Ei smigre skal min Digterrost;
 Men naar jeg dristigt siger:
 At Christian er Kunstens Trost,
 Saa er det ikke Smiger.

Og naar jeg siger: Christian
 Vil Videnskaben fremme,
 Selv øgte Videnskabens Mand,
 Saa lyder Sandheds Stemme.

Og naar jeg siger: Christian veed
 Hvad Mandens Land er tienlig,
 Ei med en stolt Nedladenhed,
 Men menneskelig venlig; —
 Saa har jeg atter Sandhed sagt,
 Saa lyser Sandheds Kierte.
 Og derfor vinder han ved Agt
 Hvert menneskeligt Kierte!

Til Prindsesse Caroline Amalia ved Hjemkomsten fra Udenlandsreisen.

Hulde Fyrstinde! saa gierne jeg vilde
 Krandsen Dig række;
 Al, men jeg frygter, jeg kommer for silde,
 Fagrere Blomster Dit Alster bedække.

Hvor Du drog frem, som en straalende Herthe,
 Vandt Du hvert Kierte.
 Ridderen knæled; i Skialdernes Vise
 Hørte man kun Din Huldsalighedprise.

Krandsen af grønnde Ranker ved Rhinen
 Nakte Germanen;
 Studsende Franker, beundrende Danen,
 Bikled Dig purpurne Knop i Jasminen.

Sveitserne saae Dig paa Fjeldet, Hjerdinde!
 Monne Dig binde
 Venligt af Bedbend og blaalige Klokker
 Andigste Krands i de fagreste Lokker.

Men hvor de deilige Kildevæld styrte,
 Templerne stande,
 Rømeren hingte sin friskeste Myrthe
 Tro dig, med Lauren, om hvælvede Pande.

Krandsset af Alle Du kommer tilbage.
 Vil Du ei vrage
 Blomsten, som vorer i Daniens Skygge,
 Hvor under Bøgelsø Alferne bygge?

Nei! Du vil ikke Dit Danmark forsage,
 Christians Mage!
 Trofast, som han, kan Du aldrig forglemme
 Disernes Skov, hvor Din Væt havde hjemme.

Har vi ei Rose og har vi ei Bøge?
 Skulde vi søge
 Længe da Krandsen, hvortil Du er baaret?
 Selv har Dig Freia den hinget om Haaret.

Hulde Fyrstinde! Din Fødselsdag kommer
 Herlig hver Sommer.
 Naar sig Naturen med Roserne præder,
 Dig det, den skønneste Rose betyder.

Lev med Din Christian lyksalige Dage!
 Freidig tilbage
 Steds paa de svindende Timer Du tænke!
 Himlen Dig altid dem gladere ståenke!

Aaret efter.

Vor Amalias Fødselsfest
 Vilde vi saa gierne siunge.
 Altfor svage Digtertunge!
 Taushed tyder Glæden bedst.

Naar i venlig Pragt fremtræder
 I sin aragdengrenne Skud,
 Med de blomstersmykte Klæder
 Flora, som en deiligt Brud,
 Med den lilichvide Hud,
 Og med Morgenpurpurkinder,
 Straalehaar, i Zefirblæst,
 Og med Nine som Kærminder, —
 Feirer hun, iblandt Hyrdinder,
 Vor Amalias Fødselsfest.

Naar i Grø da Lærken hæver
 Søllerene Glædesklang;
 Naar med Susen Lovet bæver
 Hvislende sin Sommersang;

Og naar Bækken giemmem Vang,
 Hvor det røde Blomster staaer,
 Sender sine Bolger unge;
 Og naar Nattergalen slaaer,
 Prisende Fyrstindens Vaar, —
 Vilde vi saa gierne siunge.

Men naar Alnaturen selv
 Til den hulde Fest bidrager;
 Luft og Mark og Fugl og Elv,
 Mon da Skialden ei forsager?
 Blid Hun vel tiltakke tager,
 Vor Fyrstinde, huld og god,
 Med den Bise, som vi siunge;
 Men i denne Overflod
 Taber du dit hele Mod,
 Altfor svage Digtertunge!

Men om ogsaa nu du tier,
 Om ei din Taknemlighed
 Du idag at tolke veed;
 Om, ved Harpens Melodier,
 Glæden dig til Taushed vier, —
 Troer du ei, Fyrstinden marker
 Sin taknemligstumme Gæst?
 O — for alle skienne Værker,
 Maar sig Følelsen forstærker,
 Taushed tyder Glæden bedst!

Cantate

til

Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline
Amalias Kroningsfest.

Chor.

Skion er den Fest, som Vætten freyder
Paa Faders, Moders Fødselsdag;
Skion er den Krands, som Væren býder
Af Laurrens, Egens Bladelag; —
Men skiennerne Dag, naar kronet Komming
Smiler til Folket faderhuld;
Naar Himlen Ham og elskte Dronning
Skienker Kransen af helligt Guld!

En Skiald.

Jeg seer, det flokker sig, det danske Folk;
I samlet Stimbel ikke meer de raabe.
De dele sig i flere Hobe;
Hver være vil sin egen Tolk.

Fiskerne.

Fra den Tid, Gefion plesied sin De
Til Østresaltets Bove,
Stod Fiskerleiet ved solvblaau Sø,
Strax under grønne Skove,
Den første Danske var Fiskermand;
Derfor bør Fisker beghynde
Bor nye Komming paa Danerstrand
Skion Fremtid at forlynde. —

Vi lære daglig paa salten Hav
 At vorde skipperkloge,
 Og værdige Banneret, Gud gav
 Dit Land, i Dannebroge.
 Gud signe Dig Konge, viis og blid!
 Vi ham for Dig paakalde;
 Han lade stedse til rette Tid
 Sit Banner fra Himlen falde!
 En bedre Gave bli'er aldrig bragt,
 End denne hellige Gave.
 Den viser Dig Bei til Noes og Magt
 Paa de sortladne Hove.

Bønderne.

Paa Dannerkongens Kroningsfest,
 Hør det, som vi bede,
 O skænk ham, Gud! Din Gave bedst,
 Vær os alle naadig med din Glæde!

Christian har Bonden kør;
 Bonden dyrker Landet,
 Som, med Marker og med Træer,
 Staer saa grønt og lifligt over Vandet,

Og Bonden finder Danmarks Guld!
 Det for Lyset kommer;
 Han aarlig pløier det af Muld,
 Hvor det ligger skjult kun nogle Tommer.

Men i Kamp og Heltefærd
 Skienker Modet Vinger;
 Plougen vorder til et Sværd,
 Som den danske Mand for Kongen svinger. —

Skient ham, o Gud! lyksaligt Liv.
 Hør det, som vi bede:
 Kong Christian og hans Venneviv —
 Vær dem begge naadig med din Glæde!

Skialden.

Jeg stued' Kongens Mænd og Landets ædle Dvinder;
 De vilde nærme sig med Sang —
 Men standsed' hif! — thi Skioleflang
 I Lusten lyder. — Synet mig forblinder.
 Jeg saae paa Sky en Gudekrands, —
 Den sveved langsomt ned mod Jorden, —
 Den daledede mod Æsfiorden;
 Og hellig Glands —
 Og Storm — og Tordenskald bebuder —
 At det er Valhals Guder!

Chor af Guderne.

(Lagt fra, derpaa nærmere).

Vort Bæsen, vor Bedrift paa Jorden
 Forsvandt, — bortrulled' som en Torden;
 Men aldrig droge vi fra Norden
 Vor Haand.
 Paa Danmarks lykkelige Dage
 Med Glæde vendte vi tilbage.
 I Varetægt du Danmark tage,
 Vor Land!

Odin.

Christian Konge! Du skal finde
 Steds en Ven i mig.
 Mine Fugle „Hu og Minde“
 Har fortalt om Dig.

Du med Viisdom Landet bhygge,
Ætling af min Skjold!
Dæmplet var mit Lys af Skygge,
Taaget var min Old.

For at kiende Livet noie,
Skille Drøm fra Sandt,
Satte jeg mit ene Øie
Sværmerisk i Pant.

Deri vil Du mig ei ligne; —
Nei! med solvgraat Haar —
Baagen end, med begge dine,
Du til Kilden gaaer.

Tonner der Du Viisdoms Bæger,
Danmarks første Mand!
Som en Foraarsregn det qvæger
Hele Danmarks Land.

Freia.

Amalia! kiender i Sky Du mig atter?
Fra Folkvangur sank jeg til Danmarks Hav;
Jeg kaldte, som hndige Barn, dig alt Datter,
Min Sicel jeg Dig gav, jeg min Skionhed Dig gav;
Dig viste paa Himlen min funkrende Stierne,
Min prægtige Nok, — som aldrig forsvandt.
Dit Øie sig hæved, Du saae det saa gierne,
Naar Hørren jeg spandt.
Den fineste Traad, som Baandet frembringer,
Der knytter forenende Hierte til Aand,
Blev snoet af min Finger,
Gik ud fra min Haand. —

Spind Traaden, Almalia! — Haabfulde Tanker
 Gør Freia saa fro!
 Lad Snoren i Touget til Christians Ankær
 Med Purpur sig snoe!

Thor.

Danmark! Dine Dale
 Dyrke Freden;
 Lidet kun er Landet,
 Loven hegner;
 Frægne fandt dog Fiender
 Frodes Sonner;
 Helte, som sig hented'
 Hammertegnet.
 Kraft er i den Kærne,
 Thor har fastet;
 Længe kan den ligge,
 Længe blunde;
 Christian! med din christne
 Kæmpe seirer
 Stærk, som stærken Hedning
 For sin Skoldung.

Mimer, Bragi og Idun.

Viisdoms Brønd i Dalen stander
 Klar, som før, i Skovens Læ;
 Mimer end med Kilden vander
 Iduns, Bragis Ebbletræ.

Mimers Brønd er ikke sunken,
 Stammens Frugt end lødster sødt;
 Den er ikke tør og runken,
 Iduns Træ er ikke dødt.

Visdoms Bæger, Kunstens Gave
 Nælde vi, ved Harpellang.
 Christian dyrker selv sin Have,
 Carolina ynder Sang.

Held det Land! hvor Fyrster myde
 Denne sande Sundhedssæft;
 Mandeligt sit Liv at frøde, —
 Det forsøger Livets Kraft!

Baldur.

Forbilled af den Evighøie,
 I Oldtids Nat,
 Jeg lukked tidligt fromt mit Øie; —
 Nord stod forladt!

Men skjondt den Blide maatte daane,
 Vandt Isen ei, fra kolde Pol;
 Ned gik min Maane,
 Men mere skjøn oprandt en Sol.

Seer Christen-Munken hisset komme,
 Til Folkets Fest!
 Belsigne Parret vil den fromme,
 Det gamle Nordens første Præst.

Valhallas Åser blegne, svinde,
 Uagtet Iduns Ebekar;
 Nu om det Verk Ansgar skal minde,
 Hvis Anelse kun Baldur var.

Ansgar.

Mig Kærligheden
 Drog fra mit Kloster, fra Freden,

Til sølvblaa Belte,
Til danske Drotter og Helte.
Gi Hærskeshyge,
For kraftige Sægt at hdmhge,
Som mange Andre,
Bød mig til Norden at vandre;
Neen var min Stræben,
Guds Ord var ei blot mig paa Læben,
I Hiertets Kammer
Det lyste med salige Flammer.
Idag tilbage
Teg fro fra Himlen mon drage,
De To at signe,
Som kærligt mig efterligne.
Teg lyser Freden —
Og svinder i Evigheden.

A b s a l o n .

Teg ogsaa var Bisshop; i Fromhed dog vige
Teg maatte den Blide, som aned ei Svig.
Teg agter hver Klerk udi Danmarks Rige,
Ansgarius lig.
Han Hedning omvendte, jeg Hedning bekæmped
Som spottet hans Færd;
Teg Bendernes Bold i mit Fædreland dæmped,
Mit Kors var mit Sværd.
Og hvergang en Drot til min Valdemars Sæde
Opstiger igien, —
En Danmarks Ven,
Til Danemarks Glæde, —
Nedsvæver min Land, ham en Hilsen at givde.

Olger Danske.

Skiøndt Kronikegrandsteren vrager min Færd,
 Og troer ei ret paa min Sage,
 Jeg kommer dog tidt med mit Kæmpesværd,
 Fra hine Bedrifternes Dage.
 Den danske Bonde troer paa mig vist;
 Han seer min Brille paa Fælleden hist!
 Ja — Livet, med Kraft og med Snille,
 Jeg saae i en Kæmpebrille.

Jeg forestiller det Helterh,
 Som bredte sig vidt om de Danske;
 Den Seier, som lærte Fienden at flye:
 De Franske, de Belske, de Spanske.
 Jeg forestiller den Land fra Nord,
 Der bredte sig over Europas Jord.
 Min Land end ofte sig svinger
 I Sky, paa megtige Vinger.

Og hvergang en Drot her kronet blier,
 Da fro tilbage jeg vender,
 At signe det gamle Kongespir. —
 Nu fremmede Folk mig sender,
 At lykonske Thyrsten paa Danerstrand,
 Som agtes heit i hvert fremmed Land.
 Og Lauren i Egen jeg fløtter,
 Som Idun i Kronen ham sætter.

Ovinder.

Alalia! seer Du i Skyen hist
 En deilig Engel svæve?
 Af Navnet kiender Du hende vist
 Og hendes Eftermøle.

Dagmar var denne Dronnings Navn,
 Dagmorgen! frisk som Flora.
 Hun tænkte kun paa Follets Gavn,
 Den Danemarks Aurora.

Hun smiler til dig med kærligt Blit,
 Din Fødselsdag hun signer;
 Paa den Du hendes Krone fik,
 Du, som kien Dagmar ligner!
 Og Landets Lovinder for Dig fremstaae,
 Vi ønske Dig Livets Goder.
 Du Moder for de fattigste Smaae!
 Du Landets første Moder!

Mænd.

Kong Christian! Borger og Embedsmand
 Dig Hiertets Ønsker hylde;
 Som Fisker og Bonde paa Danerstrand
 Vi Dig vor Konning hylde!
 Din Borg til Festen valgte Du godt:
 Naar der er Fryd paafærde,
 Da viser sig i sit gamle Slot
 Kong Christian den Fierde.

Seer Du ham hisset i Hallen staae
 Stærk, som i Livets Dage?
 Sin Høitidskofte Drotten har paa,
 Sit Øje fik han tilbage.
 Det Mørke, som indhylled ham, svandt
 Brat for Oplysningskierte.
 Han glædte sig, da han sin Nægne fandt,
 Sin Mandskraft og sit Hierte!

Slutningschor.

Ulfader! hør Danfolkets Sonner,
 Smil fra Din Himmel til os ned!
 See Landets Konge, Landets Sonner
 Forenet i Din Kærlighed!
 Gi Ethgger mørkne denne Glæde!
 Barmt Christians Bryst for Danmark slaaer.
 Samidrægtighedens hellige Kæde!
 Din Styrke voxer Nar for Nar.
 Dig hylder hver oprigtig Dane,
 Som lyder Hiertets Viisdomsbud.
 Du Dannebrogens ægte Fane!
 Som Fædrelandet fil fra Gud.
 Vist heit idag, o Dannebrog!
 Paa hver en Mast, paa hver en Ryt,
 Paa Stormands Tag, ved Hyttens Kroge,
 Til Kongeparrets Ære, Folkets Bryst.

Kongens Skaal ved Borgerbord.

Vor Konge! nys Du stod for Gud
 Til Kroningsfest;
 Nu treen Du hid, paa Hiertets Bud,
 Som Folkets Gæst!
 Den Første ved vort Broderbord
 Du ofte sad!
 Nu Første sidder Du i Nord,
 I Sommerad,
 Og hædrer den jublende Alynge.

Saa jevn og venlig end, vor Drot,
 Est Du som før!
 For Borgeren har Christians Slot
 Gi luft sin Dør;
 Og atter ved vort Gildehuus
 Du skied til Maal,
 Og drinker af vort Broderkruus
 En hellig Skaal,
 Mens festligt Kartoverne lyde.

Du drinker Danmarks Skaal, vi Din,
 O Christian!
 Som Nanden fra den ødle Vin
 Gi skilles kan,
 Saa skilles Danskes Kærlighed
 Fra Christian ei.
 Og Blomsten i det friske Bed
 I skønne Mai,
 Forjetter os qvægende Frugter!

Caroline Amalias Fødselsdag paa Als.

„Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Lød førstegang fra spøde Bryst,
 Hvor Himlen gav mig at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst,
 Der, hvor jeg lærte Moder stamme,
 Og første Fied ved hendes Haand,
 Der tændtes Gnisten til den Flammme,
 Som brænder for mit Fødeland!“

Saa sang en Skiald, og — o Fyrstinde!
 Dit Hiertete giver Skialden Ret.
 Vel er det sode Barndomsminde
 Saa sterkt, at ei man glemmer det;
 Dog traenger dyrebare Billed
 Til huldt at friskes op igien,
 Naar Tid det har i Skyggen stillet,
 Og dælt med Stov Grindringen.

„Gi Gronlands arme Son vil hytte
 Sit golde Field med kornrigt Land;
 Et Marmorslot er ham hans Hytte,
 Og Fieldet er hans Kanaan.“
 Men — naar et Kanaan er Stedet,
 Hvor Barndoms sode Tid henrandt,
 Sig føler Hiertet dobbelt glædet,
 Hvor det sin første Glæde fandt.

Dig sendte Himlen til at være
 En Blomst i Norden, Danmarks Pryd,
 Mandens Beundring, Kjønnets Ere,
 Ved Land, Huldsalighed og Dyd.
 Det danske Folk dig som Fyrstinde
 Seer, med din Kongelige Ven;
 Men Als dig hilser som Hyrdinde,
 Naar du besøger det igien.

Da kiender du hvort Træ i Skoven,
 Hvor du som Barn har leget Skul;
 Da stiger Maanen dig af Boven,
 Som Nattens underlige Siul;
 Naar du en Hare seer i Græsset,
 Dig tykkes, det var den, du saae
 Som lille Noer; og hist paa Næsset
 Dig Bolgerne bekiendte slæe.

Du kiender Stenene paa Stranden,
 Du kiender Hækken med sin Torn;
 Du kiender Konen, kiender Manden,
 Du leget har med dem som Born.
 Din elskte Moder seer dig atter,
 End selv saa friss, saa fuld af Liv;
 Hun glædes ved sin vene Datter,
 Ved hendes sode Tidsfordriv.

I ødle Broders Børneklynge
 Du føler dig et Barn paa ny;
 Saa lad da Dagen dig forhynge,
 Og fierne hver en Tordensky!
 At du som Barn her først har leget,
 Gi glemmer Als, du Lillevand!
 Som Aphrodite du er steget
 Af Havets Skum paa denne Strand.

Og derfor Den høit sig glæder,
 Især idag til dobbelt Fest,
 Da du besøger gamle Steder,
 Og er din elskte Broders Gæst.
 Og aldrig — aldrig vil du glemme,
 I Glandsen af din største Lyst
 Den Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Led førstegang fra spede Bryst.

Fredriksborg Slot.

Bag mægtige Skove der stander en Borg
 Saa herlig og stolt i Naturen;
 Tidt lader det, som den med drømmende Sorg
 I Vandfladen speilede Muren.
 I Sommer og Vinter som oftest forladt
 Staaer Hallen, ved Dag og ved Midienat.

Dog sidde de Konger, de Helte, der end,
 Med Sværd og med Kinderne rode;
 Og vidste man ei, det var Oldtidens Mænd,
 Saa troede man ei, de var døde;
 Saa muntre, som før ved et riddertiligt Bord;
 Men Læben er stum og den mægter ei Ord.

Og Dvinderne sidde saa venlige der;
 Gi mattes den liflige Flamme;
 Og Rosen beholder ungdommeligt Skær,
 Og Knuppen er altid den samme.
 Thi Maleren greb det forsvindende Liv,
 Forglemmelsen flygted ved Kunstnerens Bliv.

Men findes da her kun den malede Flot?
 Bevæger ei Livet sig længer?
 Jo Brodre! Thi alle jo vide vi nok,
 At Christians Billed her hænger.
 Men, elskede Christian! dit Billed ei blot
 Besøger dit eget ærværdige Slot.

Din Aaland er i Himlen; dog, Fader! din Aaland
 Har ikke forladt os paa Jorden;
 Og tidt til din Borg, ved usynlige Baand,
 Den drages, til Glæde for Norden.
 Din Navne, din Etling — indtræder Han her,
 Da kommer Du atter, da er Du os nær!

Det norske Huus i Søndermarken.

Det lakked ad min Dronnings Fødselsdag;
 Naturen havde smyklet sig til Festen,
 Paa Bladene laa Duggens Perlelag,
 Og Rosen var der alt, som Sommertiisten.

Jeg gik omkring, jeg sad i Somrens Favn,
 Med hvært et Træ, med Blomsterne fortrolig,
 Hvor Kongen havde lindret mig mit Savn,
 Og stienket mig den skionne Digterbolig.

Ne, tenkte jeg, gid ret du kunde nu
 Beskrive Følelsen for din Fyrstinde;
 Det er saa fattigt, at beständig du
 Blot rækker den sædvanlige Ricerminde.

Opfindelse! det er en Digtters Pligt;
 Ei nok, at du Almalia velsigner,
 Nei, du maa bringe Dronningen et Digt,
 Som ei det forrige for meget ligner.

Teg grubled og gik om i Slottets Park,
Men intet Mht endnu jeg havde fundet;
Ind treen jeg i den stille Søndermark,
I Bielkehuset satte mig og grunded.

Det norske Huus! — Teg sad i Stuen der,
Hvor ranke Graner grønne Tæpper virke,
Hvor over Broen, over Bei og Træer,
Staaer med sit Spir min Barndoms lille Kirke.

Da faldt en Straale giennem Busten ført,
Og farved Blad og Griffel med sin Lue;
Ei — tænkte jeg — har ei vor Dronning lært
At læse juft i denne Bielke-Stue?

To ganske vist! Hun har mig det fortalt!
Uklaadt med Livets Sorger og dets Goder
Men hndig og en venlig Engel alt,
Hun sad med Bog og stavet hos sin Moder.

Og hvor Almalia har læse lært,
Der vil idag et Digt jeg hende skrive;
Sadan det vorder hendes Hierte klært,
Om end Apol ei Kraft mig skulde give.

Og Digtet har jeg skrevet, Dronning! hvor
De første Sprogets Tegn du monne sanke.
Nu noies ikke længer Du med Ord,
Din Land, din Sjæl vil Følelse, vil Tanke.

At varmt for dig din Digters Hierte slæer,
Taknemligt — har Du længe vidst, Fyrstinde!
Men — hvad i Hiertet dybest foregaaer,
Derfor kan Tanken intet Udtryk finde!

Jægersang.

Naar fordum til Jagten de Niddere drog,
 I Skoven var Damerne med,
 Hvor Falken paa Vyttet med Dristighed slog,
 Paa blomstrende Sted.
 Og gierne den iled igien til sit Baand,
 Sad rolig, som for, paa den Yndiges Haand.
 Thi alt i Natur la'er sig binde
 Til Skionheds Gudinde;
 Selv Jagten ei lyder en Gud.
 Diana! dit Bud
 Bestemmer det træffende Skud.

Nu følger ei Damen os tiere paa Jagt,
 Vi har det ei længer saa godt;
 Dog viser Diana sin tryllende Magt
 Paa rolige Slot.
 Naar Rogen forsvinder og Bossernes Skrald,
 Da sidder end Damen med Ridder i Hal.
 Og Jagtens nu hvilende Sonner
 Med Smil hun bekommer.
 Hun hñder den mandige Leg,
 Hvor Maanen saa bleg
 Nedblinker til Dalenes Geg.

Vor Jagtherres Skaal! Som Apol har han Kier
 Forst Buen, — saa Strængene med!
 I Hestenes Syssel, — i Kunstens, — i hver,
 Er Han paa sit Sted.
 Og, huld som Diana, hans herlige Vib
 Forstærker vort Land og forsøder hans Liv.

Som Bægret ved „Bordet hin runde“

Man temte tilbunde,

Vi temme vort Horn ligerviis —

Som Hyldingsbevis —

Til Christians, Amalias Priis!

Fasangaarden.

I firti Åar var Frederiks Slot
Mit Hjem; ei følte jeg Barmen trang;
Det var, som i Barndommen, roligt og godt,
Naar jeg stod i venlige Ruegang.
Der boede den gamle Fader endnu,
Paa Legemet karst, som paa Sjæl og Hu.
Til Graven til sidst man hans Kiste bar,
Og nu paa Slottet — jeg fremmed var.

I treti Åar udi Axelstad
Jeg leved med min Christiane tro;
Saa lyftigt formeerte sig Børnenes Nad,
Udi den liden huslige Bo.
De vorste ved faderligt, moderligt Bryst; —
I Livet blander sig Sorg med Lyft; —
Min Lotte — min Hustru mig forlod —
Dog — ikke forladt endnu jeg stod.

Maria, Sonnerne var der end; —
Men — min Maria fulgte sin Mand;
Johannes iler til Sors hen
Lyksaliggjort af en Lilievand.

Hvor var nu Arnen tilhøidst? det Sted,
 Som skænker min Alderdom Fryd og Fred?
 Den aabned sig atter, herligt og godt,
 Da Fredriks Slot blev Christians Slot.

Thi Christian hñder den danske Skiald,
 Der elsker sin Konge, som Beggur sin.
 Ved Haugekildens rislende Fald
 Staær deilige Bolig, og den blev min.
 Der træde Barndommens Minder frem,
 Som Roser i min Alderdoms Hjem.
 Men Takk'en til Christian som Lilie staær,
 Og alle Roserne overgaaer!

Til hendes Majestæt Enkedronningen,
 paa Frederiksberg Slot.

For — over et halvhundred Aar —
 Gik her den lille tiaars Dreng,
 Paa Fredriksberg, i Kongens Gaard;
 Endnu ei slog han Harpens Streng;
 Men hoit henrykte Jordens Brent
 Og Smilens Blaa hans unge Bryst,
 Og hvad ham modte; Stort og Skjont,
 Betragted han med Digterlyst.

Da kom i Danmarks friske Mai
 En ung Fyrstinde, som en Fee.
 Den Aften Skialden glemmer ei,
 Da først han hende sik at see.

O hvilken Fest! Han mindes godt
 De Spillemænd med Flöiter, Bas;
 Forvandlet blev det stille Slot
 Ved Feen til et Feepalads.

Men det var ingen hedenst Fee,
 Hvis Luner trued Jordens Liv;
 I Kirken tidt han kunde see
 Med Psalmebog, den ædle Bib.
 Hun ved sin Fredriks Side sad;
 Hun delte med ham Lykken fro,
 Hun for hans Held til Gimlen bad,
 Hun elsked ham til Døden tro.

Hvad er i al den Tid dog skeet,
 Fra Skialden saae Dig førstegang!
 Det aned ingen Tids Prophet,
 Det rummer ingen Skialdesang.
 Nys valgt den unge Verden stod,
 Ved Washingtons, ved Franklins Mand;
 Men Frankrig vælted sig i Blod,
 Da sønderlædt var hvert et Baand.

Den store Mand, din Fredriks Ven,
 Sin store Rolle spillet har;
 Paa St. Helenesov han hen;
 Europa ham for snerver var.
 Og Grækerne — Alfader! styrk
 Hver Siel, som bønligt til dig seer! —
 Og Grækeren var meer ei Thyrk;
 Gud veed, om han bli'er Græker meer.

Og Tidens Bolger vælted sig
 Fra Evighedens dybe Skiod,
 Og Stormens Magt traf ogsaa dig,
 Og mangt et Bulværk sønderbrød;

Men trøstet, salig i din Gud,
Dit kongelige Herte slog;
Du knælte for hans Almagtsbud,
Den bittre Kalk du lydig tog.

Men Alderdommen Honning har,
Saa godt som Livets unge Vaar;
Igjen, Maria dyrebar,
Med lislig Fryd dit Herte slaaer;
I sund og kraftig Alderdom
Alt ved din Caroline fro,
Nu Vilhelmine til dig kom;
Du glædes ved dem beggeto.

Paa Slottet med den lyse Fløi,
Du smiler atter som ifior;
Og — nær din skjonne Sommerhøi
Tilfreds din gamle Digter boer.
Du hndte tidt hans Ungdomssang,
Opmuntred ham, naar du ham saae;
Du vil ei heller dennegang
Det lille Skialdeqvad forsmaae!

Til Kong Oscar den Förste.

Den store Kongehelt er død,
Og rige Laurbær Graven prhyde;
Hans Stov nedfank i Jordens Skiod,
I Sagas Bog hans Navn vil evigt lyde.

Han hødred mig, en fremmed Skiald —
 Nei, Bragi! ikke ganske fremmed!
 Kun lidt afveeg dit Tonesald,
 Mit Sprog! fra Dit, hvor Han fandt Hjemmet.

Norsk var, saa godt som dansk, min Sang;
 Carl hødred mig, skjondt ei han Sangen hørte;
 Skjondt ei den i hans Dre klang;
 Sam rørte, hvad hans Son, hans Undersætter rørte.

Bed Graven lyder Skialdens Tak!
 Vær hilset, Oscar! paa din Throne.
 Af Nordens Sprog Du Dien drak,
 Fortrolig med dets Digterton.

Den hoie Bennesalighed
 Du viste Skialden, kan han aldrig glemme.
 Et Blad ved Thronens Fod han lægger ned,
 Og blander sin i Folkets Stemme.

I dig Naturen, Himmelens forbundt
 En fielden Dyd, som ingen Sky fordunkler;
 Thi Smillets, Kraftens, Hiertets Diamant —
 Det er den Edelsteen, som i din Krone funklar!

Schimmelmanns Fodselsdag.

Paa denne Dag til Barnets Leie
 Olympe's Gudinder svæved ned.
 De stred! Hvem skulde Glutton eie,
 Som smilte sed Uskyldighed?
 Sig nærmest heie Melponene,
 Hun raabte henrykt: Han er min!
 Men i sin Arm tog Dig Athene,
 Og viede dig strax til sin.

Da græmmed sig de Huldgudinder,
 Og sukked: Røves os vor Lyst?
 Meer sielden Aland ei Kunsten finder,
 End den, der livner dette Bryst!
 Da raabte Themis: Jeg udlaarer
 Min Ven, han holde Skaal og Sværd!
 Men frem Penia treen, med Taarer:
 Er Armod ei en Fader værd?

Høit løfted dig Athenes Arme,
 Forgiues fordred alle dig;
 Nei, svared hun med sielden Varmie,
 Han er min Son, tilhører mig!
 Men, som en Sol mildt fra sin Himmel
 Oplever alt med Straalen varm,
 Han virke paa den store Brimmenel,
 Fremledet af sin Moders Arm.

Saa sang hun, og en Laurbærkrone
 Hun gav, til Mørke paa din Stand;
 Og svang sig hen til Danmarks Throne,
 Og stænkte Kongen Schimmelmann.

Nu klogt og blidt dit Øie skuer
 Alt Godt og Skønt, som foregaaer;
 Du lønner Daad, og Kunstens Luer,
 Og lindrer ufortiente Kaaer.

O Schimmelmann, de Laurbærblade
 Som pryded dig med Vaarens Glands,
 Taknemmeligheds Taarer bade,
 De blev Udsadeligheds Krands.
 De grønnes her og allevegne,
 Hvor Hierter saae i Norden troe.
 De skionne Lov vil aldrig blegne.
 De seent sig om din Urne snoe!

Til Callisen.

(Sunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet).

Aesklepios sad i Olympen og saae
 Medhyrk som til Menneskets Smerte;
 Den gienlod fra Jorden mod Etherens Blaa,
 Da rørtes hans himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fieldet, med omvundne Stav,
 Og sloi i sit flagrende Klæde;
 Da saae han saamangen en nykastet Grav,
 Og hørte de Smaabørn at græde:

Vor Fader er borte, vor Moder er død!
 Nu eie vi ingen tilbage!
 Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nod;
 Vi ere for smaa og for svage.

Da svulmed den Vældiges himmelske Bryst,
 Han raabte med faderlig Harme:
 Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst,
 Ved Døden, som myrder de Arme?

Da sogte han efter det Hierte, den Aand,
 Som kælt kunde Døden bestride,
 Og trællende fastne de løsneude Baand,
 Til Under for Jorden hin vide.

Og som nu Asklepios sveved omkring,
 En Præst sig at finde paa Jorden,
 Da standsed hans Vinge sit vældige Sving,
 Da, Elste! du fremstod i Norden.

Han saae i dit Øie, det funkled med Isd,
 Besindighed stod i din Mine;
 Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
 Af Medhynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrikst sin hellige Stav,
 Og tog dig i Armen og ilte.
 Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
 Men saligt Hygiea nedsmilte.

Asklepios foer med sin kaarede Ven
 Fra undrende, studsende Thule;
 I Skoven hos Chiron han standsed igien,
 Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og qvægende Frugt,
 Den krændtes af Blomsterne vilde;
 Men inderst i Gulen sad Gubben saa smukt,
 Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
 Som voxer i Field og bag Hælle;
 Han lærte, med Urternes krystede Saft,
 Den ringlende Beenrad at strække.

Da, Callisen, blev du beundret og stor,
 Ved Arnen, i Leirenes Telte;
 Og Verden med Studsen saae hen mod vort Nord:
 Har Danmark saa dannede Helte?

Vi veed det har Kæmper, som tordnende frem
 De Levende Døden kan give;
 Men Bee! hvis desuden det ogsaa har Dem,
 Der bringe de Døde til Live.

Dit Rygte var stort, og var Sandhedens Tolk;
 Thi skal du en Egefrands bære!
 Ja, mangen en Edsing du giengav dit Folk,
 Du gjorde dit Fædreland Ere.

Nu dine Disciple saa tæt om dig staae,
 De skuer i dig et Exempel,
 Hvordan man bør hædret og elsket og graa
 Forlade det følgende Tempel.

Og svørge dig helligt, ved Alsteret her,
 Med hoi og med bævende Stemme:
 At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
 Og aldrig dit Minde forglemme.

Fødselsdagene paa Sophienholm.

Til Hru Frederike Brun.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe;
Men Morgenhanen ryster alt sin Vinge,
Og falder mig afsted, med aarle Galen,
Til Fredriksdalen.

Jeg tor ei oppebie Phobi Straaler,
Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
I disse hede Dage. Ved at nøle,
Forsvandt det Kiele.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lyuet.
Jeg haaber Baggesen er meer forshnet;
Han bringer fuldt vist alle sine Lommer
Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedske eller Blommer
Dig har at hyde, var du selv min Dommer,
Hvor særlukoret jeg idag maa ile
De twende Mile.

Hvis end i Lyngby Tvebaksbageriet
Var nu som forдум Siceldenheden viet,
Saa kiochte jeg, naar det ad Dagen lakkere,
Dig twende Bakker.

Dog Bagerborn lidt Svedebrød at hyde,
Derover maa i Latter du udbrhyde.
Nei heller bringer jeg en Blomst fra Bængen,
Lidt gront af Engen!

Nu læster Solen Guld paa Søens Vover;
 Hjist seer jeg Taget, hvor Veninden sover;
 Snart vælkes hun til Fryd, som Fugl i Hækken,
 Af Solverbækken.

Men Noget vilde jeg dog gierne sige.
 Saa skynd dig Musa da, min bedste Pige!
 Du smilte før dog Ild i mine Blikke,
 For Frederike.

Men Musen tier! Vel, saa maa jeg uden
 Det hele Sangerchor og Digterguden
 Dig række Markens Blomster, uden Rose,
 I bare Prose.

Gid mangen Vaar saa frisk og sund dig stue!
 Gid lang Tid end Apollo med sin Lue
 Tilsmile dig med Skønhed og med Glæde
 Fra Floras Sæde!

Til Ida Brun.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørknes nu din Himmel?
 Hvi har din Sol vor Dal forladt?
 Hvi rider Skyens Zette paa sin Skimmel,
 Og skgger Jorden med sin brede Hat?
 Hvi ryster han de brunliggronne Blade
 Med hostlig Susen over Markens Flade?
 Fortiener Festen ei din Glands?
 Hvi blegner da din Asterolrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
 Kun find dig i mit Morgensværmeri!
 Den klare Sol skal atter funkle,
 Min Tungsind svæver let forbi.
 Jeg tænker paa, hvad jeg maastee skal miste,
 At denne Sommer muligt er den sidste,
 Som seer Adelaide her,
 Og derfor stiælve mine Træ'r.

Digteren.

Umuligt! Aldrig Ida kan forglemme
 Sin Ungdoms lykkelige Skov;
 Her blomstred hun som Knip, her har hun hjemme,
 Her synger Fuglen hendes Lov.
 Sid skal hver Fødselsdag hun ile,
 Og Moderen imøde smile.
 Nei aldrig vil den vene Ms
 Forlade Sjolunds Blomsters.

Sophienholm.

Og om hun vil? Hvo veed hvad Skæbnen bringer?
 Hvo veed hvad Tiden ruger i sit Sind?
 Har Amor ei paa Skulden Vinger,
 Og er han ei for Andres Kummer blind?
 Men om hun end ei Langt fra Skoven reiser;
 Min friske Bøgestamme kneiser
 Dog ikke meer saa stolt at see,
 Thi Skoven mistet har sin Fee.

Digteren.

I Grunden, liere Holm! i Grunden
 Poeten duer til din Troster ei;

Thi hvad jeg lægger dig i Munden,
 Naturligvis først føler jeg.
 Dog veed du vel, at Egenkærigheden
 Bor jages af Uskuldighedens Eden;
 Fordriw da hver Bekymringsthy,
 Lad Phobus straale klar paa ny!

Han straaler alt! den unge Dag har seiret,
 Ei rygte meer af Kuld de spøde Straae;
 Den tunge Taage foer i Beiret,
 Sig Himlen hvælver etter blaa;
 Og Harpens Toner, sagte, blide,
 Forkynde dig, Adelaide!
 De Glæder og det Fremtidsheld,
 Som du fortiner alt for vel. —

Huusalsen.

Til Jfr. Sophia Brun.

Danerskoven der stander en Gaard,
 Den er heel lislig at skue,
 Der synger saa skøn og venlig en Maard,
 Der spiller saa hndig en Frue;
 Der digter en Dvinde de Sange saa smukt,
 Der findes Blomster og moden Frugt,
 Tomfruen i Rammen baldyrer;
 Der leser man Eventyrer.

Hvad Under at did henile saa froe,
 Mens Sommerdagene skifte,
 Til Hest, til Vogns, i Støvler og Skoe,
 Ungkarle, ja selv de Gifte,
 Og høre paa al den liflige Sang,
 Og lytte til Digterharpers Klang,
 Og glædes ved daglig at seue
 De Mør i Rosenlue?

Men mens de nu sværme den hele Dag
 I Haugen, som i et Eden,
 Og more sig i de munstre Lag,
 Og frýdes ved Giæstfriheden;
 Hvo sørger da for et rigeligt Bord,
 Mens Damerne siunge saa høit i Chor?
 Hvo tripper naar Aftnen hælder,
 Paa Loft, i Kiosken og Kælder?

I har vel hørt om et flittigt Folk,
 Som boer udi Skovenes Høie?
 Tidt var jeg for deres villige Folk,
 Thi meget de mig fornise:
 De kaldes Alser, de Kvinder smaae,
 Med Nøgleknipper og Forklæder paa,
 Saa stille, saa husligblide
 Ved Morgens og Aftentide.

Lyksaligt er det herlige Huus,
 Som eier en slig Veninde:
 Hun pusler, hun passer Fad og Kruus,
 Hun mysler ude som inde.
 Hun seer om Dugen er reen og hvid,
 Om Kisdet indkibes til rette Tid,
 Om Sengen har Bolster og Lagen,
 Om Lyset passer i Stagen.

Beskeden hun er, uagtet hun
 Saameget gavner det Hele;
 Hun triner ind i dæmrende Stund,
 For Selskabets Glæder at dele;
 Der sætter hun sig saa stille paa Stol,
 Med pene Nolle, med blommede Kiol,
 Og smiler i Krogen og strikker,
 Og stikker med Hovedet nikker.

Er Noget hende lidt alt for høit,
 Da har hun følsomme Lader;
 Det Muntre gør hende strax fornøit,
 Det Sorrigfulde hun hader.
 Hun spiller gierne med Auglerne smaae;
 Gestikæstig da man seer hende gaae,
 Med liden Skuffe paa Pinden,
 Og venlige Smil paa Kinden.

Hun spotter sædvanlig den Aftenflugt:
 „At høre paa Slovenes Ugle!“
 Hun sidder i Kammeret indelukt,
 Med sine Kanariefugle;
 Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
 Hun giver dem Korn- og Hampesrø;
 Hver Morgen de vel blive passet,
 Med Kildevandet i Glasset.

Tortiener nu ei den Alfinde god
 At Dagen en Bise vi gevæde,
 Da førstegang hun Diet oplod
 Til Husets samtlige Glæde?
 O længe pusle hun om os her;
 Saa taus beskeden, saa elsket af hver.
 Vor Fest vi ofte gientage
 Paa mange lignende Dage!

Thorvaldsen.

(Beg hans første Besøg).

Herr Thorvald drog over salten Hav,
Til Romaland Snekken mon stande,
Der satte de ham ved den Marmorgrav,
Saa drog de ad brusende Vand.

De vidste han eied et Nemme snildt,
Til Kunsten med Lethed at lære,
De Gamle tænkte: Den yске Pilt
Skal giøre sit Fædreland Ere.

End findes Kæmper vel hobevis,
Som tiene Gud Thor, den Herre,
Men til at virke Vaulundurs Priis
Med Klægten, findes der Færre.

Thi toge de ham, som han gik og stod,
Og satte ham paa den Snekle.
Nu stod han bedrøvet, det unge Blod,
Og græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgivernes den danske Bøg,
Og Taaren ham Diet mon væde;
Han tænkte kun midt i den sydlige Spøg
Paa Nordens alvorlige Glæde.

Op Thorvald! Taaren af Diet vist,
Benjt de Timer saa fage,
Sku atter dybt i Naturen frisk,
Og vend med Laurbær tilbage!

Men ud han vandred af Byens Port
 Og monne de Taarer aftørre;
 Thi var end Nordboens Nemme stort,
 Saa var dog Hiertet ham større.

Nu Fristen var endt, og han stod ved Strand,
 Da monne ham Uro fortære;
 Thi elsked han heit sit Fædreneland,
 Saa elsked han ogsaa sin Ære.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
 Mens Gubben fortalte den Sage
 Om Jason, der hented det ghylde Skind,
 Og vendte tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Veemodsdunst,
 Og Flammen i Diet ham brændte:
 „Det ghylde Skind er den ghylde Kunſt,
 Og Jason skal atter det hente!“

Og hurtig reiste sig Helten kæl,
 Og Helten under hans Hænder,
 Og Billedet stod, til Canovas Skræf,
 Som vel Heimskringla nu kiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
 For Fama dit Rygte bebuder,
 At, Thorvald, dit lille Brædestkuur
 Stod fuldt af de græske Guder.

Din Krands er vundet! Som trofast Ven
 Du vender atter tilbage,
 At hilse det elskte Land igien,
 Som skued din Barndoms Dage.

Dg smiler i Venstabs Helligdom,
Hvor vi dig Takken frembære.
Gi Alexander til Babel kom
Med større Hæder og Ere.

Tak Thorvald, Tak for den Krands, du vandt!
Dens Blade dele vi alle;
Baulundur atter sit Værksted fandt,
Dg henrykt smiler Valhalle.

Ved hans Hjemkomst.

Hvi jubled nylig Danmarks Bøgestrand?
Hvi folste sig det gamle Fædreland?
Hvi var den hele Kyst kun Glædens Tolk,
Utallig Stimmel af et henrykt Folk?
D jeg har før oplevet sleg en Stund,
Da Torden rysted Kongedybets Grund,
Da i Kartovernes Salpetersky
Den danske Ere, som en Phonix ny,
Steg af sin Aske, slog sin Vinge kæf,
Og drak Begeistringen i Fiendeskæf.
Dengang jeg saae dig med din Hammer, Thor!
Da du med Heltene til Valhal foer,
Som gierne deres Liv for Danmark lod,
Da Saga dypped Pen i deres Blod;
Da Brittens Orne kom i talrig Flot,
Men knuste Næbet paa den danske Blot.
Det var i Krig! — Dengang vi kæmpe saae
For ørlig Død de Kammerater blaue!

Da Danmarks Folk stod ogsaa tæt paa Kyst;
 Men ødle Sorg blev bland't i ødle Lyst,
 Og Blusset svandt fra Kinden, bleg og kold,
 Da Heltene blev døde bragt paa Skjold.
 Det var i Krig; — den svandt i Gadets Nat.

I dag ei Flaader kom, — kun en Fregat;
 Ei Ubukir din Helt drog til Bedrift,
 For i sin Laurbærkrands — at faae en Rift;
 En Kunstner kom! Hans Laurbærkrands er heel,
 Og hver en Danske i Kransen har en Deel.
 Derfor den aldrig, aldrig skilles ad;
 Og helligt er os allermindste Blad.
 Beundringstaaren, som en Morgendugg,
 Gør Kransen mere frisk og mere smuk;
 Og for at den skal skønnere sig slæae
 Har Freia farvet Thorvalds Løkker græae.

Ham modte dennegang i Fredens Færd
 Ei Kampens Sonner; — Kunstner, Læg og Lærd
 I Baade kom; paa Kongedybets klæng
 Kartovers Torden ei, men kun en Sang.
 Dog — skøndt Din Fest ei feiret blev med Blod,
 Til den dog Danerfolket Fadder stod.

Ta, ja! Du kom saa vidt, vort Fædreland!
 At Du kan ogsaa skatte Kunstens Mand.
 Det vilde Nordens Helt var hei og svær,
 Men dog, med samt sin Kraft, kun en Barbar.
 Til Alt at sønderslæae var Haanden stærk;
 Men Nanden ei beundred sindrigt Værk.
 Hvad ham var fremmed, sendte han til Hel,
 Og han behandled Kunstneren som Træl.
 Saa gjorde Romer, der til Hellas kom;
 Saa gjorde Gother, da de kued Rom.

Sin Lærer viiste Vildmand kaad Foragt,
Til Sjælens Gnister blev i Flamme bragt,
Og Taagen svandt.

Dog ei saa snart. O nei!

Hver Daarslab iler ad modsatte Bei.

Der efter Glubshed kom en Trælestund,
Hvori den blotte Flid man agted kum.

Den ædle Nytt e, der i hver en Braa
Bør taus religiorende som Huisgud staae,
Stod nu som Afgud, plump og slet og ret,
Og Viisdomsbogen — var et Negnebræt! —

Hvad ikke gavned, ingen Gre fil;

Nu skulde sorges blot for Mad og Drif,
For Hyttens Lunhed Klæderne til Krop;
Men til den høie lyse Biergetop,
Hvor Skionhed og hvor Sandhed, Favn i Favn,

Forklynde Stovet Evighedens Navn,

Did blev ei skuet. Det blev nævnet Tant!

Man fandt i Skionhed ei hvad der er Sandt.

Saaledes det indbildste, blinde Døgn

I skionne Sandheder kum skued Øsgn.

Sandhed fra Skionhed, Mand blev skilt fra Liv,

Og dog — dog skulde trives Jordens Liv!

O blinde Daarslab! drukne Sværmeri!

Gud være takket, du est snart forbi.

Thi Hvo ei soler Skionheds milde Bud,

Den kan ei heller knæle front for Gud, —

Almægtige Kunstner! — der, saa viis som sterl,

Til egen Glæde skaber eget Værk;

Men ei for Nyttens Skyld, der falmer hen.

En evig Vælde trænger ei til den!

Det ældste Nord ei kiendte sligt et Fal.

Dets Helt foragted ikke Smed og Skiajd.

Med Bragi sad Baulundur, Ydum, Eir,
Hos Odin, Thyr, hos Asathor og Freir.
Nutid! vil Du — ved Christendommen blid —
Forene Heltetid med Kunstnertid?

Ta! — Derfor hædrer Du den Mand, som fil
Paa Danmark lokket hen Europas Blif.
Alt gisre godt igien han sig paatog,
Hvad vore vilde Fædre sonderslog.
See! derfor hented han, ved gunstig Wind,
Med Jason etter Skionheds ghylde Skind.
Med Tryllemeislens Kraft, igien paa Stol
Han salte Guderne paa Capitol.
Han atten Gratiere sødt forbant,
Og Venus smilende sit Agle fandt;
Mars fil sin stærke, herlige Natur,
Ein Sledshed og sin Indighed Merkur.
En Alexander, som en Verden slog,
Stolt i Triumph til Babylon inddrog,
Og Ganymed paa Knæ, med venligt Blif,
Gav atten Jovis Ørn en Læskedrif.

Alt hvad Homer har nævnt ved Harpens Stræng,
Fra Guder til den lille Hydedreng,
Gienstabte denne Troldmand, stærk og klog;
Og hvad forgives Lærdom i sin Bog
Sig vilde stave til med sure Sved,
Sigaabenhared hans Uskyldighed.
Thi Diebliks og Oldtids Sympathie
Forbinde et guddommeligt Genie.
Hvad Mange læste, men kun vide Faa,
Stod klart for Ham, før han et Bogstav saae.
Og Videnskab — sang en beslagtet Ven —
Har ingenting Ham lært, han lærte den!

Men Thorvald! Du i græsle Verden saae
 Dog ei med brune — men med Dine blaae.
 Nordlænder blev Du paa Din fierne Bei;
 Beemodig tidt; — Italiener ei.
 Med Sydens Sandskraft og Phantasie
 Dyb Følelse forbinder Dit Genie;
 Og steds beundred Du i Kunstens Land
 Gi blot hvad Landen, men hvad Siaelen kan.
 Dit Hjerte drog Dig, i det hngre Rom,
 Fra Hedenkabet hen til Christendom.
 Men ei — thi Din Forstand blev klar og fri —
 Til Middelalderens Mythologie;
 Nei, Christus monne saligt for dig staae,
 Som ham ved Nadveren Disciple saae.
 Af Ham, af hans Apostle sendte Du
 Os Billeder; — og Axekirke nu
 I Sekler vorder for den glade Dan,
 Hvad hist for Nomeren er Vatikan.
 Fra stolte Syd, — men ei til nordisk Kunst,
 Som før han skiedte det, — til nordisk Kunst
 Han reise skal, og læse: — uden Tolk
 „Bud Østresaltet, Ven! boer ogsaa Folk.“

Dog ei Nordlænder blot og Protestant
 Blev Du i Syden; altid Dansken fandt
 I Dig en Broder. Mindes Du den Vaar
 I Rom, da Skialden Dig, for treti Aar,
 For førstegang blandt Dine Værker saae?
 Da Du, med leerbestænkte Kiortel paa,
 Dig nærmmed ham, til Syden kommen nhs
 Og Broderskab drak med ham i et Ahs?

Hver Landsmand, som Italien og Rom
 I Ungdom saae, naar han tilbagekom,

Af alt det Seete, meest husvaled sig,
Bud Mindet, Thorvald! om Dit Værk og Dig.

Paa dobbelt Maade dine Skatte hår
Du skienlet Danmark, Broder dhrebar!
O altid Hiertet drog til Øresund
Din Tanke hen, til Sicellands Bøgelund.

Paa dette Sted vi saae for nitten Aar
Dig, med lidt mindre Pudder i Dit Haar,
Som selv Du kaldte det. Nu er at see
Din Biergetop bedælt med hellig Sne.

Men underneden, i det varme Bryst,
Staaer Somren end i al sin Blomsterlyst;
Som under Alpen, under Gletscherhang —
Med Rosenduft og Nattergalesang.

Velkommen da til Danemark igien!
Medborger! store Kunstrner! Broder! Ven!
Af mangt et kierligt Hierte slaaer ei meer
Dig tro imode; kun det Sted Du seer,
Hvor man nedlagde det; men Danmark glad
I senest Høst Dig viser friske Blad.
Saa herlig en Smaragd, saa grøn og stor,
Du finder kun ved Belt og Issefjord.

Ja! Høsten har sig synklet ret i Aar,
Med allerbedste Bøgekrands i Haar,
For Dig at hilse, Thorvald! — Første Nat
Var høie Nordlys paa vor Himmel sat;
De komme sielden, men de gierne kom,
Da Du til Fædrelandet drog fra Rom;
De hilste Dig fra Island, hvor de saae
Stamsaderen i Oldtid: Olaf Paa.

En herlig Regnbu' havde Himlen sat,
 Da Du i Baaden steeg, om Din Fregat.
 Veed Du hvad den bethyder, Thorvald? — O
 Det Bifrost var, den skionne Gudebro.
 Thi hvergang Danmark glædes ved en stor
 Og sielden Mand, — da kommer Asathor
 Og Odin, Freia, Bragi, for i Sang
 At blande Glæderne med Gudeklang.

Hans anden Fødselsdag.

Hvert Adams Barn har en Fødsel jo;
 Det er en Regel for alle Slægter;
 Men at Geniet maa have to,
 Det sikkert heller ei Nogen nægter.
 Den første Fødsel er den, som Livet
 Har hver, som Borger paa Jorden, givet;
 Den har Enhver.

Den anden Fødsel — det er den Stund,
 Da den Udvælgte sin Styrke mærker,
 Der spirer ud ham af Landens Grund,
 Som kraftig Skaber til skionne Værker,
 Den mærkte Thorvald — som man begriber —
 Da han fra Øresund kom til Tiber,
 Til Kunstens Hjem.

Den Fordeel have deraf nu vi,
 I gamle Rom og ved gamle Leire,
 At vi med broderlig Sympathie
 Kan Thorvalds Fødseler begge feire.

I Danmarks Dal han først Livet sandsed,
 I Rom hans Tinding med Laurbær krandsed
 Du selv, Aspol!

Og derfor driver et venligt Savn
 Ham hen til Begge, med kærlig Stemme;
 I Roma mindes han København,
 I København kan han Rom ei glemme.
 Her blomstred Vaaren — og hist hans Sommer!
 Med rige Høst han dog til os kommer.
 Vor Thorvalds Skaal!

Hans Skaal.

I.

Hæver nu Stemmen fro til Sang!
 Vedbendkransen om Issen fæster!
 Utter et War har endt sin Gang,
 Hil dig, vor herlige Mester!
 Ydum og Brage
 Modte dig, som i Ungdoms Dage;
 Ydum smiler, som Phœbus hist,
 Hendes Wbler og Egeqvist
 Staer for Lauren ikke tilbage.

Grandt har du viist: i Herthas Lund
 Kunsten kan, som ved Tibren, trives,
 Naar den flygtige Livets Stund
 Af en Genius kraftigt oplives.
 Solen, den høie,

Smiler for Nord, med Guddomsoie,
Som for det hede, fierne Syd;
Alandens Blomster og Alandens Frid
Kan ei Vintren og Stormene boie.

Frelserens Tog til Hædersdød
Stilled du frem, med Kors og Palmer.
Aldrig fra flammende Hierter fled
Mere saligt de frommeste Psalmer.
Huldt han sig vender,
Til sine Kiære Trosten sender;
Lasten sidder ved Skændslens Maal,
Vasker feigt i en Trællestaal,
Som en Hylker, de blodige Hænder.

Men naar din Aland fra Himlen ned
Daler, da synker den ei til Stovet;
Skælmist i Helleners Blomsterbed
Har du atter saa glædeligt tovet.
Pegasus svæver,
Helten sin Ms fra Faren hæver,
Uhyret sank i blodige Twist.
Amor, Skalken, har brugt sin List,
Og, som billigt, sin Lon han nu fræver.

Thorvaldsen Held! I din Vintervaar
Hylde vi dig som Offerpræsten.
Titian leved niti Alar,
Og saa døde han — rammet af Pesten.
Sot dig ei ramme!
Kraftig du staae, som Herthas Stammie!
Løb, som din „Alarets Alf“ vi see,
Rask paa Skeiter, paa Jis og Sne,
Og varm Ynglinger skjont med din Flamme!

Tak for det Billed du reiste dig,
 Baulundur! hos din tro Veninde;
 Gubben støtter til Haabet sig;
 Flere Laurbær vil Meiselen vinde.
 Tak, for den Ære,
 At du en Giemmer vilde være
 Af mine snart forsvundne Træf!
 Selv — naar bleges mit Digterblæk —
 De ved dig vorde Fremtiden kigere!

II.

Herr Thorvald stod ved Marmorlast,
 Men ei bag Dunst;
 Hans Værge hamrede saa fast,
 At Fliserne fra Blokken brast.
 Da reiste Guder sig i Hast
 Ved Thorvalds Kunst.
 „Fly!“ raabte Romeren — „Hvo kan
 Vel maale sig med denne Dan?
 Omsomst!“

Thorvald gav Agt paa Nagets Brag —
 Nu er det Tid!
 Han slog paa Blokken Slag i Slag,
 Til Ære for det danske Flag.
 Da blev det atter Skionheds Dag,
 Ved Thorvalds Tid.
 Feig Smaglesheden krobb i Skul;
 Thi Thorvald kæmped, som Niels Juel
 I Strid.

O Kunstnat! Glimt fra Island brød
 Din thkke Skj.
 Da ilte froe til Templets Skied
 De Kæmper, som Apollo lod;
 Thi Heltens Mesterværker brød
 Den thkke Skj.
 „Fra Danmark lyner Thorvaldsen!“
 Saa gientog henrykt Kunstens Ven
 Paa ny.

Du Danskes Vei til Noes og Magt:
 Talent! Genie!
 Dig har han tro tilbagelagt.
 Du har ham Danmark etter bragt;
 Og Glæden, rundt i Landet valt,
 Dybt føle vi.
 Og froe med Larm og Sang og Spil
 Vor Thorvaldsen vi hædre vil.
 Skænk i!

Fra Studenterforeningen.

Dig, hvem Fader Homer har viist de blomstrende Guder,
 Som dem Phidias saae, som dem Praxiteles saae;
 Du, som Grækernes Skønhed og Kraft, med Ynde, med
 Enfold,
 Kaldte tilbage, befriet fra den fordærvede Kunst;
 Dig med Jubel hilse, med Sang heit Musernes Sonner,
 Laurbærkranzen dig længst Guderne vandt om
 din Lov.

Du, som Nomeren høst har lært med kraftige Meisel,
 Hvad af Grækeren først lærtes, men glemtes forlængst;
 Du, som øste saa reent og saa dybt af den liflige Kilde!
 Stenen, som Moses, du slog, Kilden af Marmoret
 sprang;

Dig med Jubel hilse, med Sang høit Musernes Sonner,
 Laurbærkranlsen dig længst Heltene vandt om din Løk.

Du, som barnligt og fromt har skuet Christus, vor
 Frelser,

Kærligt strække sin Arm ned mod den troende Krebs;
 Der Apostlenes Ansigter os saa tydeligt viste,
 Som Michel Angelo dem og som dem Rafaël saae;
 Dig med Jubel hilser, med Sang høit Ynglingeskaren:
 Stiernekranlsen engang Englene Skænke din Løk!

Du, som vender saa tro til gamle Danmark tilbage,
 Skjændt Europa dig rundt vinker til prægtige Fest;
 Du, som skænkte vort Fædreneland din Kraft og dit
 Kunstmærk! —

Dresundet er stolt! Tiberen misted sin Skat!
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Danmarks Sonner;
 Flætter i Laurbærret dig Egens ørværdige Blad!

Weyses Jubelfest.

Lyd vort Kvad med Høitidsbrag!
 Flætter Wrens Krone!
 Paa vor Weyses Jubeldag
 Instrumenter tone!

Strængeleg og Harpeklang
 Ei ved Festen svigter!
 Priser, i en Høitidssang,
 Høit vor Tonedigter!

For at give Gildet Kraft —
 Fra hans Trylleslotte
 Henter Brause nu og Saft,
 Walter og Charlotte!
 Floribellas Alseslok,
 Smedder Ham et Smykke!
 Ludlam, fra din Klippeblok,
 Skienk din Sanger Lykke!

„Norden mangler deilige Klang!“
 Mange før istemte;
 Men da Du ved Harpen sang,
 Klagen man forglente.
 Skionne Toner, fra Din Haand,
 Tankerne forlynde;
 Du forener Nordens Land
 Med en sydlig Ynde.

Livets Sorger, Livets Trost
 Med et henrykt Herte
 Tolkte Du; dets sode Lyst
 Og dets bittere Smerte.
 Macbeths Hexer fulgte Du
 Dandsende paa Heden;
 Og Du luttred Christnes Hu
 I et saligt Eden.

Ta — fra Luthers Kirke klang
 Weyse! dine Sange;
 Og dit Orgel mangengang
 Har begeistret Mange.

Sydens Velklang skion Du fandt,
 Men dog uden Fristen;
 Thi, som øgte Protestant,
 Blev du øgte Christen.

Havde Du reist Verden om,
 Dvælt ei her i Norden,
 Dersom Du var født i Rom —
 Hvilket Navn paa Jorden!
 Her det lyder — herligt vist;
 Evigt skal det funkle;
 For Apollo ingen List
 Kan din Kraft fordunkle.

Ædle Broder! imodtag,
 Hvad du høit fortiner:
 Hylding paa din Jubeldag
 Af din Musas Venner!
 Seent som Olding Harpen slaa,
 Stærk i Musers Tempel!
 Thorvaldsen dig foregaa
 Med et godt Exempel!

I et Venneselskab med Thorvaldsen og Weyse.

Skulptur og Tonekunst og Poesie
 Er alle Skionsheds Døtre, ligefrie;
 Og — bragt til Verden af den samme Moder —
 Er Musasønnen Musasønnens Broder.

Her sidde Tre! — Vi vil ved Vennebord
 Et sticælne mellem Stor og mindre Stor;
 Saameget kan vi vel med Sandhed sige:
 At Alle høre til det samme Rige.

Og hver af Os har holdt sin Plads ret godt;
 Skjøndt To iblandt os ofte taalte Spot,
 Fortrængt af Moder og af Theorier.
 End om den tredie Broder Dadlen tier.

Bernini end ei her, med Nyheds Held,
 Fortrængt har Buonarotti, Raphael; —
 Det steer engang! — det være kan det samme.
 Et Røgen slukker Evighedens Flamme.

Den blusser atter stærk af Dampen ud;
 Thi Tidens Mistag twinger ingen Gud;
 Et Dieblif af Bolgestum begravet —
 Snart atter Klippen reiser sig af Havet.

Vor Thorvald iler did hvorfra han kom,
 Og hvor han fandt Navnkundighed — i Rom.
 Hvis han var bleven steds ved Øresundet,
 Han havde neppe ghuldne Laurbær vundet.

Thi Danmark er engang et lidet Land,
 Og hvad der spirer paa dets Blomsterstrand,
 Om Blomsten ogsaa høiner sig blandt flere,
 Det gierne vil Europa ignorere.

Derfor, som Fædrene, Normannen maa
 I Ledingstog rask i sin Ungdom gaae,
 Og hvad han vinder der — Samtidens Gre —
 Derpaa han siden kan i Hjemmet tære.

Jeg gik engang og mine Laurbær vandt.
 Vor Weyse! dig til Hjemmet Vanen bandt;
 Hvis i Paris og Rom du havde funklet,
 Du havde mangen Spillemand fordunklet.

Vor Thorvald sandt, hvad han har vel fortient,
 Han blev erklaerd, saasnart han ret blev kiendt;
 Endnu engang han giester Sydens Rige,
 For Tibren, Kapitol Farvel at sige.

Saa kommer Kunstens alderstegne Helt
 Og bygger Hytte ved det danske Belt.
 Gid der i mange Aar vi os forsamle,
 Skiondt meget ældre, dog endnu ei gamle!

Rahbeks Jubelfest i Studenterforeningen.

Halvhundred Aar svandt hurtigt hen
 I Evighedens Rige;
 Dog er ei mangen Mand igien,
 Om hvem vi kunne sige:
 Den Ven saa fri, naturlig staer
 Idag, som for halvhundred Aar!
 Hans Høst har Blomster som hans Vaar,
 Hans Vinter vil ei svige.

Held os! vor Formand er en Mand,
 Som ei sin Ungdom mister;
 Hvem Tiden ikke kue kan
 Og tæmme til Philister;

Knap fioften Nar han var Student,
 Og han er saa endnu omtrent;
 Ham ingen Titel har omvendt,
 Ham Rangen ikke frister.

Et Ungkarls-Laug ham fryde kan,
 Ham som en Yngling glæder,
 Skjænt i et halvt Narhundred han
 Alt dannet Aaland og Sæder.
 Han for Minerva Skjoldet svang;
 Og mens hans egen Harpe klang,
 Han vinkte Skialdene til Sang,
 Og delte deres Hæder.

Han skued Ewald, Wessel døe,
 Han var en Ven af begge;
 Og Thaarups første Digterfrs
 Hialp Rahbek ned at lægge;
 Den ødle Samso, kække Pram
 Forlod for tidlig os og ham;
 De vidste, hvad de skyldte Ham,
 Som Ynglingsaand kan vælke.

Og du har følt for Kærlighed!
 Dit Hierte Flammen kiender,
 Som reen sig og uskyldig veed,
 Naar den for Skjænhed brænder.
 Og mangen hndig Tidsfordriw
 Du skænked ødle Daneviv;
 En Saga fra sit eget Liv,
 Til hun af Digterhænder.

Men skælmst var Du ei mindre dog,
 Vor herlige Knud Lyne!
 Paa Bakkehuset i din Krog
 Blev alskens Ting tilsyne.

Der ned Du hugged din Allee,
For Kiobenhavn ret at besee;
Og naar de giorde To til Tre;
Du rhyned dine Bryne.

Men aldenstund som Du blev vred,
Du dog en Trost istemte;
Mod Daarskabs Ildebrand, Du veed,
Det nytter ei at klemte.
Du sang — og Alle drak dertil,
Kun Bacchus ei, — han lytte vil!
Saa kiært var ham dit Strængespil,
At han sit Bæger glemte.

Og nu en Skaal til Rahbeks Priis,
Vor Formand og vor Broder.
O dæk ham ei med Vinteriis,
Natur! vor fælleds Moder.
Lad som Anakreon ham staae
M:d Oldingsblomsterkransen paa.
For Rahbek vores Hierter slaae,
Vor Formand og vor Broder!

Rahbeks og Cammas Solvbryllup.

Solvbryllupsfolk, mig meest bekjendt,
Er gierne Folk med Løkker graae,
Med Toure, med Parhker paa,
Som alt har Verden Ryggen vend t.

Men Disse vende Brystet til;
 Og skjondt de just ei lide Stoi,
 Beboe de dog en venlig Hoi,
 Hvor man kan høre, hvad man vil.

Solvbryllupsfolk, mig meest bekjendt,
 Har gierne mange Store, Smaae,
 Med Balkenbart, med Falldhat paa,
 Som reent gior Huset endevendt.

Men dette Egtepar vi see
 Paa samme Biis, i samme Huus,
 Hvor Ungersvenden — fra sit Kruus,
 Tilbagevendte tidt i Sne.

Som Alt nu har beholdt sin Skif
 I hine femogthyve Aar, —
 Det næste Sæt, som forestaaer,
 Vist ligner dette paa en Prif.

Og uforandret blier igien
 Det Venstak da, det Hiertelag,
 Hvormed I mangen svunden Dag
 Imodtog mangen trofast Ven.

Og ærligt lover Eder Gen,
 Om femogthyve Aar, ifald
 Han Eders Glæde dele skal,
 At slynge Ter en Egegreen.

Solv er vel godt, og Guld er meer;
 Men bedre dog end beggeto,
 Er Noisomhed og Hiertero,
 Som Himlen i Naturen seer!

Henrik Steffens.

Da han besøgte os.

Vort Danmark var et mægtigt Rige,
Før Odins Billedstotte faldt,
Og forte baade Hæderskrige
Bed Alpen og i Østresalt.

Men da det siden blev poleret,
Da virked Kraften ei fra Nord;
Fra Syden, hvor man var studeret,
Treen Klerken ind for Heltens Bord.

Fast Hælvten thdſt blev Danersproget,
Og Saga talde kun Latin;
Dog havde Klerken Met i Noget,
Thi han forvandled Øl til Vin.

Fra Syden maatte Lærdom hentes,
I Kongens Gaard man glemte Thdſt:
Og hvis der noget skulde prentes,
Det maatte være Frank og Thdſt.

Den gamle Mimer, fra det Hsie,
Blev nedtrykt i sin mørke Bo.
Før havde Odin kun eet Die,
Nu misted han dem beggeto.

Men Baldur ei sin æt forlader,
Til Gimle sik han Bragi sendt;
Med Bonner treen han for Alsfader,
Og brat sig havde Bladet vendt.

Med Muser Åser sig forened,
 Og etter blomstred Danavang;
 Gi længer Ydun stod forstenet,
 Thi hendes varme Sønner sang.

Og Snilletts Gaver kom ei ene
 Fra Syden stoltelig til Nord;
 Nei, Ygdrasil! nei dine Grene
 Sig bredte henad viden Jord.

Fra Sislund blev ei længer hærget,
 Og høit erklaedtes mangt et Sted,
 At som der findes Folk bag Bierget,
 Saa findes de ved Havet med.

Nu sendte Frigga sine Sønner
 Til Frankrig, Thyskland og til Rom;
 Og med en Egekrands hun lønner
 Hver, der som Helt tilbagekom.

Nys hædred vi bag Axelmuren,
 Vor Thorvald, Konstens store Præst;
 Vor Steffens forsker i Naturen,
 Han er i Aften Hædersgiest.

Du kom ei blot, for med din Hammer
 At hugge Malm af Klippens Blok:
 Dit Herte, som for Vensteb flammer,
 Drev Dig til gamle Venners Flok.

Og Trosteb Du med Trosteb lønner!
 I Diet straaler Taarens Glæds,
 Mens alle danske Musasønner
 Dig række velfortiente Krands.

Anders Sandoe Ørsted.

I.

Vi samles paa vor Ørsteds Fødselsfest —
 At synge for ham pleie vi just ikke;
 Men hoit begeistret, hierteligt hver Giest
 Hans Sundhed vil af syldte Bæger drifte.
 Dog klinger Glasset, svulmer Vennens Land,
 Da føler Læben tadt sig som i Lænke; —
 Vel! Skialden skaaren er for Tungebaand,
 Saa lad ham rime, hvad I Andre tænke!

Vi elste ham — hans Godhed er det værd —
 Men Godhed blot Beundringen ei skenker;
 Vi agte ham — thi han er klog og lerd,
 Og meer — han, Themis! er din bedste Tænker.
 Men ei blot god, og ei blot lerd og klog —
 En kraftig Viisdom har han selv sig givet;
 Hans eget Levnet er den bedste Bog,
 En Kongelov for Hiertet og for Livet.

Hvad han for Danmark er, det veed Enhver;
 Men os kun skienket blev den skionne Lykke,
 At see ham som en Broder ofte her,
 Og inderligt til Barmen ham at trække.
 Som for sit Land han føler for sin Ven;
 Her saae vi Skhen fra hans Pande vige,
 Her saae vi ham at vorde Barn igien, —
 Han tog os med til Himmeriges Nige!

Skiondt ikke Fader selv — hvor fandt en Slægt
 En bedre Patriark og kærlig Fader?
 Alsader! tag ham i din Varetægt,
 At silde først han sine Børn forlader.

Sit Fædreland med Viisdomskraft og Vand
 Han længe vederqvæge, længe glæde!
 Som Baldur længe være han det Baand,
 Der sammenknytter denne Venmekiede.

II.

Den korteste Dag i Året.

Min Anders! det dig tidt fortrod,
 At jeg dig intet Carmen bed
 Paa Dagen, da Du først sik Patte;
 For altsaa nu at glæde dig,
 Vil hurtig jeg anstrengne mig,
 Og dig paa Timen et forfatte.

Bel Fødselsdagen gør dig Tort,
 Du veed, den kom med dig tilkort,
 Saa fort en Dag har Ingen levet.
 Hvi hyller den sig mørk i Løn?
 Mon den sig skammer for sin Søn?
 Det er dog altfor overdrevet.

Du døbtes jo dog til en Christ,
 Endskiondt Du siden blev Jurist,
 Og monne Præstekiolen vrage.
 Men trost dig, Anders! Viid min Ven,
 Du fødtes kun i Dæmringen,
 For Mørket kraftigt at forjage.

I gamle Dage gik man op
 Sin forte Dag paa Hjeldets Top,
 Og saae hvor Solen af var vorden?
 I Mørket blev man angst og bleg;
 Man slagted Mennesker og Øvæg,
 For at forsone den med Norden.

Tak Gud, Du dengang ei blev fod!
 Da var Du nu alt længe død,
 Da drak vi ei din Skaal i Vinter;
 Thi den Tid man sig ei forstod
 Paa Rettergang og Mandebod.
 Dog — Du frabe'er dig alle Finter!

Og derfor vil jeg slutte nu
 Med Bon til Himmelens, at Du
 Maa leve mange forte Dage!
 Og som Jurist, fra Sogn til Sogn
 End mangen Sommer i din Vogn
 Paa Roser og Kærminder age!

Borger-Sang til A. S. Ørsted.

Fædrelandets Sonner træde,
 Elskte Broder! for dig nu;
 Hilse denne Dag med Glæde,
 Thi paa den os stilenktes Du!
 Vinternattens Storm vel dæmper
 Øste Livet, med sit Gys,
 Enogthyvende December
 Gav os dog et Sommerlys.

Kraftigt Hoved sielden findes,
 Himmelst Hierte neppe tidt;
 Men naar beggeto forbindes,
 Ørsted! i et Sind som dit,
 Da en Mand Naturen skænker,
 Som vi Alle skatte veed;
 Thi vi see den vise Tænker
 Med et Barns Uskuldighed.

Danemark, vor fælleds Moder,
 Hilser dig paa Axelstrand.
 Kongens Mand og Folkets Broder,
 Du forener Drot og Land.
 Hænder knytter Du i Hænder,
 For den ødle, gode Sag!
 Danske Mænd og danske Stænder
 Signe høit din Fødselsdag.

Hans Christian Ørsted.

Bed gamle Leires Kilder fro
 Sit Hjem alt monne vælge,
 Sit Viisdomssæde, Konning Hro,
 Mens vildt omstomed Helge.
 Det lang Tid blot var Kongers Grav;
 Men Fredrik Liv det atter gav;
 Til Kundslabs Hjem, til Viisdoms Bo
 Han atter det mon vælge.

End lever Mimer og Kong Gro
 Paa disse hellige Steder,
 Og derfor Herthadalen fro
 Med Egeløv sig klæder.
 Til Mægler gav os Frederik
 En Mand, hvis Sial staer i hans Blif,
 Hvis Tanke steds til Hiertet gif.
 I Miners Spor han træder.

Det er idag hans Fodseksdag;
 Thi samles vi, Du Blide!
 Gi for, — som tidt i twil som Sag,
 Om Meninger at stride.
 Nei! deri er vi enig hver:
 At Ørsted er os alle kær,
 For Landet heelt, for Hver især.
 Og det skal Saga vide!

Da hans Venner lode ham male.

Gi Mars kun har Helte, som lønnes
 Af Brodres beundrende Røst,
 Og Lauren ei ene blot grønnes
 For Funken i Skaldenes Bryst:
 Ustræas Son!
 I Egeløv Lauren Du vinde;
 Med Viisdoms Kraft
 Forener Huldsalighed Du.
 Bordende Slegt i dit Billed skal finde
 GienSkin af Straalen som qvæger os nu.

Vor Broder! indviet da være
 Dig Skaalen med Druernes Blod;
 Dig Ingen misunder Din Ere,
 Thi du er saa sielden, saa god.
 Dit Billed høit
 I Hallen bekrandset skal hænge,
 Dog helst, vor Ven,
 Dit levende Billed vi see.
 Smil iblandt os, kraftig og længe,
 Alderen krandsé din Tinding med Sne!

Endnu en Pennesang til Ham.

Det var i Nord
 En Oldtidsskif, som Fremtid vil gientage,
 Ved Vennebord
 At hædre Fædrelandets skønne Dage.

Saadan med Jarl,
 Med Kæmpe, Skiafd, sad ødle Rolf i Leire;
 Og Store Carl
 Saadan i Achen monne Festen feire.

Og rundtomkring,
 Hvor Nand og Viisdom gjorde Fredens Bytte,
 En Vennering
 Sig samled, snart i Borg og snart i Hytte.

Og sielden Nand,
 Begeistrende Profet og sieldne Tænker,
 Bandt Venstabs Baand,
 Det de sonderslede Mørlets Lænker.

I Axelstad

En saadan Kreds hvert Aar har sig gienfundet,
Dg skuer glad
Hen paa den Ædling, som har Krandsen bundet.

Vor Ørsted! Stærk,

Stærk er din Land og lysende dens Kiærté;
Stort var dit Værk,
Dg stort min Ven, som Snillet, var dit Hierté.

Graat er hans Haar;

Men Landen sig med Ungdomsstyrke svinger
I Sielens Baar,
Dg Tiden stækker ikke Snillets Vinger.

Hans Christian Ørsted.

Mnemosyne! Mnemosyne!

Skialden rhynker sine Bryne.

See, du er min Musas Moder,

Men af dine Himmelgoder

Har du mig ei nok foræret;

Thi du har mig ei bestærret

Den Sukommelse, som, Kiære,

Digteren kan ei undvære.

Mnemosyne venligt svarer:
 „Har jeg svigted dig i Farer?
 Glemt nogentid dit Herte
 Livets Glæder og dets Smerte?
 Tidens Dyder og Bedrifter?
 Glemt du de gamle Skrifter?
 Fandt vel Phantasien Skranke?
 Svigted dig din Aand og Tanke?“

Mnemosyne, nei! Men savne
 Lod du tidt mig Tal og Navne;
 Og det har mig ofte skadet,
 At fra Mund jeg tog ei Bladet
 Hvor jeg netop det behøved;
 Og — hvad fast mig meest bedrøved,
 Var, at i Augusti Maaned
 Ei engang du Skialden skaaned;
 Ham den fiorende lod glemme,
 Saa han heved ei sin Stemme.

Ta, i Venstabs Tid, den lange,
 Tænk dig, fyrgethve Gange,
 Fyrgethve Fødselsdage,
 Har Hans Christian lagt tilbage —
 Din Skuld var det, grumme Moder! —
 Uden Hilsen fra sin Broder?

„Har du glemt ham fyrgethve
 Somre?“ — Nei, det var at lyve;
 Jeg hver Uge paa ham tænkte. —
 „At du ingen Sang ham skænkte,
 Han høimodigt vil tilgive,
 Hvis, mens du er end ilive,
 Du Forsommelsen erstatter,
 Og et Carmen strax forfatter.“

Dertil er ei heller Tiden,
Der til Middag kun er lidten
Frist! — "Saa staae dog ei som Taabe!
Nime kan du, vil jeg haabe?
Skhynd dig da, rim Noget sammen!
Dig til Trost, og ham til Gammnen.
Thi den allerbedste Lilie,
Son, er dog den gode Billie."
Ja, hvis Billien ham kan glæde,
Vil jeg grumme gierne qvæde.

Edle Christian! min Muse
Troer med Trost mig at beruse;
Men om du kan Breden tænme,
Og min Glemsomhed — forglemme,
Ville vi nu snart erfare,
Gode Christian hør mig bare,

Langeland sig saare gleder
Bud din Fødselsdag og Hæder;
Men ved Langeland jeg mener
Gi den De blot, som forener
Sig med Danmarks Blomstervænger;
Nei, det lange Land er længer!
Thi jeg mener det, som bugter
Sig med Bierge, Dale, Frugter,
Hoit fra Nordkaps hvide Hue,
Til Gibraltars rede Rue.
Og jeg vædder, hvis itide
Jorden sik din Fest at vide,
Gnistred strax, med stolten Mine,
Over Electriseermaskine;
Ja hver Naal da paa Magneten
Vilde pege, — som Poeten —

Med sin Finger rørt paa Manden,
 Der gav de forelskste Kæster
 Vielsen, de længtes efter,
 Da de sikked for hinanden.

Orstedernes Fader.

Du Apotheker gamle!
 Din Virken er forbi;
 Du kan ei længer samle
 Urter paa Livets Sti.
 Nu selv i Urtegaarden,
 Du trætte Gubbe god
 Eft til en Spire vorden,
 For bedre Sundhedsrod.

Men stolt kan du nedstue,
 Du bolde Dammemand!
 Fra Gimlens klare Bue
 Til Sjælland, Langeland.
 To Urter du bereded,
 Gi bedre hertillands;
 Og det er — o Du veed'et:
 Din Anders og din Hans.

De Urter, de kan bringe
 Saft i det danske Blod,
 Kraft i den danske Vinge,
 Marv i den danske Rød.

Bel sielden før vi funde
 Saa god en Medicin;
 Thi den er for de Sunde,
 Som Rankens bedste Vin.

Collins Solvbryllup.

Og nu en Skaal for den Dammemand,
 Som virker kraftigt for Fædrelandet,
 Og hvad ei enkelt Saamangen kan,
 Det kan han med, som han kan det Andet;
 Med Flid og Over steds ufortrøden;
 Og Pligten tro, som sin Drot, til Døden.

Den Borgers Skaal!

Hvad allervanskeligst i en Stat
 At ordne bliver, hvortil vi trænge,
 Som Olie paa vores Livs Salat,
 Og hvad, i Prosa, man kalder Penge:
 Dem kan han telle, dem kan han flytte,
 Som Klogskab hed, uden Egennytte;
 Ei Guldets Træl.

Hvad mere vanskligt selv end Guld
 At ordne blier i Apollos Stater:
 En Rube førsomt af Bier fuld —
 I Prosa kalder man det Theater;
 Det kan han passe, skøndt selv ei spille,
 Og Arbeidsbien fra Vandbi skille,
 Til Rubens Tarv.

Og hielpsom er han, som faa i Nord,
 Det hver erklaender, det alle vide.
 Ei er en Ven han af mange Ord,
 Men paa hans Ord kan man sikkert lide.
 Og snelt han rækker, ved Armodss Klage,
 Sin Haand til Nedning for mange Svage.
 Den Edles Skaal!

Og derfor lønner ham Gud idag,
 Som han har lønnet ham hele Livet;
 I Hustrus kærlige Favnetag,
 Af Børneflokken saa trindt omgivet.
 Som steds beskeden, han vilde flygte
 Fra København, fra sit Bryllupsrhgte,
 Til Søllerød.

Min Musa finder ham ogsaa der;
 Hvis han kan ride, saa kan hun flyve;
 Lykønsker ham og hans Hiertenskær,
 Som begge fylde de femogthve.
 Med lige Held gid I dobbelt længe
 Blandt Børnepiger og Børnedrenge
 Der Fest fornhe!

Til Schleiermacher,

da han besøgte os.

Tidt sang vi her i Hjemmet
 Til Roes for danske Mand;
 Men hver en ødel Fremmed
 Er fra vort Fædreland;

Thi Jorden er vor Moder,
 Hun skænker fælleds Løn;
 Og den vi kalde Broder,
 Som Snillet kalder Son.

Os Bidenslab forbinder.
 Den Kæde — den er stærk!
 Forskielligheden svinder
 For Tankens bedste Værk.
 I Bidenslabens Alder,
 I Kunstens hulde Favn,
 Vi Den vor Landsmand kalder,
 Som virker Vandens Gavn.

Og, Brodre! hvø har Dette
 Vel meer, end denne Mand,
 Hvem her vi Krandsen flette,
 Som Giest paa Danerstrand?
 At bryde Mørkets Lænker,
 Var alt hans aarle Færd,
 Som Taler og som Tænker,
 Som Lærer og som Lærd.

Han Østresalt forener
 Med Archipelerhav.
 Hvad Platon gav Hellener,
 Det han Germaner gav.
 Apollo selv ham kaldte,
 Han blev Minervas Folk;
 Hvad Sokrates fortalte,
 Meddelte han sit Folk.

Da brat en hellig Lue
 Ned paa hans Isse foer;
 Hvad Diet ei kan ske,
 Forkyndte han med Ord.

Og fiernt fra Bierg og Dale
 Saa mangen Broder kom,
 At lytte til hans Tale,
 I Kirkens Helligdom.

En festlig Skaal for Giesten,
 Som Muserne har kær,
 For Tænkeren, for Præsten, —
 For Mennesket især!
 Den, som i store Stevne
 Stod viis — og blid — og bold —
 Den lærde Mand vi nævne
 Melanchton for sin Old!

Peter Oluf Brondsted.

Teg tidligt hørte Brondsted nævne:
 En Græker og en Digterven.
 Ved Elben vi os satte Stevne, —
 I dig og Roes jeg Danmark fandt igien.

I Dresden skjonne Toner, Tavler,
 Vi sammen hørte, saae; det var i Livets Baar;
 I Weimar, mellem gamle Gayler,
 Vi fandt den store Goethes Gaard.

Og „Salve“ ved hans Der velkommen bød de Danske.
 Vi hilste Thyskland, da i Kamp
 Det overvandtes af de Franske;
 Napoleon stod i Røg og Damp.

Og Alting adlod Seierherrens Billie.

Vi fulgte ham til hans Paris.

„Ou peut on être mieux qu'au sein de sa famille“
Sang Folket der, i hundredtusindviis.

Vi skiltes ad. — I Rom vi atter fandtes;
Der, store Thorvald! glædte du vort Sind.
Og fastere Venstabsbaandet bandtes,
Hvor Jasons Kunstner fandt sit gyldne Skind.

I Fædreland — i elskete Norden
Vi atter boede sammen, Dør ved Dør;
Og Venstabs Blomst sprang ud ved Issefiorden,
Som hyst ved Tibren, Seinen, Elben, før.

Og Alderen har ikke giort os gamle,
De fordums Glæder ei os flye;
Vi ikke blot de visne Blomster samle,
End i vort Urtebed der spire nye.

End Danerkialdens Harpe klinger,
Og Brondsted fra sit Grækenland
Os herlige Cypresser bringer,
Der fæste Rød, som Graner, ved vor Strand.

Min elskete Ven! giv længe vi tilsammen
Da nyde maae den unge Alderdom,
Med samme Friskhed, samme Gammel
I Axelstad, som i Paris og Rom!

Ne Haabet svigted, Sorrigfulde Sanger!

Han trodsed fierne Field og Havets dybe Skjød;
Paa blide Lykkesfart faldt han fra sin Ganger, —
En venlig Hilsen blev hans Død!

Jakob Peter Blomster.

To Blomster stande paa Livets Vei;
Vi begge de Blomster signe:
De spire frem i den unge Mai,
Men lidt kun hinanden de ligner;
Den ene strax er saa prægtig og smuk; —
Men ak! den forsvinder i sode Suk.
Som Rosen, med Dugg i Vaaren,
Staaer Elskovsbloemsten med Taaren.

Den Andens Knupper er ganske smaae,
Og lang Tid Stilkken er lille;
Den spirer frem som et andet Straa,
Ja neppe fra Græsset at skille.
Men Marene svinde — da trives den meer,
Indtil vi den som Reseda seer.
Vel stolt den ei brammer i Lusten,
Men herlig, som Rosens, er Dusten.

Og naar i Høsten al Dust forsvandt,
Naar Stormen i Bladene hviner,
Staaer Venstiks Reseda duftende blandt
De duftløse Georger.

Da mindes vi atter om Livets Baar;
 Tilbage vender hvert Ungdomsaar;
 Det Svundne vi atter nyde,
 Ved os med Venner at frysde.

O lad, min Ungdoms tidlige Ven!
 Mig en Neseda Dig plukke.
 Den Dag for Danmark smiler igien,
 Som hilste Dig først i Din Bugge.
 Din Land, din Begeistring kiender vort Nord,
 Du kraftige Tolk for Herrens Ord!
 Dit Snille, dit sindrige Lune
 Staaer tegnet med Venskabs Nune.

Naar dybtnedbojet ved Graven jeg stod,
 Begræd den forsvundne Kære,
 Da gav din hellige Trost mig Mod,
 Jeg haabed — til Herrens Ere!
 Og sad jeg med Dig i et Vennelag, —
 Et ganske forsvandt da den flygtige Dag;
 Thi Noget blev der tilbage,
 Som Tiden ei fra mig kan tage.

Lyksalige Ven! Kun Faa, som Du,
 Fortiene den smilende Lykke;
 Saa nyd den da længe med freidig Hu!
 Gid aldrig Sorger Dig trække!
 Til Herrens Ere, til Brødres Trost
 Hœv længe din begeistrede Rost!
 Og deel i dit huuslige Sæde
 Med trofaste Venner din Glæde!

Den gamle Præst.

Hoit til denne Jubelfest
Flamme Glædens Kierte!
Thi halvhundred Åar som Præst
Rorte han hvert Hierte:
Stod i Luthers sorte Kiel,
I den fromme Brimmel,
Viste, fra sin Prækestol,
Salighedens Himmel.

Mangen Yngling dobt du har,
Som er her tilstede;
Mangen Pige, dyrebar,
Bied du til Glæde;
Mangen Ven, paa Jesu Bud,
Trosted du i Doden.
Han er lykkelig hos Gud
Nu i Morgenrøden.

Længe pandsre kraftig Bark
Dig din Bul, du Stærke!
Du er Egnens Patriark.
Dette maa du mærke:
Patriarker holde dem,
Tiderne dem signe,
Om de just Methusalem
Fuldt ei efterligne.

Stiftamtmand F. Moltke.

En Ungersvend med Sands
 For hver en Livets Færd,
 Som vikler Daphnes Krands
 I Themis blanke Sværd,
 Oprømt i Taagers Dunst,
 Og stærk i Skiebnens Lynn,
 Ved Videnskab og Kunst —
 Det er et sieldent Syn.

Dog mere sielden vist
 Den Olding er at see,
 Som vikler Rosens Øvist
 I sine Løkkers Sne,
 Hvis gamle Hierte slaaer
 Endnu med samme Mod,
 Som for halvhundred Aar,
 Med fyrtigt Ungdomsblod.

En Gubbe, from og viis,
 Som paa Guds Godhed troer,
 Som gør til Paradis
 Den Hauge, hvor han boer;
 Som ei affondret staer,
 Med rhynketkumle Bryn,
 Men elsker sine Kaar, —
 Det er et sieldent Syn.

Men mere sielden Den,
 Den Romer i sin Skov,

Som gaaer fra Raadet hen
 Igien til Mark og Plov;
 Som Erens Virak drak,
 Som deelte Verdens Rang,
 Og viis dog foretrak
 Skovfuglens fromme Sang.

Birk mangt et Nar igien,
 Med driftigt Manddomsværk,
 Du Ewalds unge Ven,
 Du Nutids Gubbe stærk!
 Lær os, saa let som du,
 At hære Aldren tung;
 Og lær os, graae endnu
 Med Ild at være ung.

Hans Hegers Jubeldag.

Du rige Sjæl! hvis Bid og Tanker
 Steds hætred sig i sindrigt Værk;
 Dit Anlæg kiender ingen Skranker,
 Din Lyst gør dig til Proven stærk.
 Kan jeg de Færdigheder nævne,
 Hvortil Naturen gav dig Evne?
 Du elsker hver en Gienstand skøn,
 Dig alle Muser kalde Son.

Dit Huus forfaldt; da strax et andet,
 Indretted du med Smag, Forstand;
 Og da det sank for Fædrelandet,
 Du bar dit Tab som Dannemand.
 Som Gartner dyrked du din Have,
 Hver Baar gav Flora bedste Gave.
 Da Ilden dig fra Urnen drev,
 Dog ei ulykkelig du blev.

Hvad Been, Træ, Malm, hvad Pap kan hde,
 Det visste Du med klægtig Haand.
 Og Strængens Toner lod du lyde,
 Og rørte mangen venlig Mand.
 Nu sleb du Glar, for i det Fierne
 At see den evigkionne Stierne.
 Dit Hierte steeg ved Himlens Pragt,
 Du saae din Gud i Høitidsdragt.

Som Blomster i din sieldne Have,
 Du dyrked Sprog, og Du dem veed.
 Du elskete Tankens rige Gave,
 En Frugt af skien Forfæellighed.
 I fremmed Tungemaal at tænke,
 Bar dig en Lyft i lette Lænke.
 Da blev dig Digttekunsten kær,
 Musiken skænkte den sit Skær.

Baulundur med den solvgraa Tinding,
 Med stærken Arm, med kloge Blif,
 Dit Liv var dig en Seiervinding,
 Thi hvad du stræbte, fuldt du fik.

Ei Hovmod, Rigdom var din Tanke;
 Ar vilde du paa Beien sanke,
 Uddanne Hiertet, din Forstand.
 Du blev en Ven, — en Fader, — Mand!

Peter Wulff.

Nel Sømænd gør ei mange Ord,
 Skiondt kraftige de trives;
 Men her, som overalt, jeg troer,
 Undtagelser der gives;
 Saaledes kiender jeg en Mand,
 En Landsmand, født paa Øen,
 Som mangt et Ord har gjort, forsand,
 Og dog er Mand for Søen.

Alt tidligt han begyndte med
 Studeringen paa Engelsk.
 Sprogmeesteren, paa første Sted,
 Var noget plump og bengelsk;
 Men Peter var af Sligt ei Ven,
 Sam Hovmod lidet hover:
 Han lønmed Undervisningen
 Med Kugler fra Kartover.

Da nu paa denne Maade han
 Kom grundigt efter Sproget,
 Saa blev han halvt en Engelsmand,
 Da han buxerte Skroget.

Men da man ikke sloges meer,
 Han stak i Balg sit Færge;
 Da blev en Færgemand vor Peer,
 Og temred selv sin Færge.

En Færge, som til Manges Gavn
 Han havde selv opfundن;
 Den gik imellem København
 Og Negnar Lodbroks „Lunden.“
 Da Luxus der tog Overhaand
 Og monne Britten matte,
 Da tog vor Peter Shakespeares Mand,
 Og hid den oversatte.

Og mangen Sang i Vemmelag
 Han lod i Hallen runge;
 Derfor vi paa hans Fødselsdag
 Nu ogsaa glade siunge:
 Gid Peter Wulff iblandt os gaae,
 Vor gamle Broder længe,
 Og skaffe Kammerater blaae
 Af Danmarks rasse Drenge!

Jubelsang til Adam Vilhelm Hauch.

I Kreds af Mænd at hædre Mænd,
 En ødel Skit.
 Som Drømmen tomt svandt Livet hen,
 Et Dieblik,

Hvis mandig Daad og sindrig Tid
 Etterlod
 Et Mærke, som fra svundne Tid
 Tilbagestod.
 Thi sjunge vi Saga til Ære!

Snart iler Maanen, flygtigsvag,
 Med svundet Aar;
 Og længer ei den Dag i Dag
 Er som igaar;
 Held Den, der ei for Tidens Flod
 Udmattet faldt,
 Der staer i Manddom, hvor han stod
 Som Yngling alt.
 Thi sjunge vi Helten til Ære!

Halvhundred Aar! — En sielden Bei
 For Virkelyst.
 De fleste Gubber gaae den ei
 Med kraftigt Bryst;
 Og gaae de den: af Alder svag,
 Med solvgraa Lok,
 Maas Gubben feire Jubeldag
 I Børneslok.
 Dog sjunge vi Aldren til Ære!

Men ingen Olding blandt os nu
 Bler viet ind;
 Vor ædle Hanch, end simler Du
 Med roden Kind;
 Og stod en Fremmed i vort Lag,
 Mon han faldt paa,
 Du var vor Jubelhest idag,
 Hvis han Dig saae?
 Thi sjunge vi Sundhed til Ære!

Paa Legem som paa Sielen karst
 Du virked fro,
 Som Hirdmand og som Kongens Marst,
 Fast uden Ro;
 Dog mørked Du ei Tidens Tab,
 I Flidens Hjem;
 Og Kunst og ædel Videnskab
 Ved Dig gik frem.
 Vi hædre Din Virksomheds Minde!

Og gierne til den glade Færd
 Nu flokker sig
 Af Kriger, Borger, Kunstner, Lærd,
 En Kreds om Dig.
 Vi stunde, med forenet Sang,
 Til samme Maal:
 Vi drifte hoit ved Bægerklang,
 Vor Hauch, Din Skaal!
 Som skont Du har levet, Du leve!

Til Ludvig Heiberg.

(som Ingling).

I Julens Tid, just da det vintergronne,
 Det lille Grantræ stod i Stuen smukt,
 Og thded helligt paa det Barnligtskionne,
 Med lette Guldblad og forsølvet Frugt,
 Ved Huuslighedens Arne, Fromheds Alster,
 Besøgte din Juan mig og din Walter.

Og for min Phantasie jeg saae det samme,
 Jeg Juletræet, men paa Pindus saae,
 Med busket, filtret Green, men lige Stamme,
 Med vintergrønne Kroner i det Blaa.
 Ei Blomster end, ei Frugter end jeg skued;
 Phantastisk Sølv og Guld ved Lampen lued.

Og vidned om en Aand, som let kan stige
 Lig Fuglen, ved de tidligste Forsøg,
 Og tæbe sig i Phantasien's Rige,
 Og sindrigt blande Tankerne med Spøg;
 Og let i Sproget tumle sig og flyde,
 Som Fisken, der hvor klare Bolger bryde.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
 Som følger tro Naturen og dens Rest,
 Som tidligt skænker Munterhed i Baaren,
 I Somren Alvor og Bedrift i Høst.
 Den unge Viismand og den gamle Sværmer
 Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Du har begyndt som sig en Yngling sommer,
 Tak for din smukke Flitter-Granekrands!
 End kun din Aand om Dværg og Kæmpe drønner,
 Snart aabne Hiertet sig med Alvorsands!
 Glem ei da, naar Apsol dig Krandsen flætter,
 Den, som besang alt dine Marionetter.

Til Fru Johaune Louise Heiberg,

(som Dina).

En Digter sad ved Phantasiens Elv —
Hvad Ydum for ham sang, dermed han Folket rører;
Men, Hulde! Du var hendes Dina selv!
Den bedste Blomst i Krandsen Dig tilhører.

Skiørsommer blev ved Dig min Digter-Juul;
Din Ild, din Ynde taaler ingen Winter:
Du mine Svibler tog af deres Skul,
Og trylled dem til unge Ghacinter!

Hilsen til svenske Venner.

I.

I Skaane.

Som lille Gut fra, Frederiksberg! din Bakke,
Jeg daglig saae den svenske Strand;
Med hviden Seil den Smakke,
Som drog til fierne Land.

Naar Nattergalen heit sin Foraarstone
I Treæt hæved, reen og klar,
Da Malmis, da Landskrone
Jeg saae i slebne Glar.

Min Faders gamle Ven! Du var fra Skaane!
 Tidt har Du om dit Hjem fortalt,
 Naar Glands af kiple Maane
 Hen gennem Bogen faldt.

Og længe før end ret mig Saga forte
 Til Asathor og Hakon Jarl,
 Jeg ofte Sagnet hørte,
 Om Gustav og om Carl.

Humanitetens Lilie sin Stængel
 Har hævet af en blodig Grund,
 Og Freden, som en Engel,
 Staer over Øresund.

Nu længer ei, med dundrende Kartover,
 Staer Christian ved hoien Mast;
 Ei bære frogne Bover
 Carl Gustavs Kæmpelast.

I Damp oploste sig den vilde Harme.
 End ile vi ved Nøg og Danip;
 Dog kun i Broderarme,
 Men ei til fiendtlig Kamp.

Og Svensk og Dansk, af samme Heltestamme,
 Men af den lange Feide kied,
 Forbinde Baldurs Flamme
 Til huld Samdrægtighed.

Nu Kiebenhavn og Malms Venksab stifter,
 Mens Baaden er i flittig Brug;
 Og Sveaqvinden visiter
 Farvel, med hviden Dug!

Og jeg ... O altfor stor var denne Hæder!

I hndte Danerkialdens Sang;

Til Tak for hvad han qvæder,

Tert Hsimod folste Trang.

Men hør mig, Hertha! du, vor følles Moder!

Hør, Axel! hvor din Kirke staaer:

Jeg elsker den som Broder,

Saalænge Hiertet slaaer!

II.

I Siælland.

Bekommen, Venner! til Danmarks Skov,

Hvor Bøgen svaler med breden Skygge;

Hvor, under Skildungens Faderlov,

Vi dyrke Kunster og Landet bygge.

Fra Stadens Mure,

Til grønne Bure,

Bekrandst af Ågerens ghldne Ture,

Bekommen Hver!

I viste venligt os Giestfrihed,

I skaanske Bher med de gamle Kirker;

Bekommen atter til Danmark ned,

Hvor Frigga Vaaren sit Teppe virker,

Med røde Blommer,

Som friske kommer

Med dobbelt Skönhed igien hver Sommer,

Bekommen Hver!

Her risler daglig med lystig Sil,
Med Siv og Græsset til begge Sider,
Den rige Kilde, som Kirsten Püll
Engang opdaget i fierne Tider.

I dag vi ikke
Vi Vandet drikke;
Det vilde slet sig blandt Venner skifte,
Som skænkte Biin!

I skænkte Biin og I skænkte meer:
I skænkte Venstlab, usfrømtetvarme.
Saa gierne derfor igien vi seer
Den skaanske Flok i vort Sielunds Arme.
Ei Dansken svigter
De giestfrie Pligter.
En Skaal for Eder og Eders Digter!
Tegnér Din Skaal!

III.

I Studentforeningen.

Bidenslab og ædel Kunst formaae
At flytte Bierge, hvis Udsigt Diet lønner;
De kan Broen over Havet slaae.
Nu Brødre, Bragi! farnes dine Sonner.

Ei den Wises Tanke
Meer i snevre Skranke
Ninge Kreds kun glæder;
Nei til fierne Steder

Bidenstab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvis Udsigt Diet lømmer;
 De kan Broen over Havet slaae.
 Nu Brødre, Bragi! favnes dine Sønner.

Syden seer ei længer med Foragt
 Paa ædle Nord, som paa Kæmpen i en Lænke;
 Du har tapper vundet Verdens Agt;
 Thi du har viist, at du kan føle, tænke!

Cimbrer og Teutoner
 Gi fra Norden Zoner
 Storme meer med Torden;
 Nu er Fred i Norden.

Bidenstab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvis Udsigt Diet lømmer;
 De kan Broen over Havet slaae.
 Nu Brødre, Bragi! favnes dine Sønner.

Smaalig, kummerlig Gemidighed
 Et ophyst Folk med Blus ei meer skal blønde;
 Kun een Forskial vi at giøre veed,
 Imellem Mennesker og Dyr paa Jvende!

Alle Hannibaler
 Ere Hannibaler!
 Hvilkens grusom Ere!
 Jeg bli'er ved min Lære:

Bidenstab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvis Udsigt Diet lømmer;
 De kan Broen over Havet slaae.
 Nu Brødre, Bragi! favnes dine Sønner.

Fylder Bægeret i festlig Stund,
Med trofast Bryst og med Ild i glade Blanke!
Mimers Born! fra Upsal og fra Lund,
Ter Skaal vil Axelstad-Studenten driske.

Venligt Øresundet
Har os nær forbundet;
Aldrig det os skille,
Mens dets Bolger trille!

Bidenskab og ødel Kunst formaae
At sloise Bierge. Nu Dalen vidt sig grønner!
De kan Broen over Havet slaae.
Nu Brødre, Bragi! farnes dine Sommer!

Jenny Lind.

I.

Hvor er min Melpomene flygtet hen?
I Hytten stundom him mig kun besøger,
I Templet muntert blot Thalia spøger;
Naar seer jeg Melpomene der igien?

Hvor er hun dog? Hvor er hun vandret hen?
En Reise lang jeg prøved for at finde
Min Sicels trofaste, kæreste Veninde;
Men ak! forgieves vandred hendes Ven.

Thi overalt faldt en prosaisk Sne;
Thalia selv kun sjeldan med sin Stemme
Til Sværmen til sit Dieblik at glemme;
I Speil sig Dieblikket vilde see.

Det egne Kontrasei kun kaldtes Sandt,
Foragtet blev det Skionne med det Store;
Med Smaating vilde Smaalighed sig more;
Oldtidsbedriften skildtes: Børnetant!

Da Rygtet led: I Frankers store Stad,
Der vil du sikkert din Gudinde mode;
Udodlighed hun vækker fra de Døde,
Og hendes ødle Sorg gior Siælen glad.

Jeg iled did — og hurtig var min Bei —
Jeg haabed Melpomene vist at finde; —
Det var en ildfuld, aandefuld Jædinde —
Men ak! min Melpomene var det ei,

Og stille sad jeg med bedrøvet Sind;
Eratos Lyra valte godt mig etter, —
Jeg Melpomene fandt i Sangens Datter —
I Nordens Freia; — det var Jenny Lind!

O I som klage: Tiden har ei Sands
For hoie Folelser, som Folket laste, —
Seer Taaren flyde! skuer Folket faste
For hendes God den velfortiente Krands!

Nei! Harpen hænger hvor den altid hang
Paa Nordens Egg; der vil den funkle længe;
Det gielder kun at slæae de rette Strænge.
Ei Melpomene synger Svanesang!

II.

En lille Fugl i Bust og Dal,
Sædvanlig kaldet Nattergal,
Om den ældgamle Sagn os sige,
At allerførst det var en Pige.

Og Philomele hendes Navn!
Hvad i Stockholm og København
Hun hedder, skal jeg strax berette;
Men først maa jeg fortælle dette.

Formodenslig af Faloufie,
Fordi hun sang sin Melodie
Saa sødt, en Trold det Barn fortrylled
Og i en Fugleham indhylled.

Nu quad hun, Trolddommen til Spot,
Som Fugl vel ikke mindre godt;
I hver en Baar, i Blomsterdalen
Hun floited skjont som Nattergalen.

Før Elskeren var hendes Sang
Til Kildens Accompagnement
Saa sød som før. Hun selv bedrevet
Graafklaedt sad skjult i Skyggelet.

Saa gik det mange hundred Aar —
Da vaagned hun engang en Baar
Igien som Pige. Hendes Stemme —
Hvo den har hørt, kan den ei glemme.

Thi Fuglens Triller, Drets Lyst,
Med Hiertet i et ødelt Bryst
Forened denne hulde Pige,
Saa aldrig før man hørte Lige.

Nu stod hun der med Smil paa Kind,
Med Tankeblik — som Jenny Lind!
Om Philomiele, Mættergalen
Var der slet ikke mere Talen.

Men ak! vor Glæde var kun fort;
Som Fugl hun flyver atter bort.
Dog sorg ei Digter! stands din Klage!
Hun kommer — loved hun — tilbage.

III.

Thalia stred med Melpomene
Om første Rang paa Digttercene;
Apollo skulde følde Dom;
I Strid de hidsigt til ham kom.
Sangguden, i det Musamøde,
Som ingen af dem vilde stode,
Ved Harpen hilste dem og loe;
At Begge vandt og Ingen tabte,
Til Jenny Lind han dem omfikabte!
I Hende see vi Beggeto.

Det Kjøbenhavnske Skydeselskabs
Trehundredaarsfest.

Nu Lurerne tone med Hvitidsbrag,
Som hist i det gamle Leire!
Vort Samfund hilser sin Jubeldag,
Trehundredaarsfesten vi feire.

Du lod dig af Tidernes Nover slaae!
Sig mangen Kraft monne spilde,
Men ikke dog kan det kiendes paa
Dit Ansigt, vort gamle Gilde!

Du sik ei synker som ældre Mand;
End nyder du Livets Goder,
Saa ung, som da Tredie Christian
Sig skrev i din Bog som „Broder“.

Saa fro, som du Frederik den Anden sad
Og hæved i Hallen sin Stemme,
Og raabte til sine Borgere glad:
„Born! Kongen er ikke hjemme!“

Saa stolt, som da Christian den Fierde gif
Til dig, mens Sværdene hvilte,
Og drak med dig, ved din Pindsedrif,
Saa Pindselilierne smilte.

Saa stærk, som da Tredie Frederik Gavn
Du hded, bag Axelhsien;
Dengang du frelste ham Kjøbenhavn,
Da traf du først ret Papegøien!

Ja stolt kan du see paa Forgangenheds Mar.
 Forsvunden er mangen Seiler;
 Som Borg paa Klippen ved Floden du staer,
 Og dig i Bølgerne speiler.

Og Vensteb end aabner sin varme Favn;
 Den stærk, som i Oldtid, os gieste!
 Vort Valgsprog er — i Trefoldigheds Navn —
 „Den lige Bei er den bedste!“

Og Festen for Drot og for Borger er Fest
 Endnu, som i Oldtids Dage.
 End Danerkongen, vor venlige Giest,
 Her gierne til takke vil tage.

Den bedste Drue, vor Christian veed —
 Udmærket ved Kraft og Dyder —
 Er Folkets Trosteb og Kærlighed;
 Og den i Hans Bæger flyder!

Thi hæver nu Bægret! Det er en Skaal,
 Hvorefster vi Alle første:
 Vort Samfund stræbe til ødeleste Maal!
 Gud signe Folket og Fyrste!

Selskabs-Jubelsang.

I Arelstad der stander en Gaard,
Som lidt kun sin Plads har forandret,
I medens et heelt Halvhundredaar
Er hen i sin Evighed vandret.

Halvhundredtallet — et Fem og et Nul —
Let sagt, og lettere skrevet!
Men, Venner! i Femtallets bundløse Gul,
Hvad er der ei nedsonket blevet?

En Orbis pictus, i Haandformat,
Det halve Secul mon være;
Snart hæved sig atter, snart sank en Stat,
Dg tids fulgte Skamnen paa Ere.

Ei Nero sad paa barbarisk Riis,
Med Øren, Fornuftens Foragter;
Men Friheden bandt sig sit eget Riis,
Dg Folket blev selv sin Slagter.

Seer Ebros Helte, med Oldtids Mod,
For hellig Selvstændighed kæmpe!
Men Taagen sig lægger om Biergets Fod,
For Fremgangen atter at dæmpe.

I Vinterens Mørke Mostau see,
Hvor Flammen Skyerne moder,
Mens Frankerigs Kæmper, Liig paa Sne,
Omkrandse de slukkede Gloder.

Germania følte da lidet sig froe,
 Med Børn af forskellige Mødre;
 Men kraftigt, ved Leipzig og Waterloo,
 Slog Goethes og Schillers Brødre.

Timens sad vi her i rosige Nord,
 Vort Samfund monne florere.
 Europa sig dreied omkring vort Bord,
 Quadrater vi saae circulere!

I Fredens og Velstands venlige Skjød
 Høirestede førte vi Ordet:
 Vi viiste hinanden hvor Donauen flød,
 Og væltede Dunken paa Bordet.

Bel kom der imellem et Dommedags slag,
 Mens vi med Politica spøgte:
 Jeg mindes endnu i April den Dag,
 Da Tordenstiolds Land os besøgte.

Og skjænt vi leged, til Tid og Sted,
 Med Skaktavl, Tærning og Chombre,
 Vi dukked dog ikke med Hovedet ned,
 I Regn af de britiske Bomber.

Vi misted vor Flaade, vort Slot, vor By,
 Men Danmarks Sonner er ræsle:
 Nu stander Arelstad skion paa ny,
 Og Phonix steeg af sin Aske.

Saa hil-dig, gamle Halvhundredaar!
 Et vigtigt Kapitel i Tiden.
 Ved Siden af Mars Minerva staer,
 Og haabefuld stuer til Striden.

Oplysning nægtigt i dig fremstred;
 Bel bragte du trækende Dunster,
 Men Taagen ørbodig faldt atter ned,
 For Bidenslæber og Kunster.

Selv Dunsten og Dampen Biisdom træng,
 For Mennesker Byrden at lette;
 Nu Skibet selv, imod Bolgernes Gang,
 Henslæber den lønkede Jette. ~

Mens Jenner besirede en Helvedes Bee,
 Og standsed ved Graven en Brimnel,
 Lod Herschel Diet i Natten see,
 Og aabned Forstanden en Gimnel.

Vort Samsund hædrede Bidenslab,
 Her stemte Sangerne Harpen;
 Vi mindes, med Taarer, de Nedles Tab,
 Ved Issefjord, Slien og Sarpen.

Vi mindes Troiel, Thaarup og Storm,
 Vor Zetliz, Stifteren Tode,
 Som, lønket af Lamheds nagende Orm,
 Dog venlig iblandt os boede.

Og drinker mi Alle, ved Harpens Klang,
 En Skaal for de soudne Dage!
 Naar Jublen fornær sig næste Gang,
 Er Faa lun af os tilbage.

Bogtrykkerkunstens Jubelfest.

Det lyser i Tidernes mørke Nat,
Som Maanen fra Skjens Nister;
Det lyner i Dænringen overbrat
Med Tanker og store Bedrifter,
Men Tanken svinder, Bedriften er glemt,
Og svundne de skjonne Dage;
Før Eftertiden har Harpen stemt
Er Daaden — en Fabelsage!

Egypten tænkte vel tidligt paa
At standse Mindet i Tiden;
Ja — store monne dets Boger staae,
Men dunkel var Phramiden!

Paa Kampestenene, langt fra Syd,
Hvis Vægge for Stormene lumer,
Skrev Odin med sit mægtige Sphd —
Men — det var Gaaderuner.

Med brogede Farver Munken klog
Smukt momme Skifterne smykke —
Men — eie slig en kostbar Bog —
Hvor sielden var denne Lykke!

Nandens aarle Glimt i Syd i Nord
Svagt lun Lyset kunde fremme;
Bidenstab og Sang gav Tanken Ord —
Men end mangled Ordet kraftig Stemme.
Hvo har bødet paa det lange Savn?
Han — hvem ingen Tid kan glemme!
Gutenberg er Heltens Navn!

Som Vaabensmeden Sværd og Skjold
 Til Helten bold
 Snildt paa sin Asmbolt danner,
 Saa lod for Tænker, Lærd og Skjald,
 Dit Hammerkrald;
 Da reistes Opflysningens Banner.
 Nu ingen Æmar øder brat
 Vor bedste Skat,
 Med Mordbrand i en enkelt Nat;
 Nu trives Viisdoms Have!
 Thi Tankens Magt kan ei forgaae.
 Saa sang alt Luther, vaer derpaa:
 „Ordet — det skal de lade staae,
 Og Tak derfor ei have!“ —
 Men, Gutenberg! dig takke vi
 Med Hoisang for din Gave.

Ta, ædle Kunst! dit skjonne Værk
 Blev Tolk for Sjælens Tanker;
 I fire Sæller hialp du sterk
 At bryde Mørkets Skranker.
 Det Fyrtaarn, du har bygt,
 Gior Skibet fælt og trægt.
 Ei Storm det slæger i Øvag; —
 Med Fragt, ved høilys Dag,
 Det kaste skal sit Anker!

Men ørligt vorde vor det Ord,
 Som ved vor Kunst udbredes;
 Kun Sandhed være Skibets Roer,
 Af Netsærds Haand det ledes.
 Og Himmelens Engle smaae

Skal med, som Alfer, gaae;
 De skønke Skibet Bor,
 Ut over Hav og Sør
 Trygt Veien det beredes!

De nordiske Naturforskeres Fest.

Natur og Sundhed hylder
 Med Fest den hele Jord;
 Natur og Sundhed skylder
 Sin Glæde dette Bord;
 Natur og Sundhed sammen
 I Kredsen os har kaldt,
 Og stærkt de nære Flammen
 Hos os, — som overalt!

Thi ei blot for at læge
 Og for Natur forstaae
 Skal Manden sig bevæge,
 Skal Forskeren omgaae;
 Nei! Mandens klare Tanke
 Nedriver Jordomis Muur;
 Hvor ædle Hierter banke,
 Der er en stor Natur!

Svorester Mange ledte,
 Hvad ei man længe sandt;
 Det Baand hvormed Margrete
 Saa løseligt os bandt,

Det var ei reent forsvundet,
Erstattet blev dets Tab;
Thi det blev etter fundet
Af Kunst og Videnskab.

Vort svandt de gamle Fagter,
Enfoldigt Nabohad!
Hver aandfuld Nordbo agter
Nu snilde Nabo glad;
Nei, i vort Samfund finder
Sig Ingen udenlandsk;
Den lille Forskiel svinder
Paa Svensk og Norsk og Danesk.

I Musafredens Haver
Gi trives Tvedragts Tiorn;
Her er vi Skandinaver
Og Videnskabens Børn.
Og vore Drotter tænke
Mildtsolende, som vi!
Den svandt den snevre Lænke,
For Venstabs Harmoni.

Dog — alle Fædreslikke
Gi reent forsvinde maae!
I Venners Skaal at drinke,
Vi slægte Fædre paa.
For Forskere, for Læger
Er bedste Medicin,
Af fyldte Høitidsbæger,
Den broderlige Viin!

Det medicinske Selskabs Stiftelsesdag.

Paa gamle Selskabs Fodselsdag
 Vi vil fornøjet sjunge;
 Det stifted øste Broderlag
 Steds ung igien med Unge.
 Endskjont det sylder nu Halvsiérds,
 Det smedet blev af varigt Ets,
 Og lader end med Ungdomsbrag,
 Sit Kvad i Hallen runge.

Bel see vi aldrig Dem igien,
 Som først det forestode:
 Dog lever Navnet Callisen,
 Dog lever Navnet Tode.
 Med sielden Kundskab og Forstand —
 Alvorlig Mand — og munter Mand —
 Og Ere for sit Fædreland;
 Hygeas Sonner gode!

End fandtes ei de Livets Frs,
 Som Alderen fordreve;
 En Doctor selv engang maa døe,
 Han kan ei altid leve;
 Vor Herholdt og vor Saxtorph kør!
 For tidligt vi dog savne Ter;
 Men broderligt I mindes her,
 I Hiertet end I leve!

Vort Selskab herligt du bestaae,
 Skjondt dine Dage glide,
 Til selve Tidens Haar bli'er graae,
 Og Sommerens blier hvide.

Nu med en god Samvittighed
 Kan vi tilbords os sætte ned;
 Den Oval hvoraf Forfædre leed,
 Skal Nutid meer ei lide.

Nu svækkes ikke meer Natur,
 Ved Blodet af at tappe;
 Og selve Gudernes Merkur
 Vi ei saameget klappe;
 Vel var der Dem, der atter sik
 Til Ere bragt lidt Arsenik;
 Men helst vi skænke Sundhedsdrif,
 Og ei paa Livet lappe.

Sært stifted ofte Medicin,
 Dog ikke her i Landet;
 Først var det bare Brændeviin,
 Saa blev det bare Vandet;
 For Hylde! vel blev man fri,
 Men ak! — ved Homopathie.
 Ei, Brodre! foretrække vi
 Det Ene for det Undet.

Nei, Dødens grumme Majestæt
 Skal Overhaand ei tage;
 Ved sunde Maad, ved sund Diæt
 Bedst holdes han tilbage.
 Vor Kunst! din Fremgang sik Bevis:
 Nu komme Folk i Paradiis
 Bedækket først af Vintrens Tis.
 Sig Døden maa beklage!

Men, Bredre! hvad Diæt angaaer,
 Og slige gode Skilke,
 Saa — det sig af sig selv forstaer —
 Til Fester due de ikke;

Bor *Æskulap* paa slig en Dag
Slaaer paa sin Farbro'er aldrig *Vrag*.
Smil, *Bacchus!* i vort Broderlag.
 Bor egen *Skaal* vi driske!

Bryllupssang.

Kom jeg, *Sjælland!* paa din *Ø*
 Til et *Sund*, hvor saa blaat de *Smaabolger* henglide,
 Hvor mig *Klinten* hist, som *Ms.*,
 Stolt i *Luft* viser *Barmen*, hin hvide;
 Gik jeg i den lave *Dal*,
 Til et *Taarn*, hvor en *Helt* var i *Oldtiden* hjemme,
 Nær den flisne *Bogesal*
 Hvor tidi *Nattergal* høver sin *Stemme*; —
 Da mit *Langspil* lyder med *Klang*,
 Da med *Fynd* jeg siunger min *Sang*,
 Sætter mig ved *Hytten*s *Dør*
 Strax paa *Bænken*, som *Skialdene* for.

Holder *Gubben* i sit *Huus*
Freias *Fest* med sin *Blo*, for den elskede *Datter*,
 Lyder høit, ved *Horn* og *Kruis*,
 Glade *Frænders* og *Giesternes* *Latter*;
 Er den unge *Brud* saa ven,
 Som din *Æstems*, *Freia!* fra lyse *Sesvarne*, —
 Da jeg siunger strax igien
 For et *Smil!* ei for *Krone*, som *Hiarne*.

Freias Mø mig altid var Kær,
Sær det Barn, som smiler os her;
Blomsten, som nu rodmær smukt,
Skænker Etten og Fremtiden Frugt!

Draf den unge, bolde Mand,
Som af Frigga blev viet til huldsalige Pige,
Mimer! af dit Kildevand,
Er han Broder i Nandernes Rige?
Sangen lyde med for ham!
Seent i Høst blev ham Rosen i Hallen indbaaren;
Freia i sin Fjæderham
Hør den plukt, og selv bragt den fra Vaaren.
Flætter Alstrens brogede Krands!
Hylder Festen med Spil og med Dands!
Peter Køster og hans Bir
Spaae vi alle det gladeste Liv!

H. C. Andersen.

At reise, det stedse var Nordboens Skif;
Først tusindevis de bevæbnede gif,
Som Cimbrer, Teutoner; og Dvinderne med,
Der hængte sig, naar deres Mænd led Fortred.

Saa kom Longobarder med deilige Haar;
Og end Lombardiet saa blomstrende staer.
Normannerne siden uvidende kom,
Og opbrændte Luna istedetsfor Rom.

Bel var det for Rom og for Kunst, Poesie,
 Alt slet de forstod deres Geographie.
 Men Væringen drog i en god Intention,
 Forsvared i Miklagard Drottens Person.

I vor Tid ei reises i stort Compagnie;
 Vi fremmede Folk vil ei tvinge, befrie;
 Befrie kun vi vil, i det Store, vor Aland,
 Og tvinge Geniet i Skionhedens Baand.

Ei førstegang Du os forlader, o Skiald!
 Tilforn alt Du drog fra din Fædrenehal.
 Det ligger nu eengang i Skialdens Natur:
 Som Fuglen han gierne vil ud af sit Bur.

Saa gif det vor Ewald! Han blev desperat
 Af Reiselyst, hverve sig lod til Soldat;
 Dog lod han ei Kalveskind, slog det med Magt,
 Og Preusserne gif i Dandigerens Takt!

Den Bellklang, som siden blev hørt, naar han sang,
 Den øved maaskee han ved Trommernes Klang.
 Dog bedre var bedre! Vi Ewald har kier;
 Men Ingen som Ewald vil reise dog her.

Saa reis da med al den Lyksalighed, Ven,
 Som Muser kan skænke! Kom lystig igien!
 Poetiske Svbler bring med fra din Vei!
 I Holland de Bedste vel finder Du ei.

Paa Graekelands Klipper, ved Romernes Slot,
 Fra Oldtiden Mange bevared sig godt.
 Dem put i din Badsoek! I Danemark plant
 De herlige Log, Du i Sydlandet fandt!

H. P. Holst.

Det var i Nord en gammel Skit,
 At tidt man drog fra Hjemmet;
 Og naar da bort en Broder gif,
 Til Fiernet og til Fremmed,
 Da trylte Brodrene hans Haand;
 Og fastere blev Venstabs Baand
 I helligt Afskedssieblik,
 Og Sangen blev istemmet.

Af Væring nu ei Reiser seer
 Til Miklagard, i Plade;
 Og ingen Pilegrim man seer
 I Jordan sig at bade;
 Hos Luther og Melanchton ei
 Den Fromme søger Sandheds Bei;
 Og Goethe, Schiller er ei meer —
 Dog vil Du os forlade?

Vor Holst! og dog bortreiser Du,
 Og langt Du vil bortvandre?
 Du modne vil din Digterhu
 I sydlig Sol, som Andre.
 Skjendt Haandværk ei er Poesie,
 Som Haandværksvende reise vi;
 Af Skionhed tvungne — dog saa frie!
 Det kan os ei forandre!

Det sliber kun den Diamant,
 Som Flinten indelukker;
 Og Hommingen, som Bien fandt
 I Sydens Blomsterkrukker,

Den bringes hjem, saa frisk og sed;
 Og deraf brygges nordisk Mød.
 I Norden ogsaa Sol oprandt,
 Og Matternalen klukker.

Reis lykkeligt! Forglemt os ei!
 Drag over Land og Bolger!
 Dig overalt paa fierne Bei
 Vort Brodersøste folger.
 Kom hjem med Laurbaer i din Hat!
 Fortæl, i Nordens Maanenat,
 De Eventyr fra Sydens Mai,
 Som Idun ei fordolger!

Til Hetsch.

(Fra tafnemmelige Haandværkere).

Nu, Brodre, sumger høit en Sang!
 Det skeer jo ikke førstegang
 Af raske Haandværksflokke.
 Hans Sachs var selv en Haandværksmand,
 Og dog en Mestersanger han,
 Som Tiden ei skal rokke.

Og Albrecht Dürer Maler var,
 Da Ting han ud i Traet Skiar,
 Heel kunstige, med Haanden:
 Kunst, Haandværk — fosterligt ferent!
 Thi det var først i Tiden seent,
 At Haand ei lystrede Nanden.

I Hansestæders Skønne Tid
 Forente Klogten sig med Flid,
 Da blomstred Haandværksstanden.
 Dog længe vared ei det Held;
 Til sidst blev Haandværksmanden Træl,
 Og Tiden — var en Anden!

Dog hvad der Dygktigt er og Godt,
 Det agter ikke Tidens Spot,
 Det klarer sig med Tiden;
 Sig hævet har igien vor Stand,
 Nu er den flinke Haandværksmand
 Gi ringe meer og lidens.

En Mand fra Albrecht Dürers Land,
 En ørlig Schwabe, snild som han,
 Foer hid paa danske Smakke;
 Og skjondt vort Danmark selv har Følk
 Som Kunstens Tremmer, Smagens Tolk,
 Vi ham oprigtigt takke!

Han Haanden lærte bedre Sving
 I Malm og Træ til mange Ting,
 I Borgen og i Hytte.
 Han lærte: „Sindrig vær, som stærk!
 Dit Værk bør være Kunstens Værk,
 Og ei blot giøre Nytte.“

Høit alle Brødre stemmer i:
 Vor ædle Hetsch! varmt ønske vi,
 Med Held dig Himlen lønne!
 Du Talsmænd for den gode Smag,
 Som ener Nytten med Behag,
 Du Kæmper for det Skønne!

Paa min Marias Fødselsdag.

I.

(Da hendes lille Harald blev dobt).

Saa har vi da paa store Sorg igien en ægte Glæde!
Af Skygge, Lys bestaaer vort Liv; hvo vilde modlos
græde?
En Beemodstaare — den er skion; en Kærlighedens
Taare
Som Hiertets bedste Perle faldt paa Christianes Baare.
Gud hende tog — hun er hos Gud, i Ungdomsblom-
stren atter.
Ny feire vi din Fødselsdag, min Christianes Datter!
Gud skænkte dig en ædel Mand, Du Fader har og
Broder;
Gud skænkte dig en lille Gut, da bort han tog din
Meder.
Til Daabsfest blev din Fødselsfest, og dobbelt skion er
Festen;
Og mangen gammel prøvet Ven dig hilser her som
Gæsten.
Saa kommer da de Glas som her af Glæden fyldte
bleve,
Og ønsker varmt af Hiertensgrund: Vor lille Nor-
mand leve!
Halv er han norske, halv er han dansk, det vil han ei
forgiette,
Og ærligt vil hans Hierte slæe for Klippe som for
Slette.
Paa Norges Field, i Danmarks Dal vil Harald gierne
være;

Og Faderhjertet siger mig, at han gior Etten Ere.
Saa tommel Bragibægret froe! Det blev til ægte
Gammel!

For førstegang i siirogthve Nar
Jeg ikke paa din Fødselsdag dig seer.
Med Langsel Faderkialden Harpen slaaer
Hvad kan han meer?
Af Strengens End til fierne Kyst ei naaer!

Dog — Sælen ei behøver Harpelang;
Thi Datterhertet staaer i Sympathie
Med Faderhertet, og den Melodie
Som Nanden sang,
Af Himlen lært, — giensidigt høre vi!

Den høre vi, skjøndt Havet os har stilt
Saa mange Mile med sit mægtige Vand;
Op Fieldet sine steile Mure stilt,
 Dg salten Strand
Sig langstrakt mellem os henbugter vildt.

Den Due, som hvert Sted at finde veed,
Hvis Englevinge trætter ingen Vej —
Med Brevet om sin Hals — er Kærlighed.
Den thnges ei
Af Himmelbrevets Blad: Forgiætnigei.

Skjøndt kun en Due, stærk den er som Ørn;
 Hvad Ørn? en Ørn mod den er saare svag;
 Den flyver, hvor det bedste Skib blier Vrag;
 Til Fader — Barn —
 Den spørger ei om Sommer- Vinterdag.

Beltalende, hvor Tanken vorder stum;
 Thi Tanken standser snart for Stovets Aand;
 Men Kierligheden kiender intet Baand
 I Tid og Rum,
 Og selv i Døden har den Overhaand!

Saa flyv, du Helligaand! flyv til den Bo,
 Hvor Hun som Bir og Moder Glæder fandt;
 Hvor hun har ikke glemt i huuslig Ro
 Den Tid som svandt,
 Og Dem som tidligt hendes Hierte vandt.

III.

Din Fødselsdag, min elskte Datter!
 Med Solskin og Reseda kommer atter;
 Og er det ikke nu en herlig Sag,
 At Smerten, Faren reent er overstaaet,
 Og at en lille Dreng ved dig har faaet
 Sin egen lille Fødselsdag?

Han ligger i dit Skiod; en bedre Gave
 Han intet kierligt Moderhierte have.
 Gud gav dig til din Fodselsdag en Skat,
 Som Guld og Edelstene langt opveier,
 Om end, til Giengield, naar du om ham pleier,
 Han gør dig mangen søvnlos Nat.

Den lille Dreng blev dennegang ei Pige;
 Men, Herregud, hvad vil det mere sige?
 En Pige? Du faaer nok med Tiden een.
 Af Drengebørn man ei kan ha'e for Mange;
 De dyrke Jorden og gør Fienden bange.
 Nu vore Kæmperne paa Steen!

Ei Storken bragte ham til Klippeborge;
 Thi der er ingen Storke jo i Norge;
 Men Harald vidste nok: han kom fra Sky!
 Thi stod han flittigt og ved Floden stirred,
 Og Længselen ham Synet ei forvirred;
 Da kom den lille Broder „nh.“

Men, som en kierlig Fader, er jeg pligtig
 At raade dig, mit Barn: vær nu forsiktig,
 Og giw dig Tid til ret at vorde frisk!
 Saa skal du see, mens Patteglutten klappes,
 At snart i Sundhed du med fuglen kappes,
 Og med den raske, livelige Fist.

Med Mand og Børn, jeg haaber vist, du kommer
 Til Bedstefader, næste gode Sommer,
 Da vorder det først ret et Sommerliv!
 Her har jeg nok af smukke — tomme Stuer.
 Fasaner har vi ikke, men i Duer
 Kan Harald, Adam finde Tidsfordriv.

Den lille Normand — sūg mig hvad han hedder --
 Skal ogsaa patte da paa Danmarks Bredde,
 Og Modermelk i Moderhiemmet faae;
 Saa vil han elske Danemark som Norge,
 Og, fri og stolt paa sine Klippeborge,
 For Bøgeskoven vil hans Herte slæe.

Til Wollert Konow.

Skisndt ei min Ven har Lyft at skrive —
 (Jeg hader selv Brevskriveri,
 Naar ei det med lidt Poesie
 Og venligt Spøg kan blandet blive;)

Skisndt ei min Ven har Lyft at skrive,
 Saa har jeg altid dog den Trost,
 At han har til at læse Lyft,
 Hvad jeg ham kan til Læsning give.

Og mens du nu, som Patriarken,
 Skisndt midt i Vinteren paa Steen,
 Er kommen paa den grønne Green;
 Og jeg, som Noah udi Urken,

Dmtumler mig paa Livets Bolge,
 Jeg tænker, det dig morer dog,
 I Arnenes gode lune Krog,
 Poeten paa sin Bei at folge.

Paa denne Fart jeg mangevegne
 Vist skønne Bierge, Dale saae;
 Men ingen af dem overgaae
 Dog Synet af mit Norges Egne.

Det skønne Steen jeg ei kan glemme,
 Hvor Dalen flader sig saa smukt,
 Indsluttet høit af Biergets Bugt,
 Hvor Toppen vækker Stormens Stemme.

Og mangen Myre sort sig strækker,
 Hvor der tilforn har været Skov,
 Og glæder sig ved Flidens Plov,
 Hvis Fure Frugtbarheden vækker.

Naar næstegang til Steen jeg kommer,
 Jeg kiender Marken knap igien,
 Du dobbelt stor den skabte, Den!
 Og dobbelt rig da bli'er din Sommer.

Den lille Dal, hvortil man ager,
 Hvoraabner sig din Eiendom,
 Hvortil jeg først fra Bergen kom,
 Mig da med saftigt Græs modtager.

Og nu den skønne Bei til Havet!
 Naturens egen Poesie;
 Der finder jeg dit Fiskeri
 Med Hytter, Baade, rigt begavet.

Og Silden, søgt af Egnens Bønder,
 Har med sin Silverblinken sagt:
 At den har Solv i Huset bragt,
 Da du den sik i dine Tønder.

Men hvad af Alt mig meest vil glæde, —
 Du trende raske Glutter har
 Som mig med Navnet „Bedstefær“
 Som Normænd vil imedetræde.

Med deres Moder du besøge
 Mig jo til næste Sommer vil,
 Og glædes ved det Skuespil
 Der føres op af Danmarks Bøge.

Og Drengene, som med I bringe —
 O hvilken Faderglæde stor!
 Farvel, du smilde Mand i Nord!
 Snart samles vi paa Baarens Binge.

Vennerne i Bergen.

Først vinkte Normænd mig til Norge, —
 Det kiære, gamle Brodersfolk,
 Og Fieldets steile Kæmpeborge,
 Omvæltningens og Styrkens Tolk; —
 Nu vinktes jeg til Norrig atter;
 Men det var ei det stolte Field:
 Hos Mand og Barn en elsket Datter —
 Sødt kaldte mig til Livets Held.

Jeg førstegang blot kom til Vigen,
 Til Ringerikes skønne Dal;
 Nu gik det i bestandig Stigen,
 Som om det var til Thrudvangsal.

Jeg saae den evignøgne Klippe,
 Hvor man for Storhed glemmer Smukt,
 Hvor Friggas grønne Belter slippe;
 Hvor Skyen selv er Blomst og Frugt.

Nu staaer jeg her med hellig Glæde,
 Omringt af kærlig Vennerad,
 I Norden's gamle Kongesæde,
 I Olaf Kyrres Handelstad;
 Hvor Harald sad med Kongestaven,
 Den ædle Hakon Adelsteen;
 Men hvor den Kirke svandt med Graven,
 Som giemte Gilles, Sverres Been.

Nu staaer jeg her, hvor Norden's Ere,
 Den store Holberg, Lyset saae,
 Som evig skal velsignet være
 Saalænge Skalde Harper slaae.
 Nu staaer jeg her, hvor Kæmpefiedet
 Sig med sin Dal^{*)} saa huldt forbant,
 Og hvor, af Shynet overvældet,
 Selv Biergets Bul^{**)} sin Tone fandt.

Hvad Under, at det Folk som trives
 Paa denne Strand heit elsker Kunst,
 Og at min Digterbarmt oplives,
 Af deres Hæder, deres Kunst?
 At den mig hæver i det Høie?
 Hvad giver jeg til Giengield? — Alt!
 Et Vers — og Taaren i mit Øie. —
 Men I forsmaaer ei denne Tak!

^{*)} Dahl. ^{**)} Bull.

Til mine Sønner.

Johannes.

Dit hidtids Liv, min halve Levetid,
Har, min Johannes! vi tilsammen vandret;
Snart Tiden stormfuld var, snart var den blid;
I Noget blev den uforandret,
I Noget blev den stedse skøn:
Som Fader elskte jeg, og du som Søn.

Din Ungdomsvei er nu fuldendt,
Og Manddomsbanken skal du snart betræde.
Da vorder du fra Hjemmet sendt!
Hvor du er lykkelig, en Deel er af min Glæde;
Og — skulde jeg ved Savnet græde —
Det er tilforn mig ofte hændt!

Men mindes vil vi steds de bittermilde Dage,
Da, efter salig Moders Dod,
Vi var hinandens Trost ved stille Klage,
Og saae tilbage paa de bedre Dage,
Paa siere Fredriksberg, midt i Naturens Skød.

Ia — om du ogsaa mig forlader —
Gi Kærligheden agter Tid og Sted, —
I Hiertet har jeg dig dog altid med,
Thi Rummet skiller ikke Søn fra Fader!

William.

William, min elskte Son!
 Ja, Gud høre vil min Bon,
 Lykke dig ledsage.
 Livets Blomster, Kraft og Held,
 Ved dets skønne Kildevæld
 Fryde dine Dage!

Første Vers du faaer af mig,
 Som saa heit dog elsker dig.
 Giem det, William, kære!
 Naar din Fader er ei meer,
 Som en lille Blomst, der leer,
 Lad da Verset være!

Trolig du som Dreng har fulgt
 Den, der aldrig dig har dulgt
 Hvad hans Indre skyldte.
 Mangen Fryd i stille Krog
 Jeg min lille kære Pog
 I min Hytte skyldte.

Nu, da du est vorden Mand,
 Holder dog dit Hierte Stand,
 Barnligt end det banker.
 Ja, min William, jeg det veed,
 At en sonlig Kærlighed
 Folger dine Tanker.

Elske Moder fra os gif,
 Snart er nær det Dieblik,

Da Maria reiser.

William og Johannes blier
End her, hvor mit Kirkespir
Front mod Gimlen kneiser

Vær mig stedse, hvad du var;
Da mig mangt et Saar til Aar
Vorder, uden Smerte.
Glæden har mig ei forladt.
Til min allerbedste Skat
Regner jeg dit Hierte!

Bryllupsang

til min Johannes og Francisca.

(Skrevet i Paris).

Hvor saare Meget vil der til
For lykkelig at være.
Det hielper ei med Skyggespil
At holde Tant i Gre.
Bor Jetligh var med lidt fornøit,
Dog tarvelig han tænkte høit:
"En hndig Bir og Venner til —
Kan Hiertet meer begicere."

Dog — sunde Brød og Kildewand —
Blot Lykken deri finde —
Nei — det kan ingen Eggemand
Dg heller ei hans Dvinde.

Hil Eder, Elste! Lykken bød:
 „Til Vandet Vin og Suul til Bred!
 Og qvægsmø i Dalens Skist
 Kan Livets Kilde rinde.

Dog — selve Solen har en Plet,
 Og det har hver en Lykke;
 Francisca vor Migeiforgæt
 Skal meer ei Siemmet smylke;
 Hun reiser bort, den vene Mo!
 Dog — hun forlader ei vor De.
 Og Alle vil vi glædes ret,
 Ved Giensyns heie Lykke.

Johannes sin Francisca værd, —
 Hun hans i Sorg og Glæde!
 Thi feire vi Jer Bryllupsfærd
 Her samtlige tilstæde —
 Her Samt lige? — der mangle Tre! —
 Johannes dog du kan dem see.
 Dem fierner ingen Vintersnee
 Fra Din og Hendes Glæde.

Til min Francisca.

I dag for førstegang maaskee
 En Digter frem med Harpen træder,
 Begejstret, varm af Jis og Sne,
 For at beshnge Frostens Glæder.

Dog er det saa. Alt Sne gør varm,
 Det har man ofte før bemærket;
 Det er ei heller Kuldens Harm,
 Foreent med Stormen og forstærket;

Det er ei den, thi den er Død!
 Naturen Alt kan overdrive;
 Men Sneen i sit varme Skæd
 Huldt holder Skabningen i Live.

Og Isen med sin flebne Kant,
 Naar Egnen er sit Grønt berovet,
 I Træet, som en Diamant
 Erstatter Skønheden af Lovet.

Den strænge Vinter skiller ad,
 Den skiller Venner fra hinanden;
 Men den adskiller ogsaa Gad,
 Naar Manden meer ei driller Manden.

Det vante Hjulspor er der ei,
 Men Slæden kan sig Beien bane;
 Og hurtig, uden Kørevei,
 Til Hytten naær den lette Kane.

Og om den fædre Arnes Ild
 Da blomstrer som en Rose Freden;
 Og som Kiærminde, blaalsigmild
 Med Smil os møder Giestfriheden.

Og Lidenskabens vilde Glæd
 Ei frugteligt i Blodet flammer;
 Men Viisdomslilien er ei død,
 Den spirer i det varme Kammer.

Og det er vist: sand Kærlighed
 Har egentlig i Norden hienme;
 Thi Venus er letslindig heed,
 Men Freia kan ei Odur glemme.

Den stærke Sandseligheds Ild
 Hvor Orm i Knuppen er forborgen,
 Er Sydens Passionsblomst vild,
 Som varer kun en Føraarsmorgen.

Men Kærlighed paa Freias Bei,
 I Kirken, og i Hyttekrogen,
 Det er en himmelst Glemmigei,
 Som ligger glemt i Psalmebogen.

Og styrker selv med Bladet purt,
 Og blaat endnu, den gamle Glade;
 Thi Troskab er en Vinterurt
 I Sne med eviggronne Blade.

Francisca! Du din Ven har rakt
 Din Haand i Julens Vinterglæde;
 Dig Freia selv har Krandsen bragt,
 Hun ved dit Bryllup var tilstede.

Og Februar — den kolde Tid —
 Har skienket Dig — Johannes — Livet*);
 Men Alandens Sommer Freia blid
 Har Zer i Vintersneen givet.

Og Norden ogsaa Sommer har,
 Som kan med Blomster, Frugter frøde;
 Gid, elskete Datter dhrebar!
 Mangt Aar du med din Ven den nyde.

*) Hende den 21de ham den 7de.

Men steds mig Tanken bli'er gienwakt,
 Naar Sneens hvide Fugle flyve,
 At Februar har hndigt sagt:
 Tregange Shv er Genogthyve!

Til Fru Georgette Falsen,
 født Rosenkrantz.

En Blomsterkrands, hvis Farver skionne
 Beundres i det friske Grenne,
 Som Sommersolen gav sin Glands,
 Det er en huld Naturens Gave;
 Og bedste Krands i Floras Have,
 Det er en fager Rosenkrands.

Men bedre Blomst er den, som trives
 I Hiertet og som Sjælen gives;
 Den taber ei saa let sin Glands;
 Den traenger ei til Solens Straale,
 Den Vintrens Storm og Kuld kan taale,
 Det er den bedste Rosenkrands.

En saadan Rose Skialden kiender,
 Som ei med stolte Farver blander,
 Men qvæger huldt med Dydres Glands.
 Dens Fødsel han ved Harpen synger
 Her, hvor den sig saa hndigt slunger
 I friske, store Vennekraands.

Gid længe vi dig Rose finde,
 Som Kraandsens bedste Pryd, Veninde!

Giv længe denne Kreds sin Glands!

Elskverdig, ved din Falsens Side.

Som Bækken eders Dage glide:

Kærminden hos sin Rosenkrands!

Den rafte Gut, med Mod begavet,
Fandt Grens Blomst, saa blaa som Havet,
Og Havet skenkte den sin Glands;
Men meer end Laurbær har han vundet,
Og mere skøn end Krandsen fundet,
Da Falsen fandt sin Rosenkrantz.

Torenets Fødselsdagen kommer,
Som Dagepar i skønne Sommer,
I Høstnaturens bedste Glands.
Den Dobbeltfest vi ei forgicette,
Men Roser og Kærminder flætte,
For Falsen og hans Rosenkrantz.

Mindedigte.

114
The following

Ved Kong Frederik den Siettes Død.

Kort før en festlig Klokkellang
Indbyder os til Høitidssang,
Enfoldigt ligefrem jeg her
Fremstille vil den Konge lier,
Der var en Hæder for sit Land.
I Noeskildkirke ligger han.

Forsædre tidt en Kronik skrev
I Rim, om hvad en Helt bedrev;
Saadan, i dette lidet Skrift,
Jeg skildre vil min Drots Bedrift.
Ei vil jeg pynte Daaden ud;
Nei! den skal staae, som unge Brud
I egen Skønhed, egen Dragt;
Thi Sandhed hader Flitterpragt.

Et Menneske var Frederik
I bedst Bethydning, klart hans Blik.
Opmærksom han og rolig saae
Paa Den, som monne for ham staae.

Let blev han rørt, og godt han led
Ievn Tillid og Fortrolighed.
Hver Sam sin Skiebne trægt betroer;
Og hans Hukommelse var stor;
Stor, som hans Lyst — det Alle veed —
Til Bistand og Belgiorenhed.

Det Haar, som sig om Issen vandt,
Af hvidest Hør ham Freia spandt;
De Nine, som ham Baldur gav,
Var store, blaae som Danniarks Hav.
Og som en Yngling let og rank
Stod han, til han mod Graven sank.
Saadan man skued Folkets Ven.
Men først nu til hans Barndom hen!

Seer hyst ham som en lille Dreng:
Han sover i steenhaarde Seng.
I Skoe han gaaer med bare Been,
Og leger med en Sommergreen.
Et fattigt Barn, hans Kammerat,
Udgjør vor Fredriks hele Stat.
En Ravring blev fra Vindvet sendt:
„Nu skynd dig, Frederik! den hent!“
Paa lette Sløde, sammensat
Af Lægter, til den sorte Nat
Han fører i den hvide Sne.
Saaledes vi ham hørdet see. —
Det lyktes, det forvorne Værk,
Det gjorde Fredrik sund og sterk.

See her! af Barndomsdrømmen valt,
Fornher han Daabens fromme Pagt,
Og træder, moden alt i Land,
I Raadet, ved sin Bernstorfs Haand.
Den Eldre gisr den Yngre kold;
Han viser Kraft og Maadehold.

Mangt Æar han elsked denne Ven,
 Og fulgte ham til Graven hen
 Med bitter Sorg; — men Sorg er skion,
 For Fader af taknemlig Son.

En flygtig Strid, et Tog til Sver'g
 Drev Fredrik over Norges Bierg.
 Det var en Skoemt af Asathor,
 At Fredrik skulde see sit Nord,
 Og øve sig, og vorde klog
 Paa Krigerskif og Krigertog.

Den korte Splid var snarlig endt. —
 Nu har sin Kierte Freia tændt,
 Bersøt den ædle Skoldungs Barm,
 Den banker for Maria varm.
 Han beised ei til et Portræt; —
 Han saae en nærbeslægtet Et;
 Hun lignte ham i Sind, i Aand,
 Han rakte hende Fyrstehaan.
 Og som idag og som igaard
 Svandt dem et skient Halvhundred-Æar.
 Guldbryllupsfesten — opsat blev
 Af ham, som Stovets Skæbne skrev;
 Men hist i Himlen feirer bedst
 Gud Hierternes Guldbryllupsfest!

En reen, en om, naturlig Siel
 Maa finde Trældom grum og føl.
 Det Danmark gik til Hiertets Grund,
 At see sin Bonde som en Hund
 Behandlet titd af rige Mand,
 Der plettede sin Herrestand; —
 Som Hundten bunden til et Huus,
 Forfaldent, usselt, fast i Gruus.

Den mildnedes, den grumme Skif,
 Men ikke nok for Frederik;

Thi han var Bondens sande Ven,
Med Neventlau og Colbiornsen.

See hist ham som en Murer staae,
Imens de Andre Kalken slaae!
Nu lægger Stenen han i Jord.
Er det en Steen? O nei! jeg troer,
Det er det allerbedste Frø,
Som lagdes ned paa Siællands Øe.
Og Støtten, som sig reiser op,
Er det en Steen? Nei, Egens Top
Er ei saa kraftig og saa skøn,
Og ei saa frisk og sommergrøn.
Som Ygdrasil vil dette Træ
Udbrede sig til Danskes Læ!

Hist har kun Negren slette Kaar,
Og Fredrik fandt hans Skiebne haard;
Men Billigheds og Netsærds Ven
Formaaer knap at formilde den;
Thi Egennytten mere grum
End Hovmod er — og lige dum. -
Men, sorte Brodre! naar engang
Trældommen synger Svanesang,
Og naar I see Forsynets Vei,
Som Eders Fædre aned ei; —
Der drev dem bort fra Nigerkov,
Og gjorde dem til Blanke Røv;
Blot for i rask og hurtig Fart
At lære Blaamandslægten snart,
Hvad Sekler ei den havde lært,
Ei blind Uvidenhed begicært; —
Naar Simlen huldt har hørt din Bon,
O Afrikas dybt krankte Son!
Naar du hos stolte Blanke staarer
Som kristen Mand, med kristne Kaar, —

Da vil du mindes rørt den Drot,
Som mente dig det tidlig godt,
Og folde din fulsorte Haand,
Og takke hyst en salig Aland.

I Kongers som i Gyrders Liv
Er Sorg og Glæde, Fred og Kiv;
Men Skyggen, skionne Billed har,
Gior Farven mere skør og klar;
Hvis Alt var lyft, var Intet lyft;
Og Kraften øve maa en Dyft.

Han — hvem en Gyttes Ly var nok,
Boer i en mægtig Qvaderblok;
Et Slot, som Bierget i sin Pragt.

„Det vorder aldrig ødelagt!“
Lod Ordret; det var fælleds Tro.
Slight hørte Loke dybt — og loe. —
Han sendte sine Luer brat,
Og Christiansborg blev i en Nat
Et Helsla, ved Afgrundens Bud,
Som strakte sine Tunger ud
Af aabne Svælg med vild Attraa:
Brandgule, grønne, røde, blaae;
Og synktes i afflylig Spog
Af milelange Stotte-Røg.

Men Fredrik — ei forsængelig —
Bød Tabet rolig viste sig.
Det var hans Hiertes største Sorg,
Han misted sine Fædres Borg;
Hvor mangt et Minde stod igien,
Fra gammel Tid en gammel Ven.

Da Loke saae, Slight lyktes ei,
Da sneg han sig en anden Vej,
Og Pilen traf. — Nu tændte han
Bor gamle Axelstad i Brand.

Da Frederik sin Nede saae
 I Brand, — da momme Taaren staae
 I Fadersiet, Godheds Gud
 Dog slukte Flammen paa dit Bud.
 Til Hellas Field den monne flhe;
 Sig atter reiste Borg og Bh.

Paa Quintus Siette Fredrik stod,
 Da danske Helte sank i Blod;
 Men som de sank, de steg kun meer.
 Han Asathor i Skhen seer;
 Da thktes det ham stolt og godt,
 At være række Kæmpers Drot,
 Mens seirende, fra brustne Skrog,
 Som Ørn hiemilte Danebrog,
 Hvor Helten med Europas Noes
 Fil Agt for Danmarks Matros.

Et Billed iser jeg forbi, —
 Der er for meget Sort deri.
 Ei var det dengang Nelsons Navn,
 Der skulde skæmme København:
 Nei — Dødens Krigemestre kom,
 Og saae sig ubehindret om,
 Hvor Gryderne bedst kunde staae,
 Bag lune Skierm i sikkre Vraa,
 Der skulde koge Dødens Net,
 Til Dansken, som ei skæktes let;
 Skjondt ei det gik nu, som tilforn,
 Mod Kæmper, men mod Kirketaarn. —
 O bitter, bitter, var den Drif,
 Som da dig raltes, Frederik!

Nu kommer et mørkvaerdigt Træf,
 Der viser Ham saa tro som kæk;
 En Siel, der umisundelig
 Sort, ved det Store glædte sig.

Skioldt selv af ældste Kongestand,
Beundred han dog høit en Mand,
Der sik paa Magt ei andet Krav,
End det som ham Naturen gav.

Bal Frederik med Nine saae —
Ustykldige som Hilmens Blaa —
At Helten ei var rænkesfri,
Gi altid gik den lige Sti; —
Men han beundred Mandens Mand,
Og Stryken i hans Heltehaand,
Hans Driftighed, hans Ild, Forstand;
Og ei han sveg den sieldne Mand,
Da han ham havde rakt sin Haand,
Til Forbund og til Venstabsbaand.

Da denne Løve faldt i Skov; —
Den altfor tidt gik ud paa Rov;
Man Hiorten, Hinden fandt for god,
Til steds at mætte den med Blod; —
Da Jægerne tilsammen sad,
Som høie Fyrster, Nad i Nad, —
Da indreen ogsaa Frederik,
Og mødte mangt fortørnet Blik; —
Han havde været Løvens Ven; —
Men knap sik Drotten talt igien,
Knap aabned Frederik sin Mund,
Saa saae man ham i Hiertets Grund,
Og fandt ham ødel, sik ham fær.
Og Frederik redded, uden Sværd,
Som Saga, som Europa veed,
Vort Fædrelands Selvstændighed.

Jeg saae hans Hjemkomst, Folgets Fryd,
Jeg hørte Danmarks Glædeslyd;
Som Bisværm fuser, til hans Priis
Jeg Hatte saae i tusindviis

Tilviste ham det Hurraraab,
Som toned fra en henrykt Hob.

En venlig Fylgie drev dig til,
Kort, Fredrik! før et Skæbnespil
Øs skilte fra det skionne Field,
Med Graner, stærke Kildevæld,
Som delte fire hundred Aar
Med Danmarks Dale lige Aar, —
At bygge der saa fast et Slot,
Som end dit Navn bevarer godt.
En Fredens Borg, hvis Hverv indtog
Hvert Nordmandsbryt som edelt slog. —
Den hører end, i Fieldets Favn,
Bed Mimers Brønd, dit Kongenavn.

I Billeder! jeg male skal,
I myldre for mig uden Tal.
For at I ei skal flagre bort,
Vil jeg fuldende, klart og kort,
I raske Træk, og digterfri,
Af elskte Drot mit Maleri.

Seer Frugtbarhed paa Mark og Væng!
Og løse kan hver Bondedreng!
Han for den stakkels Blinde seer;
Dovstum er ikke dovstum meer.
I Twist og Riv han meegler Fred;
Han drager om fra Sted til Sted;
Selv vil han kiende Land og Folk;
Hver i sin Sag er egen Tolk.
Han taaler mangen Tale fri, —
En Hader af Spioneri. —
De Ord: „Han troede, Han var hjemme!”
Vil Danerfolket aldrig glemme.
Og — skjondt ei Fredrik ofte kom
I Musatemplets Helligdom, —

Gi denne Retning tog hans Aand —
 En rund, en gavmild Kongehaand
 For Digter, Kunstner ei blev lukt.
 Det Skionne agted han som Smukt!
 I Fredriks Tid var i en Braa
 Gi Ewald, Wessel døet paa Straa.
 Med Dannebrog ei phynted blot
 Han sine Hofmaend i sit Slot;
 Nei, Haedersmaend i Fred, i Krig,
 Af Wrens Banner fil en Flig.

Og nu hans sidste, bedste Værk!
 En Mindesteen, som mere stærk
 Staer ved hans Grav, end Roeskilds Muur;
 Den er af evige Natur!
 Som Guldsmed danned Du en Ring
 Af danske Mænd paa Kongething.
 Det var en Ring af øgte Guld,
 Som ikke ruster under Muld.
 Den pryder dig — som salig Aand
 I Himlen — end din Kongehaand.
 En Talisman til Danmarks Farv!
 Din Hoimod — Ja! den gif i Arv,
 Til Christian! — Vor Grindring Du —
 Og Christian er os Haabet nu;
 Hver Blomsten af sin egen Old,
 Og Hver en værdig Søn af Skjold!

Nu fromme Kongesov i Fred,
 Besignet i dit Svilested!

Ewalds Grav.

Hvor tidt er jeg henvandret til din Grav,
I Krogen hist bag Kirken, flad og lav.
Dybt var du sunken alt i Jordens Favn,
End raged dog en Steen, paa den dit Navn;
Johannes Ewald der paa Stenen stod,
Halv vasket ud af Regnens Winterflood.

Hvor ofte gik jeg stillen Grav forbi,
Hist giennem Kirkegaardens trange Sti,
Og titted giennem Sprinkelværket ind.
Da randt en hellig Taare paa min Kind;
Thi fra jeg kunde løste Bog i Haand,
Var jeg fortrolig med din Digteraand.

Ah, tænkte jeg, halvoren som jeg stod
Bed Gittret, Stenen lige for min Fod:
Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
Han skrev jo dog saa mangen herlig Bog!
Hvi hviler ei derinde Skialdens Been,
For Altret, bag en sneehvid Marmorsteen?

Hvert Aar, i mangt begeistret Sieblik,
Jeg fromt og ene til din Liigsteen gik;
Selst dog, naar ned af Kirkens Linderad
Høstwinden blæste kold det gule Blad;
Naar Solen skulde sig bag Skyens Elor,
Da thyktes mig: Nu er det, som sig bør.

Og da jeg ældre blev, da syntes mig,
At sindrigt her man havde jordet dig:

Bed Issen: Kirken rolig i sin Enh!
 Bed Foden: Usselhed i snevre Enh!
 Her hellig Kraft og Trost, hist Sorg og Ned.
 Du stod i Livet, som du laa i Død.

Ta Linden selv her med din sorte Sud
 Seer ved din Grav fuld af Bethydning ud;
 Thi du var selv et Træ af stærk Natur;
 Men lænket, haget i den skumle Muur,
 Omklædt af Brædder, at ei Stammens Gang
 Kiel skulde giøre Mængden Gaden trang.

O Kirke, skjerm ham med din stærke Muur!
 Id Blade, Træ! af tårvelig Natur!
 Bred ud din Rost, du Orgel! som et Haw,
 Og tone lad den over Ewalds Grav.
 Kald med din Straale frem, du stærke Sol!
 Ved Issen mangen lille Martsviol.

Mod Himlen steg du, som et Cedertræ;
 Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ!
 Lad Stenen synke meer, alt Åar for Åar,
 Dit Navn dog blomstrer i en evig Baar.
 Lengst soer det fra sin sorgelige Braa,
 Og funker nu — en Stierne fra det Blaa!

Paa min Moders Grav.

Det er forbi!

Gorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.
De ile hver til sit, som fulgte dig;
Kun Kirkeklokkens lyder sorgelig,
Og dover lydende min qvalte Stemme.

Det er forbi!

Koldt som Leret er dit varme Herte.
Det slog for mig med smme Moderslag.
O aldrig glemmer jeg den skumle Dag,
Da skielvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!

Faa kun elste mig paa denne mørke Klode:
Du elste mig, og reves fra min Favn;
Nu staaer jeg knust ved Mindet om mit Savn,
Teg seer dig aldrig meer, du Giegode!

Paa haarden Fiel

Stivt og blegt dit døde Legem hviler.
O Moder! end i Døden var du blid!
Du salig laa som Himlens Engel hvid,
Teg seer dig end paa Baaren hvor du smiler.

Teg trækker end

Hede Kys paa disse Kolde Arme,
Som sank i Dødens Kamp saa kraftesløse ned;
O de har baaret mig i Barndoms Kraftlosched,
Og favnet mig med Moderomheds Varme!

Teg stirrer end
 Modlös, Moder! paa dit brustne Øie.
 Det smiler aldrig til din Yndling meer,
 Det nedsank koldt og mørkt, som Gravens Leer,
 For aldrig meer at straale til det Hoie.

Det er forbi!
 Klokkens tier, Jorden ei dig favner.
 Sov godt! Den Siel jeg sik i Næv fra dig,
 Dit Moderbilleds skal vise mig.
 Indtil forklaret hisset jeg dig favner.

Sophias Grav.

Du, som iler med Lyst at husvales i Løvenes Høisal,
 Vandrer, stands dine Fied, løs den Begravedes Navn!
 Thi her slumrer et Hjerte, som elskte Naturen og
 Skionhed
 Inderlig varmt, som du selv; af, men det banker ei
 meer.
 Tidt, som Du, hun sig skyndte forbi til vaarlige Glæder;
 Engang standse du skal, sækkes i Mulden som hun.
 Frederiksberg var den Elskede kør, nu hviler Sophia,
 Hvor hun bag skyggende Treer folte sin Fryd og sin
 Oval.
 Elskte Søster! hvergang jeg forbigaer, falder mit Øie

Gienmem den sprinkede Port hen paa din Gravs Monumment.

Frem og tilbage din Broder entid lang vandrer i Solskin
Graven forbi; og en Dag — standser hos dig han til sidst!

Hans Heger.

En Olding børes hen
Paa sorten Baare.
Hvi onfles han igien,
Hvi fældes Taare?
Har han ei naaet en sielden Livets Alder?
Og er det ei en Trost,
Naar modne Frugt i Høst
Fra Træet falder?

O det er Trosten ei
Som os forlader;
Men Ven paa Livets Vei
Bar han og Fader;
Vi mindes kun de skionne Vieblikke,
Han lyste paa vor Sti,
Og sørge nu fordi
Han lyser ikke.

I sorte Kapper mi
De Smaae hentrede,
Og aue Dødens Gru
Og bange græde.

Forundring med Bedrøvelse dem ryster;
 Hvor Bestefær gik hen?
 De spørge tadt igien,
 Og Svaret troster.

Men du, som næste vil,
 Dit Indre rygtes!
 Maaskee du trænger til
 Her selv at trostes?
 I mørken Braa dit Nemodssie stirrer,
 Og Harpen i dit Skind
 Kun ved den Edles Død
 Saa sagte dirrer.

O Gud! han var min Ven —
 Nu Dødens Bytte!
 Forgieves ther jeg hen
 Til tomme Hytte.
 Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kærlig Aand
 Han leder ved sin Haand
 Mig meer paa Torden.

Hvor tadt med salig Lyft
 Sad vi sammen!
 I Beggesaabne Bryft
 Bar Benskabsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:
 Kunst, Kærlighed, forbundt,
 Og seent i Høsten sandt
 Jeg Martsvioler.

O du, som elskte mig,
 Hør Skialdens Stemme!
 Nei, aldrig kan han dig,
 Dit Minde glemme.

Og aldrig ham dit Vennermil forlader;
 Det styrke skal min Hu,
 Og lære mig, som du
 Alt vorde Fader!

Charlotte Schimmelmann.

Bleg Du hviler paa Baar, trindt Taushed hersker og
 Sorgen,
 Hallen, høitidelig tom, hvælver sig over dit Liig.
 Læben er lukket, som nys med den hndige Stemme sig
 aabned,
 Diet os viser ei meer liflige Glimt af din Siel.
 Gi forsamler Du nu, ved en Altarflamme for Musær,
 Gudsdoms sindrige Mænd, Kunstner og Skiald i Din
 Krebs.
 Venlige Kvinder og hndige Moer ei meer Du i Voelden
 Venter; Din Kundskab og Smag danner ei Ungdommen
 meer.
 Gulde! din Troldom svandt. Tidt forekom som et Feelslot
 Mig med sit Gitter og Port, ødle Charlotte! din Gaard.
 Der fandt Danebarden et Hjem og Kunsten Beskytter;
 Hverdagsslivet sig ei voved ad Sprinklelet ind.
 Blomster Du elsked, men ei blot Roser og blaae Hyazinther:
 Langtmeer, Hiertet forstod Skionhedens edleste Blomst.
 Alter Mæceniske Hal stod frem af siumkne Ruiner,
 Tivoli dækte den ei længer for Solen med Grus.
 Al men nu sidder en Alf med ombvendt Fakkel i Hallen,
 Sørgeligt lyder hans Ros: Venner, Charlotte gik bort!

Græd, vor Schimmelmann! græd, og lad Taarerne lette
dit Herte!

Græmme kum maa du dig ei; hisset I samles igien.
Oste jo svæved med Øssians Aaid din Tanke paa
Heden,

Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Vølgernes Bly.
Nattergalen da slog i en fortgrøn Hvælving paa Sølyst,

Medens dets Kilde begræd sværmerisk Emilias Død.

Nu omfavner Emilia hist den kiære Charlotte:

Dobbelt da risle dit Væld, medens i Stilhed du gaaer,
Tænker paa Glæden, du nod, med de kiærlege Øvinder i
Livet,

Mindes dem daglig saa front, favner dem hisset hos
Gud.

Ole Hieronimus Mynster.

Atter foer en Genius fra Norden,
Sled sig los fra sine Baand;
Atter faldt en Edelsteen til Jorden.
Sieldent var hans Herte som hans Aand.
Harpen vilde gierne tone,
Skialden offre dig en Sang;
Ne, men ak, Cypressens Krone
Dæmper Strængenes sagte Klang.

Du, som ofte hørte Skialdens Stemme,
Skulde han ei siunge her?
Skulde han saa snart forglemme
Den, som altid var ham kiær?

Nei, ved mine Strenge vil jeg sulke.
 Sangen skønke Hjertet Trost!
 Skovens Beemodssanger kan kum klukke,
 Men til Sælen trænger dog dens Rest.

Mynster! sank dit store Die
 Med det muntre Godhedsblit?
 Maatte det sig brustent boie?
 Smagte du saa tidlig Dødens Drif?
 Åk Apol! hvi vilde du ei skaane
 Ham, som alle dine Gaver sit?
 Toleslos din Søster med sin Maane
 Stirrer nu med Taareblit.

Phobus! Lægekunsten du ham skønkte,
 Stærke Straaler af din Mandeglands;
 Lyren du om Drengens Skulder hængte,
 Vis ham vorden var en Digterkrands;
 Men han skued Brødres Smerte,
 Fandt beskedten sig i Lyrens Tab,
 Og det smme, vennehulde Hjerte
 Vendte sig til Eskulap.

Og Svormangen har han vederqvæget,
 Nevet ud af Gravens halve Skiod,
 Som nu dybt og inderlig bevæget
 Græder ved den Elsktes Død!
 Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der vorder tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venstabs Glæder
 Med sin Vittighed og Kløgt.

I hans Huus er alting øde!
 Øde — Gud men tomt? Åk nei!
 Vib og Born i Sorgedragt vi møde;
 „Fader — ak vor Fader er der ei!“

Ti min Harpe! du skal ikke klinge,
 Troster ei med Haabet, som du bør;
 Mismod stækker Modets Vinge,
 Hylle Harpen i et Sørgeslør.

Men jeg vil igienem Mulmet stirre,
 Stiernen atter paa sin Himmel see;
 Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer frem bag Sne.
 Ja, Elysium! fra dine Lunde
 Sender Trost han til de Kære ned.
 Stands min Taare! Kan du da misunde
 Engelen sin Salighed?

Michael Rosing.

Hist paa Norges fierne Klipper,
 Der hvor Hertha Jordens slipper,
 Og hvor Jis og Vintersnee
 Er den længste Tid at see;
 Men hvor Intet Kraften dæmper
 I de sunde Dalens Kæmper,
 Hvor de stolt i Badmel gaae,
 Der min Rosing Lystet saae.

Fra den sorgelige Grube,
 Som udvender sorten Strube,
 Nøraas fra dit Robberfield,
 Mellem stærke Kildevæld,

Ilte Drengen for at skue
 Throndhieus heie Kirkebue.
 Tidlig føengsled Skienheds Baand
 Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
 Klangen lod i Heielofte,
 Og Sanct Olafs Helgengrav
 Heltefolesser ham gav;
 Lod ham sine Syner aue,
 Og til Melpomenes Fane
 Svor han i Naturens Favn,
 For han kiendte hendes Navn.

Ned til Arelstad han iled.
 I Thalias Tempel smiled
 Kærlighed med Rosenkind,
 Vinkte ham i Hallen ind.
 Melpomene, for at binde
 Heltten, kom som Elskerinde.
 Da blev Kunsten kær hans Bryst,
 Og han var de Danskes Lyst.

Hvem har ei hans Ild opluet?
 Hvo har ham som Heltten skuet,
 Og ei folte varmt og snelt:
 Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
 Peter Czar og Geert den Store,
 Erik, midt i Krigerchore,
 Hoether og den ædle Knud,
 Sletter ikke Mindet ud.

Men, som Fieldet trindt nedglider,
 Havde Rosing mange Sider:
 En med Heltens Vandser haard,
 En med Blomster sodd i Vaar.

Han som Elsker Hiertet rørte,
 Han som Tænker Masken forte:
 Almaviva spøgte fræk,
 Marinelli dicevlekicæl.

Som nu Kunstmneren fra Himlen
 Ilden tog til Folkevrinlen,
 Og fra Guden Gnisten stial,
 Leed han og Prometheus Oval:
 Smeddet fast til Klippens Stene
 Sad han svag, forladt og ene;
 Og paa Heltens øde Sti
 Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad Du dybt nedboiet,
 Men med Ewalds Ild i Diet;
 Engelen din Smerte saae
 Heit fra Himlen i det Blaa;
 Dodens Engel, Trostens Bringer
 Losste Lænken, gav dig Vinger.
 Gil dig, du er atter fri,
 Og din Prævetid forbi.

Men taknemligt paa hans Næ
 Lægger nu den skionne Masse,
 Med den dragne Heltedolk;
 Thi han hædrede sit Folk!
 Og ved Midnat, stor og ene,
 Staaer den stille Melpomene,
 Foler Vemods dybe Lyft,
 Trykker Haanden mod sit Bryst.

Emilie Henriette Kirstein, fød Crämer.

Åtter nu en Grav? Knap jeg forlader
Hin, bestreet med Blomster og med Sand,
Der indhyller dig, min anden Fader!
For jeg atter staer ved Gravens Rand.
Hvo er glemt i Svælvingen derinde?
Mynstret for sit Kion, en tro Veninde.

Nævn ei hendes Øyder, Famas Tunge!
Den Beskedne handler du imod.
Elsket af den Gamle som den Unge,
Var det hende nok at være god;
Duggens Perler lig i heden Sommer,
Der forfriske, førend Dagen kommer.

Næste Baar vil vi paa Graven sætte
Martsviolens blaa beskedne Dust;
Men ei Stedmoersblomsten, Henriette,
Klæde skal din Hoi med breden Bust:
Mere moderligt, i Vel og Smerte,
Af end dit, slog intet Moderhierte.

Derfor aldrig glemmes skal dit Minde,
Ekiendt dit Stov vi dække nu med Jord.
Hvo sad saa besseden, ganske Lovinde,
Huslig ved det lille Arbeidsbord?
Og dog i din Rand erkliendtes atter
Kirsteins Hustru, Cramers ødle Datter.

Stille Hauge hvor hun daglig vandred,
Lig hin Moder i Luises Sang,
Som med Vintren har dit Syn forandret;
Taagen ruger i din visne Gang;

Nyft din Taare ned! Den Gode bhgger
Aldrig meer i dine Sommerfhygger.

Hvad? Den Barm, saa høi, saa ufortroden,
Barm for alt det Gode Sælen saae,
Dette Hierte hærdet er af Døden,
At det meer ei kunde kærligt slaae?
Eslæte! slipper ikke Haabets Anker!
Hjæl det slaaer, hvor Jesu Hierte banker.

Thomas Thaarup.

Hvo hviler her i frisken Grav,
Paa stille Landsbykirkegaard?
Forladt den gamle Vandringss stav
Nu støvet i hans Kammer staaer.

Thi, uden Bib og uden Børn,
Bor Gubbe hen ad Beien kom,
Og blot end til sin Stav af Tiørn
Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bonde? Bonder var
Hans Kiste til hans Hvilested;
Dog smilte Dagen selvblaaklar,
Og Egnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Stoii,
I Skoven, hvor han gierne gif;
Hans Pande hvælved sig saa høi,
Og mandigt var hans Tankeblik.

Og Selverlokkens snoete sig,
 Skjøndt han en Hader var af Pragt,
 Omkring hans Tinding kongelig,
 Som Kronen om en Isse lagt.

Et ædelt Bed i grove Bark!
 Ei Bonde, skjøndt han selv det skrev;
 Kornblomster vorste paa hans Mark,
 Violer i hans Overdrev.

Slet var hans Høst ved Leens Klang,
 Han kræved ei Pomonas Skat,
 Naar Lærken i hans Fælled sang,
 Og Stiernen blinked i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
 Du ædle Bondestand! for dig,
 Da Fredrik Trælleænken brød,
 Og Frihedsstøtten reiste sig.

Skjønt bandt en hedenfareni Skiald
 Uddødeligheds Krands af Siv,
 Da Heimod trodsed Stormens Giald,
 Og frelseste Brødres dyre Liv;

Og medens Fiskerleiet staaer
 Paa Danerhøst ved Havets Tang,
 Og mens en Baad i Bolgen gaaer,
 Forglemmes ikke Ewalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
 O Thaarup! aldrig skal den dse,
 Saalænge Lust, ved Leens Hvin,
 Faar Kryder af det friske Ho.

Og aldrig folder Danmarks Flag
 Fra Skibet ud sit Purpurhang,
 At Dansken mindes jo den Dag,
 Da Du til Flagets Gre sang.

Tag Harpen ned af Gyttens Som,
 Hæng den i Kirken, som en Skat;
 Lad Toner, som en hellig Drøm,
 Igennemæve den hver Nat!

Thi, skændt kun slet og ret af Geg,
 Han stemte den for Gud og Dyd,
 Og rørte den til Strengeleg,
 At den fil Davidsharpehyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud.
 Fra Himlen lyder Begges Røst,
 Naar Undagtshymnen bryder ud,
 Og styrker Haabet i vort Bryst.

Frederike von der Maase.

Overstridt du har, Veninde!
 Vennen stirrer ved dit Minde
 Tausvemodig paa din Grav.
 Sneens Vinterlilier sige:
 Du er salig, fromme Pige!
 Himlen tog, hvad den os gav.

Selsom var din Gang i Livet!
 Skionhed blev din Ungdom givet,
 Dog du ingen Nose brød.
 Nær en Dronning var dit Sæde,
 Kummer mørkned dog din Glæde,
 Malurt i dit Bæger fled.

Men, saalidt som Hovmod, mægted
 Sorg, en Siel med Gud beslægtet
 At berøve Yndets Magt.
 Paa dit Kammer over Muren
 I dit vindue stod Naturen
 Huldt i Hyacinthens Dragt.

Kunsten elskte du, dens Glæder.
 Ridderfroknens vene Sæder
 Du med Genfold sødt forbandt.
 Og med himmelsk Søstervarme
 Fremt husvaled du den Arme,
 Som hos dig sin Tilflugt fandt.

Spændte Skæbnen tungt dit Hjerte,
 See da lindred du din Smerte,
 Ved at soge Trost hos Gud.
 Ingen Twivl i mørke Blikke!
 Engle tog vor Frederike,
 Bragte hende til sin Gud.

Selv den gode Dronning græder,
 Ensom hun i Hallen træder,
 Rørt hun under Bogen gaaer.
 Store Tab for en Fyrstinde:
 En hengiven tro Veninde,
 Fra de første Ungdomsaar.

Klage tie! Paa Englevinger
 Frederike ned sig svinger,
 Hun er ikke langt herfra.
 Tidt i Baar, naar Blomster bøve,
 Arm i Arm to Skygger svæve:
 Hjst hun fandt Amalia!

Adam Vilhelm Hauch.

Livet skummed ei med vilde Dover,
 Intet Uveir Lykkens Straale brød;
 Sørger, græder ikke! Gubben sover,
 Og hans første Smerte — var hans Dod.

Skjont var hans Liv! det fortiner en Sang,
 Den værdige Gubbe til Minde.
 Som Yngling ham henrykte Vaabnenes Klang,
 Da var han blandt Kæmper at finde.
 Som Ridder han sad paa sin vælige Hest;
 Derpaa han, Natur! som din værdige Præst,
 Blev kaaret til sieldnere Glæder.
 Ei brugte blot Haanden da Glavind og Skafst;
 Med Aanden udgrunded han Kræfternes Kraft.
 Da dyrked han Viisdom til Hæder!

Men da du til dit Forsvar kaldte
 Din Ynglingskare, Fædreland!
 Da greb han etter Sværdets Hialte,
 Og rusted sig som Riddermand.
 Paa mandig Pande Rickeheds Stempel,
 Og munter i sin Alvorsfærd,
 Var han et hæderligt Exempel,
 Hvordan man ener Bog med Sværd!

Naar etter Vaaren snart med sine Gaver
 Besøger os, med Roser i sin Haand,
 Vil Blomstersværmen, Hauch! i dine Hafer
 Tidt længes efter en beslægtet Land.
 Du med en sindrig Gartner meer ei træder
 I Lunden, skænker ham ei meer dit Raad;
 Nu sørge de forladte Stæder;
 De mindes Dig, og mangen Daad.
 Forgives Fredriksberg udstrækker
 Sin Fløj, som Arm, at favne dig igien;
 Ved Fredensborg de høie Hækker
 Et svale meer den gamle Ven;
 Paa Fredriksborg stærkt Væggens Kinder gløde —
 Som dine; — men du seer dem ikke meer;
 Beemodigt i sin Aftenrøde
 Den gamle Borg i Bølgen seer.

Dit Hædersminde,
 Den arme Blinde
 Tro glemmer i sit Hiertes Braa.
 Men vi, som daglig, Hauch! dig saae,

Og skue nu dit Lig paa Baare —
 Med Beemodstaare
 Vort Die stirrer til dig i det Blaa!

Hvad toner huldt i fromme Sommer,
 Som vilde det sig fra sin Smerte frie?
 Ha! Tonekunsten selv! dens rørte Sommer
 I hiertegreben Harmonie.
 Og Digterharpen greb dit Indre;
 Med Melpomene græd du tidt,
 Thalia saae dit Die tindre,
 Naar Bid og Lune spøgte frit.
 Derfor dig Kunsten Krandse binde!
 Selv midt i Vintren blomstrer end din Vaar;
 Belsignet være Hauch! dit Minde,
 Saa længe Videnslags og Kunstens Tempel staer!

Frederike Brun-Münster.

Dig røved ei med Ungdomskaar
En grusom, bitter Skæbne Livet;
Nei, rigeligt blev Gaven givet
I mange glade Herrens Åar.
En hndig Vaar, en Sommer, Høst
Lod Kunst dig og Naturen smage;
Forst i de kolde Vinterdage,
Da saared Engelen dit Bryst.

Som hndig Mø saa tidligt alt
Du tro dig Kunsts Datter viste,
Og paa den store Digters Kiste
Dim tunge Beemodstaare faldt.
Gi kiendte Danmark Ham endnu,
Men Du ham, Frederike! kiendte:
Da Doden ned sin Fakkel vendte
Mod Danmarks Ewald, — sørget Du!

En Sommer skion vi sammen kom
Til Oldtids Grav; hvor stedse Livet
Er Munterhedens Farve givet:
Til det udødelige Rom.
Med dig jeg Gravene besaae;
Men Sorgen let jeg kunde glemme,
Bud Idas klare Sangfuglstemme,
Hvor Thorvalds Marmordigte staae.

I Danmark atter jeg dig fandt,
I Sjælunds grønne Bøgelunde,
Hvor Aser deres Hjem gienfundt,
Hvor Alferne Violer bandt.

Der bragte jeg dig mine Smaae,
Der elskede Du min Charlotte,
Som hviler i den sorte Grotte,
Hvor ogsaa nu din Seng skal staae.

Sov godt, Du Elskede! Sov godt!
O saliggiorde Land, forklaret, —
Det er mit Hierteaabnenbaret:
Du har alt hist Charlotte modt!
Til Camma strax hun bragte dig.
I Aftenroden Eders Vinge
Skal som en Golsharpe Klinge,
Naar saligt I omsvæve mig.

Karen Margrethe Nahbek.

See Graveren i aarle Stund,
I Dodens folde, sneebedælte Have!
Han hugger i den frosne Bund
Et Hul paa ny, blandt de nedsiunkne Grave.
I klare Luft fra Taarnet Klokkenslinger,
Mens man en Riste ned fra Balken bringer.

Hvo kommer der, ved sorgelige Giald,
Hvis Beemodstoner giennem Lusten bølge?
En Preest, to Bredre med en gammel Skiald;
Det er det hele høitidsfulde Folge.
Han ønsked ingen Vidner til sin Klage,
Besledent traadte Vennerne tilbage.

Thi Venner havde hun som Faa,
 Og Faa, som Camma, Vennerne fortiente.
 De skal ei meer til dig paa Balken gaae,
 Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;
 Hvor hndig Vittighed, som Livet fryder,
 Dem strax paa Tærskelen velskommen byder.

Hvi døde Du i Vintrens Kuld,
 Du, alle Blomsters kærlige Veninde?
 Hvi maatte de, fremspirt af Foraarsmuld,
 I store Krands sig ei om Kisten vinde?
 Naar næste Baar den unge Rose kommer,
 Den boier sorgfuld Knuppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
 Thi ei Du vander meer de spæde Buske,
 Og maler ei med Farver meer
 Paa hvide Bræt de fagre Blomsterbuske.
 Hvergang din Hauge, Camma, Du besøgte,
 Da smilte Flora selv og Bestenwinden spøgte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
 Dit Hjerte kært, Du sindrigé Veninde!
 Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
 Det hndte Du som Roser og Kærminde.
 Og Sproget kiedte Du i hver en Farve,
 Der smykke Følelsen som Blomsterlarve.

Det er forbi! — Nu staaer Du ikke meer,
 Og dammer smukke Skrin til Vennegave.
 I sidste, sorte Skrin jeg seer
 Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
 I treti Aar Du bar alt paa din Smerte;
 Gi nænte Dødens Haand at knuse store Hjerte.

Dit stakkels Legem tærtes hen,
 Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
 Men Sjælen var dog kærlig igien,
 Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
 Og hvad, til sidste Stund, selv Oval ei kunde boie,
 Det var dit herlige, dit tankefulde Øie!

Det nedsank aldrig svagt og mat,
 Det mægted ingen Pinsler at fordunkle;
 Som Stiernen i sin sorte Nat,
 Bi-saae det gennem Lidelerne funkle;
 Da brast det endelig, ved Dødens Stemme;
 Dets Engleblik kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,
 Mens Bakkehusets Vraa stod uforandret!
 Jeg vandred ad min Ungdoms Vej,
 Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
 Nu Teppet faldt! — Dog nei, du kære Stue!
 End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdomsven
 Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
 Der skal endnu vi tidt igien
 Med Kærlighed om dig, vor Gamma! tale.
 Naar ved dit Minde da vort Øie flammer,
 Som Stierne blinker Du fra Himmel til dit Kammer.

Ta Margarita! reen og klar,
 Med alle Mandens Evner, Hiertets Øyder
 Du var en Perle, dyrebar!
 Du var, hvad os dit elskete Navn betyder.
 Vi sees igien! Den stærke Tanke trøster
 Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søster!

Knud Lyne Rahbek.

I.

Hvad stander for et Huis paa Høien der,
 I Ly af Søndermarkens grønne Tre'r,
 Med viden Udsigt over Mark og By,
 Og solvblaat Hav, og Himlen med sin Skj;
 Saa gammelt, at det synker fast i Grus? —
 Hvo kiender ei det licere Balkhuus?

Men nu er Huset tomt. Philemon meer
 Med elskte Baucis ikke der du seer;
 Den gamle Hauge med det stive Krat,
 Staer i den unge, grønne Baar forladt;
 Uluget Ukrudt over Blomsten groer,
 Og snart udlettes allersidste Spor,
 Naar fremmed Giermand, med Modens Flid,
 Tilintetgjør hvert Træk af gamle Tid.

Der sad den venlige, sindrige Knud;
 Og i Satirens Brille saae han ud,
 Ud over dig, vort store København! —
 Men over dig, sin elskte Fodestavn,
 Græsfriske Danmark! uden Brille saae
 Begeistret han, med Nine vaade, blaae,
 Hvergang en herlig, hæderlig Bedrift
 Dig gjorde værdig til en Runeskift.

Kun sielden var et lidet, stort Talent
 Af Rahbek ei beundret og erklaedt.
 Hvor var en Borgerdaad, — ei af hans Ven
 Paaskionnet, af den ægte Statens Ven?

Naar var der i Skoldungens Hal en Fest
 For Kongefrhd, hvor ei hans Mand var Giæst?
 Endskoendt han selv — undseelig og bly —
 Sad i sin Hytte bag sit Lindelh.

Ungdommeligt og heftigt følte han;
 Og skoendt han alt som Yngling var en Mand,
 Blev han som Mand en Yngling; Rynken kom,
 Men rynket blev dog ei hans Alderdom.
 Over elskte Nahbel, som ham ret har kiendt,
 Hans Acre var at være kun Student,
 At være Digter, Værker at forstaae,
 Og skue det, som ikke Mange saae.
 Og derfor vandt han Ynglingernes Hu;
 Og derfor fulgte ham til Graven nu
 Den store Fløk! Og Krigerskaren skied
 Et Aresskjud ved Kammeratens Dod.
 Og ingen Hyldest, Du, som er hos Gud,
 Var dig saa kær, som dette sidste Skud.

Men ogsaa hist i Melpomenes Hal
 Og i Thalias Hiem Du hædres skal;
 Thi aarle Du forjog en taaget Dunst,
 Og saae med klare Blik i skionne Kunst.
 At denne Kunst er „ikke blot til Lyst,“
 Det sollte Du med stærktbevæget Bryst;
 Foragted Modens Flitter, Tidens Tant,
 Og fandt kun Skionhed, hvor Du Sandhed fandt.
 Men heller ei Du savned Sandheds Præg
 I Phantasien hulde Digterleg;
 Og aldrig dadled Du forbittret, grum;
 Din Noes var lydelig, din Dadel stum;
 Og snart i Venlighed Du hylled ind
 Selv mindste Træk af flygtigt Egensind.

Saa hvil da sedt og modtag her af mig
Den Krands, som Fædrelandet skænkte dig!
Ja, hvad Du ønskete, har dig Gud forundt:
Dit Liv var virksomt, vennehuldt og sundt.
Du nævnte længselfuld din Cammas Navn —
Nu trækker dig din Engel i sin Havn;
Og — saligrørt — fra Gud Du stuer ned,
Til Danmarks Veemod og Taknemlighed!

II.

I Studenterforeningen,
da hans Billed blev bekrandset.

Et venligt Billed til os seer,
Fra Væggen høst det smiler!
Men gamle Rahbek ikke meer
Hid til vort Samfund iles.
Aa! dybt i Graven hviler
Der Vens affæltte Leer.

Men med fierlige Krandse vi pryde
Faderens, Bennens, Broderens Træf;
Og taknemlige Sange skal lyde.
Harpe! Kling, som veemodige Bæf,
Over den Bolge, — med sagte Klage, —
Aa! som aldrig vender tilbage;
Mens med fierlige Krandse vi pryde
Faderens, Bennens, Broderens Træf.

Vi høre ham ei meer fra Lærerstolen;
 Han fører os fra Skyggen ei i Solen,
 Hvor Kunstens skønne Blomster staae,
 Der aldrig visnede forgaae.
 Den vise Gartner ikke længer
 Gør os opmærksom paa det fine Blad.
 Nu Sorgens Lilie stiller Kalken ad,
 Og paa hans Grav med Stilken hænger.

Men aldrig skal en Sang vi shnge
 Til Vinens Priis, i Broderklyng,
 Og mindes, Nahbek! ei din Sang.
 De friske Blomster af dit Lune
 Skal ingen høstlig Kulde brune,
 De spire frem ved Bægerklang.

De skal med friske Farver dufte
 I mangen Ynglings Foraarslufte,
 Og stemme Sælen glad og mild;
 Med Lastens fine Gift ublandet,
 For Kongen og for Fædrelandet
 Opflamme Kærlighedens Ild.

Naar Fanen os til Marken vinke,
 I Solen Bajonetten blinker,
 Dit Minde, Nahbek! for os staaer.
 Det Sværd, som rustent paa din Kiste
 Din Kærlighed til Standen viste,
 Var Du i treti Hædersaar.

Skjøndt ikke Du var vaabenøvet,
 Din Mand dog var i Faren prøvet,
 Begeistret var Du for din Stand;
 Og gierne havde strax Du Livet,
 Hvis Pligten krevet det, hengivet
 For Konning og for Fædreland.

Videnstaberne vare dig liere,
 I din Kundskab Du satte din Ære;
 Sad i den lille skygfulde Kro,
 Glad ved den Vises sindrige Bog.
 Ne, nu stande de herlige Skatte
 I Støvet forladte,
 Savne den vittige, tænksomme Ven,
 Spredes vel snart som Nørnerne hen!

„Han var en brav Student;“
 Det er hans Monument,
 Og derfor bør Studenten heit ham prise
 Med hæderlige Vise,
 Til stion Grindring, velfortient.
 Han Musers Ild i mangen Barm har tændt.
 Og stod det ei paa Prent,
 Vi vidste det dog Alle.
 Vi hædre ham i Axelhalle.
 Vor elskte Lærer var en brav Student!

Carl Heger.

Min Melpomene atter mig
 Henvinker fra de munstre Glæder
 Til Kirkegaardens øde Steder;
 Hun bag Chypressen sætter sig.
 Jeg følger min Gudindes Bink,
 Med Harpen i den stille Time,
 Da Klokkerne ved Midnat kime;
 Jeg stemmer den ved Stierneblit.

Men Du, der mistet har en Ven.
 Som Du i Ensomhed begræder,
 Med Stirren paa de tomme Steder,
 Hvor aldrig Du ham seer igien;
 Ved grønne Piiil, med Stammen huul,
 Jeg letter dit og eget Herte.
 Naar Nanden tolker Stovets Smerte,
 Da vorder Ormen Sommerfugl.

„Hvem Sanger da begræder Du?“
 Al, jeg min Ven begræder ikke;
 Min Troskab kun i Taareblikke
 Til Himmelens ham følger nu.
 Ulykkelig var ikke Han!
 Et herligt Liv — det har han levet.
 Hans Navn har Sandhedsgriflen skrevet
 I Jordeslægtens Adelstand.

Thi Perle var han i sin Tid.
 „Hvad var han? Statsmand? Kunstner? Digter?
 Helt? kraftig Borger? Hvortil sigter
 Beundringen? Hvad var hans Tid?“
 Han var en Ven, Du stærke Mand!
 Han elsked som sig selv sin Næste;
 Han var en Ven, i Ordets bedste.
 I Ordets skinneste Forstand.

Ja, Nandens Kraft paa svage Jord!
 Du hører til dens sielne Skatte;
 Men — Sielen, som kan Nanden fatte, —
 Den Kraft er ikke mindre stor.
 Og sieldnere jeg denne veed;
 Thi Egenkærighed vil handle;
 Men til Beundring sig forvandle,
 Det kan kun from Uskyldighed.

Den christelige Engledyd,
 Som Kærlighedens Kraft bevæger,
 Den eied, dyrked min Carl Heger,
 I den bestod hans Jordesryd.
 Og derfor, mens en Mindeblok
 Jeg reiser ham i Dødens Have,
 Jeg veed, fra Nord-Cap indtil Trave
 Begræder ham en Venneslok.

Naar Normænd kom til Bakkehuus,
 I vor Forenings skjonne Dage,
 Og naar man Afskeed skulde tage
 Med Sletten, ved det sidste Kruis,
 Da trukte Heger deres Haand,
 Mens Rahbek Afskedsharpen stemte.
 Ei Rein og Zetliz, Sagen glemte
 Den ædle Danskes Broderaand.

Du stolte Bentzon! naar med Jil,
 Du kom, med Landens store Gaver,
 Fra dine Penge, dine Slaver,
 Du trængte til Carl Hegers Smil.
 Du limefulde varme Præm!
 Som steds paa dine Venner skændte,
 Mens stærkere lun Flammen brændte, —
 Du elsked og Du agted ham,

Du ædle Thomas! som ei var
 En vantro Thomas; thi du troede
 Paa Adel, som i Hytten boede,
 Drak Digter-Vin af ringe Kar;
 I Smidstrup, ved din Bondestal
 Sad ofte Carl med dig saa silde,
 Og talked dig for Hostens Gilde;
 Og Du var stolt af denne Tak.

Ja selv ved Thyslands fierne Spree,
 Ved Velslands mere fierne Tiber
 Dyh Følelse den Broder gribet,
 Som ei skal meer Carl Heger see.
 En hellig Venmetaare fled,
 O Steffens! fra dit Digter-Die;
 Og over Marmoret sig bøie
 Vil Thorvald, ved Carl Hegers Død.

Den sidste Sommer som var din,
 Jeg paa en fremmed Ø dig savned.
 Af! ofte vil Du vorde savnet
 Af Laub og Birch og Seidelin.
 Hos Christian sad jeg med min Ven!
 Vi vandred ud, naar Dagen heldte.
 Maasfee gienseer jeg lille Belte,
 Men aldrig, af! med Carl igien.

O I, som mangen Fredag sad,
 I mangt et Nar, med venligt Die,
 Min ædle Hauch! og Du min Bohe!
 Med Ham og mig — Fürkloverblad;
 Nu aldrig vi beundre meer
 Det Lunes Kraft, hvormed han talde,
 Og smaat — som Chodowiecki — malede
 Sit Billed, fuldt af Charakteer.

Fleersidigt, Ven! var dit Genie;
 Ei skabt til Jorden at berige,
 Det var det Immodtagelige,
 Som styrker med sin Sympathie.
 En Stierne var Du ikke selv;
 Men fra det Nære, fra det Fierne
 Stod Billedet af hver en Stierne,
 Med Blinken, speilet i din Elv.

Først Skuepladsen var dig kier,
 Du elsked den i Ungdomsdage;
 Dit skionne Ansigt kunde tage
 Let Minen, Træklet af Enhver.
 Paa Fredensborg hos Rosing nød
 Du sielden Fryd. Du saa ham træde
 Paa Scenen til de Danskes Glæde,
 Og Du begrebed hans Kunstnerdød.

Naar Mynster fra de Syge kom,
 Og folte selv sig syg at være,
 Men skulste det for sine Kiære,
 Da saae han sig i Hallen om;
 Og fandt han da den gamle Ven,
 Da smilte han, glemt var hans Moie;
 Thi Blikket i dit Vennesie
 Gav ham sin Munterhed igien.

Hos Clemens sad Du tidt, og lod
 Ham grave paa sin Kobberplade,
 Og jubled, naar af sorten Flade
 Det skionne Billed tro fremstod.
 Med Holboell Du i Haugen gif,
 De sieldne Planters fromme Pleier;
 Og ret som blaae Forgietmigeier
 Da blomstred Eders egne Blik.

Du vakked ei ved Tidens Frist,
 Du hylded ikke Modetonen,
 Du æred dybt Religionen,
 Og Du tilbad den høje Christ.
 At vorde Christi Tiener — o
 Det vgr din store, bedste Tanke;
 Men modlost monne Hiertet banke;
 Der mangled dig Selvtillidstro.

Elskværdige Beskedenhed
 I Ubeskedenhedens Dage!
 Ei med sig selv tiltakke tage!
 „Jeg veed at jeg slet intet veed.“
 Som Sokrates Du sagde from.
 Selv hialp Du Andre med at lære,
 Der længe Kirkens Hyrder ere;
 Men selv Du blot som Lærling kom.

Jeg end den ædle Münter seer,
 Da han paa Bakkehuset sogte
 Sin Lærling, og med Rahbek spøgte:
 „Vi kan ham ikke lære meer!
 Han er alt i sin Manddoms Nar,
 Nu maa han ikke længer töve,
 Aflægge dristigt os sin Prove.
 Jeg ham den bedste Lykke spaer.“

Men, Carl! Du tog i Haugen Flugt,
 Og syntes næsten, det var værre,
 End Adam, nogen for Vorherre,
 Da nydt var den forbudne Frugt.
 Du blev ei Præst. Med Sicel og Aland
 Discipel til din Død at være,
 Det var din Glæde, var din Ere.
 Med Biblen døde Du i Haand.

O Du, som foer til Themsen hen,
 Men kommer snart igien til Sundet;
 Du, som har gamle Hellas fundet,
 Du finder ei en gammel Ven.
 Dit Øie, som saa venligt leer,
 Men vædes, naar en Broder sulker —
 I blandt Gruskers Askekrukker
 Ei Brøndsted finder Heger meer;

Hans Aske hviler selv nu højt
Paa Frederiksberg ved Kirkenuren;
Men næste Føraar vil Naturen
Den smykke med sin Rosenqvist.

Hans Been er lagt ved Rahbeks Been,
Og ved den elskte Cammas Side;
Og Lotte! — hisset staer din hvide,
Din lille Marmormindesteen.

Huldt var dit Liv, min Broder, huldt!
Du ønsked tidt, med blide Blikke,
Dig landlig Bo; den fil Du ikke,
Men Gartner blev Du ligefuld!
I Landens Hauge Gartner gik
Du der, hvor Christian Viisdom søger;
Næst Venner meest Du elskte Boger,
Og hvad Du ønskte dig, Du fil.

Og mange Traade der dig bandt.
Din Adler — I var Ungdomsvenner!
Din Fyrste fandt en ødel Tiener,
En Ven Du i din Fyrste fandt.
Og Han, der alt som Barn var din
Han dig den sidste Gre viste:
Han stod som Biskop ved din Kiste,
Han føldte Taarer ved dit Skrin.

Ei nævner jeg med Navne nu
De sorgende, de tause Øvinder,
Af, dine Dages troe Veninder,
Som med din Ded bedroved Du;
En dybtnedbøjet Søster dog
Har Mindesangen ei forgjættet;
Og Hende heller ei, som floetted
Dig Kransen til dit Kistelaag.

Saasov da vel! Min Harpe lod
 Gi her som Suk fra saaret Hierte;
 Din Afsked volder ingen Smerte,
 Skiondt vel vi græde ved din Død.
 O den var stion! Sødtsov Du ind,
 Med Biblen i dit stille Kammer.
 Da Døden slukked dine Flammer,
 Stod Haabet i det sidste Skin.

Nicoline Reinhardt-Hammelef.

En Due blid, med Smaae, med elskte Mage
 Ved hndig Noisomhed Du Glæden sandt;
 Da flagred Du mod Himlen og forsvandt,
 Og lod dem trøstesløse staae tilbage. —
 Gi trøstesløse! Du! i Dødens Strid
 End Due blid.

En Qvinde bold! At nu den Kreds børsvet,
 Med hvilken Livets skionne Blomst Du brød;
 Hvem, Elskte! førstegang Du, ved din Død,
 Har viist Koldhindighed og giort bedrøvet.
 Før sandt hver Ven, som græmmed sig,
 Sin Trost hos dig!

Dit Liv svandt hen som Bækken, naar den rinder
 Med Demant-Klarhed over hviden Grund;
 Lidt efter lidt udørredes dens Bund,
 Men himmelblaae staaer Randen med Kierminder.
 Selv hver en Blomst Du plantet har,
 Os dyrebar!

Du gode Reinhardt, bolde Normand, græder,
Forladt — af i din Bornerad!
Thi tom staer Stolen hvor hun sad;
Men hellige dig vorde disse Steder.
Reliquier! I elsket Egn
Et Mindetegn.

Og, kære Smaae, Bedrøvede, Jer troster!
Hun har Jer ikke plat forladt;
I Moders Sted hun har indsat
Sit Livs Veninde — hende værd — sin Søster.
Hun leder Jer, i Nicolines Land,
Med Moderhaand.

Men, Brødre, vi som skatted hendes Ærder
I Hallen her, hvor mangt et vittigt Ord
Fra hndig Læbe lod ved Vennebord, —
Ved hendes Kiste nu vor Taare flyder;
Men bittert ei — den rinder sôd
Ved salig Død.

O Du, som hndte Skialdens Hiertetale,
Og, naar hver Pligt var opfyldt først,
Dig gierne læsset Sielens Tørst
Med rene Draaber af Kastale —
Dig planter jeg paa Dødens Bei
En Glemmige!

Frederik Münter.

Døden! Intet smelte kan den grumme,
Dgsaa Münter faldt for Leens Klang.
Men ei Harpen skal forstumme,
Sorgen trøster sig i Sang.
Ewalds Ven! Du saae ham Diet lufte,
Tidt var Du ham Frhd og Trost!
Ewalds Broder! ved din Østekrufke
Taller dig en Skialdersøst.

Aldrig koldt og hierteløst Du dyrked
Bidenflaben, som den golde Mark;
Livet dig, Naturen, Kunsten styrked,
Ei din Lærdom var en vissen Bark!
Som et Træ med Marv, i skionne Bugter
Skjod det mangen løvfuld Green,
Og nedsenkte sine Frugter
Over Oldtids Bautasteen.

Mangt et Billed Du os hented,
Tørte Støvet af med varsom Haand,
Hvad ei Nutid havde ventet:
Mørket af en svunden Nand.
Kirlefædrene nu hist dig skue,
Glade, Münter! nævne de dit Navn;
Bringe dig, ved Morgenrødens Lue,
Til din Jesus, i Apostelfavn.

Ak, men ingen Høitidsfester
See dig meer blandt os, med fromme Sind.
Ingen Herrens Tiener meer Du giæster,
Som Du selv har viet ind.

Paa skemorgens Klokke lyder,
 Kalder dig til Kirken ei paa ny — —
 Men den gylde Sol frembryder,
 Giennem sin fulsorte Sky!

Ja, livsalig er din Morgenrøde,
 Sødt Langfredags Minde svandt!
 Du paa den med Jesus døde,
 Og, med hans, din Paaskesol oprandt.
 Signet være da dit Minde!
 Evighedens Blomst din Grav har dækt.
 Beemodstaaren kun skal rinde
 For din Ven, og for din ødle Slægt!

Holbøll.

Vor Holbøll, viis og elskelig
 Hvo kiendte dig
 Og skatted ei dit Hierte?
 Thi huld, som Flora, var din Land,
 Hun ved din Haand
 Besøgte Nordens Herthe.
 Et Tempel har du hende bygt;
 Det efter dig skal stande,
 Hvor alle Værter blomstre trhygt,
 Fra Jordens fierne Lande.

Som i et Trølleslot, man der
 Kan finde hver

Guds Urt, hvorom man leder;
 Der Palmen tæt ved Birken staaer,
 Og Granens Haar
 Berøre grønne Ceder.
 Der ingen Vært er det formeent
 Ved eget Værd at gielde;
 Selv staaer i Bedet, luget reent,
 Den haardtforfulgte Nælde.

Bor Holbøll! i Naturens Skød
 Du Livet nød,
 Og lærte blide Søder.
 Den Esterlevende nu staaer
 Ved sorten Baar,
 Og Bennesiet græder.
 Men Kærlighed fortvivler ei,
 Og mild er Venneraaren.
 Hjist finder Du en bedre Mai,
 Der blomstrer evig Baaren.

De smaae Gudsengle misde dig
 I Himmerig;
 Med Røser hver en Engel!
 Som salmet Blomst dit Hoved her
 Sig heldte; der
 Det kneiser paa sin Stængel.
 Der slører ingen Taagedamp
 Dit vennehulde Øie;
 Thi Sløret brast i Dødens Kamp
 Du skuer i det Øie.

Hør var Du os en sielden Ven!
 Saasnart igien

Din Eige vi ei finde;
 Derfor skal ørligt Broderord
 I Broderchor
 Høit lyde ved dit Minde.
 Thalia mangen Glæde nød
 Med dig, i Livets Scene;
 Og derfor klager ved din Død
 Den rørte Melpomene!

Niebuhr.

Europas Himmel graaner Mar for Mar,
 Og Vandens Lys hendør i skumle Sky;
 See Videnskabens Sol for Matten fly!
 Hvor nys var Aftenrøde, Taagen staaer.
 Geniets Carlsvogn, i den mørke Nat,
 Snart ruller længer ei paa skønne Hiul;
 Og Orion, i Flammerustning guul,
 Ei klarer Mulmet, som en Tanke brat!

Dog længe smertet Muser ei et Tab
 Som Niebuhrs Død. Han var et Kæmpelys!
 Skjænt ofte Shgdom trued ham med Gys,
 Han brændte megtig for hver Videnskab.
 Opsødt ved Daddelfrugt i Morgenland,
 Han drak af Kilden, hvor Ferdusi drak;
 Han i sin Vandringstaske Blomsten stak,
 Og tog den gierne med til Tiberstrand.

Og Agt han nu med Flid paa Runen gav,
 Som raged over Romerheltens Been.

Han læste sindrigt paa den brustne Steen,
 Og paa hvert grønsværdækket Archristav.
 Nys Sandhed han i Eventyret saae,
 Nu blev Historien ham Eventyr;
 Og mangt et Træk, skarpshnet han fornher,
 Som selv en Liviis ei tenkte paa.

Hvo troer, at Han, som Smag i Digtning fandt,
 Som lytted barnsligrørt til Bækkens Fald,
 En Mester ogsaa var i brudne Tal,
 Og regned, trods den foldeste Pedant?
 Dog var det saa! Thi alt hvad nægtigt ind
 I Livets Samfund greb, til Vinding, Tab,
 Det rørte Niebuhrs Land til Mesterslab,
 Det valte Verdensvennens Tankefind.

Man brugte ham! — Og snildt han sig forstod
 Paa Solvet, — paa den Wind, der ei flaaer feil,
 Der hoit opsvulner Handelslibets Seil, —
 Det borgerlige Legemis Kjød og Blod.
 Med sikker Daad han virked, hvor han kom; —
 Men Videnslaben etter Seier vandt,
 Sin Cicero i Afsken han gienfandt,
 Og moderligt ham vinkte gamle Nom.

Ei meer Politiker, Beregner klog, —
 Hoilærer han i Skolen etter stod;
 Misundelig ham Døden ei tillod
 At ende sin udødelige Bog.
 Han var en Danske, født i København,
 Og gamle Danmark var ham altid kær;
 Og dersor lyder Danersangen her;
 Og Mnemosyne glemmer ei sit Savn!

Callisen.

„Naar skal da min Tid faae Ende?
 Naar min Mand tilbagevende?
 Brister dog I Baand itu!
 Slipper less omsider nu
 Sielen af sin Fængselsmuur,
 Fuglen af sit Fuglebuur!“

Saa hin fromme Olding sukked.
 Da ham Døden Diet lukked.
 Hansov ind med snehvidt Haar,
 Danmark græder ved hans Baar.
 Ingen Sorg dog trykker ned,
 Taaren er kum Kærlighed!

Lykkelig og alderstegen
 Stod han kongelig som Egen.
 Kun Beundrings Taareglands
 Falder i Cypressens Krands.
 Yngling, Gubbe, Viv og Mand, —
 Hører dem ved Kistens Rand!

Jeg var Barn, Forældres Lykke,
 Solens Glede, Vaarens Smykke;
 Da kom Døden med sin Lee,
 Trued mig med bitre Bee;
 Callisen i Favn mig tog,
 Døden til sin Hule jog.

Jeg var Brud; min Brudgom smilte,
 Vi til Herrrens Altar ilste.

Mat jeg standsed paa minベい;
Rosen blegned, dusfed ei.
Gallisen sin Hælp mig bed —
Rosen blussed atter rød!

Teg var Fader! Døden trued,
Bed min Seng jeg Flokken skued.
Arme Pige, stakkels Dreng!
Da treen Helten for min Seng,
Har mig Liv af Kilden øst;
Barnet blev ei faderlost.

Du, som trostet har Saamange,
Hør Taknemlighedens Sange!
Længe Døden staante dig,
Ei han turde nærme sig;
Han har ikke Leen brugt,
Du faldt af som moden Frugt.

Malling.

Stemmer i med sagte Sørgetoner!
Huld Grindring følge Strengens Klang!
Som en Lustning i Cypressens Kroner,
Venligt lyde du, vor Sang!
Vi har tabt en Fader; men vi grøde
Bittert ei; han lod Naturens Krav.
Oldingen gik til sin Herres Glæde.
Fletter Krandse til hans Grav!

Sees Døden, svovlblaa som et Lyhn,
 At slaae sin Lee dybt i den Unge's Herte;
 Hvad ellers: dræber den med langsom Smerte,
 Da ghysse vi ved dette Slyn.
 Men kommer Døden
 Som Aftenrosden,
 Et Purpurglint igennem Skyens Brøn,
 Og vinler Frugten moden fra sin Stængel, —
 Da strækker os ei Evighedens Engel!

Sieldne Gubbe! vi dig flette
 Mangen Krands, saa frisk og grøn;
 Laurbærkrandsen først vi sætte
 Paa din Urne, Krios Son!

Helten med sit Sværd, sin Landse,
 Priste Du, med sindrig Sands:
 Derfor Herthas Egekrandse
 Biske sig i Daphnes Krands.

Danemær og Daneqvinder
 Føle dybt, som vi, dit Savn:
 Derfor Lilier og Kierminder
 Bues om dit elste Navn.

Borgerven! med kraftig Tone
 Fredens Værk sin Noes Du gav,
 Derfor skal en muret Krone
 Hvelve sig paa Mallings Grav.

Hvad seer jeg hist?
 En Lysning giennem Skyens Mørke bryder.
 En Sværme af Nander
 Gaaer Oldingen imøde,

Hvem did Uldodeligheds Engel bringer.
 Forsvundne Sækkers store Sæle,
 Om hvem han talde Sandhedsord.
 Seer Athelstein med Gulethingets Lov,
 Og Axel Erkebislop med sin Krumstav!
 Niels Lembaek med sin Ploug, Juel med sit Flag;
 Med brudte Stavnshaand vinker Fierde Fredrik;
 Anna Colbiørnsen smiler; Tordenstiold
 Paa Skhen tumler fro, som før paa Bolgen.
 Hvo nævner dem, de Myldrende, som stimle
 Nysgierrigt did, at hilse deres Talsmand?
 Men ths! — To edle Skialde møde ham,
 Det er Johannes Ewald, Thomas Thaarup —
 Og trylle ham saa broderligt til Hiertet!

Du var din Konge kær.
 For Fredrik, Malling! høit dit Hierte brændte.
 Du elsket, Du beundret var af Hver,
 Som i fortrolig Krebs dig kiendte.
 Du Olding skion, med Manddoms Land!
 Dit Die funkled tidi med Ynglingslue;
 Og — med det blaa, det hvide Baand —
 Var du en Borger i din Stue.

Fædrelandet sørger ikke;
 Skjont og langt og kraftigt var dit Liv;
 O men paa din Grav med Beemodsblikke
 Stirre Sømmer, Østtre, Venneviv.
 Stor var dine Venners Skare!
 Mangen Søn en Fader mistet har.
 Hiertet evig vil bevare
 Din Grindring dyrebar!

Schimmelmann.

Sølyst! yndigt over Vandet
 Grøn Du smiler, hosit fra Landet;
 Mange Danske, tidligt, silde,
 Dreied snelt forbi din Kilde,
 For i Vaarens lyse Leire
 Herthas Atterkomst at feire.
 Yndige blandt danske Steder,
 Kildenhymphens Die græder
 I din Lovsal, Taarer rinde
 Ved et kierligt Ungdomsminde.
 Men ifald du meer vil græde,
 Hamadryas, græd af Glæde!
 Schimmelmann har Palmen vundet,
 Hisset har han atter fundet
 Sin Emilia, Charlotte,
 Langt fra denne dunkle Grotte.

Da Emilias unge Hierte
 Brast i Kampens sidste Smerte,
 Vilde hun en Blomst ham række;
 Men da skulde Dødens Døkke
 Viets Blik; — og uden Klage
 Sank den Yndige tilbage.

Som en Olding, fort før Døden,
 Drømte han: i Morgenrosden
 Stod Emilia; hun rakte
 Blomsten atter. Dagen valte
 Drømmeren, just da han tænkte,
 Bist at grieve hvad hun skænkte.

Hulde Varsel! Gimlens Engel
 Vinkte med sin Liliestøengel.
 Lilien er en Rose vorden,
 Skion, som ingen Blomst paa Jorden.

Kære Solhst! saa alene
 Staer du nu bag dine Grene.
 Brat dit Trælleri forsvinder.
 Siig, hvor jeg dig atter finder?

Og hvad er da vel at tale
 Meget om slig Sommersvale?
 Gives der ei tusind Steder,
 Hvor man til en Stormand træder,
 Som ret venlig i sit Eden
 Deler Overslodigheden,
 Festens Glæder, Livets Fylde,
 Med de Skarer, som ham hylde?

Stille, Dadler! stille, stille!
 Længe vel vi vente ville,
 Før igjen, til Edles Gammel,
 Slige Stierner funkle sammen.

Statsminister, Digter, Tænker,
 Fri for alle Fordomslænker,
 Sund, dog om for Andres Smerte,
 Munter, med et Englehierte,
 Folsom, som en Mo i Vaaren,
 Diet skarpt, men mildt af Taaren,
 Tankefuld, i Viisdom kyndig,
 Lille, bleg, og dog saa hndig; —
 Saadan ind til os han traadte,
 Og et Vennesmil forraadte

All den Godhed, Hiertet glemte,
Som til Glæde Fløkken stemte,

Saadan staaer han for mit Øie
Hjist paa Sjølunds Blomsterhsie.
Blikket med Begeistring brænder.
Videnskabens, Kunstens Kiender!
Videnskabens, Kunstens Dyrker!
Mangen Ynglings Mod Du styrker.

Ogsaa mit Du styrked, hæved;
Da min Knup i Stormen hæved,
Vanded Du dens Rød, og satte
Hen i Sol den — fast Forladte.

Derfor aldrig nogen Sommer
Paa sin grønne Binge kommer,
Da jeg ei, med Mindets Glæde,
Vandrer til dit øde Sæde,
Tænker henrykt der i Lundens
Paa den Frejd — som er forsvunden.

Naar en vind i Krattet hvisler,
Naar dernede Kilden risler,
Naar en Sky henover Sæen
Nærmer sig saa langsomt Den, —
Troer jeg, Schimmelmann! at skue
Dig, i Aftenrødens Lue.
Stolberg dig og Klopstock bringer,
Smilende paa Englevinger.

Sølling.

De grunsede Bolger med lydeligt Skrig
 Mod Norriges Fieldstene bruse;
 Som Havfruer grumme de vente paa Liig,
 Og alt hvad de mode, de knuse.

Tidt modige Somænd forlokké sig lod,
 Den Kiekke paa Faren ei tenker.
 Forfaldne paa Kysten kun Hysterne stod,
 Med Børn og med grædende Enker.

Herr Sølling — det siges hans Minde til Noes —
 Saa lystig en Broder ved Disken,
 En Dannebrogsson og en ægte Matros,
 Og hjemme paa Vandet, som Disken;

Herr Sølling blev rort ved at skue de Liig;
 Og, for paa de Vanheld at raade,
 For hielpsom at standse de Klagedes Skrig,
 Han bygged til Lotserne Baade.

Og lystigt nu Baaden i Bolgerne foer,
 Beskyttet, som Træet, af Barken.
 Og trhg sad Matrosen ved kraftige Noer,
 Som Noah paa Syndflod i Arken.

Saa foer han ad Kattegats hvirvlende Vand,
 Til Kysten, hvor Arelstad ligger;
 Solvhaarede Søgut ham mødte paa Strand,
 Med Hatten i Haand som en Tigger.

„Hvad Dicølen, min Broder, gaaer af dig idag?
 For Satan! Du skammer dig ikke?
 Kan Den, som har seilet med Danmarks Flag,
 Nedlade sig feig til at tigge?“

„Nød lærer at bede, og Aldren gør krum,
 Og trænger til hdmige Tanker.
 De fiendtlige Bomber, med frugteligt Brum,
 Har kappet mit Haab fra sit Ankær.““

„Har Bomben dig skadet, skal Bomben igien
 I Slummer dig Kummeren døsse;
 Dens Indhold skal vorde din qvægende Ven!
 Jeg slaber af Bomben en Besse.“

Han slabte dem Bossen; den ikke blev tom,
 Og Noden dem endte han ganske;
 Thi gierne til Hjælp ham i Edelmod kom
 Barmhertige, frelsende Danste.

Nu lider ei længer Graahaarede Nød,
 Lunt sidder i Læ han for Vinde;
 Men Sølling, som reiste Ter Hytten - er død!
 I Gubber, velsigner hans Minde!

Carl Maria Weber.

Dig, Carl Maria Weber! blev det givet,
At stemme Hiertet, som det faldt dig ind.
Med dig beundred vi Zigeunerlivet,
I grønne Skov, i klare Maanestkin;
Den ømme Pige skælved ræd, som Sivet,
For Ulvesvælget, hvor i Hvirvelwind
Den vilde Samiel, sin Doms Forkynder,
Nedtordned stræng den skumle, frække Synder.

Og hvilken Sødhed i din Harpetone,
I Pretiosas sværmeriske Sang!
Og naar Agatha quæd om Skovens Krone,
Og tolked Kærlighed i Engleklang!
Nu smiler selv Du ned fra Herrrens Throne,
Hvergang vi glædes ved din Mestersang;
Og som en Cherub venlig Du nedstraaler
Til Krandsens smaae, taknemlige Violer.

Du vendte dig fra Sachsens mørke Bierge,
Hvor skumle Jette spøgte lund i Harm;
Og lyse Alfer blev af sorte Dværge,
Og Oberon fortrængte Jetten Larm.
Da bragte dig, paa Lethe's lette Færge,
De milde Alfer til din Engels Barm.
Din Harpes sidste Lyd var Engletone,
Og Englen viste dig din Stiernekronen.

Straal ned til os fra Haydns, fra Mozarts Side
Og send den yngre Kunstner Kraft og Smag!
Dit Navn i Skoldet staae som en Egide,
Mod Smagloshed og sandseligt Bedrag.

Du var den stærke Sanger, som den Blide;
 Hvi skænkte Jorden dig saa fort en Dag?
 I dine Værker den dig evig eier.
 Endt er din Kamp — og salig var din Seier!

Peter Erasmus Müller.

En Nedling atter vi begræde,
 Dog ei med vilde Smerteskrig;
 En Fader, Ven til Jord vi støede,
 Dog gaae bedrovet med hans Liig.
 Igennem Kirkens skønne Gang
 Basumen lyder Himmelklang.

Apostlerne her fra hver Side
 Saar fromme til din Kiste see;
 Du var den Venligvise, Blide,
 Og Du Apostel var, som de.
 Hjst strækker Jesus ud sin Arm
 Og trækker dig til Faderbarm.

Forklarte Siel! dig Engle møde
 Og hilse dig i bedre Chor;
 Men o! din Aaland, som ikke døde,
 Et ganske har forladt vor Jord.
 Endnu Du lever, karst og stærk,
 Vor Ven, vor Lærer, i dit Værk.

Din Absalon igien Du finder,
 Han takler dig med Broderaand,
 Fordi Du Oldtids skionne Minder
 Af Stovet drog med varsom Haand,
 Fordi Du paa den danske Strand
 En ødel Biskop var, som han.

Og ved dit skionne Eftermæle
 Din Navne Petrus glædes ret!
 Du fanged Menneskenes Sæle
 Som han i Kærlighedens Næt.
 Og derfor strøser paa Gravens Bei
 Dit Danmark dig Forglemmige!

Lover den Herre, den mægtige Konge med Ere!
 Lov ham, min Sæl! og lad det din Forlystelse være.
 Graven og Død,
 Ikke de Modet os brød;
 Jesus kun vinker de Kære!

Hvo har en Land, og ei føler Udsadeligheden?
 Hvo har et Ønske, som ganske blev opfyldt herneden?
 Salige! hist,
 Hist det opfyldes forvist;
 Himlen kun skænker dig Freden.

Sævelvende Hierter! saa frøgter ei Graven, den sorte;
 Den er kun Vejen til Himmerigs straalende Porte.
 Buer de staae,
 Herligt paa Himlen de staae,
 Deiligt naar Skyer er sorte.

Sicelen har Vinger, som Smerten paa Jord kan ei stække,
Kraftigt i Døden de ud over Rummet sig strække.

Kierlighed bød, —

Angstlige Tid! af dit Skiod
Hoit de mod Himmelens række.

Ja! naar Basunen os falder, forenes vi ville.
Hvor ingen Beemods, Bedrøvelses Taare skal trille.
Der vi vor Ven
Finde forklaret igien.
Hvor os ei Tiden kan stille.

Johan Daniel Herholdt.

Tak for din Kunst, din Videnslab, dit Hierte!
Trofaste Venner samlies om din Grav.
Ja, længe stod Du som en freidig Kierste, —
Et Fyrtaarn — hoit paa Field, i Nattens Hav.
Hvor mangen Skipper redded Du i Fare,
Bed ham at lede fra den lumske Sti!
Og midt i Storm, i dine Flammer klare,
Foer Skibet lykkeligt sit Skær forbi.

Dit Navn skal ikke døe! bag Herthas Grene
Det blomstrer atter i en frodig Baar.
I Herthalad, blandt store Bautastene,
Hos Tode, Gallisen din Rune staaer.
Og Fædre, Modre tidt i Morgenröden
Skal vise glade Smaae din Rune skion,
Fordi, som Born, Du redded dem fra Døden.
Saadan Du lever i den hngste Son!

Hvo kommer hist? Nu ei Basumen larme!
 Thi svag kun — svag er denne sagte Nost.
 Hwo kommer der? En talrig Flok af Arme;
 Thi Han var deres Fader, deres Trost.
 En ringe Krands af friske Grænegviste
 Har de Ham flættet; — Dug blev deres Graad.
 De vilde, Fader! dig saa nødig miste;
 Du gav dem Skærø, Du gav dem vise Raad.

Din Bortgang, Salige! bedrover Mange,
 Men selv Du ikke leed det mindste Tab;
 Du om din Stav vandt Evighedens Slange,
 Blev i din Død din egen Aſkulap.
 Om ogsaa Charon dig med Baaden henter —
 Hvad siger det? kun fort var denne Nod.
 Gygæa hisset dig med Skaalen venter,
 Og Livets Drif Du nyder i din Død.

Joachim Conrad Oehlenschläger.

Den unge Mai udspringer atter fro,
 Og Sangfuglskaren vender glad til Nord;
 Med Græsset dækker sig den skjore Jord,
 Og spede Blade frem af Knuppen groe;
 Og regnbusfarvet Blomsterkaren staer;
 Alt sig freyder,
 Altig thyder
 Paa et nyt livsaligt Aar.

Paa Bakken haever sig den sunde Borg
 Med sine lyse Fleie, som tilforn;
 Men Klokk'en kimer hist fra Kirkens Taarn,
 Den lille stille Skare gaaer i Sorg.
 En Kiste bæres hen paa sorten Baar,
 Giennem Haven,
 Ned til Graven
 Paa den øde Kirkegaard.

Hvo bringes did? — Al savner Du ham ei?
 Den Olding, som saa tidt med muntre Blit,
 Med sneehvidt Haar, imellem Blomster gik,
 Selv en Decemberrose, — frisk i Mai;
 Som ene, med sin Stok, sin lille Hund,
 Var at mode
 I den røde
 Aftenklare Sommerstund?

Gaandværkeren, med Kalk og Kosten, hør
 Oppudser flittigt end den smukke Muur,
 Der kneiser kongelig i fri Natur;
 Men Borgens gamle Foged savnes der.
 Han passer længer ei opmærksom paa;
 Muntret Die
 Maatte høie
 Sig i Dødens skumle Braa.

Du dierge Gubbe, som blev aldrig træt,
 Som slog dit Orgel, sang med stærken Røst,
 Tilsidst dog isnet Doden har dit Bryst,
 Betale maatte Du Natur sin Met.
 Halvhundred Aar paa Bakken ung Du gik,
 Saae de Andre
 Heden vandre,
 Kraftig end, med stærke Blit.

Da Døden blev fortørnet, for den ei
 Dig kunde saare langtsomt med sin Lee;
 Din Kind kun rødmæd mere frisk i Snee,
 Og Høsten saae dig stærk paa gyldne Bei;
 En Feberalf til Hjælp den kaldte frem,
 Dine Kræfter
 Seent gav efter —
 Og din Gud dig kaldte hjem.

Nu sidder Du ei meer ved Vintertid
 Nær Buegangen i den lune Krog,
 Og læser tausopmærksom i din Bog,
 Mens Storm og Skher larne vildt i Strid.
 Fra vinduet glimter ikke meer dit Lys.
 Det er slukket,
 Diet lukket,
 Brustet af i Dødens Gys!

De Træer, Du planted i din Urtegaard
 For mange Somre siden, savne dig;
 Naar Gravenstenen atter phynter sig,
 Og hvid af Blomster, guul af Ebler staer,
 Du paa det skønne Træ ei henrykt seer!
 Ingen Sommer,
 Naar den kommer,
 Glæder dig paa Bakken meer.

Og naar jeg digter et begejstret Qvad,
 Og Danerfolket lytter til min Sang,
 Da gjør det dig ei meer — som mangengang
 Saa stærkt bevæget og saa faderglad.
 Og dine Børnebørn, den friske Flor
 Skal ei trække —
 Tabte Lykke! —
 Dig til Hjertet, modenstor.

Men glemmes vil Du ei paa Fredriksberg,
 Saalænge Slottet kneiser, Kirken staaer;
 Thi virket har Du der halvhundred Aar,
 Bergelimer, for det skionne Fredens Bierg!
 Og mangt et Sagn om dig der høres vil;
 Naar i Kammer
 Maanen flammer,
 Og ved helligt Orgelsspil.

Om Aftnen tidt, naar Skyggen falder lang,
 Vil Pigen ghys, naar hun troer, din Mand
 Staaer bleg, med Hovednøglen i sin Haand,
 Og skynder sig hen ad den dunkle Gang.
 Hun troer, Du sysler end paa liere Borg,
 Paa de Steder,
 Hvor med Glæder
 Stundom blandte sig din Sorg.

O frygt kun ei! thi saligt er hans Liv;
 Hoit over Luftens blaa i Englebo,
 Der finder nu hans varme Hierte No,
 Hos sine Døttre, hos sin Venneviv.
 Hans Son med Hustru, Born ved Graven staaer.
 Taaren flyder,
 Ønsket lyder:
 Skænk os, Gud, hans Kraft og Aar!

Men ikke vi blot røres ved hans Savn!
 Han var syi Konge lier, en ørlig Svend;
 Han glemmes ei af bolde Danemænd,
 Thi i sin lille Kreds han virked Savn.
 Og tadt afhialp han arme Broders Nød,
 Skabte Glæder;
 Dersor græder
 Ørlig Trostlab ved hans Død.

Ta, Sonnen selv med et beveget Sind
 Farvel ham sagde. Dagen før hans Død
 Du lille Mætergal! din Stemme lød
 Tæt ved hans vindver i den grønne-Lind.
 Jeg aldrig før har hørt dig synde der;
 Ikke siden —
 Kun i Tiden
 Af hans Aftens sidste Skær!

O altfor skønne Baar, ved Gubbens Grav!
 I dig ei skumle Mismod trives kan.
 Hjst smiler Tidens Segl med blege Rand,
 Og Solen synker i et Rosenhav;
 Og Haabet Grønt selv farver Skyen varm.
 Ingen Klage!
 Kun tilbage
 Sank han i sin Skabers Arm.

Charlotte.

I Herrrens Navn!
 O Gud din Villie ske!
 Lindre vil Du mig mit tunge Savn,
 Og min dybe Hjertevee.
 Snart forestaaer
 En ung og deilig Baar;
 Men aldrig aldrig meer
 Mit elskte Barn jeg seer.
 Ingen hvidig Rose rød
 Dufter for min Lotte, såd,
 Thi hun sank i Gravens Skæd.

Veninders Fløk
 Bandt Hyacinther blæse;
 I din Haand og ved din blonde Løk
 Lagde man de Blomster smaae.
 De fulgte med
 Til sidste Hvilested;
 Dem tidlig Alaret gav,
 De sank i Ungdoms Grav.
 Al, men i den sorte Jord
 Haabets Blomst dog ikke foer;
 Hisset er en evig Flor!

I Gravens Siem
 Sank ikke hver en Blomst:
 Stiernelilien tindrer freidig frem,
 Klar, ved Haabets Utterkomst.
 Ja, hulde Sjæl!
 Dig bandt ei Kistens Sjæl;
 Du svæver, salig blid,
 En himmelst Engel hvid.
 Og naar Aftnen stunder til
 Tidt Du mig besøge vil,
 Lytte til mit Strængespil.

Dit Liv var fort,
 Saa snelt Du os forlod;
 Al den bratte Død dig kaldte bort,
 Da Du Livet først forstod:
 Da Moderro
 Dig gjorde Sindet froe;
 Da huslig stille Lyst
 Husvaledes dit Breyst.
 Sidste Juul jeg til dig kom,
 I din Moderhelligdom.
 Nu staar Stuen kold og tom.

En sielden Land,
 Som vifted i dit Siv,
 Yndigt ledte dig ved Kunstens Haand
 Glemme et uroligt Liv.
 En herlig Sti
 Digaabned Poesie;
 Og, Lotte! hvor Du gif,
 Der tonede Musik.
 Selv Terpsichore til Dands
 Laante dig sin lette Krands.
 Yndig var din Ungdomlands!

Til fierne Land,
 Som Gubber tidt ei saae,
 Reiste Du saa ung fra Fædrestrand,
 Over Østersøen blaau.
 I fremmed Stad
 Du med din Fader glad
 Begeistret, henrykt gif,
 Med videlyste Blit.
 Kunstenaabned dig sin Skat.
 Al! nu har Du Alt forladt,
 I den mørke Gravens Nat.

Christiane.

I.

Ved hendes Grav.

Bisselulle nu, Barnlil !
 Sov nu godt ogsov nu længe,
 Skjøndt din Bugge stander stil,
 Uden Duum og uden Giænge.

I din Sommers første Tid
 Storm ei hvined over Stubben ;
 Morgenen var blaa som blid,
 Da som Blomst du sprang af Knuppen.

Frisk som Rose blussed du
 I din Skjønheds feire Dage.
 Alter vorder ung min Hu,
 Naar paa dem jeg seer tilbage.

Da med os hver Hjættens Giæst
 Christianes Fødsel signed ;
 I den muntre Rosenfest
 Selv hun sine Roser ligned.

Juli! du iaar oprandt
 Ung som før med Rosenrøden ; —
 Christiane du ei fandt,
 Livet skifted om med Døden.

Hulde Roser samme Glands
 Som i hendes Ungdom viste ;
 Men de skienkte kun en Krands
 Til den Bleges sorte Kiste.

Visselulle da, Barnlil!
 Sov nu godt ogsov nu længe,
 Skjondt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Giænge.

Som Aladdin staer din Ven —
 Halvt Marhundred snelt bortilte —
 Tænker paa den Tid igien,
 Da til første Sang du smilte.

Stedse, til du mig forlod,
 Mine Sange var dig lærre;
 Ja din Land min Land forstod,
 Og min Ere var din Ere.

Naar jeg nu har endt en Sang,
 Søger, efter gamle Vane,
 Dig, — da lyder Harpens Klang
 Aldrig meer for Christiane.

Bed din Grav, til sorgfuldt Sind,
 Harpen toner svagt og ene,
 Som en vildsom Nattevind
 I de vaade Vintergrene.

Visselulle da, Barnlil,
 Sov nu godt ogsov nu længe!
 Skjondt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Giænge.

II.

Paa en skion Sommerdag, kort efter hendes Død.

Solen Skinner ikke meer paa Dig,
Meget Solskin ei Du nod i Livet.
Beemodtsfuldt erindres Du af mig!
Du til Hustru blev af Gud mig givet.
Kierligt mindes jeg din Ungdomskaar, —
(Der, som Sommerfugl, min Tanke sværmer),
Levende jeg seer den, som igaar,
Naar sig Mindet atter Sælen nærmer.

Du var kraftig, Du var sund og skion, —
Deilige Rosenknip i Morgenreden.
Hvilken Forskiel! da Du laa i Len
Bleg, og droges ubevidst med Døden.
End som Moder kan jeg grant Dig see
Med de Smaa — o hvilken hndig Scene!
Gode Gud! beskyt de kiere Tre!
Christiane slumrer hos den Ene.

End jeg seer dig! Intet Du attraer
For dig selv, Du lever kun for Andre.
Og — naar Solen hoit i Zenith staer,
„Kierlighedens Sti“ jeg seer dig vandre.
Sode Urter Du os hente vil;
Du ved Bordet vil os gierne fryde;
Men Du selv? — Vi faae dig ei dertil;
Vi skal nyde; Du vil Intet nyde.

Ak! Du var saa ivrig og saa tro,
Men du vandred ei ad Glædens Bane.
End jeg seer dem hist, de gamle Skee,
Og din brune Raabe, Morgiane!

Din Aladdin var jeg, skjøndt din Mand;
Dg igjen nem alle Livets Kampe
Trøstede dig i din Egtestand
Poesiens underfulde Lampe.

Denne Verden ei Du ret forstod,
Derfor øengsted dig for megen Smerte.
Ivrig var Du, — men Du var saa god,
Naar ei spændt, uroligt var dit Hjerte.
Nu er Hjertet roligt. Du er glad
Hos din Gud; — din Huusbond er bedrøvet;
Skiondt jeg veed, vi fort kun skilles ad.
Salig Manden svinger sig fra Støvet!

Følg mig som en Skjtsaand paa min Vei,
Bifst i mine hostliggule Blade!
Smil i Vaar som en Forgiætmigei!
Aldrig Du din Digter maa forlade.
Giv til mangen Sang mig Ild og Lyst;
Lær med Jordens Sorg mig at forsone;
Og — naar Døden isner dette Bryst —
Salige — bring mig til Naadens Throne!

Christian Wilster.

Du! som bevæged dig kæk og stærk i homeriske
Vælklang,
Følte med Grækernes Helt, tolled for Dan hans
Bedrift, —

Namte dig ogsaa den Piil, som træf Stridskæmpen ved
Troia?"

Nei! — men Melponene dig vied til tidlige Død.
Hun Gudinde dig var; skøndt Thalia skænkte din Læbe
Bittigheds hndige Blomst, Svada din Tunge sin
Kraft.

Ne! mens Munterhed livened din Mand, sig nærmest alt
Charon
Lumle paa den beegsorte Baad, vinkte fra Stranden
dig bort.

Men Den aldrig virkelig dør, som har virkelig levet!
Sang alt en Hedning i Rom; Christus har Mere
dig lært!

Han tilhørte dit Hjerte, dit Haab. Din Salighed,
Wilster!

Aner den Eldre, som her slunger og krammer din
Grav.

Rost i min Laurbærkrands jeg flætter en venlig Kjør-
minde:

Danmark har mistet en Skald, — Skalden har
mistet en Ven!

Thorvaldsens Jordesærd.

Folket samler sig i store Nækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker,
Har en Helt, en Fyrste, dig forladt,
Fædreland? — Nei! glemmem Taaren sukker
Danmark: Nei! det var en Billedhugger;

Men ei Helten, over trætte Been,
Reiste selv sig større Mindesteen.

Da Frost og Blæsten med Jis og Sne
Flej hid, for Vinteren Fest at hædre,
Da lod i Sneefoget grandt sig see
Fra Islands Øe Dine Heltesædre.
Som Engle kom de fra Himmelens Hal,
De siunge: Vi bringe dig til din Skaber!
Dit Fædreland ei dig miste skal,
Din Genius aldrig Danmark taber.
Da smilte Du, da henslumred Du,
Og fulgte gierne de gamle Helte;
Thi dine Værker — de staae endnu
I Marmorsnee, som kan ikke smelte.

Frist i din Krands var sidste Blad;
I Vennekreds tilfreds Du sad;
Da hen i Kunstens Hal Du gik;
Og der, i Dødens Dieblik,
Udbredte Tonens Vinger sig
Og bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Dodes Seng
I Skolen, hvor som lille Dreng
Han gik, paa Anlæg, Tanke rig.
Der stod den store Mesters Lig.
Der, Thorvald! længe skal din Mand
Veilede mangen Ynglings Haand.

Til Syden han drog, hvor Stotterne staae,
De herligste Minder af Hellas Bedrifter.

Det var den Bog og de Viisdomsskrifter,
 Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
 I deres Aand han sin egen saae!
 Og deres Bethydning han os forklared
 I Værker, som selv Ham aabenbared.
 Antiken var ei Antike meer;
 Den levende blev; — han dybt den fatter.
 Og Phidias og Praxiteles atter
 I ham forbauset Europa seer.

Men ei blot Kunst fra Korinth, Athen,
 Ham dannet og blev hans Aand tilgode:
 Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
 Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.
 Og Mediceernes Laurbærgreen
 Sig frodigt ind i hans Værksted boied,
 Og styrked ham og forfrisked ham Diet.
 I Basrelieffet Correggios Ord
 Han gientog, — Naturen det selv besaler:
 „O Rafael! jeg er ogsaa Maler.“ —
 Og hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Og stort, som Aanden sig udvikled Hiertet,
 En Rost frig Himlen han fornam:
 Han folte hvad der havde Christus smertet,
 Og hvad der havde glædet ham.
 Da med Disciplene vor Frelser fra det Hsie
 Nedsoer paa Sky, ved milde Lhn,
 Og rørte ved et jordiskt Die,
 Da Thorvald saae et Himmelshn.

Og hvad han saae, han Danmark visste:
 De store Billeder de staae nu om hans Kiste;
 Og Christus strekker — salig skion —
 Sin Haand mod ham og siger: Kom, min Son!

Farvel, Du store Thorvald! Hør Fædrelandets Rost!
 Hør hver en Vennestemme fra dybtbevæget Bryst!
 Hør Hver, hvis Land forstod dig, hvis Hjerte aned Kunst!
 Tak, Thorvald! Du har adsprett den tykke Daagedunst.
 Dig signe Mænd og Gubber, og Kvinder, Børn saa smaae!
 De skal i modne Fremtid din Herlighed forstaae.
 Du skænkte Danmark Øre! — hvad kan vi skænke dig?
 Vor Kærlighed! Du seer den hist fra dit Himmerig!

Studenterne ved hans Grav.

Med Øre, som en Jordens Son
 Bel fielden nød, du sank i Grav;
 Og, Thorvald! det var Landens Len,
 For al den Herlighed du gav.
 Her samler sig en Ynglingsflok
 End til din Hæder, velfortrient.
 Bort Altar er din Marmorblok;
 Selv har du Altrets Flamme tændt.

Vi samles ved din Marmorblok;
 Selv har du Altrets Flamme tændt.
 Dig hylder en Studenterflok,
 Fordi du var en sand Student!

En god Student, en ret Student!
 Ved Romas evige Ruin
 Du lærte godt, skøndt ei paa Prent,
 Dit Græst, o Thorvald! dit Latin.

Og hver en Lærd vi spørge nu,
 Hvem ei Indbildskhed har forkeert,
 Hvo bedre Græler var end du?
 Hvo har de Gamle meer studeert?
 Om det var Billed eller Ord, —
 Tegn er et Tegn, blandt Andre fleer;
 Og Phidias var græst og stor,
 Endskøndt han ikke var Homer.

Du var Student! Den er Student,
 Hvis Land rast stræber flittig frem,
 Og som, af Lykken ei forvendt —
 I Musers Hal fandt bedste Hjem;
 Der selv i Storheds høie Glands
 Besleden som en Yngling staær,
 Og fletter Ungdoms friske Krands
 Om sölverbleget Oldingshaar.

Det gjorde du! saa stod du tidt
 Med Behse, med din Landsmand stor,
 I denne Kreds, hvor hnglingsfrit
 Vi hædred Jer med Broderord.
 Nu møder han med Harpeklang
 Dig hist hos Gud i Engleslok;
 Og Evighedens skionne Sang
 Nedtoner til din Marmorbløk.

Men vi omkring dit Marmor staae,
 I Broderkredsen, Haand i Haand,

Og vore varme Hierter slae,
 Oplued' af din Mesterlaand.
 Vor Kraft sig soler mere sterk;
 Slig Virkning har din Død frembragt. —
 Hver Skaber af et Fremtidsværk
 Staaer, Salige! med dig i Pagt.

Asthene hyller sig i Flor,
 Hvad Danmark misted, Danmark veed;
 Men vi har tabt ved dette Bord
 Din venlige Personlighed.
 Held os! vi Thorvaldsen har kiendt!
 Her paa vort Blik hans Blik har hvilt;
 Og tidt, naar Glædens Blus var tændt,
 Han har vor Fryd imedesmilt.

Naar Ynglingen som Gubbe staaer,
 Han Børneborn fortælle skal:
 „Jeg mindes ham, som seet igaar!
 Han regned mig i Benners Tal.
 Ja Thorvald! Taaren ved din Død
 Er Foraarsregn med rige Trost,
 Kiærminder den fremspire bød,
 Og skenker moden Frugt i Høst!

Sidste Farvel.

Alvorsfuld er vor Sorg, smertelig ei,
Trostigt blander sig Fryd saligt i Sorgen;
Saa, naar Vinteren flyer, hndige Mai!
Dvæger Diet din friskblomstrende Morgen.
Thorvalds Land er hos Gud! Her har hans Land
Virket Danmark til Glæds, Livet til Glæde;
Hisset, løst fra sit Støvs fængslende Baand,
Kan han Skionhedens Væld nærmere træde.

Saare betydningsfuldt Kunstmnerens År
Sig udvikled; saa groer Spiren af Jorden,
Skjult i thklesté Mulsms laveste Kaar,
Til en Stammie saa hæ stærk den er vorden.
Faders Armod han hialp, Træ han udskar,
Af Kunstselskens Kraft hørdet mod Tryklet;
Mange Snekker maaskee Bolgerne bar,
Som dit barnlige Værk, Thorvald! har smyklet.

Og dog sprang han maaskee frem af et Blod,
Som forherliget har Oldtids Idrætter:
Fædre vare maaskee Dine, hvis Mod
Tvang i Asernes Flok fnysende Zetter.
Olaf Paa var en Helt, Islandet fandt
Knap hans Mage: saa skion, stærk, uforfærdet;
Kærligheden til Kunst Olaf forbant
Med Bedrift, og han hug blot ei med Sværdet.

Oldtids Sagn i hans Hal Kniven udskar,
Paa de Bielker, som rundt smykede Salen:
Fofnersbane, som stred deilig og svar,
Odin, som til sit Bord vinkede Valen.

Men hvad havde Du sagt, herlige Paa!
 Hvis Du her havde seet Kunstnerens Under?
 Hvis af Etlingens Haand Værker Du saae,
 Atter leve Du vist troede Baulunder.

Han var Kunsten en Leg! let som en Leg,
 Let som Kildernes Bæld Bandet udøste;
 Let, som Pigen paa Mark binder en Neg,
 Han Kunstgaaderne let, smilende løste.
 Og dog Alvor saa dybt, dybt i hans Sind
 Havde bygget sin stærkthvælvede Bolig;
 Medens venlige Smil pryded hans Kind;
 Selv ved Lidenskabs Præg tænkende, rolig.

Nu, som her Ganhmed strækker sin Haand
 Til den torstige Ørn, Driften den hder,
 Saa med himmelske Kraft styrkes din Land,
 Hjist, hvor Engelen dig velkommen byder.
 Loven selv paa din Grav har Du os sat,
 Trostabsloven! som Du Schweizerne satte;
 Aldrig vorder for dig Kærlighed mat,
 Du, som skienkte dit Land saadanne Skatte!

Iason hente Du lod gyldene Skind,
 Kunstklenodiet selv fandt Du med Ere.
 Piger staae ved din Grav. Taare paa Kind!
 Du har Pigerne lært Gratier være.
 Alexander! dit Tog kongeligt var;
 Du til Babylon drog — hvad kan dig hindre?
 Man da Danmark til Grav Thorvaldsen bar,
 Men Triumphtoget da viste sig mindre?

Kraftig var Du til sidst, liflig din Su,
 Kraftig Gubbe! det skal Sagerne sande.

Din Heraclies sprang frem, kaldt i et Nu,
 Som da Pallas forlod Jupiters Pande.
 Nestulap! du til ham smiler ei meer —
 Af! hvi monne du dig bort fra ham bøie?
 For ham Dinene bræst, dunkle som Leer,
 Straale lod han af Leer, Luther! dit Die.

Evigheden dig nu rekker sit Kar,
 Med Livskilden din Aland saligt forstærker;
 Du, hvis Ansigt alt her Grundformen var
 For den Skønhed, din Haand gav dine Værker.
 Gi Kiermindernes Blaa smiler os meer,
 Mildt af Dinenes Blik, venlige glade;
 Dine Kinder, af, nu blege jeg seer,
 Som dit lokkede Haars Vilieblade.

Ingen Sorg ved hans Grav! Fryd ved hans Grav!
 Af! men Fryd, som sig dog blander med Taaren.
 Los fra Isen dig nu, Danemarks Hav!
 Pryd med Blomster din Skov, Sislund! i Vaaren.
 Smih, Natur! dig til Fest, stig af din Dunst!
 Her var Thorvaldsens Hjem! Kransen du binde;
 Af Naturen han fristet øste sin Kunst,
 Bær da skønnest du selv Kunstmærkens Minde!

Peter Frederik Wulff.

Nys, Sorgens Harpe! hængte jeg Dig hen —
 Skal jeg nu flux igien
 Fra Egen Dig med sinletet Hierte tage,
 Og stemme Dig, til Klage
 For tabte Ven?

Nei, elskte Broder! ingen Klage, nei!
 Thi Klynken leed Du ei;
 Din Land, skjondt rigt med Følelse begavet,
 Var hærdet Dig af Havet,
 Paa Verens Bei.

Den rafse Sømand venter kæk sin Død,
 Naar Skiebnen bød;
 Dog vælger heller han til Hvilestedet
 Den Lund, som Frigga selv med Blomster freded,
 End Havets Skiod.

Naar freidig Du ad Østersaltet jog,
 Da Doden Du bedreg;
 Den traf Dig ei. — Da Du paa „Laugen“ naaede
 En Fugl fra Brittens Flaade,
 Din Klo i den Du slog.

Og Skole holdt Du over Ægirs Seng
 For rafse danske Dreng,
 Og lærte Gutterne, paa Søen kloge,
 At heise Dannebroge
 Til Fryd for Danavæng.

Men hiemme Du, naar rogtet var Dit Kald,
 Som gamle Helt blev Skiald;
 Da som en Færgemand Du Shakespeares Skatte
 Til Sjælland oversatte,
 Til Plads i Kunstnerhal.

Saaledes var Du ogsaa Digterlods,
 Men stedse dansk Matros.
 Du deelte trofast Dine Benners Glæder,
 Med vittigmuntre diærve Semandssæder;
 Fortient har Du din Roes!

Din Smerte var kun snel;
 Fra Bragis munstre Spil Dig vinkte Hel;
 Da Baldur kom og bragte Dig til Gimle,
 Til Saligheders Gimle
 Høit over Dal og Field.

At Dine Børn — De græde ved Din Død,
 Og Skialdens Taare flød;
 Men Fædrelandet paa den Tabte skionner;
 Og, Wulff! — og Dine Sonner
 Gaae i det Spor, Du dem med Kislen brød.

Thi Havet sletter ud ei Heltespør;
 Og Mindets Lilie groer
 Saa hvid som Skum — men evig som en Stierne,
 Der viser i det Fierne
 Hvor Helsen boer! —

Henrik Steffens.

En Ængling Døden rammed;
Vel var han toogshvti Nar,
Dog varmt hans Hjerte flammed,
Som i hans Ungdomskaar.

Til deres Kæledægge
Ham Mimer, Ydun strax udsaae;
Fornsiet han med begge
Livsveien monne gaae.

Til Brønden ham den Gamle
Hendrog, hvor Viisdomvældet randt;
Ham Ydun lærté samle
De Blomster, som hun fandt.

Han var hos begge hjemme;
Veltalenhed gav Læben Ord;
Som en Barithonsstemme;
Halv Bas og halv Tenor.

Mod Syd ham Skiebnen førte,
Hvor eventhyrlig var hans Gang;
Der Tænkeren han hørte,
Ham glædte Skialdesang.

Hans unge Hjerte brændte
For Sandhed, Skionhed, reen og klar;
Til Norden hjem han vendte,
Henrykt som en Ansgar.

Hvor skimlet Jordom svælte
 Vor Offerlund i Taager ind,
 Han mangen Hedning døbte;
 Da kom en Hvirvelvind!

Og snælt for Hvirvelvinden
 Usunde, tykke Taage svandt;
 Og efter hin Forsvinden
 Vi renset Luften fandt.

Bel drog han bort fra Norden
 Igien til mere sydlig Bo;
 Men hvor han kom paa Jorden,
 Var Steffens Danmark tro.

I Fædrelandet Skranken
 For Aland og Skjønhed kæl du brød,
 Og Høleslen og Tanken
 Dig fulgte til din Død.

Og Høleslen dig flætter,
 Henfarne Ben! en Laurbærgreen;
 Og Tanken Runer sætter
 Dig paa din Bautasteen!

Johannes Reinhardt.

Igien en Wedling os forlader!
 Vort Døden rev igien
 Fra sine Børn en fierlig Fader,
 Fra Ven en trofast Ven.
 Naturen, som han troligt dyrked,
 Foreviger hans Navn;
 Men Himlen, som ham Hiertet styrked,
 Tog Manden i sin Favn.

Vi ei hans milde Smil forglemme,
 I Modgang som i Held;
 Og Tonen i hans raske Stemme,
 Den kom fra Dovrefield.
 Fra Guldbrandsdal han monne drage
 Herhid paa Snekvens Kiel; —
 Al! vi har faa af Dem tilbage.
 Han var en ægte Dø!

Han var de Danskes ægte Broder,
 Og Venstaben gav ham Lon,
 Og Videnslaben var hans Moder,
 Han hendes ægte Son!
 Og derfor hun ham Krandsen flætter;
 Et falme vil dens Glands;
 Men Kiærighed Kiærminden sætter
 I Videnslabens Krands.

Du raske Normand! Sygdom lued,
 Et dæbte den dit Mod;
 Thi altid frisk dig Hiertet lued,
 Som med en Ynglings Blod.

Den sidste Tak dig Vensteb bringer!
 Her er nu Kisten luft —
 Hjst stækker Intet dine Vinger
 I hellig Engleflugt!

Esaias Tegnér.

Fra Sveafeld en Stemme skøn,
 Som over Sundet klæng,
 Har henrykt mangen Nordens Son
 Hos Hiertet med sin Sang.
 Den toner ei fra Bexis meer —
 Os Skialden har forladt.
 Al, altfor tidligt, vor Tegnér!
 Du sank i Gravens Mat.

Men leve vil din Sang i Baar,
 Paa Field, ved Strand, i Dal,
 Saa vist, som hndeligt hvært Nar
 Gienfloiter Nattergal;
 Saa vist, som Freia smiler ned,
 Klart over Land og Sø,
 Vil Frithiofs, Axels Ricerlighed
 I Norden aldrig døe.

Og Taler var Du stor, som Skiald,
 Og mægtigt var dit Ord;
 I Kirken, Videnskabens Hal,
 Ved Harpen — ligestor!

Det Sprog, som velsle Toner selv
 Kun lidet esterg' er,
 Behersked Du ved Ydums, Elv,
 Med Digterkongespir.

Af haarde Skiebne! Grumme siig:
 Hvi glædte dig hans Fal'd?
 Hvi stod til sidst — Beethoven lig —
 Ved Harpen Sveaskiald?
 Hin dov for skionne Tonespil,
 For eget Mesterværk;
 Og her — den Aand forvirret, vild,
 Nys klar og tankestærk!

Nu er dig Tanken klar igien,
 Du Glæden har gienseet,
 Hist, Esaias! hos din Ven;
 Du var, som han, Profet,
 Men end fra Sky Du smiler glad
 Til Sverrig mangengang,
 Naar Møen synger rørt det Qvad,
 Du hende foresang.

Tak, ædle Skiald! som gierne kom
 Med talrig Broderflokk
 Til Friggas grønne Helligdom,
 Fra Freiers Klippeblokk;
 Som rakte først en fierlig Haand
 Til Dan fra Sveahyst!
 Gud signe dig, din Digteraaand,
 Vor Stolthed og vor Lyst!

Forspil og Prologer.

Corbill of Mortalit.

Holbergs Jubelfest.

Personerne.

Faderen.	En Frue.
Moderen.	Gæster.
Laura.	Tjenere.
Amalia.	Bønder og Landsby-folk.
Adolf.	Mnemosyne, Erindrings Gudinde.
Wilhelm.	
Hanna.	

En Hauge, i Baggrunden et Lysthus med Forhæng.
Det er Aften, et Par Fakler brænde paa hver Side.

Amalia og Laura komme med Krands.

Amalia.

Min Krands er færdig.

Laura.

Min er ligesaa.

A m a l i a.

Og ingen af os veed, til hvem den er.
 Gaaer! binder hver en Krands af Haugens Blomster,
 Befalte Fader; haenger dem saa hen
 Paa dælte Lysthuis, hvor I finde Kroge!

L a u r a.

Der staer den nu, den gaadefulde Bygning!
 Bel tusind Gange har jeg siddet der
 Og syet og strikket, læst; hver Krog deri
 Var saa bekjent, at jeg af Kiedsomhed
 Har ofte gabet over den. Og nu?
 Nu kneiser det Stillads jo med et Forhæng,
 Som om det var et Feesslot, pludselig
 Hidtrællet ved Aladdins Underlampe.

A m a l i a.

Ja! som det hellige Huis hist i Loreto.

L a u r a.

Hvad mon det Kæmpe-Røkæg ruger ud?
 Der er i Sandhed Levende deri;
 Jeg siner Lys igennem Sprekkerne.

A m a l i a.

Kom, lad os see derind!

L a u r a.

Men sagte, sagte,
 Saa ingen mørker os.

(De vil titte ind i Lyshuset).

Adolf springer frem og forhindrer dem.

Men heldigvis

For os, endskjendt uheldigvis for Eder,

Har nogen mørket det. Du milde Gud!

Hvad Naturel dog stikker i de Dvinder.

Er der da intet Sloer i Verden, som

I jo skal have? Ingen Sprækle, hvor-

Igennem Eders Dine skal ei titte?

Skal I da ud for at gientage Evas

Ulydighed i Paradisets Hauge?

Og veed I ei, at der er mange Ting,

Som takke Sloret for sin største Unde?

Det bør I dog som Fruentimmer vide!

Laura.

Men bedste Adolfs, løs os denne Gaade!

Du gør mig næsten endnu meer forundret

End dette Lysthuis gør. Vi maatte phynte

Os i vor bedste Stads; Du derimod

Staaer overstøvet her i Hverdagsfrak,

Og med en Hammer. Hvad skal det betyde?

Amalia.

Begriber Du endnu ei Sagen, Laura?

Han forestiller Troldmand hos Gasorti,

Noureddin i Alqaddin, eller Kaspar

I Jægerbruden. Det er ham, som gør

Besværgelserne.

Adolf.

Lader mig med Fred,

Førvovne Piger, holder mig ei op,

Udretter hvad vor Fader har besalet!

Er Eders Krandse færdige?

Amalia.

Her er de,

Saa smukke som vi har dem i September.

Med Roser, med Levkoier, Gyldenlakker,
 Med Lilier, Negliser, kan vi ei tiene;
 Med rode, violette Astere,
 Med Lathrus og Malver, har vi nok;
 Og de kan prægte prægtigt i det Grønne.

Adolf.

Og det er netop just som det bør være;
 Thi Den, hvem disse Krandse bindes til,
 Var ingen sværmerisk Lilie, kærlig Rose,
 Forelskt Levkoi, phantastisk Neglike;
 Det var en broget frisk Septemberaster,
 Der glimred i det Grønne, som en Stierne
 Paa Nattens Mørkeblaas, og qvæged Diet.

Laura.

Hør er, som os befalet: Krusenhjnt,
 Samt Umbra, Balsam, Hiertensfryd.

Adolf.

Net saa!

Det er Ingredienserne, som skal
 I Trælekedlen fastes, for at virke.
 O nu, I mine sosterlige Damer!
 Jeg anbefaler mig i Eders Maade,
 Og beder Jer, ei meer forstyrre mig.
 Snart kommer Fader hid med Gæsterne,
 Saa klarer Sagen strax sig af sig selv.
 (Han gaaer.)

Laura.

Det er aldeles ubegribeligt!
 At her en Fødselsdag skal helligholdes,
 Det seer man vel paa alle Julemarkører;
 Men hvis? Det er ei Faders eller Moders,

Ei Adolfs, Vilhelms, ei Luises, Hannas,
 Ei din, ei min. Vor Konges og vor Dronnings
 Kan det endnu jo heller ikke være.
 Hvis er det da?

(Til en Tiener, som kommer med Stole.)

Hør sig mig, kære Lars!
 Hvad spilles her for en Comödie?

Tieneren.

Jeg troer det er De nhsgierrige Fruentimmer af
 Domfru Biehl, eller saadan noget fra den Tid af.
 (Gaaer.)

Amalia.

Den Knægt! Mon det var Dumhed eller Ondskab?

Laura.

Taalmodighed! Vor Nød er overstridt:
 Der kommer Fader med det hele Selskab.
 Men Vilhelm og Cousine Hanne fattes.
 De har vist ogsaa Noller med at spille.

Amalia.

Vi spille dog i Grunden ogsaa med,
 Fremstille jo Tilskuernes Forventning.

Laura.

Nu er det mig dog kært, jeg intet veed;
 Thi Overraskelsen vil more dobbelt.

(Selskabet, som bestaaer af det hele Skuespilpersonale,
 undtagen de endnu Nollehavende, kommer Parviis ind
 under Musik, og samler sig om Lysthuset.)

Faderen
 (Naar Alt er roligt).

I undres Alle, mine kære Venner!
 Og spørge, hvad bethyder dog det Optog?
 En lille Landsbyfest, det seer man nok;
 Men I begriber ei hvorfor? Vi have
 Den Skik at feire Husets Fødselsdage;
 I mine Tanker, en huldselig Skik!
 Gi skeer det af Forfænglighed, for Opsigt;
 Det er en fælleds Tak til Glædens Giver,
 Som skænked os den sionne Fryd: at leve!
 Det er et Offer paa Grindrings Alster,
 En Blomst, der kastes hen i Tidens Strøm,
 Naar Bølgen gaaer en Milepæl forbi.
 En saadan Fest befordrer Enighed
 Ved Vættens Urne, smelter Hierterne
 Til from Begeistring for det Helligste.
 Thi Kærlighed til Gud og Næsten er
 Det Helligste, som adler Dieblikket,
 Og knytter Haabet til Grindringen.
 Hvo har ei følt flig Blussen i sin Barm,
 Naar Morgnen smilte til det lille Alster,
 Sødt blomstersmukt; med Kostbarheder, skøndt
 Af Pengeværd kun ringe, uskatterligt,
 Ved Hierterne, som rakte dem. Naar Kredsen
 Af Venner sad ved glade Middagsbord,
 Og Glasset klang og Festens Helt blev nævnt;
 Hvo fil ei kælle Daarer i sit Die,
 Og folte Kildren dybt i alle Nerver,
 Af overjordisk Salighed, af Auen
 Om større Fryd, hin Side Jordelivet?

Moderen.

O Fader, kære Fader, Du bereder

Os daglig Fester ved din Munterhed!
Din Manddomskraft udbreder Held iblandt os.

Faderen.

Vor Kreds er siden; men det Store voxer
Kun ved det Smaas Forbindelser; og hvor
Teglstenen ikke først er hærdet i
Sandrægtighedens Flamme, bygge vi
Ei Pyramiderne for Evigheden.

Laura.

Men, bedste Fader! siig os dog, hvad er det?
Nu er dog Tiden kommen. Døvel ei længer!
Niv Sloret bort fra dette Hemmelige,
Og los os Gaaden! Hvis er denne Fest?
Hvo er den lykkelige Ven iblandt os,
Hvis Held: „at leve“ vore Hierter dele?

Faderen

(med alvorlig Tone)

Han lever ikke meer iblandt os, Born!
Længst dælte Gravens Malm den Edles Been;
Og hvis Du søger om ham, hvor han ligger —
Fandt neppe Du maastee en Haandfuld Aske.

Laura (overuret).

En Død?

Amalia (lægesaa)

En Døds Grindring?

Flere.

Hvo dog? Hvo?

Faderen.

Ei var dei blot de bolde Fædres Skif

At driske Festensøl, at holde Gilder
 Til Livets Hæder; store Horn blev tomt
 I Høitidslag, til den Hønfarnes Minde.

Amalia.

Er det den liære Bedstefa'ers Grindring,
 Du nu vil hædre? Nej, jeg kan ei gaae
 Liigstenen under Lindetræets Skygge
 Forbi paa Kirkegaarden uden Taarer.

Faderen.

Han hviler godt! vi mindes daglig ham;
 Men ham vedkommer ikke den Fest.
 En Anden elsket Død —

Moderen.

Hvo kan det være?

Gud var os naadig, i vor lille Kreds
 Har Dødens Ødelæggelser ei raset,
 Og vi har ingen nær beslægtet Frænde
 Her at begræde.

Faderen (smilende).

Han skal heller ei
 Begrædes, denne liære Hedengangne;
 Hans Minde skal kun hædres, og hans Fest
 Skal vederqvæge dig.

Fleire.

Hvo er det dog?

Faderen.

Du talde, Moder, om vor lille Kreds!
 Den Kreds, jeg mener, er ei heller stor,
 Skiondt den indfatter dog — et Fædreland.

Moderen.

Sa, nu begynder jeg —

Faderen.

Men ofte findes

I Hytten, hvad man savner i Paladset;
Og det er ei Udstrekningen af Land,
Som klækker sieldenædle Frugter frem.
Vort Danmark er kun lidet i sit Omfang,
Dog har det frembragt Mænd i Tidens Hylde,
Som man i mange store Strokninger
Forgjæves leder efter.

Moderen.

Siiг hans Navn!

Faderen.

Gjæt ham! — Han virkte her for hundred Aar,
Det er hans Jubelfest vi helligholde.
End raged Mørket over Land og Snille,
I Fordomslænker raved Tankerne;
Han tændte Faklen, afhug mange Tidsler,
Reoled Jorden, rødded Stene bort,
Og luged Ukrudt i den store Hauge,
At Fremtids gode Frugter kunde trives.

Laura

(hurtig med 3d).

Sa Holberg!

Moderen og Amalia.

Ludvig Holberg!

Alle.

Holbergs Minde!

En Frue af Selskabet.

I Sandhed? Det er da for Baron Holberg,
At nogle Vers i Aften reciteres?

Faderen.

Nei, naadig Frue! Gi for Baron Holberg;
For Digteren, Historiens Forfatter,
Og for en gavnild Fædrelandets Ven.

Frue

(trækker ham halvt tilside).

Det skulde De ei giøre, bedste Ven!
Det kan befordre let den slette Smag.
Holberg er ikke længer Mand for os.
Han var ei uden Hoved, Gud bevares!
Paa ingen Maade! han var vittig, klog;
Men plump, uartig, grov. Han passer sig
Gi meer for vore Tider. Unge Piger
Kan ikke se hans Loier uden Rødmen;
Selv gifte Koner maae slae Diet ned.
Hvad skal vi med det gamle Huusgeraad,
Naar vi har smagfuldglatte nye Mobler?

Faderen.

Men nye Mobler ofte giort paa Kiosb.
O kiøre Frue, viis, De har et Hierte!
Haan ei den gamle Bedstefaderstol,
Der staarer i Krogen fra de ældre Tider;
Dens Haengsler er af ægte Solv, og Treæt
Af Ibenholt, saa haardt og fast som Steen;
I saadant Bed kan Ormen ikke gnave!
De taler om hans Plumphed? — Det er sandt,
Der komme Talemaader for hos Holberg,
Som høre Tiden til, og som man derfor
Kan overstryge let og overspringe.

Bryd Dem dog ei om Speilets gamle Snørkler,
 Naar selv det er et slevent, sieldent Glar,
 Og med et ædelt Folie, som viser
 Hvert øgte Træk af Livets Daarlighed.
 See Dem i Speilet, Frue! De vil finde
 Det giver ørligt Billedet tilbage.
 Det smigrer ei, som mange nye Speile;
 Og det er intet listigdannet Huulspeil,
 Som daarende forstørre og formindsker.
 Lad Speilet hænge! det er Diamant,
 De slaer det ei i Stykker.

En Tiener

(Kommer og siger sagte).

Naadig Frue!

Fruen.

Hvad vil Du?

Tieneren.

Herren sender mig, at sige:
 Den tredie Mand til Lhomberen kom ei;
 Han beder Deres Maade selv at komme,
 Hvis ikke Spillet skal gaae reent i Staa.

Fruen.

Godt, jeg skal komme!

(Tieneren gaaer.)

Fruen (til Faderen).

Tilgiv, kære Ven,
 Min Mand hiemkalder mig — Forretninger —
 Huussager —

Faderen.

Gage for Alt. Geneer Dem ei!

Fruen.

Zeg anbefaler mig! Vi sees paa Søndag,
Gi sandt? Og skilles ad som gode Venner,
Skjondt vi om Smagen har forskellig Mening.

Faderen.

Sa upaavivleslig, Gaae De med Gud,
Hils Deres gode Mand! Vi sees paa Søndag.

Fruen.

Farvel, min Bedste!

Moderen.

Nu alt?

Fruen

(til Selstabet).

Tienerinde!

(Gaaer).

Faderen

(efter et lidet Dyholt).

Og er der Fleer, som hunde Holberg ei,
Og finde denne Fest upasselig —
Den gaae med Gud! Vi skilles uden Nag,
Vi twinger ingen. Kunstdaturens Skjondhed
Maa føles frit, og ingen slavisk Haand
Bør flætte Laurbær i en Greskrone.

Alle.

Vi elsker den udødelige Holberg,
Og samles alle glade til hans Fest.

Faderen.

Saa sætter Eder, Venner! Tager Sæde!
Bor Fest er kort, Indretningen ensoldig.

Seer I det Lysthuis med sit lille Forhæng?
 Det forestiller Holbergs skulde Værksted,
 Det snevre Kammer, hvor hans Genius
 Undfik og fødte Tankebilleder,
 Der siden snart i lifligklare Farver
 Sig aabenbared gienmem Kunstens Nat.
 Saaledes skal da nu i lyse Omrids
 De Skikkeler fremstaae, vor Digter slabte,
 Og straale gienmem Haugens Aftendæmning.

(Musit. **Vilhelm** og **Hanna** komme i græst Costume,
 nærme sig og træde op paa Hodstykker, der ere satte
 for dem, til begge Sider af Lysthuset.)

Laura
 (til Amalia).

Der kommer Vilhelm med Cousine Hanna.
 Der seer Du! Er det ikke som jeg sagde?

Amalia.

Hvor deiligt klædt! Hvad forestille de?

Faderen.

Kald hende hvad I vil: Thalia, Svada,
 Kald hende Klio, Polihymnia;
 Kald ham Apollo, Focus eller Momus;
 Alt som det passer sig for hvad de sige.
 Jeg bruger allegoriske Personer
 Til Talsmand her for mine Trylleshyner,
 Som mægtigt jeg, med denne Trolddomsstav,
 Fremkalder og besaler at forsvinde.
 Men først maa dog Musiken aabne Hiertet,
 Og stemme Phantasien til at folge.

(Der spilles en skion, munter og prægtig Symphonie; her-
 paa gaaer Teppet op for Lysthuset; og man seer ver-
 lende Transparenter, som Vilhelm og Hanna for-
 klare med følgende Digte):

Peder Paars og Niels Klim.

Som Horren sijn af Nokken spindes,
Spandt Skialden siden, meer til Mars,
I Skuespil, hvad samlet findes
I en udødelig Peer Paars.

Kun kort var Reisen over Søen,
Hvor Egir sine Bolger slaaer,
Men før nedploier Gefion Den,
Før dette Skiemtedigt forgaar.

Og gierne hist ved Biergets Kanter
Vi lytte til hvad Klim har seet,
Og følge med ham som Drabanter,
Naar selv han være vil Planet.

O Holberg! vel din Mage fandtes,
Men sielden i saa vittig Spot;
I Spanien kum en stor Cervantes
Dig ligner med sin Don Quixote.

(Imellem hvært Billede gaaer Teppet ned for Lysthuset, og
der spilles en passende Melodie.)

Saga med Griffel og Skold.

Ei blot udmaerkte sig som Digter,
Paa Livets Bei, vor store Mand,
Han kiendte lærde Forskers Pligter,
Og han beskrev sit Fædreland.

Bel see vi ham i Mørket famle,
Hvor gamle Helte Spøgen ske;
Han følte lidet for det Gamle,
Men destomere for det Ny.

Hvo dadler ham, hvis han anvendte
 Sit Bid i selve Sagas Hal?
 Han Mennesket i Helten kiendte,
 Og saa, at Sovmod gaaer for Fal'd.

Og folte han ei steds det Sterke,
 Ham undgil ingentid det Smaa;
 Paa Sagas Skold vi gierne mærke
 De Pletter, som han peger paa.

v. Bremen og Henrik.

Hvor Synd og Ondskab bryde Freden,
 Ha straf dem paa alvorlig Niis!
 Men hvor det kun er Daarligheden,
 Der svinger Spotten Tugtens Niis.

Og herligt har os Holberg gottet,
 Med sit Politicum især.
 Gid Mesteren af Drengen spottet,
 Blev altid saa fortient som her.

Jean de France og Zeppe.

Skarnbassen, sort og klodset, froget,
 Omvælter sig i Solen glad;
 Og Sommerfuglen phytet, broget
 Omflakker let fra Blad til Blad.

See her to Billeder, som neppe
 Dig kunde males mere tro:
 Den pøne Jean, den plumpe Zeppe!
 Tænk hvilket Par! Ha sieldne To!

Geert Westphaler og Vielgeschreh.

Ser Holberg i en smuk Forvandling
 Har viist, saa vittigt os som sandt,
 At Ord er intet uden Handling,
 Og Handling uden Tanke — Tant!

Studenstrup og Palzgreven.

Det Taabelige med det Onde
 Har tabt sig nu i hundred Aar;
 Den jydske Bonde, Siellands Bonde
 Er agtbar og i bedre Kaar.

Men glade vi tilbagevende
 Til et historisk Maleri,
 Som thodeligt os lader kiende
 En Usselhed — tildeels forbi.

v. Thbo og Stgotius.

Hos Græker var Pallas-Athene
 Forenet: Lærdom-Tapperhed;
 Den meste Tid i Verden ene
 Stod disse Dyder, som vi veed.

„Herr Blækhorn“ kaldte man den Værde,
 Naar selv man med en Kaarde gif,
 Og hvor Soldaten var paa Førde,
 „Schock Schwerennoth!“ han Navnet sif.

Nu skielde de ei meer hinanden,
 Fra den Tid hver blev mere klog;
 Nu bruges Sverd af lærde Standen,
 Nu læser Officeren Bog.

I Freden begge gaae i Frakke,
 I Kampen strider Bon med Us;
 Derfor tildeels vi, Holberg, takke
 Din Thybo, din Sthypotius.

Ollegaard. Engelke. Dorthæ.

Vel holdes hine Barselstuer
 Som fordum ei i Staden meer;
 Madamerne blev alle Fruer,
 Og Corsijs Skæbne deelte Fleer.

Formaliteter og Visiter
 Gi lade dog til at forgaae;
 En anden Maské Narren hitter,
 Og taer en anden Kiøle paa,

Pantalone. Arlichino. Pierro.

End daglig see vi jo desværre,
Selv i det største Publikum,
Rigdom: en gammel vranten Herre;
Armod hans Tiener: snild og dum.

De tiene ham, de ham bedrage,
De lee med ham, de ham udlee.
Hver mele vil sin egen Kage.
Holberg fordansket har de Tre.

Bed et Vink forandres disse Master til:
Jeronimus, Henrik og Arv.

Saadan italienske Tone
Blev oversat til Danskes Tarv:
Pierr', Arlichin' og Pantalone:
Henrik, Jeronimus og Arv!

Montanus og Jakob Berg.

Ei blot, som Skiald, Uvidenheden
Vor Holberg med sin Færle slog;
Han mærkte Slangen vel i Eden,
Dg Røgen ei for Flamme tog.

Ham daared ikke Folianten,
Dumhed forstod han i Latin,
Ham saae i sorte Dragt Pedanten,
Der praler med det tonnue Skrin.

Han saae, — hvad findes jo saa ofte —
 Enfoldighed hos lærde Mand,
 Og Viisdom i en Bondelofte,
 Med Vittighed og sund Forstand.

Ulysses. Gusman med Melampe.

Ei for de Store blot at more
 Med Smaafolks Lyder, Holberg skrev;
 Nei, snart de Smaae og snart de Store
 Han snærted, alt som Lunet drev.

Mon vel en dum von Qvoten ene
 Han haaned vittigt her paa Thdst?
 Er ei den hele Verdenscene
 En Haupt- und Statsaction paa Thdst?

Smaae Lidenstabers Huulet drive,
 Ild gaaer af gamle Dragers Mund,
 De stærke Kæmper sig aalive,
 Og Kampens Marsag — var en Hund!

Nosiflengius. Philemon

Her har vor Digter os opstillet
 I ægte komisk Poesie
 Et træffende, livsalligt Billed
 Af Verlighed og Hylkeri.

Selv en Philemon — tør han haabe
 At gaae paa Noser i sin Tid?
 Forhadt, forfulgt af mangen Taabe,
 Fordi han revsed ham med Bid.

Men kunde Tiden ham ei sandse,
 Leed han i Livet mangt et Savn —
 Nu fletter Evigheden Krandse
 Om hans udødelige Navn.

Under Paukers og Trompeters Lyd indbringes Holsbergs
 Brystbilled. Landsbyfolkene behænge, under glade
 Dandse, Hodstykket og Lysthuset med Blomsterhængler,
 derpaa bliver alting stille, og

Mnemosyne

(træder langsomt frem med en Laurbærkrands).

I broget Kreds, hvor Livets Blikke lyne
 Kraft, Munterhed og Tid,
 Alvorlig staaer, tungsindig, Mnemosyne,
 Og stirrer paa den svundne Tid.

Ei Diebliklets Shner mig bedrage,
 Til Trost i mine Savn;
 Jeg seer i Mørket speidende tilbage,
 Og visker Stov af mangt et Navn.

Naar Tidens Børn letsindigt Alt forglemme,
 I Nydelsernes Hjem,
 Da raaber jeg fra Mørket med min Stemme,
 Og maner store Skrygger frem.

Hvor mangen Helt, hvis folde Haand sig klemte
 Kring Sværdet sidstegang,
 Har jeg bevaret, at man ei ham glemte,
 Ved Bautasteen og Mindesang!

Hvor mangen Edling, som sit Norden gavnede,
 Høit af sin Old erkiendet,
 Har Mnemosyne nævnt, at ei han savned
 Udødelighed, velfortient!

Men Den, som mine Døttres Hierter vinder,
 Smykt i Apollos Glands,
 Hans Navn bestøves ei, han selv sig binder
 Uvisnelige Laurbærkrands.

Dig, hvem en Efterslægt nu glad erkiender,
 Taknemmeligheds Tolk,
 Din egen Krands dig række disse Hænder,
 Ved Jubel af et henrykt Folk.

Thalia skænkte dig sin bedste Maske,
 Til Glæde for dit Land;
 Og Sorøe stiger atter af sin Aske,
 At signe dig som Dannemand!

(Under Paukers og Trompeters Lyd kramdes hun
 Digterens Billed.)

Den Skuespiller

(som forestillede Faderen, træder frem og siger):

Vort Spil er endt! Nu kan kun Folleszen
 Forstørkes — ved at hæve Illusionen!
 Vi staae ei her i Skov, men mellem Skærmer;
 Vor Aftensol er kun den matte Lampe:
 Vi er ei længer Herremænd og Hyrder,
 Kun Skuespillere, paa samme Bræder,
 Hvor Holberg stod, og med sin Genius

Forædlede den gamle danske Bande.
 Taknemmelighed, hellig kær Grindring
 Opraaber os, til, efter hundred Aar,
 At hædre den udsødelige Stifter.
 Og hvad vi føle, føler Danerfolket!
 Det stimled hid, for giennem vort Organ
 At hylde ham, ham, Fædrelandets Yndling.
 Hvor let at røre Den, som alt er rort!
 At faae den skenne Taare til at flyde,
 Som tindred alt i Diet, før vi talde.
 I stemmer Brodre, Østre da et Chor!
 At Tonekunsten tolke maa i Brimlen,
 Den Tak, hvortil vor Løbe mangler Ord,
 Det Suk, som søger Digteren i Himlen!

Chor.

Sam Aristophanes omfavner,
 Og Plautus trækker glad hans Haand,
 Cervantes ei sin Lige savner,
 Moliere traf en Broderaand.
 Den store Shakespeare sig forundrer;
 Falstaff! din Skiald en Broder fandt.
 Og heit fra Danerstoven dundrer
 En Seierslyd; thi Snillet vandt.
 Mens Østersøens Bover trille,
 Og mens en Bøg i Skoven staer,
 Skal Danske glædes ved dit Snille,
 Og feire dine Jubelaar!

Maria Bincks Minde.

Duverturen til Cendrillon spilles. Teppet gaaer op, og forestiller den første Dekoration i Stykket.

Clorinde og **Rosalia** (Ifr. Irza og Löffler) sidde ved deres Arbeide; Skammelen ved Kaminen staer tom; de begynde Tercetten, naar den er endt standser Musiken; en enkelt Violin spiller nogle Takter af Cendrillons Vise, og forstummer pludselig.

Clorinde.

Hvor er Unine?

Rosalia.

Hvor er Cendrillon?

Clorinde.

Den hele Morgen var hun ei at see,
Og hun er ellers tidlig dog paa Færde,
Og sysler om i Huset ufortroden.
Hun vredes ei, fordi vi gnave, skænde;
Naiv og munter i sin lette Kjortel.
Som Aske graa, hun kaldes Askepot,
Og leer selv venligt ad sit Degenavn.

Rosalia.

Hvor er hun nu? Jeg frugter hun er syg!
Kom Søster, vi vil gaae til hendes Seng,
Vil kysse hende, bede hende kærligt
Tilgive os vor latterlige Stolthed.
Og vi vil pleie hende søsterligt.

Alidor (Nielsen) kommer.

Det er for silde, Piger! Nærmer Eder
Gi hendes Leie, hun er bleg og stiv.
Gi vækkes hun igien af Eders Ahs!

Clorinde.

O Himmel!

Nosalia.

Gendrillon —

Alidor.

Den lette, muntre,
Den friske Gendrillon er ikke meer.
En Nattefrost har dræbt den lille Fugl,
Den ligger stiv og udstrakt i sin Rede.
Den ufortroedne Flid, Uagtsheden
Imod sig selv hvergang det Andre gialdt,
Har voldet hendes altfor bratte Død.
En Foraarsalv bedugged hendes Bryst
Med iiiskold Ande. Al! hun slumrer sødt;
Men som en Sommerfugl hun kastet har
Paa Jordens Larvens Aske. Hun udbreder
De guldblaae Vinger imod Evigheden.

Clorinde og Nosalia (Bedrevede).

Vor Søster!

Alidor.

Kiender I mig?

Nosalia.

Du er Bettler!

Alidor.

Ta vist nok Betler! gaaer fra Huis til Huis
 Og banker paa, ei for at tigge selv,
 Men blot for at berige Giveren.

Saa sad jeg alt som Oldingen Homer,
 Og sang om Heltedaad ved Hallens Port.
 Let var det mig at kaste denne Kaabe,
 At staae for Eder som Apol, som Bragi,
 Men nei! bedst passer tarvelige Dragt
 Idag, da jeg har mistet min Veninde.

(De synke hen i stille Beemod; nogle Toner af Alsechoret
 i Cendrillons anden Akt høres.)

Alidor.

Og nu aafsted til Salen, hvor hun drømte,
 Og nød en Anelse om hine Glæder,
 Der møde hende nu hos hendes Gud.
 Min Trylle stav. Jer bringer did med mig,
 At finde Trost for en oprigtig Sorg;
 At være Bidner til et Dieblik,
 Som hædrer hendes Hedenfart og Minde.

Han vinker med sin Stav; Skuepladsen forvandles til
 Salen i anden Akt af Cendrillon. Hvor hun før laa
 og sov, staaer nu en Piedestal med Navnet:

Maria Elisabeth Zinck,

over Piedestalen en tom Blomstervase. I Baggrunden
 hele Skuespilpersonalet, deels i Costume, deels i egne
 Dragter. I egen Dragt seer man nu ogsaa de Kunst-
 nerinder, som spillede Clorindes og Rosalias Roller.
 Alle have Blomster, som de, hver til sin Tid, sætte i
 Urnen.

Ifr. Jørgensen træder frem og siger som Vera.

Før stræng jeg dig, min Signe! twang;
 Nu har dit Hjerte Seier vundet,
 Nu rører Du os sidstegang.
 Din Krands — er atter sammenbundet.
 (Hænger Krandsen hen.)

Mad. Liebe eller Mad. Winslow som Fanchons
 Kammerpige, med Lyren.

Fanchon! din Lyra klinger ei
 For Alles Bifald født at vinde;
 Jeg sætter den blandt unge Mai,
 Og sørger for en tabt Veninde.

Mad. Heger, som Keiserinden i Hermann v. Unna.

Ida! din Omhed for din Ven
 Mig lærte Kærlighed betvinge;
 Men Du skal vække den igjen,
 Hvor Evighedens Harper klinge.

Nyge, som Vilhelm i Axrel og Valsborg.

Du var jo ikke sorrigfuld,
 Og friske vare dine Kræfter;
 Hvi gik Du hjem, og laa i Muld
 Min Else, Ugedag derefter?

Lindgreen som den gamle Fader i de to Brodre.

Du skænkte Hjertet atter Glæde,
 Da Broder Du en Broder gav;
 Og skulde jeg nu ikke græde
 Bedrovet ved min Mallys Grav?

Mad. *Vind, som Nodhætte.*

Tor, Cendrillon, en Frændes Haand
Dig disse smaae Violer flette?
Ja, saligt smiler Du som Mand
Ned til din lille røde Hætte.

Ifr. *Brense, som Betty i Robinson i England.*

Den Bane, jeg betræder nu,
Den har Du alt forladt, Veninde!
O lær at være huld, som Du,
Din Bettys Efterfolgerinde!

(Under Slutningschoret træde de Øvrige hen og sy尔de Urnen med Blomster.)

Stig rolig ned, Du blide Slummier!
Ned over Uskylds Hvilested.
Smil, Haabets Engel! fra Himlen ned,
Og trost os venligt i vor Kummer.

Schalls Minde.

Naar Teppet gaaer op, forestiller Skuepladsen Gravkapellet i Balletten Romeo og Giulietta. Skuespillere og Skuespillerinder staae sortklædte med Tafler og syuge det første Chor af Ballettens femte Akt, med følgende noget forandrede Ord :

Axet lig, som i Høsten falder,
Af Dødens Lee Du føldet blev;
Men ei fra Fryd i Glædens Alder
Dig grusom Dødens Engel rev.

Fred folge dig i Stovets Bolig!

Du hædret sank i Graven ned,

Din Slummer være sad og rolig,

Vaagn fro til Himmelens Salighed!

(Choret gaaer langsomt bort igennem den hvælvede Gang.)

Munken Lorenzo træder frem og taler:

Den Sang, som for den hulde Julie lød,

Som af vor Kunstners fulde Hjerte fled,

Nu toned til Grindring om — hans Død.

Lorenzo hedder jeg, en Gubbe stærk;

I kiente mig fra Shakespeares Mesterværk.

Teg regner det endnu til mine Pligter,

At hielpe hvor jeg kan; og derfor ei

Med Sørgechoret vandrer jeg,

Men bli'er paa Scenen dvælende tilbage,

Til Øre for vor tabte Toneditter,

Alangfulde Billeder med Ordet at ledsage. —

Et Billed først vi her fremdrage,

Hvori vor Ven har viist sig hei og stor.

Nu lad det tause, ghyselige Chor

Af Øvindespøgelser Nolf Blaaskægs No forjage!

Stiig Øschyllos herned at høre!

Det er for dig; hør disse Aanders Suk!

Og Du, guddommelige Glück!

Fra Oververden laan dit Dre!

Thi dette Optin er dig værd,

Og værd den Dødes Sørgesærd.

(Han gaaer tilside.)

(Scenen af Balletten **Nolf Blaaskæg** fremstilles; naar den er forbi og Scenen tom, træder Lorenzo frem igien og siger):

Men ikke blot med specurale Toner.
 Med Fossens Brusen, rysted Du, o Schall!
 Din Harpe toned tidt som Boekkens Falz,
 Som Windens Pust i Vaarens Bøgekroner.
 Her, til Afvexling, Fer fremstille vi
 Et nydeligt idylliskt Maleri;
 Biergbonders Born, som i Naturens Eden
 Gi kiende til Forfængligheden,
 Til store Verdens Smaaligheders Feil,
 See førstegang, paa rige Slot, — et Speil!
 Og glæde sig, som Eva, da ved Hækken
 Hun saae sig førstegang i Bakken.

(Han gaaer.)

(Scene af Balletten **Biergbondernes Born og Speilet**
 fremstilles.)

Lorenzo kommer tilbage.

I høre hisset Biælder Klinge!
 En anden Scene vinker, giver Agt!
 Vor Schall har os til Ceilon bragt
 Paa Tonekunstens lette Vinge.
 En ung, en kulsort indisk Mæ,
 Den hvide Yngling seer i Sovne smile;
 Og rant af Kærlighedens Pile
 Maas stakkels sorte Dronning døe,
 Hvis ei hun kan hans Hierte vinde,
 Unuligt! — Alt han har en Elsterinde!

Før Elskovsscenen vise vi
 Salvnsgne Bildmænd under Liniens Hede;
 En Albe latterligt de fromt tilbede,
 Begeistret af en sæl som Melodie.
 En herlig Digtning, fuld af Charakteer,
 Hvor i den unge Schall lod Danmark aue,

At Den, der saadan treen paa Kunstens Bane,
Af slig en Land man kunde vente meer.

(Gaaer.)

(Scenerne fremstilles af Afguden paa Ceilon.)

Lorenzo kommer igien.

Men ikke blot for Dandsen Klangen
Han skabte, skjondt især det var hans Kalt;
Stundum med skjonne Toner, Schall!
Ledsagede Du Digtersangen.

De Danskes Bei til Magt og Noes
Begeistred ogsaa dig! — Fremtræder,
Blaae Kammerater! Danse Dreng! Øvæder!
Hoit elskte han, som Schulz, den vittige Matros.

(Nogle Somænd komme og synge Choret af **Chinaverne**: „Fra Chinas Øyst til Østersoens Grændser“ etc. Naar de ere gaaede igien, siger)

Lorenzo.

Og ønsker I maakee at høre
Den samme rafke Heltekraft,
Af samme Frugt og samme Saft,
Men for et meer alvorligt Dre,
Fra ældre Dages Heltetid,
Da Kæmpen tænkte kun paa Strid?
Vel! Træder frem, I Regnar Lodbroks Mænd!
Det gamle Drapa sjunger os igien.
Dog først, Lagertha! nogle skjonne Toner
I Luren stød, fra dine Granekroner.

(Gaaer tilside.)

(Marsch og Musik af Lagertha, Dands og Chorsangene:
„Saalænge Regner“ og „Saa glade vi drage det
lynende Sværd.“)

Lorenzo.

Men Sørgefesten nu til Maalet iles:
 Hvor den begyndte, slutter den saa vel:
 I Romeoos og Julies Gravkapel;
 Thi Kunstneren, som de, i Graven hviler.
 Saal træd da frem igien, du første Chor!
 Med Egekrandse, friske Laurbærkroner.
 Taknemlighedens, Kærlighedens Ord
 Led sage, Salige! Du selv med dine Toner.

Ewalds Halvhundredaars Fest.

Til Opsærelsen af Balders Død.

Halvhundred Nar svant hurtigt, siden Dan
 Sin store Digter misted, — men ei savned!
 Ei nærked Tiden selv sit eget Ran;
 Og længe Gravens Mulin ham savned,
 For Danmark kiedte Manden, der forsvant;
 Thi lang Tid kaldtes Poesien Tant;
 Man hædred blot hvad Dieblifikket gavned.

Han sollte som en Fremmed sig her hiemme,
 Hvor kun saa Faa forstod hans Digterstemme.
 Som Sthrmmand — paa et Vrag — fiernt over Es
 Henkastet — strandet paa de Wildes De!
 Han undslyer hvad af Sværmen eftertragtes,
 Og han forstaer ei snedigt Landsekast;
 Til Maatter kan han ikke flette Bast —
 Han gaaer alene, drømmer — og foragtes.

Saa git alene vor Johannes Du!
 Hvad træsted, hvad opmuntrad dig da nu
 Ved Stranden, tankefulde paa nsgne Stene? —
 Man siger Bacchus elsker Melpomene;
 Han fletter hende Druer tadt i Haar;
 De bøve svulmende, som grønne Klokker,
 Og smykle hendes askelyse Løkker.
 Hun sang sit første Digt ved Bacchi Fest,
 Da Gyrdens offred ham en Buł til Ere;
 Og end, Rhœus! Skialden er din Præst,
 Naar Huldgudinder Skaalerne frembære.

Vor Ewald kaldte dig mangt Dieblkil,
 Naar Vand ei lædsled dig af Hippokrene;
 Da bad han hoit fra gamle Nunestene:
 „Semeles Son! giv mig — en Dvaledrik!“

Hvi leved Du, som fattig Digter bor,
 Gi i et Land, hvor Lidet alt er Meget?
 Ved Helikon Du vogted ikke Øveget,
 Og blæste front ei paa dit Havrerør.
 Der havde Druen læsket, ei beruust,
 Og let Du havde blygt af Lov en Hytte,
 Som Du ei med Paladset vilde blytte.
 Og der var ei dit varme Hjerte knust! —
 Tungsindig, i den stierneklare Nat,
 Som Nordens Freia Venus ikke græder;
 Hun ei — som hin af Odur — blev forladt;
 Thi fast hun vikler sine Rosenklieder.

Men Ewald! dig ei smilte Lykken fro;
 For dig ei svulmed røde Sundhedsdruer;
 Fiernt liorte Venus med de hvide Duer.
 Seer ham forladt hist i en landlig Kro,

En stille Sørgeslygge mellem Bonder!
 I Aften brænder end det sidste Tonder;
 Dog lukker Phantasien ei sit Skrin;
 Paa Gravens Bred ham morer — Harlekin;
 Og Holberg selv fort, før hans Die brister,
 Besøger med sin Thebo ham — som Bister.

Sving dig, o Musa! fra de Skialdens Mar,
 Som gav i Skumringen ham Vanesaar;
 Og dvæl ei heller ved den Ungdom længe,
 Hvor end ei rørtes Harpens ghldne Strænge,
 Men — Trommen kum; i Kamp, blandt Liig og Blod,
 Som lærte ham Bedrift og Heltemod,
 Og vildt, med Hvirvler, Stridens Hyl at twinge,
 Naar Heimdals Hane slog med røden Vinge.

Tilbage kom han, glemte hvad han led;
 Skiondt fattig, riig paa viis Erfarenhed;
 Paa hvalte Pande Sindrighedens Stempel.
 Vel stod ham fiernt i Taage Lykkens Tempel,
 Og Glædens Paradis for ham var tabt;
 Dog har han eet i Phantasien skabt,
 Hvor, mellem Kæmpegenier, Cheruber,
 Og mellem tomme vilde Taagegruber
 En deilig Dal sig strekker, grøn og fri,
 Med Blomster fuld af Ewaldst Poesie.
 Hvor krumme Flod innellem Roser skummer,
 Hvor Eva vaagned af sin første Slummer,
 Der vaagned Skialden, som en moden Mand;
 Og Klopfstok bragte ham til Ossian,
 Og Ossian til Shakspeare! — Da, ved Leire,
 Han saae i Deden Danertrostab seire.
 Hvo finder ei hans Hialte, Viggo skion?
 Hvormangen Moder opkaldt har sin Son

Ei efter dem? — Hvo seer, med henrykt Øie,
 Med Krat bevorne Leireskovens Høie,
 Og mindes Ewald ei? — Den milde Skiald,
 Som sang i Nungsted Søverbækvens Fald,
 Og glemte med sit store Digterhierte,
 I Baarens Salighed sin egen Smerte.
 Naar Hiorden broled og naar Hiorten sprang,
 Sit folde Gys, sin Krampe han betvang,
 Og glemte Livets Sorger, Kiv og Laster,
 Naar Diet dwælte paa de danske Master,
 Der svommed giennem Sundet, som en Skov,
 Mens Nattergalen floited Herthas Lov.

Dog lang Tid Ewalds Land ei kunde dvæle
 Hos Alfer, som bag Rosenhaekker kiele;
 For stærke Syner maatte blide flye;
 Thi stille, solvgraa, som bag sorten Sky
 Den blege Maane, hoi, med sagte Sukke,
 Alvorlig Nornen nærméd sig hans Bugge,
 Og kyssed ham, som Barn alt, paa hans Kind,
 Og vied ham til Høitidstoner ind.

Da saae han ei blot Havet roligt væde
 Den runde Steen, til Hydepigens Glede;
 Nei, vildt og oprørt, med sig selv i Kiv,
 Da Brodre frelste Brodres dhre Liv.
 To Blomster kum: det vilde Skum med Syden,
 Og dybt i Fiskerhiertet Hæltedhyden.
 Og herligt sang han Armodts Adelstrøst;
 Og aldrig toner Havets Orgelrost,
 Med Stormens Piber giennem Øresundet,
 At ei en Krands til Ewald bliver bundet
 Af sneehvidt Skum, som, skjondt den fort bestaaer,
 Havmanden flætter, alt som den forgaær.

I Balders Død — hvad her ei vises kan —
 Gav han et Billed os af Norges Land.
 Den stærke Hymne med den stolte Scene
 Opsøres burde hist paa Fieldets Stene,
 Hvor Fossen styrter vildt, hvor Granen staer
 Med Sne og Ruum i grønne Vinterhaar;
 Hvor lette Skridsfir henad Bierget løber,
 Mens Skyens Kloft i Farten Maanen røber.
 Med vore Skærme slet fremstille vi
 Det mesterlige Klippemaleri;
 Selv med vort Spil maaskee vi har den Lykke,
 At vide — Stykker af det store Stykke!
 Thi Ewalds Balder er — ifald I vil —
 Et egentlig et morsomt Skuespil.
 Der gives nok af dem i vore Dage,
 Som langt før denne torso staae tilbage. —

Og kommer Mythologen selv herhen,
 For Eddas Digt at see — og gaaer igien,
 Fortrydelig og skuffet, — lad saa være! —
 Det ei formindské kan vor Mesters Ere,
 Jeg vædder dog: hvis Thor og Hothe stod
 Paa Scenen her, som hist ved Klippens Fod —
 De kiendte sig! — Hvis Loke stod bag Hækken,
 Han speilte klart sig, som en Los, i Bækken.
 Og kom Valkyrier med Rædselssind,
 Med Sjelm og Skold, i Storm og Hvirvelwind,
 Og hørte Sangen: „Over Bierge, Dale“ —
 De bragte den med Lyst til Odins Sale,
 Og lærte Bragi den, og selv den sang,
 Mens trindt det i Valhallas Skiolde klang.

Saa hædrer da den store Danedigter!
 Mens vi opfylde Hiertets kære Pligter,
 Og stille frem af hvad han skænkte bedst,
 Et værdigt Smykke for hans egen Fest!

Rosing,

da han efter et langt Sygeleie viste sig offentlig.
 (Skuepladsen en Vaabensal, i Midten Kunstneren, sidende)

Tor, vel en Skhage nærme sig her Livets glade Kreds?
 Tor dristig en værkbruden Mand i Kunstens Helligdom
 Sig vise paa sin Bærestol, og haabe tillidsfuld
 En virkelig Medlidenhed. Hvor alt er Phantasie?
 Vil alle Muser ikke flye, Apsol fortornes ei,
 Og spønde Buen mod mit Bryst? Nei, nei. Han er ei grum.
 Nei, Kunstens Fader Helios! Du vil tillade mig,
 En boiet Syg, at qvæges her i dine Straalers Glands.
 Thi jeg har tient dig glad og tro, som ørlig Fosterson,
 Mens Eumeniden slumrede. Ja, jeg har offret dig
 Det Bedste Himlen skænkte mig: min Sundhed og min
 Kraft.

Tillad da for et samlet Folk at hæve denne Røst,
 Som ofte tolket har din Magt, og sinelst mangen Barm.
 Her sidder jeg, en Skhage nu, blandt disse Harnisker,
 Blandt Melpomenes skionne Sværd, og ved Athenes
 Skjold.
 Men ogsaa jeg har bundet Staal og Kobber om mit
 Bryst,
 Og vundet om min sikre Fod den mægtige Gothurn.

Hvor er nu disse Geners Kraft? Men ti, min Smerte, ti!
 Vaner ei Kunstens Helligdom med et fortviv'et Skrig.
 Nei, sørge vil jeg som en Mand, og slutte Sorgen taus
 I dette Hierte, følsomt end for Kunst og for Natur.
 Tak, elskte Folk, for denne Stund, for dette Glint af Lys,
 Der træller for et Dilekts mig i en svunden Old.
 Her saae I ham den stolte Geert, og Torbens Broder

Knud,

Dg Annas Salvor, Beverlei, og, ak! som Elsker varm,
 Den lykkelige Ungersvend i mangt et lifligt Spil.
 Og smidig hans Indbildung snart en Landsby-Mollersvend,
 Snart Almagivas fine List fremstilled, Livet tro.
 Ak! havde grusomit Skæbnen ei i Høiden af min Flugt
 Mig fældet i min Sommerdag, jeg havde nydt den Trost,
 At lenne Eders Velbehag med Frugter af min Høst.

**Knudsen, sidste Gang paa Skuepladsen,
 som Jack Steady.**

Alas, poor Yorick! — I knew him, Horatio, a
 fellow of infinite jest, of most excellent fancy." —
Hamlet.

Som gamle Jack, det gaaer den gamle Knudsen:
 Han siddet har paa Grund i Hospitalet,
 Nu er saavidt han bleven flot igien,
 Har styret til sin rette Havn, hvor steds
 Thalia, som en ghyldehaaret Havfru,
 Har vinkt og lokket ham med sine Viser.
 Han er en fattig Dævel; men dog elsker
 Han Fædrelandet og dets kække Sømænd;

Har ofte samlet ind en smuk Slump Penge
 I gamle Skindpung, for at lindre Nød.
 Nu er han løk; men er dog ikke kied
 End af at fare, nei saa kiender I
 Ham, splitte mig, ei ret; han kan ei drive
 Med stærke Planker og med sunde Skrog.
 Der kommen er en Splint paa tværs i Skralden,
 See det er alt! den gaaer vel ud igien.
 Og gaaer den ikke ud, saa gaaer den ind,
 Saa tiener jeg dog Konge, Fædreland
 Til jeg er død; og saa er det forbi!
 Nu ellers mange Tak, I gode Venner,
 Som laae til Ankars paa min Rhed i Aften!

Kuhlau's Død.

Prolog, fremsagt af Ryge.

Din Tunge, Kuhlau! nu i Dødens Lænke
 Er sluttet taus; men ei din Sang forstummer.
 Taknemlige paa dig vi tidt vil tænke.

Du hviler sordt i Gravens stille Slummer.
 Din Harpe dog forlod Du ikke gierne;
 Os glædte den, dig trosted den i Kummer.

Din Nand, klar, luttret som en Aftenstierne,
 Fra Himlen blinker ned; mens Muser flette
 Den velfortiente Krands. — Og fra det Fierne

Du seer os den trindt om din Urne sætte.
 Tak for dit Vand! — Indbildningskraften stenkte
 Rig Evne dig, til Fryd for Danerslette.

Du malte sterkere, hvad Skialden tænkte;
 Og Blomsten hoved friskere sit Bæger,
 Naar med Musikens Dug Du den besprængte.

Hvor mangen Mø, naar hun paa Strengen leger,
 Vil mindes dig! — Her vil vi ofte nyde
 Din sieldne Kunst, som Hierterne bevæger.

Naar skumle Lyd fra Nøverborgen brhde
 Med følsom Ghysen — men af Kierligheden
 Formildet og forsont, — vil vi os fryde.

At selv Du blev en Dansk i Danmarks Eden,
 Beviste Du i Elverhøiens Sange,
 Som fordum Hyrdepigen quad paa Heden.

Ta, hvad for Fædrene led mange Gange,
 Forfliksmede din Kunst; og glad Du mærked
 De stærke Hestelyd fra Danavange. *

Harmonisk Melodien Du forstærked;
 Vor Folkesang Du skænkte nye Vinger,
 Med Christians Vise Du fuldendte Bærket.

Og derfor Muserne dig Krandsen bringer!
 Euterpe ved den samme Fløite quæder,
 Som os i din Lulu livsaligt klinger.

Erato hid med Tamburinen træder,
 Som lød ved Shakspeares Bryllup; men den stille
 Den høie Polyhymnia — hun græder.
 Nu til din egen Sang vi lytte ville.

Chor.

Himlens høie Skare
 Ham fra Dødens Fare
 Høit til Himlen svang;
 Harpen du indvie,
 Himmelsske Marie!
 Nu til Engleklang.

Baggesen.

Høitideligt et tausvemodigt Stille
 Sin Skygge breder over Festens Glands;
 Hvo sang: „Der var en Tid, da jeg var lille“,
 Og bringer Digterurnen ei en Krands?

Hvor gik en Dreng i den latinske Skole,
 Hvem Kallundborgske Digt ei giorde fro?
 Hvo, som Discipel i den sorte Kiøle,
 Ei over Jeppes Lystheder loe?

Hvo folte Elskovs første Føraar flette
 Sin Primelkrands — et kærligt Minde bragt, —
 Og sang med Baggesen ei Henriette,
 Og Lycilis, og om Selines Magt?

Hvo sad med sine Venner, fro tilmode,
 Og sanded ei med Skialden fra Corsør,
 At Dvinden lyser op vor mørke Klode,
 Mens Bacchus lører Glæden, hvad den bør?

Hvo smiled atter Danmark imøde,
 Og sanded ei, naar han sit Hjem giensaae,
 At ingensteds er Roserne saa rode,
 Og ingensteds er Tornene saa smaae?

Fra Vy til Vy Du vandrer ikke længer,
 Du muntre Skiald, med lunefulde Mod;
 Den brustne Harpe taus i Hallen haenger,
 Og Vingen faldt Dig af den trætte Fod.

Sa — vis er Døden! Men i salig Slummer
 Dit Hierte hviler, bloder ikke meer;
 Som Skhens Skygge bortsvant Livets Kummer,
 Og Evighedens Dag dit Vie seer.

Og Livets Taager bort med Døden ile.
 Hver Storm har lagt sig — Himlen er saa blaa —
 Vi til din Grav igienem Taarer smile,
 Men Lauren troster, som vi see derpaa!

Det Gamle og det Ny.

Prolog til det Dramatisk-Literaire Selskabs Halvhundredaarsfest.

Skuepladsen forestiller en smuk Sal.

Tvende Brodre af Selskabet.

Den Første.

Er Du alt færdig, liære Ven?

anden.

Saa vidt, jeg troer, er jeg nu ganske færdig.

Første.

Naar Teppet ruller op igien,
Man finder Hallen her vor Høitid værdig.

anden.

Ei feire vi vor Høitidsdag
Med sielden Pragt, med fløntbemalte Skærmer;
Dog kaster Ingen paa den Brag,
Som sig med Venlighed vort Tempel nærmer.

Første.

Berude staer en gammel Mand,
Som gierne vil med Directeuren tale.

anden.

En Broder i vort Samfund?

Første.

Han

Er ikke kiendt.

Anden.

Nu -- han har at besale!
 En Olding ei maa vises bort.
 Maaskee han dette Selskab hnder,
 Og skue til vor Scene, fort
 Før Skuespillet selv beghnder.

Første.

Han bærer alt et sølvgraat Haar,
 Men sunde Roser blusse paa hans Kinder.
 Han siger: Han var her igaar --
 Men at, som Lynet, snelt den længste Tid forsvinder.

Anden.

Saa kald ham ind!

Første.

Der kommer han.

Oldingen kommer og hilser venligt.
 Fortryd ei paa, min ødle Herre —

Første.

Tal Du med Gubben! Jeg gior Alt i stand
 Imens derude.

(Gaaer).

Oldingen.

Tak! at I mig spørre
 I Aften Adgang til Tert Selskab ei,
 Endskjondt i Kiobenhavn jeg var ei længe;
 Det havde været altsor lang en Rei
 Før Budet, hist at hente Maanedspenge.

Directeuren.

De siger, De var her igaar?

Oldingen.

Usandru har endnu mig ingen funden.
 Ja — jeg var her for treti Aar!
 Men — som en Dag er denne Tid forsvunden.

Directeuren
(tryffer hans Haand).

Et gammelt Medlem altsaa?

Oldingen.

Som De seer!

En Olding hilser Dem, med Sneee paa Issen;
 Men skoendt paa Bierget alt det sneer,
 Er ei hver Sommerblomst i Dalen vissen.

Directeuren.

Suig mig, min Broder —

Oldingen.

Intet Navn

Gior her til Sagen! Navnet her forstummer.
 Da jeg var sidst i København,
 Da stod jeg med paa Listen som et Nummer.
 Er end den gamle Liste til,
 Har Tidens Land den ei fortæret,
 De mig blandt flere Brødre finde vil,
 Som virksom har i dette Samfund været.

Directeuren.

Saalænge borte?

Oldingen.

Ja — jeg stod
 I mangt et Aar som levende begravet,
 Hjist, hvor den store Gangesflod
 Sin stolte Bolge triller ud i Havet.

Med Hiertet var jeg ikke der;
 Jeg blandt Braminer sang min Barndomspsalme,
 Og Sicællands brede Begetræer
 Gi glemte jeg for Indiens høie Palme.
 Først naar jeg saae det danske Flag
 At vifte rødt paa Bølgerne derude,
 Blev i min Sæl det atter Dag;
 Det monne Glæden mig bebude.
 Min Længsel, vingeløs, som Fuglens Smæle,
 Sin fierne Moder saae imøde;
 Og Skibet Fuglen var, som over Havets Blaa
 Fra Hjemmet bragte mig min Sicæleføde.

Directeuren.

Og deres Skæbne?

Oldingen.

Skæbnen, Ven,
 Angaaer kun enkelt Mand, og ei det Hele.
 Nok sagt — jeg ilte hjem igien,
 Med gamle Venner gammel Fryd at dele.

Directeuren.

Saa deel den da!

Oldingen
(Cryster paa hovedet).

Jeg mig bedrog;
 Jeg længtes efter, hvad ei meer jeg finder.
 En altfor flugtig Drøm jeg tog
 For noget Virkeligt, som ei forsvinder.

Directeuren.

Hvorledes?

Oldingen.

Neppe kommen her,

Jeg skyndte mig at lægge Haand paa Værket;
 Halvhundredaarets Fest — mit Hierte kør,
 Jeg seire vil — og gaaer til Landemærket.

Directeuren.

Til Landemærket?

Oldingen.

Der vort Selskab stod,
 Da sidstegang jeg nød vort Samfunds Glæde;
 Men langtom, paa min gamle Fod,
 Jeg maatte kun forgivæves træde.
 Tilsidst en Landsmand sagde mig Besked,
 Han bad mig Stedet hurtig at forlade;
 „Thi“ — sagde han — „saavidt jeg veed,
 Gaa spilles nu i Store-Kongensgade.“

Directeuren.

Og der?

Oldingen (smilende).

Der saa jeg da vort Selskabs Fest
 Paa felsom Maade helligholdt at blive:
 I Stov af Kalk Muurfolkene, som bedst,
 Stod ubarmhiertigt, Steen fra Steen at rive.

Directeuren.

Slight, gode Gubbe, Sorgen os ei spaær;
 Snart etter frønde skal os der den munstre Maske;
 Vor Phenix flyver kælt endnu halvhundred Aar,
 Naar den er steget af sin Aske.

Oldingen.

Nu! — selv i Indien jeg var i Danmark jo,
 Og Stedet gør ei stort til Sagen;
 Det er det samme, hvor vi boe,

Naar samme Sindelag blier lagt for Dagen,
Og ret man er tilsammen fro.

Directeuren.

Ja, ganske vist!

Oldingen.

Saa kald mig da herud
Et Par af mine gamle Venner, Kiære!
Thi al den unge Fløk — ja, gode Gud!
At kiende den har ikke jeg den Vre.

Directeuren.

Hvem skal jeg kalde?

Oldingen.

Kald Cabot,
Han var dog Nummer Et, den vakkre Maler.

Directeuren.

Hans Land nu svæver i det lufthlaa Slot,
Hvor ingen Mafael med Vingen daler.

Oldingen.

Saa kald mig Thaarup!

Directeuren.

Paa hans Grav
I Smidstrup grønne Græstørn ikke svigter.
Blandt Bønder lagde der sin Vandlingsstav
Høstgildets elskelige Digter.

Oldingen.

Saa kald mig Rottbøll!

Directeuren.

Hans Weltalenhed
 Faer ikke længer Tvedragt til at sulke;
 Hvor nu han er, er evig Fred;
 Men Svada græder ved hans Askelrukke.

Oldingen.

Min Liebenberg!

Directeuren.

Han slumrer godt og vel,
 Den Kirke nær, hvor han var trofast Bhrde.

Oldingen.

Min Pavels!

Directeuren.

Drog igien til Fædrefield,
 Og kasted i dets Dal sin Stovets Bhrde.

Oldingen.

Min Egholm!

Directeuren.

Snart forlod det Skuespil,
 Hvor Teppet falder, for ei meer at hæves.
 Hans Hierte hørte Himlen til;
 Han har ei spillet her forgivæves.

Oldingen.

Saa kald mig Holboll! Yngre skiondt,
 Jeg vel ham kiender, ved, han var her længe.

Directeuren.

Paa Blomstervennens Grav et stille Gront
 Sees nu ned Bladet sorgeligt at hænge.

Oldingen.

Min Mynster!

Directeuren.

Meer husvaler ei

Den Shge med sin Kunst, med Munterhed den Sunde.

Han vandret er den mørke Bei,

Hans lyse Indfald ei blandt os forsvunde,

Oldingen.

Jeg næsten tor ei spørge meer,

Thi Svarene de falde mig saa tunge.

Dog haaber jeg, igien jeg seer

Den gamle Yngling og den Evigunge.

Min Nahbek! kald den lystige Student,

Der i den yngste Flok end som en Broder lader,

Hvis ikke tusind Ord paa Prent

Beviste dem, at han dem var en Fader.

Directeuren.

Ifald til Frederiksberg Du gaaer,

Du vil ham ei paa Bakkehuset finde;

Hvor Muren ved Alleen staaer,

Der slumrer han hos Camilla, sin Veninde.

Oldingen

(Hvtnedslæg).

Saa lad mig ogsaa gaae herfra;

Som Spøgelse jeg kun tilbagevender.

Directeuren

(Griber hans Haand).

Hvi svigter Du Nutiden da?

Den Gode elskes snart, snart Manden Manden kiender.

See! Livets Scener komme, flye,

Det hielper ei, en enkelt Du forfolger;

Det Gamle sig forene med det Ny!
 Som i en Flod de snelle Bolger.
 End hersker her det Vennesind,
 Som smedded dette Samfunds Kiæde;
 Med lidenhedens Graad end væder mangen Kind,
 Og mangen Læbe smiler Glæde.
 En heller plat forsvundet er
 Hver Ungdomsven og hver Veninde;
 Skue atter ned i Kredsen der,
 Og Du vil gamle Venner finde.
 Vel blomstrer nu en hngre Krands,
 En anden Vaar forlyster Diet atter;
 Thi Datt'ren sit sin Moders Glands;
 Men Mod'ren folger fierlig med sin Datter.
 See Sonnen i et kraftigt Liv!
 Den vakkre Fader ligner Knøsen.
 „Uskyldig, ødel Tidsfordriv!“
 Et end vort Tankeprog, vort Løsen.
 O saa forlad vort Selskab ei!
 Foreen dig med os, som et helligt Minde.
 Vel deilig er den unge Mai,
 Men ei September bør forsvinde.
 Forenet folge Blomst og Frugt,
 Saa vil vi Sorgen let beseire.
 Og gid om femti Aar igien saa smukt
 Usædte Slægter Festen feire!

Prolog

til samme Selskabs første Forestilling
paa et nyt Theater.

Før Teppet gaaer op spiller Orkestret Melodien: „Vær du
vort Selskabs Skygudinde.“

Skuepladsen forestiller en Sal.

Prologus.

(Træder frem og siger):

„Held være Venskabs Harmonie!“
God Sang og herlig Melodie.
„God save the King“ den burde være
Til alle danske Gilders Ere.

(Lytter.)

Men kommer der ei Nogen? — Sige
Jeg skulde som Prolog et Ord; — jeg aldrig veed —
Hvo vover sig dog ind at snige
Fra Gaden? — Hvilken Uforskamnenhed!

(Der spilles en Spidsborgervise. En meget tyk alvorlig
Mand kommer med en Skildpaddestal for Maven,
hvorpaa Ordet „Mad“ staer med store Fracturbogstaver).

Manden. (Forundret.)

Guds Død! hvor falder man paa Sligt?
J vil opføre Skuedigt?
Ja — kunde man i sligt et Stevne
Slæae Giækken los, lidt efter Evne
Med Politiken det forsøge,
J Mag sin Aftenpibe smøge;
See det befordrede Fordielsen —

(Peger iværet til Mottuet over Thiatret.)

Da fandt „ustyldig — jeg — Forniessen!“
Men nu I bør Fer tosset ad.

Prologus.

Hvad hedder De, min Herre?

Manden.

Mad!

Den vil I alle gierne have.
Den med Fractur stauer paa min Mare.
I burde være mine Giester!
Jeg Sælen var i danske Fester
I mange Aar; det er forbi!
Hvad skal den Venstabs-Harmonie?
I klæ'er Fer ud som Harlekiner,
Mens Damerne faae Apelsiner,
Litd Æble, Pebermihntekager;
Hvertil behøves ingen Bager,
End sige Kok. —

Prologus.

Tilgiv, Herr Mad!

At ei vi dyrke Deres Fad,
Dg loffes ei af Deres Steg.
Der gives ogsaa anden Leeg;
Man godt sig uden Dem fornsier!

Manden.

Dog kun saa længe man fordsier.

Prologus.

Selv dette lille Samfunds Kæde
Tidt i selskabelige Glæde
Forener sig ved Spisebordet;
Men meer end Bugen hyldes Ordet.

Manden.

Saa har jeg intet her at giøre,
Naar ei man vil Fornuftens høre.
Jeg gaaer, hvor Fadene staae tomme.

Prologus.

Farevel, min Herre! Velbekomme!
(Mad gaaer.)

(En tynd rødnæset, lystig, beskænket Mand kommer ind med et stort Plaster paa Panden, hvorpaa Ordet „Viin“ staarer skrevet med Rubinér. Der spilles først den Melodie: „Wer niemals einen Rausch gehabt“.)

Manden.

Hurra, for alle stærke Druer!
(Seer ned i Parterret.)

Men hvad vil disse Piger, Fruer,
Som sidde der i Rad paa Bænke?
(Leer.)

Vel ogsaa drinke, kan jeg tænke.

Prologus.

De gode Damer kommer ikke
I denne Cirkel for at drinke.

Manden.

Naar man en Cirkel vil quadrere,
Saa maa man ikke sig genere.
Siiig, hvi man dem forsamlet finder?

Prologus.

De sidde som Tisfuerinder.
Med Smil belønner os den Gulde.

Manden.

Naar I Ser ret har drukket fulde?

Prologus.

Min Herre! Sligt vi her ei bruge.

Manden.

Som Biørnen I paa Babben suge
Om Vinteren? Slig Medicin —

Prologus.

Hvad hedder De min, Herre?

Manden.

Viin!

Det kan Du mig paa Panden læse,
Og endnu bedre paa min Næse.
Men Skiltet lyver! Druen sød
Er ogsaa hvid, ei altid rød.
Og jeg den Røde, som den Hvide,
Kan lige godt i Glasset lide.
Og Glassene for mig er skønne,
De hvide ligesom de grønne.
I Rangen ingen først jeg sætter.
Blondiner her og hist Brunetter!
Hver har sit Fortrin, — som Latinen
Og Modersmaalet. Brændevinen
Jeg hader kun. I gamle Dage,
Da maatte man tiltakke tage;
Da drak Poeterne sig fulde
I Finkel, naar de rime skulde.
Som Fisken svømmer om i Vandet,
Saa fandt man ofte dem — blandt andet —
I Kædestenen. Ja — som Helte
Der drukned i det danske Belte,

Net som Marthyre, pint tildøde
 I Drilletunstens Morgenrøde —
 Dyngvaade tidt — som Bu' hin Digre —
 Man fandt dem — uden dem at smigre.
 De kæmped ørligt og de strede
 For os; vi veed ei hvad de lede!
 Nu kan vi deres Viser-skaale,
 Mens vi faae meer end vi kan taale.
 (Betænker sig.)
 Hvad var det egentlig jeg vilde?

Prologus.

De burde Deres Bærme spilde,
 Hvor Deres Öl De først har drukket.

Manden.

Olflassen har for mig ei klukket.
 Jeg lider ikke denne Bædske,
 Den feder kun, den kan ei lædske.

Prologus.

Der drikkes her saalidt som spises.

Manden.

Mig altsaa høfligt Døren vises?
 Kan Mennesker tilsammen komme,
 Hvor Festpokalerne staae tommie?

Prologus.

Vi samlers ogsaa ved Pokalen
 Engang imellem hist i Salen;
 Men Bacchus lade vi ei raade,
 Vi dyrke ham, men kun tilmaade.

Manden.

Farvel, I maadelige Herrer!
 Her mit Humeur sig kun forbærer.
 Jeg derfor hurtig har den Ere
 At gaae igien.

Prologus.

Synk godt, min Kiære!
 (Viin gaaer.)

(Der spilles: „Ach du lieber Augustin.“ En galant Herre kommer ind med Ordene: „Kaart og Tærninger“ skrevet paa sine Kioleopslag.)

Herren.

Jeg hørte at her bliver spillet,
 Og derfor Drosken mig har trillet
 Herhid, at jeg kan Glæden dele,
 Og vinde lidt. (afside) Maaskee det Hele!

Prologus.

Om Deres Navn jeg spørger ikke.
 Jeg seer, De har det ladet stikke
 Ved Ærmerne paa deres Kiole.

Herren.

Nu hurtig Spilleborde, Stole!

Prologus.

Min gode Herre, feil De tager,
 Og Dem forgives hid umager.
 Her spilles vel, men ikke Kaart.

Herren.

Jag mig dog strax ei etter bort.
 Ei Kaart?

Prologus.

Et bedre Spil man leger.

Herren.

Maaſſee med Tærninger i Bæger?
 Det kan jeg ogsaa. Bravo, Kigere!
 Jeg sige Dem, maa ha'e den Acre:
 Jeg hylde ogsaa allermeest
 De Spil, og holder dem for bedst,
 Hvor Lykken raader, ei Forstanden.
 Thi hvad behøves den i Panden?
 Naar fun han Penge har i Lommen,
 Saa er hver Spiller mig velkommen.
 Og nu — i disse snare Tider —
 Da næsten Binden man berider,
 Da man med Dampſkib klover Vandet,
 Med Tjilpost overfarer Landet;
 Saa at vi snart kan Frokost tage
 I Hamborg, Middagsmaden smage
 I Wien, Paris; og vil man ikke
 I Ispahan ſin Kaffe drikke,
 Saa kan i China man med Skeen
 Omrøre Sukkeret i Theen.
 I denne rafle Tid bør Penge:
 Omsætningen ei være længe;
 Og dersor Hyp jeg foretrækker,
 Og Farao mig ei forſkrækker,
 Og Femkort, som just nu er Moden.
 Cirkulationen det paa Kloden
 Af Sedler og af Mynt formerer.
 Paa disse Spil jeg meest studerer.
 Med Rhombre gaaer det saa besværligt,
 (Iſær naar man ſkal spille ørligt)

Dg Skak — det triste Spil — det stille —
 Det kan jo selv en Gnier spille.
 Nei — til Hazardspil vi os slutte,
 Især fordi de er' forbudte.
 Det meer pikant kun gør os Glæden,
 Det sammensveitser Vennekjæden.

Prologus.

Min Herre! hvis De vil behage,
 Med lidet Spil tiltække tage,
 Saa kom paa Torsdag!

Herren.

Vil I vid' et,
 Saa spiller jeg aldrig om Lidet.
 Hvad spilles her?

Prologus.

Af blot Comødie!

Herren.

Sa hvorfor ikke gar Tragedie?

Prologus.

Isald saa var, vil De det hindre?

Herren.

Isald der spilles kan om mindre
 End Intet, — virkelig, mon cher!
 Saa mærker jeg, det spilles her.

Prologus.

Saa vil De ei Tilskuer være?

Herren.

Nei Tak! thi jeg har glemt, min Kiære!
Nathuen hiemme.

Prologus.

Stakkels Ven!

Kan der ei soves uden den?

Herren.

Farvel, du haabefulde Slægt!
Gud bedre dig!

Prologus.

Farvel, Als'r Knægt!
(Spil gaaer.)

Prologus.

Da Fraadseri og Drif og Kaart —
Er, Gud skee Lov, nu gaaet bort,
Vil trostigt jeg igien beghynde
Som Prologus i nhvigt Hal;
For Venner Haabet at forkynde:
At længe den os samle skal!
Ei findes første Broderkæde,
Men vi er Born ned Fædres Hu:
I deres Spor vi sonligt træde,
Saa er hint Selskab til endnu.
Det stiftedes, da her i Norden
Comodien stod skjont i Flor,
Da Garricks, Schröders Navn lød høit paa Jorden,
Og Kunstens Sonner gif i dette Spor.
Skjont Kunsten ei vil Sonner mangle,
Det tidt var med Tilskuerne forbi;
De løb kun efter Modens Rangle,
Og kieded sig paa Sandheds Sti.

Til Kunstmere vi os ei gisre,
 Det kræver Mandens hele Tid;
 For Kunsten ret at see og høre,
 Behøves ogsaa Kunstmnerflid.
 Saa lad os ei paa Dilettanten stående!
 Uskyldig er vor Tidsfordriv,
 Og nyttig, for med Smag at kiende
 Den bedste Selstabtblomst i dette Liv.

Epilog

til Blinde-Institutets Concert, frem sagt af en Blind.

En Skjægne røved os det Lys,
 Som ud fra Solen straaler.
 Af vi kan ikke Straalen see,
 Som farver og som maaler.

Men Solen sender ei blot Lys,
 Gi den blot gisr fornsiet;
 Nei! Manden har et indre Syn,
 Som trænger ei til Diet.

Der maler frugtbar Phantasie,
 Skjondt ikkun forestillet,
 Os dristigt paa sin mørke Grund
 Et eventhrligt Billed.

Og Hiertet ogsaa har sit Lys,
Bud det vi Beien finde;
For Evighedens Herlighed
Er vi dog Alle blinde.

Og hvad ei Eders Øie seer,
Men hvad Forstanden fatter
Med Tankeblik — det skenker os
Jo venligt Øynt atter.

O Tak Enhver! som bidrog til,
I vore haarde Kampe,
At i vor mørke Krog vi fandt
Den underfulde Lampe.

Tak Hver! som venligt vor Forstand
Med Kundskab har udstyret.
Nu kan den Blinde hæve sig
Som Menneske fra Øyret.

En dyrket Land, et licerligt Sind
Som Nosen staer i Ørke.
Taknemliged er ikke blind,
O nei! den seer i Mørke.

Jubel-Prolog,

for det Dramatiske Selskab i Bergen, paa dets
Halvhundredeaars Fest.

En Stad i stolte Fieldes Havn
Staaer fiernt paa Kysten, heit i Nord,
Hvor Klippen dammer sikkre Havn; —
Der hersled fordum Asathor;
Men mere seen til Klippens Blok
Hidstimled thyske Kiosmandsflok,
At skille ved besledne Lon
Noisomme, tappre Havets Son.

Men længst den Tid er svundet hen,
Nu gaaer vort Skib til egen Tarv;
Gi længer gridste Pebersvend
Udsuger Landets bedste Marv;
Udmærket har sig Bergens Strand
For nogen Stad i Norges Land;
Her Marked var, det Alle veed,
For mangen fremmed Sieldehed.

Men noget Sieldent, noget Stort
Har selve Bergen du os født!
Gi nyttig Ting med Hænder giort,
Gi Pragt, af Ødselhed foroldt;
En Bare, som ei veies op
Med Guld, blev ved din Klippetop
Til hele Nordens Lyst frembragt:
En Land blev i din Midte vakt!

Bed Harald Gilles, Sverres Grav
 Steg Holberg frem; — vel ei som Helt,
 Thi de Bedrifster, han os gav,
 Tremblomstred under Fredens Telt;
 Det skarpe Blik tilbagesaae
 Ei, Oldtid! i din Taage graa;
 Frem saae han; ei hans Syn var kort;
 Han luded Tidens Ukrudt bort.

Bel han sin Fedebh forlod
 Og drog til større danske Stad,
 Men hvor hans Genius først slog Nod,
 Did tidt han sendte Frugt og Blad.
 Og Sands for Holbergs ædle Kunst!
 Du klared Bergens Vinterdunst;
 Et Samfund og et Broderbaand
 Blev knyttet i din Holbergs Land.

Thalia kom i Karriol,
 Tog gienmem Landet Extrapolst,
 Og glemte gierne Sydens Sol,
 Da her hun fandt en værdig Rost.
 Thalia kom, saa venligsmukt,
 Og nsd af Yduns Æblefrugt;
 Og gierne hun sig Krandse bandt,
 Hvor hun, Niels Klim! din Hule fandt.

Bort Selskab øved muntre Hverb,
 Og mored blot ei Lykkens Son,
 Men sendte mangen vunden Skiev
 Til Den, der leed og græd i Len.
 Som Alt, paa denne Tidens Jord,
 Har dette Samfund havt sin Flor —
 Afblomstret alt? Skal det bestaae?
 Naar man vil spaae, maa Godt man spaae!

En Levning end tilbagestaer
 Og feirer Dagen her som bedst;
 En Fest, som gialdt halvhundred Aar,
 Det er en værdig Høitidsfest!
 Saa rækker Haand i Vennerad!
 Hver mindes soundne Glæde glad!
 Gid lignende maae, kraftigt nye,
 Oplive dig, vor gode By!

Satirer og Skiemte-digte.

the following the following
the most tragic loss of life
the high four piece audience up there
One of the most dramatic
the suffer losses I would
very difficult to get rid of
the most tragic loss of life
the most tragic loss of life

survived by writing

Til Apol.

Du lange, laurbærkranste Dreng!
Som altid Ehren har ihænde,
Som klimperer paa den gyldne Streng,
Fra Morgen indtil Aftens Ende;

Men gjør forresten idel Bind,
Og bryster dig saa stolt som Volker,
Fordi du har en Rosenkind,
En rank Figur, og brune Volker;

Fordi der gaaer ei Dag forbi,
Da du tilsmiles jo af Hære,
Og omst omfavnes af de Ni,
Og henrykt kæsses af Cythere,

Hør hvad i Dødeliges Land
Man pleier høit om dig at tale.
Der har man dog lidt meer Forstand,
End i Olympens Stadsale.

Thi Pallas lever ikke meer,
Forklaret over Himmelens Skyer;
Lokalisert man hende seer
Nu overalt i store Bher.

Sit Kion hun snild forandret har,
Men ei sin Mine kold og bister;
Hun før en Amazonne var,
Nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trylled til en Pen,
For en Paruk maa Hielmen glide;
Imperativet kom igien,
Da hun bortslængte sin Egide.

Og høit fra hendes lærde Bo
Man hører hendes Sonner raabe:
(Hvis runde Tal er Legio),
Apol du est en ussel Taabe!

Du leger artigt, det er sandt!
Man mangler reent Soliditeter,
Og holder Jorden kun med Tant,
Med Følelser og med Poeter.

Ifald, Apol! du est saa læg,
Og veed ei hvad solid betyder,
Da er det — Alt hvad skaffer Steg.
Det Skionne skaffer torre Syder.

Solidhed kaldes det fordi
Saalænge vi paa Jorden hinke,
Saalænge dependere vi
Af Gaafestee og Fleskestinke.

Merkur, med Vinger paa tilforn,
 Nu med en Pose fuld af Tutter,
 Med Overflodighedens Horn
 I Panden, Kioskmands Attributer;

Merkur udraaber: De har ret!
 Vor sande Svindsot er Poeter.
 Kan man i Niim sig spise mat?
 O ei engang i Hexameter!

Og al Europa barsk og suur,
 Fra Island lige til Thyrkiet,
 Har samme Mening som Merkur,
 Den store Gud for Thyret.

Hm! raaber Ceres stoltelig,
 Skjondt ikke just i solvklar Tone;
 (Hon her paa Jorden viser sig
 Som en forædt Forpagterkone);

Mon man kan ploie Agerland
 Med saadant Fias? Det vil have Hede!
 Mon man til Torvs det bringe kan,
 Som Rug og Flest, som Kød og Hvede?

Ta, sværger da ved Sangens Gud,
 En Flok, der ønsker dig beskyrmet,
 Hvis Hierter, af ved Skiebnens Bud,
 Er flyttet ud paa Albuermet:

Paa Leipzigs Messe dette Fias,
 (Ironice vi Navnet vælge),
 Som Svinekjød paa Uhlfeldsplads,
 Som Rug paa Gammeltorv kan sælge!

Og høit en Latter hæver sig
Fra Lærd, fra Kielmand og Forpagter;
Og hvad der vil forsvare dig
Gør, at man dig kun meer foragter.

Gerr Jupiter, som nu paa Jord
Man i en kold Despot kan kiende,
Om Gudskelov ei i vort Nord,
Saa dog i Verdens anden Ende;

Kronion raaber: Pereat
Apol, med sine Idealer!
Det passer ikke for min Stat,
Det duer ikke for en Daier.

Fortuna, uden Kapriol,
(Paa Kuglen nu hun staer ei gjerne,
Men sidder i sin Lænestol,
Med Slaaprok paa, med Baand og Stierne);

Fortuna gaber: Paa min Tro!
Apol jeg vorder ei forbunden.
Han kan ei lade Folk i No,
Den Næsviis bruger altid Munden.

Thi stands, Apol! dit Klimpreti.
Din Daad foragtet er og lustig.
Ei tryller meer din Melodi,
Dertil er Verden for fornuftig.

Lær noget! du har Tid endnu,
Og Hoved mangler dig just ikke;
Men smil ei længer, hører du?
Til Sanggudindens falske Blille.

Italienisk Bogholderi
 Var noget, hvortil du kan trænge;
 Dog tving dig ikke, du er fri,
 Vælg selv, lad bare Harpen hænge!

En Videnskab lidt mere reen
 Maaskee dig bedre kunde smage?
 Velan, udgrund de Vises Steen,
 Bliv Philosoph paa gamle Dage.

Dog nei! den Vise blier bespiist
 Saa slet som du; thi uvilkaarligt
 Kun Verden raaber: viist er viist,
 Og at det Daarlige var daarlige.

I sulte begge dog Duet,
 I begge viist og dumt krepere.
 Nei, vil du leve, lær da ret
 At præke, domme, samt curere!

Dog raad dig selv! Bliv lav, bliv stor,
 Naar hvad du er kun ei du bliver.
 Du trives ei paa denne Jord,
 Hvis Lyren du ei sonderriver.

Didactisk Poesie.

At handle rigtigt som man bør,
Det bør ei Mennesket forglemme;
Den Mand har kun et slet Humeur,
Som ikke lyder Pligtens Stemme.

Ved Pligten staae vi Dhyden bi,
Derpaa gaaer ud vor Tragten, Digten;
Og ved det Gode fremme vi
Alt hvad der kan befordre Pligten.

Stiel aldrig Penge, dig til Gavn,
Vend ei til Næstens Gods dit Die!
Men sticke Næstens gode Navn,
Det taer Moralen ei saa noie.

Vær altid from med Al og Ø,
Din Bon til Helgen dig forvandle;
Naar kun du har en Christen Tro,
Saa kan du gierne hedenst handle.

Gak vred fra Skuespillet bort,
Slig Spas foragted dine Fædre;
Sid i din Klub og spil dit Kaart,
Det Spil behager Himlen bedre.

Vær hdmhg, hvor det gavne kan,
Mod Den, som noget har at sige;
Og hils saa fromt din Overmand,
Som om han ikke var din Lige.

Men Den, som kun i Daad er stor,
 Siig ham, mens du ham holder Stangen:
 Hvad bilder du dig ind, min Broer?
 Gaaer du vel foran mig i Rangen?

At domme ret, Alt vel forstaae,
 Det holder Meningen i Tomme;
 Derfor, min Ven, beslit dig paa
 Alting paa Timen at bedomme.

At rose, river let os hen,
 Det kan os selv i Fare laste;
 Derfor det klogest er, min Ven,
 Alting med Fornemhed at laste.

Fly Kærlighed, som Shyndens Frs,
 Skisindt vel du kan til Bellyst trænge.
 Forelse dig aldrig i en Ms,
 Men gift dig kun med hendes Penge.

Lær udenad hvad Tiden bød,
 Men ei for Sicelen at husvale;
 Kun for at faae et Levebrod,
 Og for med Lærdommen at prale.

Vær Ven med Den, som gavne kan,
 Paa Gavn du stedse bor studere;
 Derfor trakteer den Dannemand,
 Som godt kan dig igien traktere.

Saadan undgaaer du Verdens Spot,
 Du Edle! med din Tragten, Digten,
 Og hylder kun hvad der er godt;
 Jeg mener, hvad der fremmer Pligten.

Til Rimer.

Rimer! du maa takke mig,
Hvad de Fleste nægte dig,
Jeg beviser at du har.
Hør kun, Sagen er jo klar!

Først og fremmest selv du troer
At du er en Digter stor.
Kunde du slig Tanke havt,
Uden stærk Indbildungskraft?

Du erindrer ganske Klog
Hvad der staar i Andres Bog,
Sammensætter det med Flid;
Det er jo Bevis paa Bid.

Cithrens hndighulde Klang,
Lidenskabens stærke Sang
Tykkes Galsskab dig og Luft;
Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev med din Deel:
Kaldes du en Sneglesjæl,
Snærter det, som du fil Riis,
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Bid, Phantasie,
Og Fornuft — det er Genie!
Rimer, har du Mage seet?
Du fil Genialitet!

Drikkevise.

O Bacchus! rul til Jorden paa din Tende,
Tril den op paa dette kiære Bord;
Thi drikke nu vi agter at beghynde,
Som sande Slægt af Mænd fra gamle Nord.

Bort Pallas, bort! Fornuft os rager ikke;
Bort Momus, bort! Satire lides ei;
Men Evan kom! Thi Brodre, drikke, drikke,
Det veed vi hvad det er, det andet ei.

Og andre Ting ei vides skal i Aften,
Som Philosoph jeg har mit Haandhsystem;
All min Sophi gaaer ud fra Druesaften,
Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og bryd dig aldrig om at du maa rave!
Du raver jo dog saa din neste Tid;
Thi skrobelig du blev i Edens Have,
Bud Adams altfor lystne Glebid.

Af havde han saa taabelig ei været,
At nadskle den forbudne Frugt, som Barn,
Da var endnu os Paradis foræret,
Vi var ei villet ind i Syndens Garn.

Da leved end vi fort i Uskyldstanden,
For intet drak vi da den bedste Viin.
Da var ei Kiobmænd seet med Horn i Panden,
Og Fanden var ei manet ud af Svii.

Da var vor Jord af pure Chocolade,
Vor Vintersnee var Sukker og Bonbons;
I Krigen ei man hørte Kanonade,
Og ingen ærlig Karl blev kaldt Poltron.

Hver Gentleman var da Baron og Greve,
Hver Stodder bar et Bon foran sit Navn.
Hvad er vi nu? Saalænge som vi leve,
Forvinde vi ei ganske dette Savn.

Man lagde Bro med Perler, hvilken Glæde!
Man gik derpaa med silkestrompte Been.
Nu svømmer dybt i Tårer mangt et Stræde,
Og vi har Støvler knap til Kampsteen.

Førstum o Skiald! Flur Harpen bort du hænge!
Hæv ei vor Sorg, og roes ei dette Sted;
Thi blier du rort, og græder du for længe,
Saa nødes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Flasken sede Tårer følde skal;
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi driller os en Perial.

Belan, vi vil ei heller Saften spare.
Hyld Bacchus, Ven, da est du klog og viis;
Thi troer mit Ord: paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradis!

I Krigens Tid, da Vinen var dyr.

I lang Tid ei vi, Brødre, monne qvæde
 Til Evans Priis i muntre Vennelag;
 I husker vel, det var i Læderstræde?
 Jeg mindes end den Aften som i Dag.

Da vel med Viin vi havde kildret Sioelen,
 Vi stod, hvor Synagogen nys var brandt.
 Den unge Skiald steeg op paa Lygtepælen,
 Og Oder sang til Himmelens Firmament.

Han vokled ei paa Lygtepælqvadraten,
 Et klart Beviis paa hans Edrulighed;
 Og Vægteren, en ivrig Mand i Staten,
 Forgiøves kom at styrte Helten ned.

O skionne Tid, som ingen Fare frhgter!
 Du svandt som Blus af Stierner i det Blaa.
 Nu uden Ruus, ved Skin af hele Lygter,
 Betids vi hjem til vore Dvinder gaae.

Skal aldrig meer os mode svundne Glæde,
 Som da vi froe med Bacchus drak omkaps?
 Skal Spendrup fun i Brændevingaardstræde
 Begeistre Bhen med den stærke Snaps?

Nei, Brødre nei! hør her ved Harpens Toner
 En venlig Drøm, som jeg har havt igaar:
 Jeg Bacchus saae derude ved Trekroner,
 Med Vedbend og med Druer i sit Haar.

Gan seiled let paa Snekken; Haabets Anker
 Paa Dækket laa, svøbt ind i sine Baand;
 Men det var intet Jern med krumme Hanker;
 En Tonde, fyldt med Munterhedens Aand.

I Sneglehuus jeg saae en Havfri blæse,
 Til Stranden Hver da løb med henrikkt Sind;
 Violen svandt af stakkels Pimpers Næse,
 Og Rosen blomstred atter paa hans Kind.

Man bragte Viin, og Sukker og Citroner,
 Og Arrak, Rum; da hørtes Glædens Bud.
 Høit blev der skudt fra Volden med Kanoner.
 Jeg drak — og vaagned ved de stærke Skud.

O Brødre kom! Nu er der ingen Fare,
 Os tomme lad det purpurfyldte Maal.
 Er Drømmen sand, hvi skulde vi da spare?
 Af Haabets Anker drinker Haabets Skaal!

Arleqvino og Piero.

(Til Casortis Grindring).

Under lune Myrthevroner
 Dansklands Ungdom munter stod,
 Hørte Vaarens sode Toner
 Bag det friske Rosenblod.

Smaae Beshydrer, vevre, glade,
 Sid fra Solverbækken kom,
 Brod de farvesprængte Blade,
 Boltred dem i Lusten om;
 Hvirvled dem tilsammen, standsed
 Aldrig med den lette Gang;
 O vergivne Baargud dandsed,
 Medens alle Fugle sang.
 Sammensat af lutter Blade,
 Rød og grøn og guul og blaa,
 Foer han over Markens Flade,
 Beselig fra Top til Taa.

Halv bekymret, halv forniet
 Stod i Høst en Ungersvend;
 Skielmst, med Munterhed i Diet,
 Tankefuld han stirred hen:
 „Beshydr svandt, nu Storme bruse,
 Milde Gud! hvor flygted du?
 Hjist i Stadens dunkle Huse
 Sidder Egnens Ungdom nu.
 Pludselig, som saa han taler,
 Han et heldigt Indfald faaer:
 Pudsigt han sit Ansigt maler,
 Skuler sine egne Haar;
 Sniger did sig, hvor hans Moder
 Giemte mangen nyttig Klud;
 Vorigt han i Kisten roder:
 „Oh, min Søster! Phnt nrig ud!“
 Mens det skyller ned derude
 Paa den visne Sommerpragt,
 Sher hun ham af lutter Klude
 Flux en spraglet Dandsedragt.

„Tag din Either med, min Søster!
 Kom, og skynd dig hen med mig.
 Did, hvor Vaaren dem forlyster,
 Mængden har forsamlet sig.“
 Under Eithrens Klang han træder
 Frem i svævende Galop;
 Paa de eftergivne Bræder
 Gjør han mangt et luftigt Hop.
 Eithren er en Fuglestemme,
 Han et letbevæget Blad;
 Alle frydes, alle glemme
 Heden hist i store Stad.
 Alle more sig tilsammen.
 O du søde Tidsfordriv!
 Saadan da til alles Gammel
 Arleqvinos fil sit Liv.

Nors Phlegmaticus i Taage
 Nærved havde tabt al Sands.
 Med opsvulne Dienlaage
 Gloede han paa denne Dands.
 „Hvad er dette? Himmel, Himmel!
 Hvad er dette for et Spil?
 Hvad skal denne Farvevrimmel?
 Hvad skal disse Krumsspring til?
 See nu hopper han! hvor luftig!
 Hu hu hu hu hu hu hu!
 Er han sindig og formuftig?
 Hvis hans Been nu gif itu?
 Ih fy flamme dig, du Daare!
 Hvilket Galskab! Gode Gud,
 Det har rørt mig fast til Taare,
 Og dog leer mig Knægten ud.
 Det er bedre Mad at spise,
 Ret at gotte sig i No;

Jeg mig holder til de Vise,
 Jeg og Viisdom vi er To.
 Ingenting kan tæmme Knøsen,
 Panden er ham alt for huul.
 See nu render han med Tøsen!
 Jeg fortære vil mit Suul."

Denne Vabenbaring skatter
 Alt det hele velske Land,
 Med en vældig Skoggerlatter
 Gilse de den vise Mand.
 „Kære! det er bedst, du træder
 Af din thkke Taage, der!
 Kom kun op paa vore Bræder!
 Vi har dig af Hiertet kær.
 For din hvide Taagelappe
 Skal du een af Badmel faae.
 Heit med Latter alle klappe,
 Da de see ham saadan staae.
 Kluntet i den vide Kiole
 Staaer han der og maaber stiv;
 Stryter over Bord og Stole.
 O det er et Liv, et Liv!
 Rynket, vigtig, melankolisch,
 Som en gammel Abelat,
 Blier hans Hoved fast katholisch,
 Hvordan er dog dette fat?
 Meer fornuftig end den Anden
 Er naturligvis han jo,
 Og dog snise de som Fanden!
 Han veed knap hvad han skal troe!
 Men hvad Publikum den Taabe
 Nævne skal, det veed Enhver:
 Rundtomkring de Alle raabe:
 Kære Piero er du der?

Skildpaddevise.

Skildpadden er et langsomt Dyr,
 Kryber omkring saa dumt paa Stranden;
 Ikke med Vinger bort den flyer,
 Værger sig ei ned Horn i Panden;
 Væltes paa Ryggen den om paa Jord,
 Ligger den som et Buggenvær.
 Skildpadde, kryb paa din ensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Aldrig en Kæmpe før i Nord
 Gil i et Harnisk saa forsiktig.
 Væbnet den er som Æsathor,
 Men den kan ikke fægte rigtig;
 Klemt i sin Kyrads alt for stiv,
 Misfer den let sit unge Liv.
 Skildpadde, kryb paa din ensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Skildpadden som en sielden Viis
 Skionnes ret paa først efter Døden;
 Ganen den hder største Priis,
 Naar i Madera den er seden.
 Veneskabets Jld, om nok saa mat,
 Brender, naar den paa Fad er sat.
 Skildpadde, kryb paa din ensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Næsten det gaaer Skildpadden hist,
 Saa som det Noah gil i Urken,
 Alleslags Riod man finder vist
 Kostelig samlet under Barken.

Hønseliod, Ørefliod, Kalveliod, Lam,
 Selve Kapunkliod findes Skam!
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser, som en Mand.

Ellers man Agt for Skal ei bær,
 Naar den ei meer om Skatten laaser;
 Skildpaddens Skal har største Værd,
 Skænker Tobakken bedste Daaser.
 Møen, som sig paa Smukt forstaaer,
 Sætter som Kam den i sit Haar.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Finder imellem en Poet
 Skallen henslængt bag Kioskenhallen,
 (Ostere har man i Verden seet,
 Digteren næs meest med Skallen);
 Strax har deri han Strængene spændt,
 Synger, og gier det ud paa Prent.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Krigeren selv i Kampen trhg,
 Agter dig høit i Slagets Farer,
 Dammer et Skjold sig som din Ryg,
 Og med Testudo sig forsvarer.
 Saadan forener du, barkede Knold!
 Skjoldet med Lyren, og Lyren med Skjold.
 Skildpadde, kryb fra din eensomme Strand,
 Øste besøg vort Fædreland!

Til min Son.

(I et Exemplar af den latinske Grammatik).

En Gave her, min Hans, du sik,
 Som vel i første Sieblk
 Dig inderligt behager;
 Thi Bogen smukt er bunden ind
 I Glandspapir med gule Skind,
 Dens Ydre dig indtager.

Dog (modsat Mandelens Natur)
 Du Skallen sod og Kiernen suur
 Af denne Frugt vil finde;
 Og Mensa, Dominus, hic, hoc
 Vil giøre dig det broget nok.
 Du maa dig overvinde.

Thi naar du heller ud gad gaae,
 Du sidde maa i stille Braa,
 Og læse paa din Lere.
 Dog ei om siden Twang dig bryd!
 Snart mærker du, med megen Fryd,
 At denne Bog kan here.

Et Eventyr du jo har hørt,
 Om Ham, som blev i Bierget ført,
 Blot ved et Ord at fatte;
 Og nævned han det Trolddomsord,
 Da Trælebierget strax opsoer,
 Og bød ham sine Slatte.

Ser maa du sagtens lære fleer;
 Men, Hans, hvad siger det saa meer,

Om Fliden du forsøger?
 Naar denne Bog du først forstaaer,
 Da Nøglen pludselig du faaer,
 Til hundred andre Bøger.

Studeer da nu, med al din Flid!
 Tak Gud, du lever ei en Tid,
 Som revser strængt for Bøddel;
 Hvor Barnet ikke længer sandt
 I en utaaelig Pedant
 Sin Afskål og sin Bøddel.

Men heller ei forføres du
 Af dovne Lapseri, som nu
 Kun følger Flanestikken!
 Gi til det Slette declineer,
 Dig med det Gode conjugeer!
 Saar veed du Grammatiken!

Thors Hammertab.

Thor mistet har sin Hammer,
 Han opbragt var i Sind:
 Hvad hialp i Sky hans Flammer,
 Og hvad hans Hvirvelwind?
 Hvad hialp de Lustens Lege?
 Man loe ad Gudens Harm,
 Og Zetter ei bevæge
 Sig lod af Kerrens Larm.

Bel Ydun kom tilbage,
 Bel Fenris snos i Baand,
 Men Havets glubské Drage
 Tilk daglig Overhaand.
 Den spændte Jorden mere,
 Hosit Hel i Hulen bød,
 Hver Dag man hørte Flere,
 Som døde Sottedød.

Nu Asfurs svage Sonner
 Neent tabte deres Mod.
 De planted AErter, Bonner,
 Men Krig de ei forstod.
 De blev spidsfindig kloge,
 De tugted Bonn med Ruis,
 Og alt som Lærepoge
 Hver var som Miner viis.

De undersøgte Solen,
 De føldte Verdens Dom;
 Men angst de faldt af Stolen,
 Saasnart en Fiende kom.
 For dem end meer at giække,
 Som med et visnet Lev,
 Dem Dværge syldte Sække
 Med Guld- og Sølverstøv.

Nu sloges de om Stovet,
 Som for en vigtig Sag.
 Sin Beiler blev berovet
 Ungmøen mængen Dag.
 Hun maatte vente længe,
 De skionne Roser svandt,
 Naar, hvad man kaldte Penge,
 Gi hendes Beiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
 Skrev Billeder paa Skield
 Om Fader og om Moder,
 Gav dem et Barn i Bold.
 Nu Svenden op sig blaeste,
 Hvergang han Skieldet saae;
 Naar han de Runer læste,
 Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
 Fordi hans Fa'er var Mand.
 Nu kørte han i Kerre,
 Det kaldte han sin Stand.
 Og spurgtes om Bedriften?
 Da tog han Pladen klar,
 Beviste dem af Skriften,
 Han havde havt en Fa'er.

En Fa'er har hver paa Jorden,
 Og stod med Runer Alt,
 Hvad der i Syd og Norden
 Af Manddom forefaldt,
 Saa vilde Hver vel finde
 Tilsidst en Formand bold,
 Hvorved han kunde vinde
 Sig Runer paa sit Skield.

Men da en Hob først eied
 Den klogtopfundne Ret,
 De alting overveied,
 Til Held for deres Et.
 Saa blev da Byrd og Guldet,
 Hvad Mimer var og Thor.
 Da reiste sig af Muldet
 De Riser over Jord.

Fru Ydun klynekled saare,
 Svindsotig, lidet fri;
 En Skiald blev kaldt en Daare,
 Og Elskov Sværmeri.
 Gi folte man det Høie
 Meer i Naturens Favn.
 Det var kun at fornseie,
 Nu skulde stiftes Gavn.

Bed Gavn og Borgernytte,
 Fandt nu kun Verden No.
 Nu Harald bygte Hytte,
 Og Sigvald flikte Skoe,
 Nu solgte Rerek Skofter,
 Som Skalm og Alger ned,
 Og Asbjørn shede Kofter,
 Hør han var rigtig død.

Hvorfor man skulde spise?
 Hvorfor i Huse boe?
 Hvi sig i Klæder vise?
 Og hvorfor gaae i Skoe?
 Det sik man ei i Panden
 Paa den forrykte Flok;
 En gavnedede den Anden,
 Og dermed var det nok.

Men egentlig kun gavned
 Sig selv det kloge Sloeng.
 Naturens Kreftter savned
 Det store Sammenhæng.
 Man undgik visse Dýder,
 Man alskens Ting opfandt,
 Men Genfolds store Dýder
 Med Heltelivet svant.

Den Ene vel den Ander
 Saatidt ihiel ei slog;
 Nu brugte man Forstanden,
 Man ørgred og bedrog.
 Man folte sielden kærsligt,
 Man smilte fint med Spot.
 Man talde høit og herligt,
 Og handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
 Gi blinked Freiers Sværd.
 Forbittret Tyr fun bruste.
 Forfængelige Færd!
 Mercurius fra Syden
 Man selv for Odin tog.
 Da var det meest for Gryden
 Og Sulet at man slog.

Stundom i Biergets Rifter
 Dog Hamren man gienfandt;
 Ved mandige Bedrifter
 Da Kæmpen Seier vandt.
 Da Dværgen ei bedaarte,
 Med Lyst og Flitterbram;
 Men — snart var Helten borte
 Og Hammeren med ham

Herr mørk sag ej mindig
 Hjemligt svart is is fulg

Undskyldning.

At býde Folk til Assemblee,
Hvor al Beværtningen er Thee,
Geraader Værtens ei til Hæder;
Sær i en saadan Hovedstad,
Der meest udmærker sig ved Mad,
Tremfor de fleste Hovedstæder.

Men først en halv Miils Vej at gaae,
For man en Koppe Thee kan faae,
Det falder jeg April at løbe;
Da for den slidte Stovlesaal,
For man har naaet det fulde Maal,
Man kunde flere Kopper kisbe.

Men Muser! gaae en halv Miils Vej,
Og dog bevarthes engang ei
Med flauæ Thee, hvortil man býdes;
Ei finde Værtens selv engang,
Men standse, hvor hans Kiøle hang —
Derover strax maa Staven brydes.

Ia, liære Børn, Fornemmelsen
Tidt lider af Forglemmelsen;
Jeg glemte reent at I var buden.
Forglemmer ei, jeg er Poet!
Saa galt har man vel tiere seet;
I har jo selv en Nem af Huden!

Vel pleier jeg, paa Sicelen frist,
Just ei at være digterist

I de prosaiske Bedrifter;
 Dog kan det undertiden skee,
 Saa gik det nu med denne Thee,
 Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers naar I vil!
 Min Dør er aldrig lukket til
 For Ynglinger med Land og Nemme.
 Dril Thee, hvori alt Floden floss,
 Kom Sukker i, spis Svedebrød,
 Og bær Jer ad, som I var hjemme!

Nytaarsvers.

Man siger: Ningen, uden Ende,
 Er evig Kicerligheds Forkyndelse:
 Tillad mig, Elste! denne dig at sende.
 God var vor Kicerligheds Beghndelse;
 Og det betyder her Smaakierterne,
 Der sammensmelte Hierterne.

Skal jeg et Shawl! dig række, hulde Pige?
 Jeg handler jo min Fordeel reent imod;
 Jeg skulle derved disse Ledemod,
 Som ikke finde deres Lige.

Tag disse Hænder! Slangen i sin Bram
Er allerdeiligt, naar den skyder Kam.

O lykkelige Kam! som af de hvide Hænder
Skal daglig tages fat og bore Tænder
Ned i det bløde Guld, det lange Haar,
Som sig saa tykt i fulde Flætning slaaer.

En Parasol jeg skænker dig,
Brug den forsigtigt, Skionne! Thi man siger,
At Solen er misundelig,
Og dersor bruner den de blonde Piger.

Tag disse Sloe!
Man skulde troe
Det var et Barn, som fik dem paa;
Den, som dem faaer,
Er atten Aar;
Dog er de sikkert ei for smaae.

Smaablomster hylle sig i Lovet, naar de frhse,
Dersor her sendes dig en lille Rhse.

Tag den Kanariefugl! Skjondt noget mere fri,
 Hvor jeg mi:under den sit Slaveri!
 Usynligt ogsaa mig Du ind i Buret lukker;
 Men — Stakkel — jeg faaer intet Sukker!

Maa jeg, min Bro'er, dig bhyde denne Pibe?
 En Pibe rober altid stor Forstand;
 Man, i det mindste, kommer ei i Knibe —
 Naar ei man gider talt — saa smøger man.

Teg vilde gierne Noget dig forcere,
 Men da jeg Intet har, er jeg saa fri
 At lade reent det Andet være;
 Din bedste Net er jo dog Poesie!

Du gierne vide vil, hvad Folk bestiller,
 Og derfor sendes dig her et Par Briller.
 Hvis Verden driller dig, og bliver dig altfor gal,
 Saa folger med et Futteral!

En lille Tubus jeg min Ven leverer,
 Som — paa Comodien — Astronomi studerer.

Du som til Giestfrihed saa gierne Haanden rækker,
 Forsmaae ei denne Proppetrækker!

(Med en Stof.)

Sdyh os løste Gaaden jo,
 At først paa Fire, saa paa To,
 Og endelig, ved Stav, paa Tre
 Et Menneske sig lader see.
 Skiondt end ei Gubbe, svag og seen,
 Forsmaa ei dette tredie Been!

Du, som Historien langt over Digtet priser,
 Modtag, solide Mand! et gammelt Bundt Aviser.
 Og findes der end Logne nok deri —
 Trost dig, det er dog ikke Poesie.

Min gamle Ven! her sendes dig en Løgte.
 Diogenes med flig gik ad den lyse Vei,
 Og Menneskene søgte —
 Men fandt dem ei.
 Du seer vel heller ikke mange,
 Naar Du fra Gildet gaaer de sene Mattegange.

Tag denne Daase, som Tobakken huser,
 Og tænk derved imellem paa mig lidt!
 Skiondt ikke just hvergang Du snuser —
 Det vilde være altfor tidt.

En Bog med hvide Blaade jeg dig giver.
 Vent aldrig anden Bog fra mig!
 Jeg veed, Du læser helst, hvad selv Du skriver,
 Og twieler ikke om, at den vil more dig.

Til Læseren:

Nu intet meer, for dette Dieblif,
 Endflindt Du dennegang ei heller noget til.

Til den anonyme

og dog velbekendte Forfatterinde af det mig
 tilsendte Lysspil: Leverpostei.

(En virkelig Leverpostei.)

Min aandelige store Ubeklendte!
 Jeg talker Dem, og uden Ironie
 Erbodigst for det Sendte.
 Stor Nydelse jeg fil af Deres Poesie.
 Jeg tilstaaer Dem, mig sendes ofte Pakker,
 Som jeg at gienmembladre knap har Mod;
 For Denne derimod jeg skyldigst talker.
 Compositionen er førdeles god;
 Og Characteren vel vedligeholdt,
 Og Peberet gior Coloriten vever
 Og ssiondt det Objective synes holdt,
 Besigles det af Phantasiens Lever.

Gak frem paa denne hæderlige Bane!
 Saa virker De til Publicums Behag.
 Thi Den, som kildre kan saa godt vor Gane,
 Der træffer ogsaa sikkert vor Smag!

Til Fru D.....

(Efter en misforstaet Indbydelse paa Landet,
 istedetfor i Byen.)

Min gode Frue! vel De ved,
 Poeter egentlig har ei paa Jorden hiemme.
 Det gør dem tids Ulejlighed, —
 Og Andre med. — De let kan glemme,
 Hvad angaaer Tid, hvad angaaer Rum.
 Ei Pegasus om Tid og Rum sig bryder,
 Forresten er ei Hesten dum,
 Og villig den sin Herre lyder.
 Desværre duer den ei til
 Paa Jordens Vei han langt at bringe;
 I Skyen driver den sit Spil,
 Der flyver den paa Drømmevinge.
 Uheldigvis Poeter sjeldan har
 (I Danmark idetmindste) andre Heste;
 Befordringen, den Sag er klar,
 For os, er ei den allerbedste.
 Jeg sad forleden i Thalias Hjem,
 (Jeg gierne søger hendes Huse)
 Da traadte brat fra Bænkerækken frem
 De, liære Frue, som min Muse.

Til Middag De mig mildt indbød. —
 Hvor? — har jeg siden først udgrundet;
 Jeg gierne Venstabs Stemme lød,
 Og i et Nu var De forsvundet.
 Saadan undgik mig Stedets Navn,
 Og Skiebnen slog mig med sin Kolle.
 Jeg troede, det var København,
 Men det var Strandens maleriske Mølle.
 Hvad skeete nu? Det veed De kun for godt,
 Det hielper ei at dølge noget:
 Det rigtig er en Skam og Spot
 Hvor vorne Folk kan gaae i Taaget.
 Hvis det var som i Ungdoms Vaar,
 Ud til den kicere Mølle var jeg vandret;
 Men — der var svundet færti Aar,
 Og Meget har sig midlertid forandret.
 Poeten kan endnu vel Harpen slaae,
 Han leger med sin Ungdoms første Rangler,
 Dog vil han heller køre nu end gaae;
 Og Distractionen end ham ikke mangler.
 Hvad altsaa skal jeg sige meer? —
 Med Slicht man ikke burde spøge —
 De mig fra Frederiksberg i Omnibussen seer,
 For Dem i Byen at besøge.
 Men medens inden Akerstadens Bold
 Jeg render, som jeg havde tabt Forstanden,
 Staarer Deres Suppe, bliver kold,
 Fordi De venter mig, en Time fast, ved Stranden.
 Hvad skal man sige? Skeet er skeet!
 Undskyldning gjør kun Sagen værre;
 Husk paa, jeg er en skræbelig Poet,
 Og at Poeter vi er alle for Vorherre.

Jægeren paa Friari.

En Jæger vilde givtes engang,
Thi gik han ud i Skoven og sang.
Han kaldte Bildtet; i samme Stund,
Der kom saamangen en Han og Hun.
Jærofaste Venner! nu siger, hvordan
Man bedst sig skilker til Egtemand.

Frem vralted i Pelsen den tykke Bjørn,
Den Mand var alt Fader til mange Born.
Hør! raabte den Brune, kun dygtigt brum!
Det gior din Egtenvig spag og stum.
Stærk maa du være, men ogsaa grov,
Det gjores nodigt til Huisbehov.

Nei, kurrede Duen, som hisset sad
Og coquetterte bag Træets Blad,
Nei kælen maa du være, min Tro,
Og næbbes i Maanestkin, som vi To.
Da vorder du først en Egtemand,
Og lever som jeg, — af Erter og Vand.

Af Gulen sneg sig den sultne Næv,
Herr Mikkel grinte med Snuden skæv
Og hvisked: Vær smidig, listig og klog!
Det gavner dig meer end Hjertets Sprog.
Min Qvinde forstaar ei det kælne Baas,
Men kysser mig, naar jeg stæler en Gaas.

Nu saae vor Jæger den snelle Hjort,
 Som smutte just vilde bag Lovet bort.
 Den var saa galant, den Hver udstak,
 Af nheste Snit var dens brune Frak.
 Men Jægeren gios, da dens Horn han saae,
 Thi der var sexten Ender derpaa.

Da kom Herr Grævling i samme Stund,
 Opjaget af Sovne ved Jægrens Hund.
 Han sagde: Smut under Bust og Green,
 Som jeg, paa lave, paa krumme Been.
 Og skieder din Kone, da læg dig ogsov!
 Og spørg ei først: om du maa faae Lov?

Nu Haren, Herr Lampe, did blev ført,
 Med lange Øren han alt har hørt.
 Han sagde: Min Viv at støie formaær,
 Saa Hørelsen selv paa Haren forgaaer;
 Men lange som Øret er Been og Taal;
 Jeg flygter, — og trøstes i Bondens Kaal.

Bildgasen bad ham Vlldgaasen ta'e;
 Men hende vilde han ikke ha'e.
 Fasanen havde for dyrt et Slæb,
 Og Sneppen til Rys for langt et Neb. —
 En bygged for dybt i Sivets Læ,
 Den Anden for heit i det stolte Træ.

Vor unge Jæger brast fast i Graad;
 Thi Dhrene gave ham slette Raad.
 Dog vilde han givtes; og Plaf i Plaf
 Med Hiertet han skid, men aldrig traf.
 Diana! hielp paa vor Jægers Sag!
 Thi ellers han jager til Dommedag.

Den Skjonne og den Gode.

Hun er saa hndig og saa sdd,
 Saa hæftigt hendes Øine blinke,
 Og hendes Kind er rosenrod.
 Man siger sagtens: Det er Sminkle;
 Men dersom ogsaa det var vist,
 Vist er det heller ikke mindre;
 At med en egen ulaant Gnist
 De kloge Kattesine tindre.

Hun er saa rund om Barni og Lænd,
 Det er et Skuespil for Guder.
 Misundelsen er her igien,
 Man siger: Det er Krølhaarspuder.
 Men om saa var — er det saa sært?
 Og svandt Beundringen i Dunsten?
 Det jo beviser: hun har lært
 Fortræfligt Billedhuggerkunsten.

Som Pudder og som fine Kridt
 Er marmorhvide hendes Hænder.
 Man siger Tanden af er slidt —
 Og dog — dog har hun Perletænder.
 Misundelsen igien paastaaer,
 At hun de rette savner lenge.
 Men Eget er dog, hvad jeg faaer
 I egen Mund for egne Penge.

Hun vittig Ingenting har faaant
 Naar nylig hun har lært i Boger;
 Man siger: hun har Tanken laant,
 At først sin Vittighed hun søger.

Umiddelbare Wittighed!
 Hvad er da det saa stort i Grunden?
 Speculative Flittighed!
 Du har Naturen overvunden.

I Selskab er hun from og blid,
 Men naar med Manden hun er ene,
 Gaaer det ei af foruden Splid
 Og uden mangen hæftig Scene.
 Hvad siger det? Mon enkelt Mand
 Oppfres bør ei for det Hele?
 Desbedre hun i Selskab kan
 Huldsalighed med Alle dele.

Det falder jeg en Qvinde god,
 Som hndigt hele Verden klapper,
 Og som, naar hun har hidsgt Blod,
 I Mandens Stue det aftapper.
 Det falder jeg en ægte Frei,
 Der selv som Heindal blæser Luren;
 Der phyntes af Naturen,
 Men daglig phynter paa Naturen.

Thorvaldsen,

da han var her førstegang.

(Parodie paa Digtet: Wiedewelt.)

Bognen triller,
Graa, skjondt uden Briller,
Kører Kunstneren til København.
Sagtens Kunsten
Hylles der i Dunsten,
Dog begeistres Alle ved et Navn.

Alle frydes,
Selkaber indbydes,
Retter sættes overalt paa Bord.
Helten spiser
Hierteligt, og viser
Sig et Menneske, skjondt han er stor.

Fedtet braser,
Kokkepigen aser,
Stegevenderen bestandig gaaer;
Krandselagen,
Et Beviis paa Smagen,
Med hans fulde Navn paa Bordet staer.

Maanen skifter;
Bag Gardinets Rifter
Musaa staer, om Morgnen Klokket ti.
End han sover?
Gi det hende hover,
Onsler at det Væsen var forbi.

Son, hun raaber,
 Dig, paa hvem jeg haaber,
 Dig, til hvem jeg slaeer min hele Lid,
 Seer du ikke
 Fristelsernes Strikke?
 Lov ei længer her! End er det Lid.

Som din Broder
 Wiedewelt i Floder
 Drukned sig, fordi han fil for lidt,
 Vil man streebe
 Dig igien at dræbe,
 Ved at drukne dig i bare Fldt.

Musa taler,
 Morgenhanen gáler,
 Kunstneren har hende vaagen hørt;
 Vognen hentes,
 Og før det kan ventes,
 Er han ud af Vesterport alt kørst.

Trof kab glæder
 Sig i Marmorklæder,
 Er for Helten meer behyret ei.
 Haand paa Brystet,
 Med et Smil og trøstet,
 Stirrer hun ad støvet Landevei.

Det forherede Slot.

Jeg kom engang til et selsomt Huus,
 Hvor Ordenen var heel confus.
 Endskoendt de rodded i Stovet herneden,
 Det lod, som de leved i Evigheden.
 Der holdtes ei Tidend' eller Avis;
 Og Ingen sollte dette Forlis.
 Og inden den patriarchalske Muur
 Der heller aldrig hørtes et Uhr;
 Og heller ei i noget Gemak,
 Man fandt en Stump af en Almanak.
 Deraf nu fulgte: hvad Klokk'en var slagen,
 Det vidste man ingen Tid paa Dagen,
 Og hvilken Dag i Ugen det var,
 Det heller ingen erfaret har,
 Og hvilken Uge det var i Maaned
 For denne Viden man blev forstaanet,
 Og hvilken Maaned det var i et Aar,
 Der heller ingen at vide faaer.

Barbeer-Slagteren.

(I Wessels Maner.)

Udi en lille Kiobstad var en Slagter,
 Som havde mange underlige Fagter
 Og troede han beviste ret Forstanden,
 Naar han slog Mennesker som Studene for Panden,
 Ved dem at oversse
 Med Grovheder — tidt magelose.

Da Godtsfolk ei gad svare,
 Saa tog han det for gode Bare;
 Han folte sig, han vilde være meer,
 Selv i Culturen Haanden tage,
 Barbarerne han vilde rage,
 Og gav sig derfor ud for en Barbeer.
 Engang der kom en Mand

Af Stand

I Bhen, hvor han boede, lod ham hente;
 Og Manden sik ei længe vente,
 Saa treen vor Slagter ind
 Med gamle Bøddelvæsen.
 Men for han tog den Fremmede ved Næsen,
 For ret at garve ham hans Skind,
 Paa Sæben først han spytted
 Og derpaa iwright den rundt om paa Kinden flytted.
 Den Fremmede sin Skicægne taale maa;

Taalmodig sad han der og lod sig flaae.
 Men da Personen
 Forrettet havde Executionen,
 Og giort den Lidende i sine Tanker smuk,
 Ham Denne spurgte med et Suk:
 „Men siig niig, Ben! barbarer De, — Gud naade —
 Hvert Menneske paa denne Maade?“

„Hvor vil De hen?
 Giensvared Slagteren;
 „Der smukt maa være Forskiel; jeg mig hytter
 For slig uitdig Høflighed. — Nei vht!
 For Folk af Stand paa Sæben kommer Spht;
 De Andre ligefrem i Ansigtet jeg spytter!“

Moral.

Det er ei sielden Skikken;
 Saadan befordres Smagen af Kritiken!

Caricaturer.

I.

Den tykke Mand.

I Hovedstaden i en Gade
 En Krammer leved tyk og feed,
 Som solgte Dicere i sin Lade,
 Og var sin Byes Lyksalighed.

Thi skiondt han leved meest af Tælle,
 Og vralted hen med langsom Gang,
 Som om han altid skulde kælle,
 Var han dog heel interessant.

Det var en Lyft at see ham humpe,
 Paa langsom philosophisk Viis.
 Hans Ansigt lignede en
 Naar nylig den har faaet Ruis.

Men det var Luther Sundhedsroser!
 Slight aabent Ansigt gi'es ei meer;
 Og det er sagt foruden Skosør,
 Thi Munden gabel et Dvarteer.

Parhækken hægted han med Kramper.
 Hans Dine, naar de lukttes op,
 Var liig to smaae Menage-Lamper,
 Som svømmer i en Oliekop.

Erværdighed var i hans Miner,
 At see hans høje Smil var Lyft.
 Hans Hages laskede Gardiner
 Nedbølged paa hans ømme Bryft.

Hvor vilde Gall ei fundet Glæder,
Ifald han havde læst hans Tert;
Sær det Organ, hvormed man æder,
Var overordenlig convert.

Den gode Gud han daglig loved
For dagligt Smul og dagligt Brød.
Hans Mave var et Drehoved,
Hans Drehoved var en Grød.

Han havde tvende runde Næver;
En Butterdeig de lignede lidt,
Som herligt sig paa Vandens hæver,
Og svømmer i sit eget Fidt.

Hans Buxer var ei meget trange,
Han altid letted dem saa smaat;
Hans Laar var ikke meget lange,
Men klædte ham dog grumme godt.

Og Econom var han tilvisse.
O Industrie!yd Manden Tak!
I Næsens vaade solfri Ridse
Var en Plantage med Tobak.

Hans Næsetip var stolt at skue,
Den burde tegnes i Vitruv;
Den sprudled med en Kobberlue,
Som Hekla eller som Vesuv.

Og neden under Nattergalen
Sang sode Toner af en Mund,
Der rog, som Solsataradalen,
Der altid Piben har i Mund.

Teg væhder, naar man ned var vundet,
Hvor Skægget som en Stubbe staer,
Man Herculanium havde fundet,
Teg mener: Levning fra igaar.

Hans Tænder vare noget sorte,
At børstes ei de havde Tid;
Men sammenlignet med hans Skorte
Var altid Tanden melkehvid.

Hans Ryg var Sahras Ørk; i Gangen
Den giorde ham endeel geneert;
Paa Mennesket er Ryggen Brangen,
Ergo var Ryggen negligeert.

At tale nu om Sindets Gave,
Da skyldes Sandhed disse Ord:
Uhyre stor var Mandens Mave,
Men denne var dog mere stor.

Tilfelleds havde han med Flere,
Som leve her i Byen rundt:
Han taug, men tænkte desto mere,
Og hvad han talde, det var sundt.

Kort sagt: den hele Mand var ganskø
Som man dem bruger her tillands;
Gid silde Dødens Lee forvandste
Ham Maven med den sunde Sands.

II.

Den tynde Mand.

I Hovedstaden et Straede,
 Som meest udmarkar sig ved Dynd,
 En lidet Mand, som folgte Klæde,
 Tid sig en Son, særdeles tynd.

Om Fodsten var der megen Talen;
 Man meente, Moderen engang
 Forseet sig havde paa en Allen,
 At derfor Drengen var saa lang.

Hans gode Fader, Folkevennen,
 Opdrog sin Son til Folkeven,
 Og satte Ynglingen til Pennen,
 Fordi han lignet sterket en Pen.

Hans Haar som Pennefær var tuttet,
 Dermed han sloi ad Gaden kæk;
 Og da han noget sort var smuttet,
 Saa saae han ud som dypt i Blæk.

Fordelen af hans tynde Længde
 Bar stor i folkerige Stat:
 Han raged frem i største Mængde,
 Som Losget kneiser i Salat.

Man saae ham til Parterret vandre
 Ved allersidste Timeglas,
 Der oversaae han langt de Andre,
 Og han behoved ingen Plads.

Naar Taagetiden Gaden sylter
 Og farver hurtig sort af hvidt,
 Da skred han frem paa sine Sylter,
 Og Gaden tog i trende Skridt.

Paa Marken sidst i Ager-Groden
 Han lod sig som en Høstkarl see;
 Men Alle løb, og troede Døden
 Stod alt i Rugen med sin Lee.

Han var ei Kismets Kæledægge,
 Thi uden Frugter var hans Træ.
 Ei havde Forcen han i Lægge:
 Smalbenet gif fra Hæl til Knæ.

Han havde deiligt funnet stiele,
 Fordi hans Finger var saa lang;
 Men derimod slet ikke hæle,
 Dertil var Lommen altfor trang.

Han blev forlovet med en Pige,
 Saa lille, saa det var en Skam;
 Hun maatte paa en Trappestige,
 Hvergang hum skulde kysse ham.

Som et Skelet han monne ringle,
 Hans Brudeseng var ham for kort.
 Han laa i Kisten som en Kringle,
 Da man til Graven bar ham bort.

Og da han slumred blandt de Døde,
 Blev Madikken og Ormen vred,
 Fordi der var ei Pille Føde
 Paa hele Skroget, hvor de beed.

Forraadne kunde han ei heller!
Halsstarrig laa den stive Krop;
Og skal man troe hvad Folk fortæller,
Saa grov ham Degenen atter op.

Nu blev han sat i Beenhuis længe;
Men ingen frygted for hans Land.
De altfor kaade Skoledrenge
Gav ham en Skriverpen i Haand.

Der sad han atter nu saa vittig,
Som mangen anden sovnig Peer,
Og næsten ogsaa mere flittig;
Kun gif han ei paa Spiisqvarteer.

Hvo har Smag?

Hvo har Smag?
Holberg havde Smag!
Holberg? Gammel Holberg? Jo han har en god Dag.
Af Vittighed en Stump,
Men væmmelig og plump.
Studenter mod Soldater de fægte jo med Bog,
Og hvad skal Jean de France i Sorte Christianskrog?
Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Plautus havde Smag.

Plautus? Sælle Plautus? Han farer kun i Mag!

I Møllen var han Dræl,

Det mærker man for vel.

Og plump var han den Grobian, ei phntelig, ei fin,

Og altfor overdreven, paa vanskeligt Latin.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Aristophanes det Plag?

Gud hielpe ham! O skynd Jer! Giv ham et Nakledrag.

Han quækker som en Frø;

Som Hund han burde give!

Den Græker var en Giebler. Gid nu ham Thyrken flaa!

At Plato ham beundred, det kan vi ei forstaae.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Moliere havde Smag!

Moliere, Kammertieneren? Paa ham vi faste Brag.

Malade imaginaire?

O havde vi ham her!

Ta, hvor han lod sig raade ved Boileau, enfin!

Men selv var han en Sganarel, en vænnelig Dandin.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Shakespeare havde Smag!

Shakespeare? Gale Shakespeare? Det er et strandet Brag.

Han spæsed reent forkeert,

Og han var ustudeert.

Han narres i Tragødien med Dødningbeen og Skal,

Og Falstaff i Comodien gaaer med i Fyrstehal.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Goethe havde Smag!

Nei, vi er i det Rene nu med den hele Sag!

Man holdt ham for Poet,

Det var i Taaget skeet.

Pustkuchen nu har pustet, af Dinene vort Blaar,

Og han kan bage Rage, som Goethe slet forstaer.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Ewald havde Smag!

Ewald! Salig Ewald? Til ham vi bør' ei Nag;

Høit i Thalias Hjem

Hans Hoved stikker frem;

At sige kun paa Logen; men vover han sig ned

Paa Scenen over Lamperne, da han sin Skæbne veed.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Det er en egen Sag!

Hvo rigtig kan bedømme nu Smagen og Behag?

Lidt Flitterstads? Det hialp!

Som Hundens slikker Hvalp,

Bør Elegancen slike Thalias Foster reent,

Saa kommer sikkert Smagen, om end den kommer seent.

Den nok forbedrer sig med Tiden.

Den gode Smag.

(Vidt alvorligere.)

Den gode Smag — det er en herlig Sag!
 Men sielden finder man den gode Smag.
 Hvoraf det kommer, vil jeg Eder sunga:
 Fordi ei træffe sammen just saa let
 En saftig nærende, vellavet Ret,
 Med en ret sund og ufordærvet Tunge.

Som det gaaer Legemet, det gaaer vor Land;
 Vi sammenfies ved et Trøllebaand,
 Som Væsener af Dealers Rige.
 En Gienstand Kraften først maa virke paa,
 Og kun forstaaes af Den som kan forstaae;
 Her hedder Lige det, som steds, for Lige.

Ved Phantasie, ved Følelse, Forstand,
 Ved Bid, ved Ild en Digter virke kan,
 Men disse Evner skal af Evner fattes.
 Det kolde Bryst koldt byder Ilden Trods.
 Forstanden agtes aldrig af en Klods,
 Og uden Phantasie hvert Billed mattes.

Luk vindvesskodder i en Malersal!
 Og til den bedste Kunstners store Oval
 Forsvinder brat i Malm de skinnne Farver.
 Det Store vorder lige med det Smaa;
 I Mørke synes alle Katte graae,
 Man leger Blindebul med tomme Larver.

Man tadt har klaget over slette Kunst,
 At den forfængelig blev idel Dunst —
 Vel sandt! — Men De, som over Smagen vaage,
 Hvor ofte klaged de med falske Mund?
 Kritikens Bhgning stod paa fugtig Grund,
 Og der udklækkedes den værste Taage.

Forfænglighed! Fordom! Pedanteri!
 Jeg vilde gierne bede Jer: o tie!
 Hvis det Jer muligt var at holde Munden!
 Den slette Kunst I komme vel tilpas.
 En broget Harlekin, en kaad Vajas —
 O! begge stade saare lidt i Grunden.

Beundre taabeligt et aandloft Værk —
 Den Daad er flau, men den er ikke stærk,
 Og Skrobeligheds Synd bør man tilgive.
 Men med sin Hovmod gaae for fulde Seil,
 Og dadle sund Naturlighed som Feil,
 Det kan den bedste Frugtbarhed fordrive.

Spidsfindighed selv vrager gode Kost. —
 Ondskab, Misundelse, som Nattefrost
 Paa Træet falder, dræber spæde Knupper.
 Saa kommer Lummerheden — gode Gud!
 Græshopper, Orme, klækker Somren ud —
 Og snart tilbage staae de nsgne Stubber.

Det let opdage kan et skærpet Blik:
 Slet Kunst fordærver, meer dog slet Kritik,
 Som blind, forvoren, gjør sig selv til Dommer.
 Den svage Kunst kun famler som et Barn,
 Den sig forvikler i sit eget Garn,
 Og Nimen smelter snart, naar Solen kommer.

Men Opror i de skionne Musers Land
 Af en vindtrevn, maadelig Forstand,
 Som daarer Mængden med sin Kiendermine,
 Som fræk bedsmmer alting — Rub og Stub,
 Letsindig i sin Jacobinerklub,
 Og slæber Uskuld til sin Guillotine, —

Det skader meer! — I Musers Tempel gaae
 Da ingen uden Bryllupsklaeder paa,
 Det rene Hiertes ødle Bryllupsklaeder!
 Hvis ei, forvises han fra Lyset brat,
 At skære Tænder i sin egen Nat,
 Men ei, med egen God, at plette Hæder.

Tancred og Hostgildet.

(Da det sidste Stykke engang blev spillet Astenen efter
 det første.)

Hostgildet følge Tancred? Gaaer det an?
 Hvad? Bonden oven paa en Herremand?
 Umulighed! det lader sig ei giøre.
 Et saadant Barbari bør man undgaae;
 Thi Folk, som mene, de Musik forstaae,
 Vil ikke længer Gadeviser høre.

Dog det forstaaer sig, her i dette Liv
 Maa Rosen vore nær det dunkle Siv,
 Og Gaaseurten staaer hos Natviolen.
 Almuen dandser ved en Violin;
 Den ene driller Øl, den anden Biin, —
 Af Fyrrekanden og af Solverstaalen.

Hvor fattig er dog denne Landmusik!
 Man mørker næsten ei et Øieblik
 Man er paa Opera! nei meget mere:
 Orkestret lægger Hænder fast i Skiod,
 Og Sangeerne — (min Gud det er en Nod)
 Med hoie Triller aldrig fystulere.

Min Tancred, af min Tancred derimod
 Har ei saasnart af Baaden sat sin Fod,
 For som en Mætergal han giver Tone,
 Og viser at han er for Triller skabt;
 Skøndt jeg tilstaaer, at Nollen nu har tabt,
 Da Helten meer ei spilles af en Kone.

Og hvilken Kraft i dette stærke Chor,
 Naar Kæmperne staae med det stakkels Noer,
 For hende flux at slutte nu i Lænker!
 Man mener: sfig en Daad er let fuldbragt?
 Vel hurtig giort, men ei saa hurtig sagt!
 I Psalmetoner man sig først betænker.

Fordi hun ei har været ham tilpas,
 Maa først Tyrannen synge Contrabas,
 Mens hun bækklager sig, skøndt ei poetist;
 Forst Paukerne maa rigtigt slaae sig los,
 Saa trække de afsted den stakkels Tøs.
 Hvor dybt indgribende! Gud hvor pathetist!

Her derimod i Schulzes Syngespil —
 Ja, — der er Følelser, ifald man vil!
 Grethy og Monsigny har giort det samme;
 Men denne Smag bør være reent forbi!
 For Hiertet ei, for Dret synge vi,
 Musik maa være Sandseligheds Amme.

Den skal ei styrke meer til ædel Daad,
 Gi ørre meer til Vemods blide Graad,
 Gi godt opflamme Kærlighedens Luer,
 Gi skildre Charakteer og ei Natur.
 Af Guld og Brillanter er vort Uhr,
 Det siger ei, om Værket ikke duer.

Nordboen troede før: hans tappre Bryst
 Var mere skabt for hellig Alvoors Lyft,
 At muntert Spøg i Syd var mere hjemme;
 Da mored ham et let Buffoneti,
 Den tunge Følelse sig følte fri,
 Ved Klangen af den Velskæs sode Stemme.

Nu — skal vi hente Heltekraft fra Rom!
 Normannen selv, som stærk til Syden kom,
 Forvandles til en mandsklædt Sangerinde.
 Selfeggier gisr os Sielen nu bekjendt,
 Nu Halsen være skal et Instrument,
 Og Mennesket kan gierne reent forsvinde.

„Men Ven! det velske Heltethyngespil
 Har ingen Mennesker! Hvo dadle vil,
 Maadadle Stykkets mægtige Fadaiser!“ —
 Hvi valgte han det da, hon sens til Trods,
 Og lader Heltene gaae hen og slaaes,
 Mens Kammerpigen synger Polonaiser?

I Sandhed, jeg begriber meget klart
 At dette Tonehav kan virke svart
 Paa Hver, som for Musik til alting tier;
 Men i en Daareliste, kære Mand!
 Mig ingen Lirekasse glæde kan,
 Om end den spiller smukke Melodier.

Dybt føle vi ved Mozarts Himmelsspil,
 For Nicolo ei lukkes Dret til,
 Og Cherubini har os tidt fornøjet;
 Og ofte hded vi oprigtig Tak
 En Mehl, Boheldieu, en Dalairac,
 Med Emil paa Læben og med Graad i Diet.

Der er dog ogsaa Folk bag Bierget her:
 En Kunzen, Behse, Kuhlau er os kær,
 Og ædle Schulz, endnu du os henrykker.
 Paisiello, Chimarosa, vakkre Mænd!
 I var her før, fornøi os tidt igjen
 Med muntre overgivne Shngestykker!

„Rossini blot — altsaa Rossini kun
 Du Fiendstab svoret har i denne Stund,
 Og vil ham ei en Plads blandt os forunde?“
 Forunde? Tal ei saa! Fra Kunstens Hal
 Der ingen Kunstner udelukkes skal;
 Jeg hans Genie miskiender ingenlunde.

Kun skal han ei fordørve bedre Smag,
 Nulladen ei modtages med Behag,
 Naar, uden Følelse, den klukker kælen,
 Og naar han viser hvert et Dieblik:
 Han coquetterer kun med sin Musik,
 Og synger kun for Dret, ei for Sicelen.

Saadan jeg domte før, med Net og Skæl;
 Othello siden, Moses, Wilhelm Tell

Gav om Rossinis Aaland langt bedre Mening;
 Der enes Frugtbærhed af Melodie
 Med Hjerte, Characteer i Harmonie,
 Og herlig er slig sosterlig Forening.

For mange Triller ogsaa der han slaaer,
 Og Joderne, mens Polonaisen gaaer,
 Sig lade froe af Rosedhavet favne;
 Din Aaland, Rossini! er dog sterk og varm.
 Al nu, i Estermaends tidt tonme Larm
 Bedrovede din Genius vi favne!

